

MẶT DANH TỬ

LÊ TUẤN

NHÀ XUẤT BẢN
HÀ NỘI

LÊ TUẤN

MẬT DANH T.6

Tiểu thuyết

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

1967

Một ngày đầu thu, bóng chiều đã tắt, nền trời thì nhạt chuyển dần sang màu xanh đậm. Ánh trăng trong vắt tỏa trên đồng lúa bát ngát.

Tân và Nghiêm thong thả từ trong làng Tri Lễ bước ra như đang đi dạo.

Đằng sau họ, từ đình làng, nắng trông ếch nổi lên khi vắng vắng, lúc rõ ràng theo chiều gió như thúc giục hai người. Chợt Tân khẽ nắm tay Nghiêm, ra hiệu cho biết có người theo dõi. Nghiêm lập cập bước nhanh, chỉ mong chóng thoát khỏi cuộc sống mà bản đã gần lòng chịu đựng nửa năm nay.

— Làm thế nào bây giờ? không khéo bị bắt mất thôi.

— Anh đã báo vào trong ấy ngày, giờ đi của chúng ta chưa?

— Tôi đã báo cách đây bốn, năm hôm, nhưng chỉ nói áng chừng vào khoảng thời gian này. May ra họ bố trí đón chúng ta đây, anh Tân ạ.

Tân xem đồng hồ thấy mới hơn 9 giờ tối, liền bảo Nghiêm:

— Từ đây đến vùng giáp ranh còn hơn 5 cây số nữa. Độ 11 giờ chúng ta đến được làng Chiềng, là tốt rồi.

Nghiêm không nói gì, chỉ lúi lúi theo Tân. Mãi sau Tân mới bảo hẳn:

— Đồ nguy hiểm rồi đấy. Đến vùng này sự kiểm soát của họ đã thưa hơn, vì quân đội Pháp cũng hay phục kích ở đây.

Làng Chiếu đã ở trước mặt hai người. Tân đưa Nghiêm men theo bờ tre tối. Bỗng một tiếng nổ chồm tai và tiếp sau đạn đại bác rít trên đầu, nổ phía ngoài cánh đồng xa. Lợi dụng lúc đó, Tân kéo Nghiêm chạy theo con đường nhỏ, vượt qua một bãi tha ma trông trái. Đang chạy bỗng Tân vội đẩy Nghiêm ngã sấp xuống và anh cũng nằm rạp theo để tránh luồng đạn tiền liên bay từ phía trước tới.

— Đứng lại ! Nếu chạy, sẽ bắn chết !

Tân lần đi một vòng, tụt xuống bờ ruộng thấp. Nghiêm cũng lần theo, rồi cả hai người lợi dụng bờ ruộng có bóng tối chạy tạt sang một bên.

Đạn tiền liên vẫn bay chiu chiu trên đầu. Tân nghĩ thầm: « Tay súng cừ đấy. Nhưng nổ súng ngoài dự định rồi ! »

Mấy tiếng người nói lao xao :

— Nó chạy thoát rồi à ?

Nghiêm thở dốc, nói ngắt quãng :

— Nguy hiểm quá ! Suýt nữa..., rơi vào tay họ...

— Đường này bị họ phong tỏa, nhưng cũng phải liều mà đi thôi.

Sau những tràng súng nổ vang vọng trên cánh đồng, không gian trở lại yên lặng hoàn toàn. Ánh trăng vẫn trong vắt, thoang thoảng trong gió có mùi thuốc súng khét lẹt. Đêm đã khuya, Nghiêm bước thấp, bước cao theo Tân. Thấy hân đã mệt, Tân bảo nghỉ lại một lát, nhưng hân lại giục :

— Tôi còn cố được. Ta đi nhanh cho thoát, Trăng sáng thế này mà sao lúc này tôi cứ thấy tối sầm lại. May theo kịp anh, chứ không bị họ bắt rồi.

— Đây là vùng tề ác. Chúng mình nghỉ một chốc cho đỡ mỏi đã.

Tàn gửi cho Nghiêm hai chiếc bánh chưng:

— May quá, lúc lăn xuống bờ ruộng, mấy chiếc bánh không rơi mất.

— Anh chuẩn bị từ bao giờ thế?

— Đi đêm mà không ăn thì mệt chết.

Nghiêm cắt giọng an ủi:

— Chỉ khổ một đêm nay thôi. Sáng mai, vào đến nơi, chúng ta phải ngủ bù cho lại sức và sau đó ra khách sạn làm bữa tiệc tẩy trần.

Lúc này Nghiêm đã hơi vùng da, ngồi bóc bánh ăn ngon lành. Vừa ăn, hẳn vừa nghĩ đến bữa tiệc ngày mai với những món ăn Âu tuyệt trần, những cốc rượu vàng màu đỏ sẫm, trong veo qua làn pha lê, nghĩ đến giờ phút gặp lại người vợ đã phải xa gần nửa năm nay.

Hai người ăn xong, nghỉ một lát rồi lại đi. Phía trước, bầu trời trên thành phố rực sáng một quang rộ. Tàn bao:

— Bây giờ thì anh không phải lo gì nữa.

Nghiêm thở phào một cái:

— Anh cũng vậy, vào đến trong ấy, tôi đảm bảo họ sẽ không đụng đến một sợi tóc của anh. Chắc họ sẽ đón chúng ta ở dọc đường số 1 và đưa chúng ta về thẳng nội thành để đảm bảo bí mật cho cả hai chúng ta.

Lúc này Nghiêm đã hết sợ nên nói cười tự nhiên hơn. Còn Tàn, anh suy nghĩ đến nhiều việc trước mắt sau khi cùng Nghiêm trốn vào nội thành.

— Giờ tay lên!

Đang mãi miết bước, Tàn và Nghiêm bỗng giật mình vì tiếng quát bất thần. Ánh đèn pin lóe sáng rồi vụt tắt, Nghiêm nhận ra những người lính Pháp và mấy tên ngay binh, súng ống đầy đủ, đã phục sẵn ở đây.

Nghiêm nói tiếng Pháp:

— Các ông đưa chúng tôi đến gặp vị chỉ huy của các ông.

Bộ lính Pháp không trả lời. Một tên ra lệnh :

— Lên đường !

Nghiêm nhann nhẹn bước lên một quãng đã thấy trước mặt con đường nhựa loang loáng chạy dài về phía thành phố. Tân và Nghiêi được dẫn đến chiếc xe ô tô con đậu gần đây. Có tiếng người ngồi trong ô tô hỏi vọng ra : « 12-17 đây phải không ? Có mấy người ? Tôi chờ anh hai đêm nay rồi đây ! »

Nghiêm hí hửng trả lời :

— Tôi, 12-47 đây ! Đúng như đã báo cáo, đi cùng với tôi còn có một người bạn.

Cánh cửa ô tô bật mở. Người ngồi trong xe bước xuống mời hai người lên. Nghiêi cùng ngồi với Tân ở ghế sau. Tiếng máy nổ ròn, ánh đèn pha chiếu sáng mặt đường. Xe lao vút đi. Tân thoáng thấy bên đường mấy tên lính tranh nhau trèo lên chiếc xe tải nhà binh GMC đang nổ máy, anh nghĩ thầm : « Lính đi hộ tống ! Chúng chu đáo quá ! »

Trong xe, không ai nói với ai, mỗi người mỗi theo mỗi ý nghĩ riêng.

Dưới ánh đèn nhỏ trong xe, Tân nhận rõ người ngồi cạnh tên lính Pháp lái xe là một tên Pháp lai, vạm vỡ mi ka ki, đầu dề trần. Hắn quay lại rút bao thuốc lá thơm trong túi ra mời Tân và Nghiêi. Chỉ một chốc xe đã đến ngã tư Phương Liệt. Ánh đèn pha chiếu vào cây gỗ chắn ngang đường có những khoang sơn trắng, đỏ và hai khung gỗ rào dây thép gai. Xe chạy chậm lại, lên hiệu còi. Người Pháp lai thò đầu ra khỏi xe, nói nhỏ với tên lính Pháp cầm tiêu liên chạy đến kiểm

soát. Lập tức, cây gỗ chặn đường được nâng bổng lên, chiếc ô tô lao vụt qua.

Tân vút mẩu thuốc lá ra ngoài cửa xe, lòng thanh thản vì đã tính toán xong mọi nước cờ.

Xe chạy vào phố, dừng lại trước nhà Nghiêm. Tất cả xuống xe. Chiếc xe nhà binh chồm lách chạy thẳng, không dừng lại. Vào đến nhà, Tân thấy đèn sáng trưng, vợ Nghiêm vẫn thức chờ chồng. Anh nghĩ: Có sự bảo trước nên cũng ăn khớp với mọi kế hoạch đấy!

Ngoài vợ Nghiêm và người u già, Tân còn thấy hai người đàn ông nữa cũng có mặt. Vợ Nghiêm nhanh nhẩu mở tủ lấy bánh, rượu, thuốc lá bày la liệt ra bàn và hối hả giục u già lấy nước cho khách và chồng rửa mặt.

Lúc này, Nghiêm giữ vai trò ông chủ gia đình, hẳn giới thiệu Tân với người Pháp lai là Pôn và hai người đàn ông khác là ông và Long, bạn của hắn. Thoảng nhìn hai người đàn ông có mặt vào giờ này ở đây, Tân hiểu rõ vai trò của chúng, nhưng anh vẫn thản nhiên ngồi vào bàn ăn bánh và uống rượu.

Ăn uống xong, ngồi nói chuyện một lát, Pôn cáo từ ra về vì trời đã gần sáng. Nghiêm tiễn Pôn ra xe, Pôn ghé vào tai Nghiêm nói thầm. Nghiêm chỉ gật đầu cười.

Tối hôm ấy, Tân ngủ trên gác cùng với Hùng và Long. Bết hai tên này ở lại nhà Nghiêm để canh gác, nên trước khi đi ngủ, Tân nói với chúng: — Chúc hai ông ngủ ngon!

— Xin chúc ông ngon giấc.

Khi đèn đã tắt, Tân thấy hai đóm lửa lập lòe ở phía giường kê gần cửa. Anh mỉm cười.

Hôm sau và tiếp đó mấy ngày, mặc dù Tân đã chuẩn bị mọi lời lẽ để đối phó, nhưng đối thủ của anh vẫn

ta hay. Anh đoán chúng đang cho thám tra lại việc anh bỏ hàng ngũ kháng chiến chạy vào thành với Nghiêm.

Ngày hôm thứ hai, Tân đã thấy Nghiêm đi suốt cả buổi sáng. Tuy không hỏi vợ hẳn, nhưng anh cũng biết hẳn, đang ngồi ở Sở mật thám, báo cáo cho cấp trên nghe tình hình hoạt động của hãn ngoài vùng kháng chiến suốt nửa năm nay. Chắc hẳn hẳn sẽ đề trình việc riu riu Tân vào đây và không quên tán dương cái « chiến công lừng lẫy » ấy của mình.

Tự nhiên những sự việc cũ hiện dần lên trong óc Tân :

... Hồi cuối năm ngoái, qua trình sát nội thành và cơ sở của ta cũng đã xác minh: Nghiêm, chủ một hiệu thuốc tây lớn ở phố buôn bán đông đúc nhất, đúng là một cơ sở của mật thám Pháp. Bọn Pháp, qua điều tra và qua những lời khai của người bồi cư về nội thành thì hầu hết cán bộ và bộ đội Việt Minh đều bị bệnh sốt rét rừng và một số bệnh tật khác, nên chúng đã đề cho Nghiêm mở hiệu bán thuốc. Thấy ai mua nhiều thuốc sốt rét và thuốc bổ máu là hẳn lần la hỏi chuyện xa xôi tỏ ra mình vẫn là người luôn luôn hướng về Kháng chiến. Nếu hẳn nghi ngờ người đó là của ta, lập tức báo cáo cho tên Pôn đề theo dõi bắt bớ. Khi đã biết đích xác Nghiêm là người của Sở mật thám, trình sát báo cáo cho phòng phản gián biết và lấy ảnh vợ chồng Nghiêm gửi ra ngoài.

Trong một đêm, bất thán nhà Nghiêm bị mật thám bao vây lục soát rất lâu. Nghiêm bị bắt lên xe giải về Sở mật thám. Cả ngày hôm sau, cửa hiệu của vợ chồng Nghiêm đóng cửa im ỉm. Hàng phố xì xào cho rằng: Nghiêm là người của Kháng chiến, mở hiệu thuốc để tiện việc tiếp tế thuốc men ra ngoài. Nhiều tiếng khen phục Nghiêm và hàng phố đã nhìn vợ chồng Nghiêm

với con mắt có cảm tình. Hai ngày sau, Nghiêm mới được thả ra, trông người bơ phờ mệt mỏi, cho đến mấy hôm sau nữa, hiệu của Nghiêm mới mở cửa trở lại nhưng rất vắng khách đến mua bán.

Đột nhiên, mọi người dân trong phố lại thấy Nghiêm vắng mặt. Có ai thăm hỏi thì vợ Nghiêm chỉ trả lời: « Ông nhà tôi chán cảnh buồn bán, sợ bị khám xét bắt bỏ lần nữa, nên đã xuống Hải Phòng chơi thăm mấy người bạn ít lâu... »

Nhưng thực tế, sau màn kịch khám xét cửa hiệu của Nghiêm được một thời gian, Sở mật thám đã cho Nghiêm ra vùng tự do để tha hóa và lôi kéo những cán bộ kháng chiến trở về nội thành làm tay sai cho chúng. Nghiêm ra đến vùng tự do đã tìm ngay đến ở gian điệp che giấu dưới hình thức quán giải khát và tiệm ô chửa gái làm tiền, do thị Hợp phụ trách.

Ngay hôm ấy, trong lúc Nghiêm đang thăm thị với thị Hợp ở nửa trong thị trình sát của Ban phản gián được cài sẵn ngay sát vách nhà thị Hợp, dưới hình thức cửa hiệu sửa chữa xe đạp, đã chụp ảnh Nghiêm... Chiếc ảnh được chuyển về ngay cho My, cán bộ phụ trách Ban phản gián. My đem chiếc ảnh hai vợ chồng Nghiêm của trình sát nội thành gửi ra, so sánh thấy đúng là hắn. My đặt ngay câu hỏi: « Nghiêm ra ngoài này làm gì? Hắn ở trong nội thành đang là cơ sở cơ tác dụng của địch. Ra ngoài kháng chiến không phải một sớm, một chiều đã chui vào một cơ quan nào của ta được. Còn nếu để làm hợp thư liên lạc thì Pháp có một số cơ sở mà Ban phản gián đã nắm được như: Cửa hàng giải khát của thị Hợp, tên Ba Tin mở cửa hiệu sửa chữa súng hồng, hóc ở trên đường Đồng Quan đi Quán Tròn và tên Hải mở cửa hiệu cắt tóc ở phố Văn Đình... Như vậy, Nghiêm ra ngoài này tất có chủ

Định khác. My đã họp các cán bộ trong Ban phản gián, đưa vấn đề này cùng nhau phân tích, đặt nhiều giả thuyết. Cuối cùng, tất cả đều thống nhất một nhận định là Pháp tung người ra vùng kháng chiến, lôi kéo, gây bất mãn cho số cán bộ của các cơ quan của ta chạy về với chúng. Một điều chủ chốt nữa qua trình sát nội thành cho biết: Địch đang muốn dò tìm số người cầm đầu các đảng phái quốc gia, liên lạc với họ để thành lập một lực lượng thứ 5, hỗ trợ cho chúng khi chúng mở rộng cuộc hành quân ra vùng tự do.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng từng chi tiết của kế hoạch hành động, My đã quyết định đề cho Tân, một cán bộ của Ban phản gián, có nhiều đức tính tốt đáng tin cậy, chín chắn, kín đáo, thông minh và nhất là Tân lại là một đảng viên tham gia cách mạng từ trước ngày cách mạng Tháng Tám thành công ở Hà Nội. Tân còn có ông chú là bác sĩ đồng thời lại là cán bộ trong Ban chấp hành Trung ương của Quốc Dân Đảng Việt Nam. Vì thế, Tân càng có điều kiện thuận tiện để hoạt động.

Tân được đóng giả làm cán bộ cơ quan Kinh tài, bất mãn, cả ngày la cà ở các quán cà phê. My chọn cơ quan này để Tân đóng giả cũng còn có lý do vì mật thám Pháp đang cần tìm hiểu sâu về thực lực kinh tế qua những tin tức về sự thiếu thốn trầm trọng kéo dài của ta.

Đã mấy lần, Tân đến quán giải khát của thị Hợp, ngồi hàng nửa buổi để đốt thuốc lá thơm và nhắm nháp cà phê đặc. Qua nhiều lần, thị Hợp đã chú ý đến Tân, không chỉ vì dáng điệu trẻ trung và nét mặt tươi sáng, mà còn đến cách sinh hoạt không bình thường ấy nữa. Những lúc vắng khách, thị đã lần la ga chuyện với Tân, vừa muốn làm duyên, vừa tìm hiểu tâm tư của anh.

— Anh nhớ nhà hay nhớ người yêu mà trông đáng
điều thiều nào đến thế ?

Tân chỉ khẽ lắc đầu, phẩy tay, không trả lời.

— Hay lại không đồng ý điều gì trong cơ quan rồi...

Tân cau mày hỏi lại :

— Chị cần biết những điều như vậy để làm gì ?

— Em cũng đã thấy một vài cán bộ có tâm trạng như
anh, thường đến quán em giải khát và giải cả sầu riêng...
Rồi em cũng góp ý, tìm cách giúp các anh ấy ra khỏi
tâm trạng ủ ể buồn nản đấy! Bây giờ thì đời tươi
lắm rồi...

Tân khẽ thở dài, im lặng nhấp một ngụm cà phê.

— Anh đừng thở dài thế làm em nào cả lòng. Trông
anh tội nghiệp quá. Người thế này mà sao cứ u sầu
như vậy.

Thị Hợp vừa nói vừa lấy quạt khẽ phẩy mát cho anh
và ngồi nhích lại gần Tân hơn nữa.

— Tôi có nhiều điều đang bức mình đây.

— Nếu không vì có gì cần giữ bí mật, anh có thể cho em
biết được không, em sẽ tìm cách cho anh giải buồn nhé.

— Ô! Chuyện bức mình trong cơ quan, chị chẳng cần
biết đến...

— Chuyện riêng của anh thì em mới dám góp ý, còn
chuyện trong cơ quan thì em chả dám...

Thị Hợp nói như vậy, nhưng trong lòng thị như mở
cờ, thị thầm nghĩ: «Lại một chàng bất mãn với cơ
quan...». Nhưng để thăm tra địa vị của anh, thị lại tán
tĩnh :

— Nhưng... em thấy nhiều người như anh, có học
thức cứ phải nhịn nhục chiều theo ý mấy ông nông dân
lãnh đạo thì cũng bức thật.

— Chẳng có ai làm thầy tôi cả. Tôi làm thầy chúng nó còn chưa muốn. Thật là những bọn vô học... Đúng như câu «Làm thầy là đứa khôn, còn hơn làm thầy thẳng dạ».

— Thẻ thi quyền hành trong tay anh, anh bảo sao, họ phải nghe vậy... Việc gì mà bực với tức...

— Nhưng khôn nổi, họ lại là đảng viên, còn tôi... mặc xác họ...

Vô hình chung, do sự gợi ý khôn khéo của thị Hợp đã làm cho Tân phải thủ lễ rõ tâm cần bất mãn của mình... Á! Thì ra anh ấy cũng là cán bộ có cỡ. Con cá này vừa béo vừa thơm thật...

Thị Hợp mới được tin này thấy đã đủ nên quay vào tán gẫu với anh.

— Đừng buồn nữa anh ạ. Anh ở lại đây tối hôm nay nhé! Bấy giờ đã quá chiều, em đi thôi cơm anh ăn một thẻ... Khách quen của em mà.

Tân cũng cười thầm trong bụng: Tao mới thả mồi nhử mà mày đã cắn câu sấu đến thế. Anh còn muốn tìm hiểu thị hơn một chút nên vờ ngăn ngừa:

— Có một mình chị ở nhà thôi à? Tôi ở lại e không tiện.

— Cả cái phố Cổng Thần này biết bao nhiêu là quán giải khát, khách khứa ra vào, ăn ngủ lại luôn, chẳng ai nói gì anh đâu mà sợ... Vả lại em còn có hai cô bạn cùng chung vốn mở quán. Chốc nữa hai em nó mới về, còn lên vùng trên đó mua hàng trong nội thành đem ra.

— Thôi chị dễ lúc khác. Có dịp đi họp tôi sẽ ở lại vài ba ngày.

— Thật nhé! Anh đừng dễ em mong... Nhưng rất tiếc là tối nay anh không ở lại với em được. Máy cô bạn em

đi đón hàng có khi mấy ngày mới về. Bây giờ mà chúng
nó chưa về thì chắc lại ngủ ở làng trên rồi... Em ở nhà
một mình sờ sợ là...

Tân nghĩ bụng: « Ai bắt nạt được chị. Có nhà chị
bắt cóc người ta thì đúng hơn... » Tân từ chối không ở
lại ăn cơm để ra về. Thị Hợp cố tán tỉnh để giữ anh
lại, và khi biết chắc anh nhất định về, thì đã sẵn sàng
bẹo má anh một cái, nói đồng danh: « Rồi thế nào
cũng quay về đây nhé. Đi mà cứ dễ nhớ, dễ thương
cho người ta... ». Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng
trong lòng lại tự bảo: « Chím đã vào bẫy, còn bay xa
sao được ».

Tân về đã báo cáo lại toàn bộ sự việc cho My. Quán
giải khát của thị Hợp là ở chứa gái làm tiên, là hộp
thư liên lạc của Pháp. Hai người bạn thị Hợp đi đón
hàng, chính là ra vùng địch để liên lạc với chúng.

My cười thoải mái khi biết kế hoạch đã đi vào đúng
hướng, nhưng anh con đùa Tân: « Sao cậu không ở lại
tối hôm ấy với chị ta? » Sau đó My tiếp:

— Bọn mình tin ở bản lĩnh và lòng trung thành, ngay
thẳng của cậu, mới giao cho cậu nhiệm vụ phải va chạm
với nhiều cái phức tạp lồi thối như vậy. Rồi đây, trên
đường nguy hiểm chắc hẳn cậu còn gặp nhiều
cạm bẫy, kể cả những cái mồi thơm như thế!

Tân cũng cười: « Tôi cố gắng không để phụ lòng tin
của các anh, giữ gìn lương tâm thật trong sạch,
phẩm chất đạo đức con người đảng viên và chỉ có
nhiệm vụ là trên hết. »

— Mấy hôm nữa, cậu phải tiếp tục vai trò « cán bộ
bất mãn » mà lần này thì có thay đổi chiến thuật vì
ngoài thị Hợp, có khi tên Nghiêm sẽ gặp cậu để lôi kéo
đấy. Anh của hẳn mà trình sát nội thành gửi ra đấy.
Cậu hãy nhận rõ mặt hắn.

— Anh cứ tin ở tôi... Nó giương bẫy, nhưng chắc chắn người giết dây cho bẫy sập lại là chúng mình.

? Quả nhiên, hơn một tuần sau Tân đến quán thị Hợp thì thị đã don đả tươi cười làm như anh là nhân tình cũ, không cần giữ ý tứ nữa.

— Gớm! Đi đâu mà mất mặt cả tuần nay làm em ngày nào cũng ngong ngóng đổ cả mắt.

— Tôi cũng còn khối việc phải làm. Khi nào chán ngán quá mới đi tìm thú vui ở vị cà phê đắng, ngọt.

— Và cả ở em nữa chứ!

— Điều ấy tôi chưa nghĩ đến... Chị cho cà phê sữa nhé. Mấy hôm nay cứ ba cà người ra!

— Anh đừng uống cà phê vội. Nhân tiện em có ông anh họ ở Thanh Hóa ra thăm em. Ở trong ấy, ông cũng mở hiệu bán thuốc tây nên ra ngoài này muốn tìm mua một số thuốc khác. Giá thuốc ngoài này rẻ hơn trong ấy mà... Anh em đi ra phố cũng sập về ngay.

Rồi thị lẳng lặng dọn bát đĩa, đặt bún, rau sống, nước chấm và di quạt chĩa. Thị vừa làm với sự khéo léo vừa nói chuyện với Tân.

— Anh em không tham ra công tác, chỉ chuyên buôn bán thôi nên nói chuyện với anh có khi không hợp. Anh đừng chấp nhé. Còn nói về mảnh khõe buôn bán và cách ăn chơi thì ông ấy số một...

Tân chỉ đỡ lời, ừ hừ cho qua và chờ gặp « ông anh họ » của thị Hợp ra sao. Hút hết một đ.ế thuốc Cotab, Tân thấy ở ngoài cửa bước vào một người đàn ông béo tốt, trắng trẻo và có dáng đứng là ông chủ hiệu. Anh nhận ra ngay Nghiêm mà My đã cho anh xem ảnh của hắn.

— Cái « cầu » của mình đây rồi.

Nghiêm vào nhà thấy có khách lạ, chào Tân rồi bả
hoa mọi chuyện buồn bán với thị Hợp. Khi hẳn ra sân,
thị Hợp cũng theo vào, vờ lấy bát đĩa, qua trước mặt
hắn nói nhỏ: «Anh ta đấy!»

Nghiêm chỉ gật đầu hiểu ý, thị Hợp lại quay ra ngoài
nhà ngay. Lúc Nghiêm trở vào vừa lau tay vừa nhìn Tân
nghĩ trong lòng: «còn mối của mình cũng bảnh bao
lắm.»

• Trong bữa ăn, hẳn khôn khéo nhường lời cho thị
Hợp nói chuyện với Tân hẳn chỉ thỉnh thoảng dẽm vào
câu chuyện cho vui dẽ gây cảm tình với anh. Sau bữa
bữa chén, đến khi ngồi trước mặt Tân với bao thuốc
lá thơm và cốc cà phê đặc còn nóng hổi. Nghiêm mới
dở ngón môi chài thả ra những cảnh ăn chơi sung
sướng dẽ kích động Tân.

Tân dẽ dặt nghe nhiều hơn là nói. Đến khi ra về,
anh định t... tiền ăn uống thì Nghiêm đã làm mặt giận,
ngăn tay anh lại.

— Chỗ anh em mình buổi đầu gặp nhau nhưng anh
đã dẽ cho tôi ấn tượng sâu sắc đấy. Tôi là anh họ của
cô Hợp, tiếp anh không được sao mà anh còn khách
sáo đến thế.

Tân làm như miễn cưỡng phải cất tiền vào túi, cảm
ơn Nghiêm và chào thị Hợp ra về. Nghiêm còn giúi vào
tay anh 2 bao thuốc cõfáp.

— Tôi còn ở đây ít lâu xem giá và mua hàng, nếu
lúc nào rảnh rồi mời anh ra chơi ta nói chuyện vui.

— Cơ quan của tôi cũng ở gần đây thôi. Tôi tối, nếu
không có họp hành gì thì tôi ra được.

— Xin lỗi! Anh ở cơ quan nào nhỉ?

— Ban Kinh tài của Hà Nội.

— Cùng nghề với tôi rồi. Anh về nhé. Tôi nài ra chơi. ☺

Nhưng tôi mai và cả mấy ngày sau nữa để cho bọn chúng phải mong ngóng chờ đợi anh, hơn là anh vô vấp lầy chúng. Tân đưa hai bao thuốc về cho My để cùng nhau hút mừng cho bước đầu trôi chảy.

— Phải cho nó say mồi hơn nữa. Trong khi giao tiếp, đồng chí nên tỏ ra vài sự hiểu biết rộng về thời cuộc với cương vị phụ trách của mình để xây dựng cái thế sau này cho đồng chí đối với kẻ địch. Từ nay đồng chí không cần về đây nữa, tôi đã thu xếp nhà cho đồng chí ở trong một làng gần Cổng Thần để đồng chí đi lại ở đây cho đỡ lộ. Bên nhà đồng chí là một bộ phận giao thông của ta... Để phòng tên Nghiêm muốn thăm tra công tác của đồng chí, tôi đã dặn anh em cần phải coi đồng chí như một thủ trưởng cơ quan mà nhập vai cho khéo.

Tân chuyển đến chỗ ở mới, ngày ngày hai bữa, anh chỉ nằm xem sách báo, chờ đợi bước vào trận đánh. Mười ngày sau buổi đầu gặp mặt Nghiêm, Tân mới lại tìm đến quán thị Hạp, không thấy Nghiêm ở đây, anh chỉ vô thăm hỏi xã giao.

— Anh em chuyển đến nhà người bạn ở đầu phố. Ở đây chỉ có hai anh em trai gái nên cũng bất tiện.

Suýt nữa Tân cười thành tiếng vì anh thấy thị Hạp nói câu ấy ra về mình đứng đắn nghiêm trang lắm, nhưng có ai biết đâu chỗ «Ma ăn cỗ lúc nào»... Sau khi mua bao thuốc, Tân định ra về thì thị Hạp đã vội vàng tìm cách giữ anh ở lại.

— Anh ngồi chơi một lát. Mới bước chân vào cửa đã bỏ đi ngay. Anh em cứ nhắc đến anh hoài, để em đi gọi anh ấy đến gặp anh.

Và không cần để Tân kịp nói gì, thị bỏ mặc Tân phải ở lại trông quán hàng cho thị, rồi chạy đi ngay. Tân ra cửa khám thuốc hút, lơ đãng nhìn cái phố buôn bán sầm uất vào bậc nhất của Liên khu 3, với mọi loại người buôn bán lừa đảo, gái làm tiền, lưu manh trộm cắp và cả đôi khi những cán bộ kháng chiến đi công tác qua lại, nghe tiếng Cổ Thần dòng vui cũng ghé lại thăm và uống cốc nước giải khát, hút điếu thuốc để tìm một cái vui nhỏ trong những năm tháng công tác gian khổ, sống ở những vùng quê heo lánh yên tĩnh. Anh thoáng thấy thị Hợp và Nghiêm ở xa đang hấp tấp rảo bước như chạy.

— Bọn chúng say mồi lắm rồi.

Gặp Tân, Nghiêm hồ hởi, đưa cả hai tay ra nắm lấy anh lắc mãi. Hắn vỗ thân mật coi Tân như người em, vỗ vỗ vào lưng anh nói trống không:

— Có khỏe không mà sao lâu không thấy ra chơi, tôi mong mãi..

Tân không để cho hắn sỗ sàng coi thường mình, nên anh sầm nét mặt và bước né tránh sang một bên. Thị Hợp thoáng thấy vậy cũng khẽ cau mày nhìn Nghiêm như trách móc. Nghiêm biết mình đã quá sỗ sàng nên lấy lại tư cách mời Tân ngồi và gọi thị Hợp làm hai cốc cà phê sữa trắng. Hắn mời Tân hút thuốc, nói chuyện luôn mồm và lần này thấy anh cũng đã phù hợp với một vài ý nghĩ ẩn chứa của hắn nên Nghiêm định vội vã đi sâu hơn. Thị Hợp khôn khéo, đã ra hiệu ngăn Nghiêm lại và thừa lúc Tân quay đi nơi khác, thị đưa mắt như nhắc Nghiêm:

— Từ từ chú, kéo động dây, cá lại đi mất!

Nghiêm mỉm cười thấy sự sơ hở của mình nên lại xoay câu chuyện khác. Trong lúc vui hắn ngỏ ý muốn

đến thăm Tân ở nơi làm việc nếu không có gì cần giữ
bí mật nơi cơ quan đóng.

— Cơ quan kinh tài thì có gì là quan trọng lắm đâu
mà phải giấu ông. Tôi ở xóm 3, nhà ông Định. Mời ông
đến chơi với tôi vào ngày nghỉ thì tiện hơn, vì cơ quan
cũng không làm việc ngày hôm đó.

Nghiêm hớn hờ nhận lời ngay... Và quả nhiên Tân
không phải chờ đợi lâu ngày chủ nhật tuần ấy. Nghiêm
đã tìm đến thăm Tân. Nhìn căn nhà gạch năm gian
rộng rãi khang trang của một gia đình phú nông, hẳn
liếc mắt lên bàn thờ của chủ nhà thấy nhiều cặp tài
liệu hồ sơ dày đễ gọn gàng trên đó. Tân vui vẻ gọi
một anh nhân viên sang phía nước mời khách. Anh
nhân viên biết đóng vai kịch của mình nên lễ phép
vâng dạ đối với Tân, đem ấm chén và khay nước sang
để Tân mời khách. Trong lúc chuyện trò, thỉnh thoảng
lại có một nhân viên chạy sang gặp Tân xin phép đi
chơi chốc lát: « Xin phép anh cho em ra Cổng Thần
mua mấy hộp GIBB đánh răng... »

— Chú cứ đi, đừng có la cà lâu đấy.

Tân lắc đầu nhìn Nghiêm: « Mấy ông tướng nhân
viên, sinh lúc nghỉ nào chỉ thích ra phố ngắm người ta
âu lủi, chứ có tiền đâu mà tiền sài... »

— Họ là nhân viên của anh cả à ?

— Cơ quan cũng đông người, đóng ở rải rác trong
xóm. Đối với anh em, mình cũng nên rộng rãi một chút
để cho họ nề mình.

Chuyện tào lao một lúc, Nghiêm từ biệt Tân ra về vì
hắn đã đạt được mục đích thăm tra cương vị của Tân.
Đến nhà thị Hợp, hẳn còn bực cho Tân lên cao hơn
một chút: Trẻ người nhưng là cán bộ phụ trách có
uy tín, vô số nhân viên đã đứng tuổi cũng phải một

điều thua anh, hai điều thua anh. Đi đâu có được phép tắc dàng hoàng mới dám đi...

⇒ Thị Hợp càng tin ở con mắt sành sỏi của mình nên giục Nghiêm sớm thực hiện kế hoạch và thị đã tròng trợn vôi vỉnh tiền thưởng. Nghiêm búng vào má thị Hợp cười cười nhả:

— Ở ngoài này có mấy tháng mà đã thưởng cho bao nhiêu lần rồi...

— Chẳng qua là anh xa vợ đây thôi!

— Lòng vả cũng như lòng sung...

Thị Hợp cũng dấm Nghiêm thùm thụp vào lưng, cười tit mắt.

Công việc của Tân tiến hành đều đặn và có kết quả, khi đã thấy thật chín mùi. My Hiền họp với Bằng và Việt quyết định đánh đòn cuối cùng: Bắt ngay thị Hợp để « rung trà đuổi cá », Nghiêm sợ tất sẽ chạy trốn và hân không quên nhiệm vụ lôi kéo Tân cùng vào cho nó có chút công lao...

Mọi kế hoạch tiến hành chu đáo và đúng như thể trận ta đã gài. Khi biết được tin thị Hợp bị bắt, Nghiêm quá hoảng hốt đã vội rủ Tân cùng chạy vào nội thành để sống cuộc đời an lạc sung sướng hơn...

Mấy ngày ở nhà Nghiêm, Tân không ra khỏi cửa. Hùng và Long cũng chỉ quanh lên gác lại xuống nhà. Một tối vợ chồng Nghiêm mua vé định mời Tân đi xem hát thì Pôn lái chiếc xe Citroën bóng loáng đến chơi. Thấy Tân, Pôn vội vã:

— Anh khỏe hẳn rồi chứ? Qua mấy hôm nghỉ ngơi anh thấy thế nào?

— Cảm ơn anh ! Thức trắng một đêm cũng không ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe của tôi. Huống chi lại được ăn ngon, ngủ yên bà bốn hôm nay rồi. Tân cười làm ra bộ thân mật. Thấy vậy, Pôn càng hồ hởi :

* — Được biết tin anh trở về trong này, chúng tôi rất mừng vì có thêm người bạn. Chú anh cũng đã biết tin và chắc rồi đây anh cũng sẽ đến thăm ông. Chú anh là một người yên nước chân chính, nhưng liếc là đối với chúng tôi, ông còn dễ dặt lắm. Nếu anh có đến thăm cũng mong anh nói giúp thêm để ông hiểu chúng tôi hơn. Đối với ông, chúng tôi chỉ là người bạn tốt. Tốt và trung thực nữa...

— Vâng, tôi cũng mong như vậy.

— Ô ! Thế thì quý hóa quá. Ở đời cứ nên nhiều bạn, ít thù là hay hơn cả. Luôn luôn phải đối phó với nhau thì thực là không đẹp mà cũng phiền phức lắm, phải không anh ?

— Đúng vậy ! Vì như ở đây, tôi cứ phải làm phiền hai « ông bạn » Hùng và Long thì cũng không tiện.

— Xin anh thứ lỗi cho. Nhiệm vụ của họ là bảo vệ anh. Anh đã về đây cộng tác với chúng tôi thì chúng tôi phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho anh. Nhưng nếu anh thấy không hài lòng thì tôi sẽ cho họ rút về ngay.

— Cảm ơn các ông. Tôi chưa biết mình sẽ làm được việc gì trong thời gian tới.

— Việc đó tùy ở anh. Nhưng ngày mai ông quan Năm, cấp trên tối cao của chúng tôi muốn gặp anh. Thật là một sự hân hũu, tôi sẽ đến đón anh vào sau bữa ăn sáng.

— Tôi xin sẵn sàng và cũng là một dịp để chúng ta hiểu biết nhau thêm.

Pôn nói chuyện với Tần một lúc rồi xin phép ra về.

Sáng hôm sau Tần dậy sớm, tập thể dục rồi đi tắm rửa cho người tỉnh táo. Vừa ăn sáng xong một lúc thì Pôn đã đánh xe đến đón. Chiếc xe đưa hai người đi dạo một lúc rồi rẽ sang phố H, dừng lại trước số nhà X.

Khi qua hai vọng gác ở cổng và lối lên cầu thang do hai tên lính da đen to lớn như hổ pháp đứng canh gác, Pôn nói nhỏ với chúng nên không bị xét hỏi. Pôn và Tần lên gác ngồi chờ ở phòng khách. Anh biết mình sắp phải chạm trán với bọn cáo già nham hiểm đã nắm vững lý do của anh trở về với chúng. Bề ngoài thì chúng nói là cộng tác, nhưng thực chất chỉ là tay sai cho chúng. Tần và Pôn phải chờ đợi một lúc lâu, anh nghĩ ngay đến việc chúng cố tình kéo dài thời gian chờ đợi để làm cho anh phải hồi hộp suy nghĩ và sẽ mất bình tĩnh khi tiếp xúc với chúng, song anh không hề tỏ ra lung túng trước đôn tâm lý phủ đầu ấy.

Một lúc lâu nữa, một tên sĩ quan Pháp ra mời hai người sang căn buồng khác. Khi đến cửa viên sĩ quan và Pôn cúi lại mời anh vào trước. Tần khẽ nghiêng người xin lỗi và tiến lên đẩy cửa bước vào. Vừa đặt chân vào buồng anh thoáng nghe có tiếng động nhỏ và biết chắc sự cố mất của mình đã được ghi lại bằng chiếc máy ảnh tự động để đầu đó. Và cái kiểu lịch sự nhường bước của tên sĩ quan và Pôn là như vậy. Tần điềm tỉnh bước thẳng đến chỗ bàn giấy tên quan Năm cao lớn và gầy gò, nét mặt xương xương, trán hói, đang ngồi đối diện với một tên Pháp ăn vận thường phục. Pôn đứng nghiêm và giới thiệu Tần với cấp trên. Tên quan Năm khẽ nhồm đậy đáp lời chào của Tần và đưa tay mời anh ngồi xuống ghế bành. Hắn mở hộp

thuốc lá Gold Flake mời anh và chăm chú nhìn thẳng vào anh nửa như cười, nửa như muốn giữ nét mặt nghiêm nghị. Không khí im lặng bao trùm khắp gian phòng. Tân chăm thuốc hút và thản nhiên ngồi tựa lưng vào ghế chờ đợi. Tên quan Năm nhìn Tân bằng con mắt soi mói như muốn thấu hiểu mọi ý nghĩ của người mà hắn sắp tiếp chuyện.

• Tân thăm nghĩ: « Chúng muốn rung dọa xem mình có non gan hay không! » Anh giữ thái độ bình thản và cũng nhìn thẳng vào hắn hơi mỉm cười. Mãi sau tên quan Năm mới cất giọng trầm trầm thông thả :

— Là người của quân đội, tôi ra cái ngay thẳng, dứt khoát. Ông vào cộng tác với chúng tôi, chắc đã có chủ kiến. Vậy ông có thể giúp chúng tôi những việc gì? Mong ông cho biết. Chúng tôi rất tốt với bạn, nhưng cũng rất cứng rắn với kẻ thù.

Tân thấy hắn đi thẳng vào vấn đề, ép anh phải nhận làm việc cho chúng. Anh tỏ thái độ cân nhắc, không hấp tấp và quả nhún nhường.

— Tôi vào trong này tất phải có chủ đích, nhưng cũng cần có thời gian để tìm hiểu về sự cộng tác. Dù sao tôi cũng đã là người của kháng chiến là đối phương của các ông trước đây. Chắc các ông còn cần tìm hiểu ở tôi kỹ hơn và ngược lại, tôi cũng muốn biết rõ tình thân hợp tác giữa tôi và các ông. Tôi nghĩ chúng ta còn đủ thời gian, không việc gì phải hấp tấp. Tôi muốn giành độc lập cho Tổ quốc tôi, nhưng tôi sẽ đi theo con đường khác. Chính vì vậy mà tôi theo ông Nghiêm, là người của các ông, mà sau này tôi mới biết, ở vùng kháng chiến vào đây để hợp tác với các ông.

Tên Pháp mặc áo thường phục chỉ khề gặt đầu như xác nhận điều Tân nói là đúng.

- Tôi rất có cảm tình với những con người như ông. Thẳng thắn, rõ ràng, không úp mở... Chúng tôi cũng vì nền độc lập của Việt Nam, của Tổ quốc ông mà chiến đấu không tiếc sức với Việt Minh cộng sản. Ông sẽ tìm được chỗ dựa chắc chắn của người bạn, tôi nhắc lại « Một người bạn » với đầy đủ ý nghĩa tốt đẹp của nó.

- Xin cảm ơn các ông. Không riêng gì tôi, có lẽ dân tộc tôi đều chờ mong cái kết quả của những lời « cáo cả » ông vừa nói.

- Tôi muốn rằng, sống ở trong này, rồi đây ông sẽ thấy lời nói của tôi là đúng.

- Chúng tôi cũng mong như vậy và cố gắng để đáp lại lòng tốt ấy.

- Tôi rất hào hứng khi nói chuyện với những người như ông. Ông còn trẻ nhưng tỏ ra là người có kiến thức với thời cuộc và biết hành động theo lý trí.

- Thời gian sẽ chứng tỏ thêm việc làm của tôi.

Tên quan Năm khẽ ngả người ra phía sau cười có vẻ khoái chí:

- Bắt đầu từ hôm nay, ông có thể tự do làm việc để chứng tỏ thái độ công tác chặt chẽ với chúng tôi.

Rất tiếc là vào đây tôi còn bở ngỡ và còn thiếu nhiều điều kiện, ví như việc đi lại trong thành phố mà trong người không có lấy một thứ giấy tờ gì hợp lệ chẳng hạn...

Tên quan Năm không trả lời ngay, quay lại trao đổi với Lê-ông, người vẫn thường phục từ lúc đầu đến giờ vẫn giữ thái độ im lặng. Lê-ông gật đầu đưa mắt về phía cửa và nói với Tân bằng tiếng Việt khá sôi:

- Ngài quan Năm có món quà nhỏ tặng ông trong buổi đầu gặp gỡ.

Cùng lúc ấy viên sĩ quan tùy tùng bước lại gần, tay cầm chiếc khay bạc đựng một phong bì dày, đặt lên bàn, trước mặt Lê-ông. Đồng thời ở phía bên cửa, chỗ sau lưng anh có tiếng chân của một người nữa đang đến gần. Tuy không quay lại nhìn, nhưng Tân biết ngay là chiếc máy ảnh đang hướng về anh kui anh thò tay ra cầm lấy chiếc phong bì ấy.

Lê-ông cầm lấy phong bì rút ra một tập bạc và tấm các do tên quan Năm đã ký sẵn, nhưng chưa hề đưa cho Tân:

- Đây là món quà nhỏ của ngài quan Năm, mong ông vui lòng.

Tân gạt nhẹ tay Lê-ông ra:

- Tôi chưa cần đến món tiền này, xin phép hai ông cho tôi được gửi lại, khi nào cần đến thì hai ông không đưa, tôi cũng xin có ý kiến, còn bây giờ vì...

Tên quan Năm hơi cau mày, còn Lê-ông cũng cười nhạt, chống chế:

- Ông đừng hiểu lầm. Đây là lòng tốt của ngài quan Năm khi thấy ông mới vào chắc còn phải tiêu pha nhiều thứ. Trong mối quan hệ giữa chúng ta, không phải là tiền bạc, mà cái chủ yếu là sự tin cậy lẫn nhau. Mong ông cứ nhận cho.

Lê-ông nói xong khề hất đầu như ra hiệu cho một người nào đấy.

- Xin cảm ơn các ông, nhưng tôi chỉ cần đến tấm các này là đủ.

Tân đưa tay gạt tập giấy bạc sang một bên rồi cầm lấy tấm các. Phía sau lưng Tân có tiếng người bước ra ngoài và tiếng cánh cửa đóng lại.

Tân quay về phía tên quan Năm ngổ ý cảm ơn hẳn một lần nữa.

- Tâm các này sẽ được việc cho tôi nhiều hơn số tiền kia. Xin thành thật cảm ơn các ông.

Tân chủ động đứng dậy xin phép ra về. Tên quan Năm và Lê-ông cùng đứng dậy bắt tay anh. Lúc này, bọn chúng tỏ ra thân mật:

- Chúng tôi tin ở sự hiểu biết của ông, ông rất thông minh ông Tân ạ!

Tân lịch thiệp chào chúng và bước ra cửa.

Chờ Tân đi khỏi tên quan Năm liền nói với Lê-ông:

- Sự việc chưa tốt đẹp lắm, ông ta quả là người mà chúng ta cần, nếu nắm chắc được thì rất có lợi cho chúng ta. Ông cứ tiến hành kế hoạch của ông và báo cáo cho tôi kết quả chính xác nhất.

- Xin chấp hành mệnh lệnh của ngài.

- Còn ông chú anh ta cũng đã giúp chúng ta được việc này chú?

- Thừa ngài, tất là phải thế. Tôi sẽ bàn với chú anh ta để thăm dò thái độ của anh ta cho kỹ.

- Được! Nhưng ông phải hết sức thận trọng. Anh ta là con người nhạy bén đấy.

- Lời dạy của ngài là chỉ thị cần chấp hành nghiêm chỉnh!

Lê-ông đứng nghiêm chào tên quan Năm và đi ra. Trong khi đó Pôn đã lái xe đưa Tân về nhà. Được biết thái độ và ý định của cấp trên đối với Tân nên Pôn càng vốn vã thân mật.

- Sự nhận xét của tôi về anh quả không nhầm... Mong từ đây ngoài tình đồng loại (Pôn là Pháp lai Việt Nam) giữa chúng ta còn có tình bè bạn nữa.

- Tôi nghĩ rằng trước sau còn phải nhờ vả anh nhiều. Tôi chưa biết nơi anh ở, không biết có điều gì cần giữ kín không?

- Không! Không có gì cần giữ kín với anh cả. *h*
Pôn đã đánh hơi thấy Tân được cấp trên hạn trọng vọng, nên Pôn cũng định câu thân đề tìm ở anh sự giúp đỡ sau này. Hắn đưa cho Tân một danh thiếp.

- Anh muốn đến tôi lúc nào cũng được. Nếu tôi đi vắng anh cứ viết mảnh giấy đề lại, khi về, tôi sẽ đến gặp anh ngay. Nhưng mong anh thông cảm, công việc của chúng tôi giờ giấc thất thường lắm.

Xe vẫn chạy rất êm qua các phố. Tân hiểu rõ ý định của Pôn. Hắn cố tình cho xe chạy chậm qua các phố đông đúc để trưng Tân như trưng một thứ hàng mới. Việc Tân ngồi trong xe với một người Pháp, dù là lái, cũng đủ để cho những người đi đường nhìn theo Tân với con mắt khinh bỉ, đầy tính chất thù địch. Và như vậy để lại cho anh một ấn tượng khó rút được nữa.

Chợt Pôn hỏi Tân như đồ xét:

- Anh có ý định gì trong những ngày sắp tới?

- Việc đó tôi chưa biết được. Tôi sợ mình chẳng có khả năng làm được việc gì cả, anh Pôn ạ.

- Sao lại thế? Nghiêm cho tôi biết: anh là một cán bộ phụ trách một cơ quan cũng khá quan trọng của Việt Minh.

Tân mỉm cười. Nghiêm đã đề cao anh đề tặng công với bốn mặt thám Pháp.

Tân không trả lời thẳng vào câu hỏi của Pôn:

- Thế các anh không ngại gì về tôi ư?

- Tất nhiên chúng tôi cũng cần hiểu về anh như thế nào đã chứ.

- Thế thì đề các anh hiểu kỹ về tôi đã, nói đến chuyện làm việc gì lúc này, tôi e quá sớm.

Pôn lái xe đưa Tân qua các phố đông người, nói là để anh thấy cảnh phồn vinh của thành phố. Mãi đến

11 giờ, Pôn cho xe chạy thẳng đến khách sạn Pa-xi-phích.
(Pacific).

— Mời anh vào đây dùng bữa trưa để đánh dấu bước đầu tốt đẹp trong tình bạn của chúng ta.

Tân cùng Pôn vào khách sạn, chọn một bàn ăn kê tận góc phòng. Lúc đi qua quầy cô thu quỹ, Pôn nói với một cô gái người Việt Nam, mặc áo đầm :

— Xin chào Duy-li-ét Liễn. Xin giới thiệu với cô, đây là anh Tân, người bạn mới của tôi. Anh ấy vừa ở xa về.

Duy-li-ét đứng đây nghiêng mình, nởn miệng cười rất điện, đưa tay cho Tân bắt :

— Rất hân hạnh, và anh Tân cũng là người bạn mới của em nữa chứ.

Pôn cười hơ hớ :

— Vậy xin mời cả Duy-li-ét Liễn cùng dự bữa cơm trưa với chúng tôi cho vui.

Liễn khẽ nhún vai nhìn Tân như muốn hỏi ý anh.

— Anh Pôn đứng chủ bữa ăn này đã mời chị. Tôi rất hân hạnh được tiếp chị.

— Thế nếu là anh đứng chủ bữa ăn thì chắc em không có niềm vui như thế!

— Ngược lại, tôi mong có dịp khác để làm việc của anh Pôn hôm nay.

— Rất tiếc, xin lỗi các anh, em còn đang bận, mong hai anh lượng thứ cho. Nếu có thể, khi hết giờ em xin ra tiếp các anh.

Pôn đưa Tân xem bản thực đơn để anh chọn món ăn và bảo :

— Cô ta đẹp đấy, nhưng « hờng đẹp có gai » anh à! Có ta thân thiết với tất cả mọi người có thể vì nghề

nghiệp. Còn theo tôi biết, cô ta chưa để chàng trai nào lọt vào đôi mắt xanh của mình. Có những anh chàng khá là tuấn tú, được cô ta đối xử niềm nở, nhưng vẫn chưa chiếm nổi trái tim vàng. Anh có tài xin cứ việc lui tới...

— Thế còn anh?

— Tôi ấy à? Xin lỗi anh. Nhưng con người các bậc kiêu kỳ tôi chẳng thiết. Chỉ cần có tiền thì đến mười cô gái xinh đẹp như Duy-li-ét tôi cũng có được.

Khi hầu bàn mang rượu và các thức ăn đến, Pôn mời Tân một ly rượu Rhum Tân từ chối nói là mình uống rượu kềm. Anh chỉ dùng vang nhẹ. Trong lúc ăn Tân chỉ gọi chuyện đề Pôn nói. Anh để ý quan sát những tên sĩ quan Pháp đang ăn uống và bàn tán ở những bàn bên cạnh về mọi tình hình ở nội thành.

Bữa ăn kéo dài. Đến lúc Tân sắp sửa bảo Pôn ra về thì Duy-li-ét tươi tỉnh bước đến. Pôn gọi hầu bàn lấy thêm cốc và rượu. Tân rót rượu mời Liên.

— Chắc rồi đây anh Tân sẽ lui tới khách sạn của em luôn... Vì ở đây có nhiều món ăn ngon.

— Tôi tưởng vì có Duy-li-ét chứ?

— Anh Pôn đừng phá đám. Phải rót mời em một cốc khác đi.

— Uống nhiều say đấy!

Liên đưa mắt nhìn Tân, thấy anh không mời Liên uống mà còn khuyên Liên uống ít, một ý nghĩ thoáng qua óc cô: « Anh ta đứng đắn đấy! Nói chung bọn thanh niên trong này chỉ muốn cô uống say, không tự chủ được mình để thực hiện những ý muốn hèn hạ. Nhưng rồi cô lại cười:

— Anh sợ em say à? Em không say đâu. Chỉ sợ anh say trước em thôi.

Câu nói của Liên làm Tân nghĩ ngay đến lời của Pôn: « Đó là một cô gái kiêu kỳ. »

Chuyện trò một lúc, Duy-li-ét xin phép ra về. Pôn và Tân cũng đứng dậy đến quầy trả tiền cho cô gái Pháp to béo dầy da, mặt dầy tàn hương, mới đến thay ca cho Liên. Cả ba người cùng bước ra cửa.

Khi Pôn và Tân đã ngồi trong xe, Liên còn hỏi với:

— Anh Tân không mời em đến chơi nhà ă?

— Tôi rất muốn mời chị, nhưng tôi chưa có nơi ở nào nhất định, bây giờ còn đang phải ở nhờ.

Liên mỉm cười gạt đầu chào Tân khi Pôn đã cho xe chạy.

— Đối với người đẹp mà anh nữ tử chối thẳng thừng như thế?

— Anh bảo « Hồng đẹp có gai » mà tôi thì chưa muốn bị gai đâm.

— Tôi sẽ rủ cô ấy đến nhà anh chơi vậy.

Pôn đưa Tân về nhà Nghiêm rồi xin phép ra về ngay. Tân thấy Nghiêm ra đón và giới thiệu người đàn ông đang ngồi chờ để do người cắt cho anh mặc bộ âu phục. Tân nhất định từ chối, anh bảo đã đủ quần áo dùng. Nghiêm đưa mắt cho người thợ may và nói:

— Anh cũng cao như tôi, chỉ khác tôi hơi dầy người một chút. Nếu cần, anh cứ lấy quần áo của tôi mà dùng cũng được.

Người thợ may biết ý, lễ phép chào hai người ra về. Nghiêm nói với Tân:

— Họ trọng vọng anh, sao anh lại từ chối?

— Tôi nghĩ chuyện ấy rất phụ, có nhiều việc khác cần hơn.

Tân ở nhà Nghiêm được tiếp đãi rất chu đáo. Qua thái độ nể sợ của Nghiêm trước mặt Pôn, Tân thấy sự

nhận xét của My đối với Nghiêm thật chính xác :
« Nghiêm chỉ là một tên chỉ điểm không đúng chú ý,
không cần phải bắt hắn. Ta sẽ sử dụng hắn như cái
cần để tung người vào lòng địch... »

Hồi tưởng lại những việc đã qua, Tân càng vững
tín vào sự chỉ đạo sáng suốt của My. Anh càng yên tâm
hơn và sẵn sàng chịu mọi thử thách để hoàn thành
nhiệm vụ cách mạng giao cho.

Tại trụ sở cơ quan phản gián đóng trong làng Tốt
Động thuộc huyện Chương Mỹ, My đang chăm chú đọc
công văn và báo cáo các nơi gửi đến. Khi đầu đèn
chiếu phong bì nhỏ, dài, đã nhàu nát, khác với loại
phong bì bằng giấy báo mà các cơ quan ngoài kháng
chiến vẫn dùng, My tươi tỉnh hẳn lên « Lần đầu mới
nhận được báo cáo của H.5. »

Anh cẩn thận lấy dao dọc theo đường gấp, rút ra
một tờ giấy mỏng, chữ nhỏ viết đặc kín cả trang. Bờ
trong kẹp một tờ giấy cuốn thuốc lá trắng tinh. Anh
chăm chú xem báo cáo, thỉnh thoảng lại lấy bút chì
gạch dưới những dòng chữ cần chú ý. Sau đó anh cẩn
lấy tờ giấy cuốn thuốc lá, dán lại bật lửa hơi nóng một
lúc. Những dòng chữ màu nâu nhạt hiện dần lên. Đọc
xong, My xếp gọn tài liệu, đem hộp đựng giấy bỏ ra
hè đốt. Tác phong gọn gàng, giữ bí mật đã trở thành
ý thức của My. Cùng lúc ấy ngoài ngõ có tiếng cười
nói, rồi hai người bước vào sân.

Người đi đầu là Việt, một thanh niên tầm thước,
dáng vạm vỡ, đầu để trần đôi lông mày đen nhánh
như hai nét vẽ bằng mực tàu, mọc hơi cao trên đôi
mắt to trong sáng. Đôi môi đỏ tươi lúc nào cũng như

mim cười làm cho khuôn mặt Việt càng thêm tươi tắn. Việt phụ trách đội hành động trong cơ quan phản gián, chuyên tổ chức những trận đột kích vào nội thành để trừng trị bọn việt gian nguy hiểm đã bị tòa án nhân dân kết tội, hoặc bố trí những trận phục kích đánh Pháp để bảo vệ đường dây của ta vào nội thành thông suốt.

Cùng đi với Việt là Bằng, thân hình to lớn, hơi nặng nề, mặt trắng trẻo, đeo kính cận, dáng đi thông thả, hơi có vẻ chậm chạp. Anh ít nói, lúc nào cũng chỉ lăm lăm cười khi nghe người khác phát biểu ý kiến nên không ai rõ là anh có thái độ phản đối hay đồng tình. Bằng phụ trách đầu mối giao thông các cơ sở ở nội thành và đội ngũ điệp viên của ta.

Vừa thấy Bằng và Việt vào, My đã nói ngay:

— Tôi vừa nhận được báo cáo của H.5 cho biết tin về T.6.

— T.6 yên rồi chứ đồng chí?

— Kẻ địch chưa đụng đến cậu ta ngay đâu. Chúng còn thử thách chán, chúng sẽ tung gián điệp ra ngoài này để la việc cậu ta trốn vào nội thành nữa chứ. Về thế H.5 chưa tiện dịp liên lạc với T.6 vội.

— Như vậy anh Bằng phải tiếp tục phao tin vào trong ấy đi thôi.

— Cái đó đã hẳn rồi. Về T.6, thú thật, lúc đầu tôi thấy hơi lo cho cậu ta. Nhớ ra chỉ một sơ hở nhỏ thì sai một ly đi một dặm, nguy hiểm lắm. Khi được đồng chí My cho biết tên Nghiêm là đầu mối chỉ điểm của địch mới tung ra vùng tự do, tôi đã muốn bắt nó ngay. Bây giờ nghĩ lại mới thấy mình vội vã, thiếu chín chắn.

— Đồng chí Việt quen hành động theo tác phong quân sự. Tôi đã nát óc suy tính để tìm mọi cách tung người vào nội thành. Khi được trình sát trong đó báo cáo rõ

về hoạt động của tên Nghiêm, tôi liền nghĩ ngay đến việc biến hắn thành « cái cầu » của ta.

- Từ ngày chúng ta bố trí cho T.6 làm quen với tên Nghiêm và để Nghiêm lôi kéo T.6, rồi sau đó ta sắp đặt nước cờ « rút dây động rừng » buộc Nghiêm phải gấp rút rủ T.6 trốn vào nội thành, cho đến nay kiểm điểm lại ta chưa có sơ hở nào để kẻ địch có thể nghi ngờ.

- Trong báo cáo H.5 cũng cho biết T.6 đang được địch trọng đãi. Nhưng đây mới chỉ là bước đầu. Rồi cuộc đấu tranh sẽ còn diễn ra gay gắt. Sự chỉ đạo của ta cho T.6 phải thật sát và kịp thời, mọi sự phối hợp cần tiến hành chu đáo.

- T.6 vẫn là chủ bài chứ?

- Bây giờ ta cứ tạm coi như vậy, còn sau này cuộc chiến đấu thâm lặng và gay gắt giữa ta và địch sẽ hết sức phức tạp. Trong mọi tình huống, chúng ta cần phải huấn luyện để có số điệp viên có khả năng đưa vào khi kẻ địch chỉ dùng T.6 làm vai trò quảng cáo công khai. Tác dụng của T.6. sẽ hạn chế, số điệp viên « về tình » sẽ thay T.6 đóng vai trò trọng yếu.

- Việc phao tin về T.6 tôi sẽ có thể giúp đồng chí Bằng. Việc này cũng dễ thôi. Chẳng hạn ta có thể tung một số đội viên của đội hành động vào nội thành trừng trị mấy tên Việt gian nguy hiểm rồi phao tin Tân là phần tử phản bội cần trừng trị thì bọn địch sẽ tin ngay.

My trầm ngâm một lúc rồi mới thông thả nói:

- Ta không thể coi thường kẻ địch được. Chúng là những con cáo thực dân có nhiều thủ đoạn ranh ma quý quyết. Ta đấu trí với chúng, một phần lớn phải dựa vào lòng dân và ý thức của cán bộ chúng ta.

Rồi đột nhiên, My quay lại hỏi một cán bộ làm nhiệm vụ tổng hợp tình hình:

- Việc bắt thị Hợp ta đã tiến hành hồi cung chưa?

- Bộ phận chấp pháp còn chờ ý kiến của đồng chí, nên mới chỉ tạm giữ thị lại mà chưa ai dǎ động gì đến thị.

- Tốt! Đồng chí chỉ thị cho bộ phận chấp pháp chỉ xoay thị vào mấy việc buôn bán nhi nhằng rồi lại thả thị ra thôi.

- Sa... a... ..ac! Thả nó ra à?

Việt nóng nảy hỏi lại My ngay.

- Ta không thể «bỏ mâm, tham bát» được. Ta đã nắm chắc ổ của thị Hợp. Chuột đã ở trong vuốt của mèo, thì có thả ra cũng chẳng chạy đâu cho thoát. Bắt thị Hợp là hại cho Tân. Kẻ địch thế nào cũng cho thăm tra lại việc thị Hợp bị ta bắt. Nếu nó biết được thị Hợp bị ta bắt về tội làm gián điệp thì có khác nào đem Tân vào miệng hùm. Chúng sẽ biết ngay là ta giương bẫy lại bằng cách lợi dụng tên Nghiêm để cài Tân vào trong đó.

- Nhưng nếu có những đầu mối của chúng tung ra tiếp-đề liên lạc với thị Hợp, ta nên đối phó ra sao?

- Qua trình sát theo dõi hành động của thị Hợp ta biết thị chỉ là một hộp thư ở ngoài này vào trong đó là chính. Thoảng nếu có tên nào ở trong nội thành ra liên lạc với thị Hợp thì ta cứ bám cho sát, lừa lúc nó xa hàng ổ, ta bắt kín, khai thác rồi lại lấy «gày ông đập lưng ông»

- Đúng, đúng! Tôi thấy rõ nước cờ của đồng chí rồi. Có khi phải bỏ ăn quân mã, pháo và lúc cần phải bỏ ăn cả quân xe để giữ thế thắng quyết định...

- Nói như vậy, nhưng từng bước công tác đấu tranh với kẻ địch còn gian nan lắm, vì chúng ta mới giành được độc lập có hơn một năm, lại đã phải lao ngay

vào cuộc trường kỳ kháng chiến, ta chưa có kinh nghiệm trong nghề này mà kẻ địch thì nham hiểm, già dặn đã hàng chục năm cai trị dân mình bằng thủ đoạn như vậy. Vì thế cuộc chiến đấu của chúng ta ở ngoài này phải sắp xếp từng bước kế hoạch thật tỉ mỉ, chi tiết để hỗ trợ cho T.6. Đồng chí Việt cho biết lúc tên Nghiêm và Tân trốn thoát như thế nào khỏi vùng ta kiểm soát, có đề lộ ra ý định nào cho địch đánh hơi thấy đây là sự bố trí của ta không?

- Theo kế hoạch ấn định, khi thấy hai người đến địa điểm, tôi đã hô lớn để họ kịp tránh, sau đó mới nổ súng. Đề thử thách tinh thần gan dạ của Tân, tôi đã đề lương đạn đi thấp hơn một chút. Tân rất bình tĩnh, lần mình tránh lương đạn đề thoát ngay.

- Việc thử thách của đồng chí hơi nguy hiểm đấy, đã đành tay súng của đồng chí chính xác lắm, nhưng ta cũng phải đề phòng trường hợp xấu chứ.

- Khi nổ xong một băng đạn thấp, tôi nghĩ cũng run, nhưng sau không thấy động tĩnh gì khác mới yên tâm về cho anh em lung sục một lúc rồi mới thu quan.

- Bây giờ chúng ta cần chỉ thị cho H.5 tìm cách tạo cơ hội thuận tiện và hợp lý để bắt liên lạc với T.6 khi cần thiết theo đúng mật khẩu đã qui định.

My, Bằng và Việt còn thảo luận thêm một số việc nữa. Họ đặt kế hoạch cho từng bước công tác.

Ngày tối hôm ấy, trên đường dày vào nội thành, các đồng chí giao thông lại xông pha trong nguy hiểm gian lao để đảm bảo sự chỉ đạo ngoài kháng chiến đến các điệp viên.

Không khí bí mật bao trùm khắp ngôi nhà làm theo kiểu biệt thự ở phố Tăng Bạt Hổ. Phía trong cổng ra vào, dưới bóng trúc vàng, một tên lính lê dương cao lớn, cấp tiêu liền, đi lại nhẹ nhàng như con báo sẵn sàng vỗ chụp lấy mồi.

Trong căn phòng rộng có kê một chiếc bàn làm việc đánh véc-ni bóng loáng... Mặt bàn trải nỉ xanh và chặn lên một tấm kính dày. Phía trước bàn là bộ sa lông lót nhung, được kê trên một tấm thảm rộng. Phía trong tường bên phải treo một tấm bản đồ Bắc Bộ lớn, có màn che khuất.

Tên trùm mặt thám Lê-ông ngồi ngả người trên chiếc ghế tựa có thể xoay tròn, tay khoanh trước ngực, mặt ngửa lên trần nhà, đôi mắt lim dim như ngủ, nhưng thực ra hắn đang trù tính một âm mưu mới. Tiếng chuông điện thoại reo vang. Lê-ông choàng dậy, ngồi ngay ngắn, đặt điều thuốc xuống chiếc gạt tàn bằng pha lê trong suốt, rồi cầm lấy ống nghe.

Tiếng người ở đầu dây dằng kia léo phéo. Lê-ông im lặng, thỉnh thoảng mới trả lời. Cuối cùng bản hẹn người đang nói chuyện đến chỗ hắn và mang theo cả bản báo cáo mật.

Đặt ống nói xuống, xoay lại chiếc biển nhỏ viết đồng chữ «Hay cần thận kẻ địch nghe trộm!» treo ở ngay chiếc máy, Lê-ông lấy ngón tay búng nhẹ một cái và mỉm cười. Sau đó hắn đứng dậy, xoa hai tay vào nhau, bước đến trước tấm bản đồ, kéo tấm màn che, lấy ngón tay lần theo đường chỉ đỏ nằm ở phía Nam thành phố, tìm đến tên một địa phương.

Tay hắn dừng lại ở chỗ có hàng chữ «Đồng Quan». Hắn cất giọng đọc theo tiếng Việt Nam lơ lớ, vẻ đăm chiêu suy nghĩ, rồi quay về phía bàn làm việc ấn nút

chuông điện đặt ở góc bàn. Cửa sang buồng bên vách mở. Gian-nin, cô thư ký bước vào, khẽ cúi đầu, chờ hẵn sai bảo.

— Lấy cho tôi tập hồ sơ của 12-47.

Gian-nin quay người ra cửa trông rất điệu, lát sau cô ta trở lại, mang theo tập hồ sơ bìa đỏ có ghi mặt số 12-47. Lê-ông mở hộp thuốc lá Craven A mời Gian-nin. Cô ta khẽ nhón một điếu, cười làm duyên: Xin cảm ơn! rồi quay ra. Lê-ông nhìn theo, đôi mắt dán vào tấm lưng thon thả của cô ta, mỉm cười đắc chí. Lê-ông đang nghiên cứu hồ sơ thì có tiếng chuông báo, hẵn không ngừng đầu mà chỉ nói: « Xin mời vào ! »

Gam-bi-ni bước vào buồng với chiếc cặp da dây côm. Lê-ông mời hẵn ngồi xuống ghế:

— Ông cho tôi biết rõ việc làm của 12-47. Tại sao hẵn lại trở về ngay khi chưa có lệnh?

— Thưa ngài, tôi đã hỏi 12-47, hẵn cho biết vì hoàn cảnh cấp bách, đầu mỗi liên lạc bị bắt giữ, hẵn sợ lộ nên đã bỏ chạy vào đây trước khi có lệnh. Vả lại việc lôi kéo Tân đã hoàn thành nên hẵn không thể nào đợi được nữa.

— Ông đánh giá thế nào về công việc của hẵn?

— Mục đích duy nhất của hẵn là tiền. Hẵn muốn kiếm thêm vốn cho cái cửa hiệu thuốc tây của hẵn. Từ trước đến nay, chúng ta đã trả công hẵn rất hậu, nên hẵn không ngần ngại, giúp ta bắt một số nhân viên của Việt Minh vào mua thuốc trong cửa hiệu của hẵn có kết quả. Hẵn hành động một cách khôn khéo vừa lấy công của chúng ta, vừa giữ được khách hàng. Nhưng ở hẵn thiếu một điều quan trọng, đó là ý chí phụng sự tận tụy lợi ích của nước Đại Pháp. Nhưng dù sao hẵn cũng đã thành công trong việc lôi kéo ông Tân, một nhân vật cũng rất cần cho ta.

- Ông cho ý kiến về việc này.

- Thưa ngài, ngài định hỏi về vấn đề ông Tân phải không ạ ?

- Chính thế... Nhưng... Việc cần thiết hơn là phải giữ được đầu mối của ta ở ngoài đó. Ông Tân về đây là đã nằm trong tay chúng ta. Lê-ông xòe bàn tay rồi nằm lại. Tuy vậy chúng ta cũng vẫn nên bàn kỹ. Ngài quan Năm đã trực tiếp ra chỉ thị.

- Sau khi 12-47 trở về, tôi đã cho đầu mối thăm tra lại Thị Hợp bị công an Việt Minh bắt trong lúc ở vùng tè ra có mang theo nhiều hàng hóa. Sau mấy ngày bị giam giữ, thị đã được trả lại tự do. Hiện nay thị mới gửi báo cáo vào.

- Thị Hợp bị bắt mấy ngày rồi mới được thả ?

Lê-ông nhắc đi nhắc lại mấy lần câu nói đó một cách chậm rãi. Làm cho Gam-bi-ni cảm thấy lúng túng vì sợ có vấn đề gì sơ xuất. Chợt hấn ngừng đầu hỏi :

- Ông thấy vấn đề này thế nào ?

- Thưa...

Gam-bi-ni chưa hiểu hết câu hỏi này đành ngập ngừng.

- Vấn đề là thị Hợp mới bị bắt mà được thả ngay, rồi thị lại liên lạc với chúng ta luôn. Đây ! Từ chỗ ấy mà suy ra, hãy gạt những khả năng tốt, đặt ra những diễn biến xấu để có kế hoạch đối phó.

Theo ý kiến tôi, ông cần ra chỉ thị cho thị Hợp đình liên lạc với trong này một thời gian. Ông phải kiểm tra lại đầu mối liên lạc trung gian giữa thị Hợp và « Sói biển ». Có Sói biển là chúng ta có cả một đạo quân mai phục trong hàng ngũ Việt Minh. Phải bảo vệ Sói biển và chỉ thị cho hấn nếu cần cứ việc đánh lạc hướng đầu mối liên lạc trung gian, thậm chí nếu động có thể gạt ngay

đầu mỗi trung gian ấy. Còn ông, ông cần lưu ý đến sự yên tĩnh bề ngoài của công an Việt Minh. Tôi tin ông sẽ đảm nhận việc này. Người ta không sợ kẻ nói nhiều mà chỉ sợ người nói ít.

Được cấp trên đồng ý, Gam-bi-ni lúng túng cứ rút khăn tay lau mũi trán.

— Còn vấn đề thứ hai, chúng ta sẽ phải làm gì đối với ông Tân ?

— Thưa ngài, tôi vẫn nhắc Pôn phải tiếp đãi ông ta chu đáo. Trong thời gian đầu hãy chinh phục ông ta bằng đời sống đầy đủ. Sau những ngày đói khổ thiếu thốn, con người ta dễ chấp nhận cảnh sống sung sướng hơn.

— Việc ấy, ông cứ tự ý mà làm, đừng có hà tiện trong chi tiêu. Nhưng, như ông đã rõ mỗi khi dùng một người nào, chúng ta cần thử thách, dù đã biết rõ về người ấy. Đối với ông Tân, chúng ta cũng phải làm như vậy... Đây là kế hoạch này tôi mới phác ra, ông hãy nghiên cứu thực hiện thật tốt kết quả và cho tôi biết sớm mọi chi tiết hành động của ông. Trong mặt trận vô hình này, chúng ta thắng hay Việt Minh thắng, đây là điều quyết định. Chúng ta có cái tốt là đã nắm được ông ta, song có điều cũng rất nguy hiểm nếu như chúng ta không làm ăn đến nơi đến chốn.

— Tôi xin lắng nghe nghiêm chỉnh ý kiến của ngài.

Lê-ông nhòm người kẻ tỳ vào bàn, rút một điều thuốc, rờ rờ vào lòng bàn tay rồi nhìn điều thuốc như muốn tìm một điều gì mới.

Không khí trong phòng lặng hẳn xuống. Gam-bi-ni cũng kéo ghế ngồi nhích lại gần bàn, chột nghe chỉ thị của cấp trên. Hẳn chăm chú theo dõi từng cử chỉ của Lê-ông với vẻ khúm núm.

Chợt Lê-ông đặt diều thuốc vào môi, Gam-bi-ni với Bật lửa, mời Lê-ông châm thuốc. Lê-ông bắt đầu cất giọng chậm rãi trình bày toàn bộ kế hoạch thử thách Tân. Cuối cùng, hắn nhìn thẳng vào mặt cấp dưới bằng ánh mắt thỏa mãn :

— Ông cho ý kiến đi !

Hai tên cáo già mật thám còn bàn bạc với nhau mãi để dành giá về những công việc sắp tới và về con người của Tân.

— Chúc ông thắng lợi !

Gam-bi-ni biết cấp trên đã chỉ thị xong, liền cầm lấy cặp da, đứng nghiêm chào rồi quay ra cửa. Còn lại một mình Lê-ông đứng dậy dạo bước quanh nơi làm việc, dáng trầm ngâm suy nghĩ. Căn phòng trở lại hoàn toàn yên lặng, nếu chú ý người ta chỉ nghe thấy tiếng máy chữ lách tách ở bên phòng vọng ra.

Ngoài sân, tên lính lê dương vẫn khoác tiểu liên trước ngực, nét mặt lạnh lùng, làm tăng thêm cái không khí bí ẩn của căn nhà.

Một buổi sáng, trong lúc Tân và Nghiệm đang ngồi nói chuyện thì thấy chiếc xe con xích đổ trước cửa. Người lái xe nhảy xuống, bước vào cửa hiệu xin gặp Tân. Tân tự giới thiệu xong thì người lái xe đưa cho Tân một bức thư, ngoài phong bì đề : « Gửi cháu Tân. »

Nhìn phong bì Tân nhận ra nét chữ của ông chú. Anh thông thả bóc ra xem chỉ thấy mấy hàng chữ : Châu đến chơi, chú mong gặp cháu ! — Ký tên S. Người lái xe chở Tân xem xong thư mới nói :

— Xin ông cho trả lời để tôi về trình bày với ông tôi.

— Anh làm ơn nói giúp với chú tôi, một ngày tối tôi xin lại thăm chú thím tôi.

° Khi người lái xe đã đi, Tân nghĩ ngay đến việc gặp ông chú. Tự nhiên anh sực nhớ tới câu nói của Pôn trước đây : « Chú anh là người tốt, nhưng đối với chúng tôi ngài hơi dè dặt... » Như vậy là chú anh chưa hẳn là người hoàn toàn xấu. Minh sẽ ăn nói với ông như thế nào? Ý nghĩ đó cứ bám chặt lấy đầu óc anh.

Thấy Tân tuy chưa có địa vị, nhưng đã có thần thế nên Nghiêm càng nể sợ. Buổi tối hôm ấy, trước khi Tân ăn cơm, người thợ may bước vào lễ phép chào anh. Anh ta đặt chiếc va li lên bàn, rồi mở nắp ra lấy bốn bộ âu phục mùa thu và mùa đông may bằng thứ len đắt tiền, để trước mặt Tân! Tân chưa kịp nói gì thì anh ta đã lễ phép chào Tân và Nghiêm rồi bước ra. Nghiêm vội chạy theo đưa cho anh ta mấy chục đồng để gọi là dùng uống nước, hút thuốc.

Ăn cơm tối xong, Tân lại lên gác xem sách báo. Nhà vắng vẻ nên vợ chồng Nghiêm chỉ ở dưới nhà, ít khi lên gác. Lúc này sao Tân nhớ cuộc sống ở ngoài kháng chiến đến thế. Tuy nó thanh đạm, gian khổ, nhưng âm tình đồng chí. Phải sống trong cảnh ăn chơi an nhàn, tuy đây cũng là nhiệm vụ của anh, nhưng anh vẫn thấy ngỡ ngàng, xa lạ. Tân nhớ đến lời My dặn trước khi ra đi : Đồng chí tự đối phó với mọi công việc và phải đối phó dè chừng cả với cuộc sống thay đổi mà kẻ địch cố tình tạo ra để đưa đồng chí vào chỗ thất bại trước khi đồng chí làm được việc gì. Song đồng chí cứ tin lúc nào Đảng và chúng tôi cũng ở sát bên đồng chí để cùng lo toan mọi việc...

Tân buông quyển sách, ngồi lặng đi.

Mới chỉ có hơn một tuần, mà anh trông như đã phải xa vùng kháng chiến lâu lắm rồi. Anh có cảm giác như người xa quê hương đến một nơi xa lạ cả người, cả cảnh, dù sống trong cảnh xe ngựa đạp diu, sinh hoạt đầy đủ, nhưng lòng nhớ quê vẫn giục giã anh hoài.

Tàn đến bên chiếc đài, bật điện dò làn sóng của đài Tiếng nói Việt Nam. Đang lúc anh mãi mê lắng nghe tiếng nói đồng đặc của chị phát thanh viên đọc tin chiến thắng Việt Bắc, thì có tiếng chân người lên gác. Tàn vội tắt đài, vặn sang làn sóng khác và hệ thống khác kịp nghe tiếng nhạc, thì Pôn và Liên đã lên đến gác. Họ vui vẻ và hồn nhiên như ở nhà mình, tự kéo ghế ra để ngồi.

— Hôm nay tôi cố mời bằng được cô Duy-li-ét đến thăm anh.

— Rất hân hạnh.

— Nếu không có anh Pôn chèo kéo thì em cũng chẳng dám đến đây sợ làm phiền anh.

Trong lúc Tàn và Liên nói chuyện, Pôn bước đến chỗ chiếc đài, sờ thấy còn ấm liền bấm nút.

— Ngồi một mình sao anh không mở đài ra nghe?

Cung lúc ấy tiếng nhạc du dương của một đài nước ngoài nào đó vẳng lên khe khe.

— Tôi đang nghe nhạc, ngồi buồn quá! May có anh và chị Liên đến chơi nên tắt đi để nói chuyện vui hơn.

— Anh như con gái cảm cung ấy, không buồn lộ mặt ra đến ngoài phố nữa.

Liên vừa nói vừa đưa mắt nhìn khắp gian buồng:

— Anh sống đơn giản lắm. Em cũng thích trang trí phòng mình như thế này, vừa lịch sự, nhã nhặn mà lại đẹp nữa. Em không thích bày biện những đồ

Đạo nửa Tây, nửa Tàu lờ lợc lắm. Minh là người Việt Nam mà, cứ theo phong cách Việt Nam mà ăn ở.

Nói đến đây tự nhiên Liên đỏ mặt. Tân vội đỡ lời:

— Chị Liên còn chữ gì để khen tôi nữa nào. Hôm nay tôi thấy chị dịu dàng và đẹp hơn lần gặp trước vì chị mặc áo dài dân tộc làm tăng thêm cái vẻ đẹp của người con gái Việt Nam hơn.

Liên ngước mắt nhìn Tân

— Anh khen em thật hay khen nữa em đây?

— Chị hỏi anh Pôn mà xem.

— Đúng! Chiếc áo dài của thiếu nữ Việt Nam mới tha thướt và vương vấn làm sao. Cứ những buổi chiều khi nắng dịu, như những tà áo của các cô gái tâm hồn tôi cứ xao xuyến bị cuốn theo và chẳng bao giờ muốn xa Hà Nội nữa.

Pôn đang lán đờng tà áo dài theo kiểu thâm mỹ ăn chơi rở tiền thì Liên đã gạt đi:

— Thôi, anh Pôn, đến thăm anh Tân chứ không phải đến để bình phẩm các kiểu áo dài của chị em chúng tôi.

Tân mỉm cười trước thái độ hồn nhiên của Liên.

Ngồi nói chuyện một lúc, Pôn tắt đài và rủ Tân cùng Liên đi chơi. Ra đến cửa, Pôn quay lại nhìn gian buồng, nói nhỏ: «Buồng này chật chội quá. Tôi sẽ thu xếp một nơi thích hợp với anh hơn.»

Cả ba người cùng xuống đường. Liên để Pôn cầm lái, cô kéo Tân xuống ngồi ở ghế sau. Xe chạy qua các phố đông đúc rồi rẽ lên đường Cổ Ngư. Pôn cho xe dừng lại bên đường và tắt máy. Ba người thong thả đi dạo ven hồ. Mặt hồ lung linh đầy ánh trăng. Đi giữa Tân và Pôn, Liên luôn nói cười vui vẻ. Chợt như cảm thấy mình nói nhiều quá, cô vội im lặng. Thấy

thái độ chột vui, chột buồn của Liên, Tân nói đến những chuyện vui, một lát sau Liên đã vui vẻ lại:

— Đêm trắng, mặt hồ đẹp quá. Giá dùng cá chiến tranh có hơn không!

Thoảng thấy Tân khẽ nhin lông mày, chờ Pôn đi lên phía trước. Liên khẽ hỏi Tân:

— Em nhắc đến chuyện gì làm anh không vui thế?

Tân giật mình vì sự nhận xét tế nhị của Liên.

— Không, có gì đâu! Tôi vẫn nghe Liên nói đây chứ.

— Anh giấu em. Anh Pôn có kể chuyện về anh cho em nghe.

— Pôn hiểu tôi thế nào được.

→ Người ta hiểu anh như thế nào thì anh Pôn cũng hiểu anh như thế.

— Và cả chị Liên cũng thế chứ gì?

— Không! Không! Em không dính dáng gì đến anh Pôn cả. Chỉ vì cái tính thóc mạch của em mà anh hiểu lầm em đấy.

— Tôi có hiểu lầm chị Liên gì đâu.

— Anh nói dối em...

Liên bỗng im bặt, cô mơ màng nhìn ra mặt hồ đầy ánh trăng.

Tân thầm nghĩ: Cô thừa quí quen sống trong cảnh xa hoa, từng va chạm với đủ loại khách hàng, lẽ nào mới gặp mình đã vội tâm sự ngay như thế. Có thể cô ta là một cô gái trong trắng, nhưng quen liếp xúc với bọn sĩ quan Pháp đã nhiễm phải tác phong phương Tây chăng? Song cũng rất có thể Pôn dùng có ta làm cái « môi thơm » để lung lạc mình cũng nên.

Một làn gió lan trên mặt hồ đưa thoảng thoảng mùi hoa sen cuối mùa đã sắp tàn. Tân thấy lòng thanh thản lạ thường.

Buổi tối đi chơi hôm ấy rất vui, nhưng cũng từ hôm ấy, để khỏi bị quấy rầy, Tân dẫn Nghiêm nếu thấy Liên đến chơi thì nói là anh đi vắng.

Nghiêm nheo mắt nhìn Tân cười:

— Sao anh lại từ chối không tiếp một cô gái xinh đẹp như vậy?

— Mỗi người có quan niệm khác nhau về cái đẹp anh à.

Trong khi ấy trở về nhà, Liên cũng thấy vấn vương một ý nghĩ: anh ấy chín chắn khác hẳn số đông thanh niên ở trong này...

Tân sống nhàn nhả được nửa tháng ở nhà Nghiêm. Một tối chợt nghĩ phải đến thăm ông chú, sau bữa ăn tối Tân đi đứng đỉnh trên hè phố. Vừa bước chân ra cửa một quãng, anh chú ý ngay đến hai người đàn ông đang đứng bên kia đường, thấy anh ra đã vội bước theo. Tân nghĩ: địch luôn bám sát anh là lẽ tất nhiên nên không bận tâm lắm. Phố Trần Hưng Đạo vắng vẻ và yên tĩnh. Vào giờ này, nhân dân ít đi lại trên những con đường có nhiều công sở và nhà ở của các viên chức cao cấp trong chính phủ quốc gia và của bọn Pháp.

Đến ngã tư, Tân định sang qua đường thì gặp một chiếc xe ô tô con phóng đến rất nhanh. Anh dừng lại giữa lúc chiếc xe tới gần và phanh két. Hai người đàn ông mở cửa xe xuống và áp ngay đến bên anh. Anh chưa kịp đổi phó thì đã thấy nòng súng gi sập vào sườn mình. Một người nói như ra lệnh — Cầm kểu! Lên xe ngay, chống cự tao bắn chết!

Vì quá đột ngột, anh không kịp xử trí đành phải theo hai người chui vào trong xe. Chiếc xe lại lao vút đi. Một người rút trong túi ra cuộn dây trói quặt hai tay Tân ra phía sau lưng, trong khi người kia vẫn ấn nòng súng vào sát sườn anh. Khi đã trói xong, họ lấy khăn bịt chặt mắt anh, không cho nhận rõ con đường xe chạy.

Xe vẫn chạy với tốc độ rất nhanh, mãi lúc sau mới dừng lại. Họ kéo Tân ra khỏi xe và xô nách anh đi. Tân đi bước thấp, bước cao, thần kinh anh lúc này hết sức căng thẳng. Họ là ai? Bắt anh để làm gì? Và dẫn anh đi đâu? Bao câu hỏi cùng ập đến. Anh lắng nghe mọi tiếng động, nhưng chỉ thấy tiếng giun, dế rầm rần. Anh biết mình đã bị dẫn ra vùng ngoại ô. Tân nghĩ nếu là bọn Pháp thì chúng không cần thiết phải bắt cóc anh như thế này. Vậy thì rất có thể anh đã bị một tổ chức hành động của lực lượng kháng chiến bắt để xử tội đã trốn vào nội thành đầu hàng địch. Tân đã hơi yên tâm. Song một ý nghĩ khác lại đến với anh. Ngay cả trong trường hợp bị lực lượng của ta bắt, anh cũng không thể nói với bất cứ ai về nhiệm vụ mình đã bị mật đảm đương. Nhưng nếu anh không nói cho họ hiểu được vai trò của mình đang đóng thì chắc chắn họ sẽ giết anh ngay.

Tân không sợ chết. Anh cho rằng nếu có hy sinh thì cũng là hy sinh cho cách mạng. Khi đứng ra đảm nhận nhiệm vụ đặc biệt như thế này, anh không hề suy tính đến lợi ích riêng. Vậy thì lúc này sao anh lại run sợ được? Điều cốt yếu đối với anh trong giờ phút gian nguy lại càng phải tìm mọi cách vượt qua nỗi hiểm nghèo, chiến thắng mọi hoàn cảnh để làm tròn nhiệm vụ. Hơn lúc nào hết, anh phải tỉnh táo và sáng suốt đối phó với mọi diễn biến xảy ra.

Y nghĩ ấy khiến Tân yên tâm. Hai người dẫn anh đi quanh co một lúc rồi bảo anh đứng lại.

Họ cỡi khăn bịt mắt cho anh. Anh vừa kịp nhận ra chỗ mình đang đứng là một khoảng sân nhỏ của một ngôi nhà lá lụp sụp, có ánh đèn dầu le lói thì bỗng thấy lạng người. Một cú đấm nặng như một nhát búa tạ thoi vào sau lưng làm anh ngã giúi về phía trước. Tiếp đó anh nghe thấy một giọng nói thô lỗ, khêu nồng: « Tiên sư thằng phản bội! »

Tân vừa bước vào nhà, liền bị quáng mắt trước ánh đèn pin rọi thẳng vào mắt anh:

— A! Thằng Tân. Đêm nay mày sẽ phải đền tội phản bội Tổ quốc của mày. Nhưng trước khi chết mày hãy khai thành thật tội trạng.

Tân vẫn im lặng, không nói gì. Hai mạch máu trên thái dương anh căng lên nhức nhối.

— Anh Độ, thủ tiêu nó đi thôi, còn hỏi làm gì.

Tân quay về phía có tiếng người vừa nói. Trong bóng tối mờ mờ anh thấy một tốp người đứng, ngồi nhón nháo đang bàn tán xì xào.

Một thoáng nghĩ ngờ lướt qua óc Tân. Đội biệt động có thể hoạt động táo bạo ngay giữa thành phố và dùng xe ô tô chở người bị bắt đem đi, nhưng sao họ lại có thể chủ quan tập trung cả một lực lượng như thế này ở một địa điểm rất gần đường quốc lộ. Và lại cách ăn nói thô lỗ và hành động hung hãn của những người đang phán xét anh không đúng với tác phong của những đội viên chiến đấu vì lý tưởng cách mạng.

Mặt khác, nếu đội biệt động bắt anh nhằm mục đích trừng trị thì họ đã bắn anh từ trong phố. Mỗi khi phải dùng lối bắt cóc như thế này tất họ phải dẫn anh ra vùng kháng chiến để cơ quan có trách nhiệm xét xử chứ.

Tất cả những ý nghĩ đó làm bật lên trong óc Tân một phương hướng hành động. Đến lúc người cô gái tên là Đồ kia, đáng chừng là chỉ huy cả số người này hỏi anh tại sao trốn vào nội thành đầu hàng địch, anh trả lời lập lờng:

— Tôi vào trong này là vì mục đích rõ ràng, chứ không phải là đầu hàng.

— Hỏi làm gì thêm mất thì giờ. Cho nó xơi vài viên kẹo đồng là ổn thỏa hết.

Tân đang định quay về phía người vừa nói thì lập tức bị một quả đấm vào giữa mặt và ngã gục xuống, có mấy người nữa cùng xô đến.

— Hãy khoan! Anh em không cần đánh nó làm gì.

Tên Đồ liền thay đổi thái độ:

— Anh Tân, anh nói vào đây có mục đích rõ ràng. Đề tránh hiểu lầm, anh có thể cho tôi biết, anh vào đây vì nhiệm vụ bí mật phải không?

Tân im lặng không nói.

— Đồng người quá, anh không tiện nói hả?

— Vâng, tôi chỉ muốn nói riêng với anh được mà thôi.

Tên Đồ quay lại bảo bọn người lỗ nhố đứng trước mặt anh:

— Tất cả các đồng chí hãy ra ngoài kia, để tôi nói chuyện riêng với anh Tân.

Từ lúc vào nhà, Tân đã lợi dụng bóng tối, cố lẩn côi được đầu dây trời, nhưng anh vẫn chưa rút tay ra. Lúc này thời cơ hành động đã đến. Anh gật đầu nói với tên Đồ:

— Tôi chỉ có thể nói nhỏ với anh mà thôi. Vì nhiệm vụ của tôi hết sức bí mật.

Tên Độ hí hửng:

— Được, đồng chí Tân ạ, họ đã ra cả ngoài kia rồi. Chỉ có tôi và đồng chí ở trong này, đồng chí có thể thẳng thắn nói rõ công việc của mình.

Tân đứng dậy đến trước mặt tên Độ. Anh rút tay ra khỏi dây trói và bắt thân dùng hết sức đâm một cú móc hàm, hấn loạng choạng sắp ngã, anh lại đem đầu gối vào bụng dưới hấn lăm hấn rên một tiếng đau đớn, ngất xỉu lặn ra mặt đất. Tân nhào người theo đâm một quả chí mạng vào mang tai hấn và thổi tắt ngọn đèn dầu.

Ngoài sân có tiếng nhốn nháo:

— Cái gì đấy! Cái gì đấy!

Thưa lúc số người xô vào nhà lộn xộn, anh thoát ngay ra cửa, lẩn theo bờ tường chạy nhanh ra khỏi làng. Tân hướng về phía ánh đèn thành phố, nhảy hura qua các hào rãnh, lội tắt qua các ruộng lầy. Anh vừa chạy, vừa thở hồn hển nhưng lòng lại thấy hồ hởi lạ thường.

Chỉ một lát sau, anh đã lên đến đường cái và ung dung đi vào nội thành. Đến chỗ bố trí gác kiểm soát đầu tiên ở ngoại ô, anh đưa giấy thông hành cho tên đồn trưởng và nhờ hấn gọi dây nói cho Gam-bi-ni trao đổi về việc anh bị bắt cóc. Tên đồn trưởng nhìn lần các thấy chữ ký của tên quan Năm, vội vàng giúp anh chạy. Hấn đưa dây nói cho anh trực tiếp trao đổi với Gam-bi-ni:

— Anh Gam-bi-ni đấy à? Tôi đang ở một đồn binh vắng ngoài ô, yêu cầu anh cho một lực lượng cùng đi với anh đến vây quét nơi có tổp biệt động của Việt Minh tụ tập.

— Anh Tân đấy à? Có việc gì mà anh lại ở đây vào giờ này?

- Tôi bị họ bắt cóc đưa đến đây, nhưng tôi đã thoát khỏi tay họ. Anh đến gấp thì có thể tóm gọn bọn này được.

Chỉ một loáng sau, Pôn đã đi xe ô tô xuống và lên theo một chiếc GMC chở đầy lính bảo hoàng. Pôn biết mình có đi cùng với bọn này cũng bằng thừa nên anh bảo Pôn đưa bọn lính đến địa điểm mà lòng sực.

Đêm ấy về đến nhà, Tân tắm rửa sạch sẽ rồi đi nằm ngủ. Anh thấy người mỏi mệt và đau ê ẩm.

Sáng hôm sau Pôn và Gam-bi-ni đến thăm anh. Chúng cho biết việc lòng sực không có kết quả vì Việt Minh đã đủ thời giờ rút lui hết. Pôn còn khuyên anh không nên đi chơi tối vì ít lâu nay tình hình an ninh không đảm bảo. Việt Minh vẫn thường treo cờ, rải truyền đơn và trưng trị những tên Việt gian nguy hiểm ngay trong thành phố, lúc ban ngày.

Tân mỉm cười trước màn kịch vụng về và thất bại mà chúng vừa đóng. Mãi sau khi được biết tin này, Nghiêm đã thật sự lo lắng cho sự an toàn của anh.

Từ ngày biết Nghiêm đã cải phủ mới và được Tân cho biết tình hình hẳn đã ra mặt rồi anh vào nội thành, chỉ còn chờ ý kiến của anh là hẳn có thể định ngày trốn đi. My đã dùng cách « Rung » để dọa Nghiêm. Thị Hạp bị bắt lúc trong mình đang mang hàng lậu nên chỉ bị khai thác loanh quanh về những chuyện buôn lậu và chữa gái... Sau khi Nghiêm đến quán Thị Hạp thấy cửa đóng im ỉm, lo sợ, liền hỏi chuyện gia đình bên cạnh, lại chính là cơ sở trình sát ban phản gián, được trình sát trả lời mập mờ:

- Nghe đầu chị ấy bị lật về tội buôn lậu và có dính dáng đến những người trong nội thành ra.

3 - Ông có thấy công an đến khám nhà cô em tôi không?

- Họ chỉ niêm phong nhà cửa, giao cho hàng xóm cùng phối hợp với đồn công an Công Thành trông coi bảo vệ tại sản nhà cửa cho chị ấy.

Được tin này, Nghiêm đã cuống lên, vội tìm đến chỗ Tân làm việc và rủ Tân cùng trốn vào nội thành. Lúc đầu Tân còn làm ra bộ ngần ngừ, nhưng sau thấy Nghiêm nói những lời đe dọa là nếu hắn bị bắt sẽ khai ra Tân đã cùng có ý định vào nội thành thì Tân cũng không yên được. Cuối cùng Tân đành phải nghe theo tên Nghiêm và hẹn ngày giờ để cùng đi.

Sau khi Tân và Nghiêm đi được ít hôm thì ta lại thả thị Hợp và từ đó đã cử trình sát bảm sát thị một thời gian, phát hiện ra mối quan hệ giữa thị và tên Ba Tin và một hộp thư chết của chúng đặt ở gốc đa trên đường Đồng Quan đi Quán Tròn.

Ít lâu sau, bên gốc đa, một quán nước được dựng lên. Chủ quán là một bà già cùng đưa cháu nhỏ lần cư đến vùng này mở quán nước để sinh sống. Đưa cháu trai của cụ tên là Ngọc chừng độ 12, 13 tuổi, dáng điệu lanh lợi nét mặt khôi ngô, lúc nào cũng có mặt ở quán để giúp bà mời khách nghỉ chân, uống nước.

Ngày lại qua ngày, hai bà cháu dần dà đã quen mặt những khách thường hay qua lại trên quãng đường này.

Một buổi chiều, em Ngọc đang trông hàng, bỗng thấy một người mặc quần phục may bằng vải ka ki Mỹ, đeo súng ngắn, nét mặt xương xương trông rất ngang tàng với bộ ria mép con kiến đen nhánh, dựng xe đạp bên gốc đa ngồi nghỉ chứ không vào quán em. Khách lạ thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn mấy cái bình vòi đặt

trên hệ gạch xây cạnh gốc đá, và thoát một cái, người
đo dốc ngược chiếc bình vôi nhỏ nhất rồi bỏ vật gì
vào túi.

Thấy hành động đáng nghi ngờ của người đó, Ngọc
vôi đứng dậy lấy chiếc khăn mặt trắng vắt lên đầu
phơi ở đầu quán.

Trong căn nhà dầu xóm, đồng chí trình sát nhận
được ám hiệu của em, liền dắt xe ra đường cái. Người
vận quân phục đã lên xe đạp miết về phía Quán Tròn.
Đồng chí trình sát đạp xe đuổi theo. Khi đã vượt lên
ngang với người đó, anh kín đáo xoay lại chiếc túi để
đeo bên sườn.

Hai hôm sau, My đã nắm vững được tung tích người
mặc quần áo bộ đội đến lấy tài liệu ở hộp thư chết.
Qua tấm ảnh chụp nghiêng do trình sát cấp, My nhận
ra người đó là Chinh, công tác ở đội biệt động do
Chinh phụ trách chỉ huy. My thấy nhận định của mình
trước đây càng thêm sáng tỏ. Người biết rõ kế hoạch
hành động của đội biệt động chỉ có thể là một cán bộ
có trách nhiệm trong đơn vị. Chinh tuy biết những
thất bại của đội hành động do mình phụ trách, đang
ra phải tìm nguyên nhân để có kế hoạch sửa đổi tránh
lầm cho số đội viên bị hy sinh vô ích. Ngược lại, anh
ta đã làm ngơ trước những tổn thất ấy mà còn tiếp tục
cho các đội viên lao vào những hành động phiêu lưu
khác. Trong sinh hoạt, anh ta thường phóng túng xa hoa,
lầm ra bộ kẻ cả đàn anh, và độc đoán thường thả lỏng
cho một số đội viên lộng hành ở một vài đô thị.

Nhưng việc Chinh tự tay đến hộp thư lấy tài liệu,
thì ngoài hẳn ra còn có kẻ nào giấu mặt chỉ huy nữa
không? Và L.M là đứa nào? Hẳn vẫn thường ký như
vậy trong báo cáo từ ngoài này gửi vào trong đó qua
đầu mối thị Hợp mà trình sát đã nắm được. Vậy

Sói biển và L.M., tên nào là tên cầm đầu? Chúng ẩn náu ở đâu và còn tên Chính này nữa.

Những câu hỏi đó cứ quẩn quanh mãi trong đầu My. Anh đưa ra những lập luận để cố tìm ra một đáp số đúng. My cho rằng Chính cũng là một chỉ huy của biệt động tất nhiên hẳn cũng phải có một vai trò chủ chốt. Vậy Chính có thể là L.M. vẫn gửi báo cáo cho bọn Lê-ông được không? Hẳn là Sói Biển hay L.M.? Phải tìm cho ra Sói Biển và cả tên L.M. này.

Theo nhận xét của em Ngọc, khi lấy tài liệu trong bình vôi, Chính có nét mặt tỏ ra lo sợ. Vậy Ba Tin là đầu mối liên lạc giữa thị Hợp với hộp thư đã không khai báo thành khẩn với My, và tính mệnh của hân đang bị đe dọa.

My lập tức báo cáo tình hình đó lên cấp trên để xin chủ trương đối phó với Chính. Sau đấy, anh đến gặp Ba Tin, hỏi lại về âm hiệu báo động, bố trí kế hoạch bảo vệ cho hân, phát hiện thêm tổ chức địch.

Ba Tin là chủ một cửa hiệu sửa chữa xe đạp và súng hồng trên con đường Đồng Quan đi Quán Tròn.

Trước đây hẳn là cơ sở của tình báo mặt trận X. Nhưng sau viện lý do sức khỏe yếu, cố xin giải ngũ, sẵn trong tay có nghề sửa chữa ô tô, xe đạp hẳn đã mở cửa hàng để sinh sống. Tuy vậy hẳn cũng chẳng chỉ thú làm ăn, thỉnh thoảng mới nhận sửa vài khẩu súng của số cán bộ qua lại, hồng đíp, gậy kim hỏa hay nòng lại vài viên đạn thối.

Tuy ngoài cửa có treo tấm biển « Nhận sửa chữa xe đạp và rèn, rửa đồ nguội » nhưng nếu có khách đến thì hẳn lại thường từ chối. Khi thì kêu hết nhựa và kim, khi thì nói bận việc nhà. Làm ăn kiểu như vậy nhưng hẳn vẫn có tiền ăn tiền phung phí.

Hồi trước Cách mạng tháng Tám, Ba Tin có của hiệu sửa chữa Mô tô ở phố Hàng Vôi. Bố mẹ y là tư sản, nên ngôi cửa hiệu ấy, Ba Tin còn được bố mẹ chia cho ba ngôi nhà gác rộng để cho thuê.

Khi còn là thanh niên, Ba Tin không chịu học hành mà chỉ đua đòi bè bạn ăn chơi. Cách mạng tháng Tám thành công, Ba Tin cậy cục xin được đem chiếc mô tô của mình vào làm liên lạc cho Thành bộ Việt Minh. Hân hỉ bỏ bộ áo phục đất tiền, thay bằng bộ quần áo vải, lưng đeo khẩu súng lục nhỏ xiu mà hân hỉ mua lậu được của một tên cảnh binh Pháp trong lúc Nhật Pháp hết căng nhau.

Nhờ tài tháo vát nhanh nhẹn, biết mọi ngõ xỉnh trong thành phố, hân được nhận làm trình sát cho T. Anh bộ. Trong công tác hân thường úp mở, tỏ cho hàng phố biết mình đang đảm nhận một nhiệm vụ quan trọng và bí mật lắm.

Kháng chiến bùng nổ, không ai thấy mặt Ba Tin ở các chiến lũy đường phố nhưng sau đó ít lâu, các cơ quan, đơn vị bộ đội, tự vệ rút ra khỏi Hà nội thì người ta lại thấy Ba Tin mặc quần áo nâu, đi giày da lộn, đeo súng lục ở thắt lưng, xuất hiện trên các ngã đường kháng chiến và nhất là trong các đô thị sầm uất thì không đâu là không có hân lui tới. Người ta thường thấy hân hay la cà ở các quán giải khát, chân gác lên ghế, tay chống cằm, mơ màng nhìn lầu khói thuốc lá Bini lip như đang suy nghĩ việc gì quan trọng... Ít lâu sau người ta lại thấy Ba Tin cùng cô vợ mới ở trong nội thành ra mở cửa hiệu làm ăn sinh sống. Mỗi lần gặp bạn cũ, nếu là người chưa biết y đã thôi việc, thì y kéo vào nhà, mời hút điếu thuốc thơm, tán chuyện thời sự, bàn chuyện chiến cuộc, rồi chuyển sang bình phẩm đồng chí phụ trách đơn vị này, đồng chí phụ

trách đơn vị khác, mà đối với ai hẳn cũng gọi là những này, thẳng nọ lăm như mình thân tình với những người ấy, hay họ cũng chỉ là cấp ngang hàng với hẳn...

☞ Ba Tin cố làm ra vẻ úp mở để mọi người tin hẳn mở cửa hiệu chỉ là để hóa trang làm nhiệm vụ. Thực ra hẳn mở cửa hiệu là để hóa trang thật, nhưng không phải hẳn làm việc cho ta, mà là đầu mối liên lạc cho một ổ gián điệp của Pháp. Song mọi hành động của hẳn đều không lọt qua đôi mắt tinh tường của anh em trinh sát. Cuối cùng hẳn đã phải cung khai hết...

My đến nhà Ba Tin lần này, vợ hẳn mới thấy bóng anh đã đơn đả ra mời anh vào nhà trong gặp chồng. My như thẳng vào mặt hẳn, cất giọng nghiêm nghị: Anh đã làm ám hiệu báo động cho L.M. phải không? Trong lời khai mấy hèm trước với tôi, anh đã không thành khẩn.

Ba tin lúng túng:

— Dạ! Thưa anh... Em sợ...

— Anh sợ điều gì?

— Em không biết L.M là ai, nhưng em cảm thấy hẳn đang nắm gáy em. Em làm gì hẳn cũng biết và đe dọa em không được tò mò tìm hiểu điều gì, ngoài nhiệm vụ nhận thư của thị Hợp. Hôm nọ, theo lệnh các anh, em đem tài liệu bỏ vào hộp thư, đã bỏ vào một viên sỏi nhỏ làm hiệu báo động.

— Tôi báo để anh rõ, từ nay mỗi khi đi đâu, anh phải báo cho chúng tôi biết bằng cách hạ cánh liếp cửa sổ xuống. Nếu sai hẹn, không những anh bị tội nặng mà còn bị nguy hại đến thân, anh hiểu rõ chứ? Anh đang nằm trong móng vuốt của tên L.M. đấy.

— Em xin tuân theo lời các anh.

Gặp Ba Tin xong, My ra về theo lối tắt để tránh kẻ địch có thể nhận ra anh.

2. Trưa hôm sau, trinh sát thấy một em nhỏ đến cửa hàng đưa cho Ba Tin một mảnh giấy. Trinh sát vội cử người theo sát em nhỏ thấy em đó quanh co ở vài lối đi trong các ngõ rồi đến gặp một người mặc quân phục bộ đội. Trinh sát đã nhận rõ người đó chính là tên Chính. Sự việc được báo cáo cho My rõ và trinh sát chờ chỉ thị để hành động tiếp.

Nhận được mảnh giấy của em nhỏ trao cho, Ba Tin vội hạ cánh liếp che cửa sổ xuống, rồi bí mật ra sau nhà nhồi lại mấy viên đạn, đem khẩu súng còn ở quay của khách hàng đưa đến sửa chữa, bắn thử.

Trinh sát và một tổ hành động được lệnh theo sát Ba Tin vừa để kiểm soát vừa để bảo vệ cho hắn. Để cẩn thận hơn, My đã bố trí một lực lượng hành động mạnh ở vùng giáp ranh để hỗ trợ cho tổ hành động đang theo dõi Ba Tin. Anh dự kiến, nếu muốn ám hại Ba Tin, kẻ địch không dám sát hại hắn ở ngoài này mà phải gọi hắn vào vùng giáp ranh để thủ tiêu. Vì trên vùng giáp ranh ta không thể biết là hành động của chúng hay là bị địch phục kích trên đường.

Bóng tối đã len trong các lùm cây, Ba Tin mặc bộ đồ nâu đã cũ, giắt khẩu súng ngắn vào người rồi khoác túi dật ra đi. Hắn biết các đồng chí trinh sát cũng không rời hứn nửa bước, nhưng nhìn quanh hắn không phân biệt được ai ra ai. Lòng hắn hồi hộp. Bao nỗi lo âu đang bào xé đầu óc hắn. Chợt một ý định nảy ra trong óc hắn là chạy trốn vào nội thành, vụt ra như một tia chớp... Nhưng nghĩ đến những họng súng vẫn bám sát theo hắn, hắn vội vàng từ bỏ ý nghĩ ấy ngay. Vì chỉ một vài bước đi quá vùng giáp ranh là hắn sẽ vĩnh viễn phải nằm lại nơi đây, giữa cánh đồng hoang vắng lạnh lẽo...

Sập đi hết vùng tự do, chỉ còn một quãng cánh đồng ngắn nữa là đến vùng giáp ranh, bỗng nhiên Ba Tín kêu rú lên, một tràng tiếu liên đã quật ngã hẳn. Lập tức súng của các đồng chí tổ hành động cũng nổ ròn rã, bắn xả vào mấy bóng đen đang lẩn tránh sau những mô đất. Tiếng súng vang vọng cả cánh đồng vắng làm tăng thêm cái không khí rùng rợn của vùng đất chết.

Tiếng súng đột nhiên ngừng hẳn. Không gian trở lại im lặng. Kẻ địch đã rút chạy. Các đồng chí trình sát chạy đến chỗ Ba Tín, vực hẳn dây :

- Anh có nhận ra kẻ nào bắn anh không ?

- Chúng nó... Tôi vừa nhận ra thằng Sửu đen... thì đã bị trúng đạn... Các anh cứu... tôi với...

- Sửu đen là ai ?

- Người của Sói biển...

Ba Tín chột nắc lên rồi ngoặt đầu sang một bên. Hẳn đã chết thật rồi. Các đồng chí trình sát thứ hết giấy tờ và khẩu súng ngắn của hắn rồi khiêng xác Ba Tín trở ra vùng tự do, nhờ chính quyền xã và du kích chôn cất giùm. Trong lúc ấy, ở chân một quả gò cách đây hơn 1 cây số, 5 bóng người đang tụm lại thì thầm :

- Đ... mẹ nó! Đứa nào dám cản trở công việc của mình nhỉ ? Mình đã rút nhanh nhưng vẫn bị dính đạn vào cánh tay.

- Máy có chắc hạ gọn nó chưa ?

- Tao đã nổ súng thì đừng có thoát. Nó mới kịp rú lên, có lẽ nhận ra tao thì đã đổ xuống rồi.

- Nó có nhận ra mày à ?

- Có nhận được tao thì cũng đi ngủ với gian. Tao chạy đến đứt ruột. Đạo này gần chúng tặc...

— Máy cứ đi lại nữa con Yên luôn thì gần có là
chàng. Trưa hôm nay tao còn thấy máy ở trong buồng
nhà nó.

— Máy thì kèm gì tao. Thế trưa nay đira nào há hi
vói con Bich...?

Tên Sừ đen vừa nói vừa loay hoay lấy chiếc khăn
tay buộc chặt lại vết thương còn đang rỉ máu. Thấy
bọn chúng xoay ra cãi vã nhau, một tên ra giọng chỉ
huy gât:

— Câm mồm cả đi! Thăng Sừ chắc làm gọn nó rồi
chứ? Nó nhận ra máy mà còn sống sót thì là cá ra
tuo đây.

— Báo cáo anh, nó đã chết ngay hay chưa thì tôi
không biết, nhưng chắc chắn nó phải xoi vãi ba viên
dạn vào giữa ngực. Chỉ cách nhau có 3 hay 4 thước
thôi mà.

— Thế thì hông bết rồi. Tô cha chúng mày làm án
như cái cút ấy.

— Sao lại hông há anh?

— Khi máy nổ súng, có tụi đi sau bắn trả lại ngay
đề máy phải dính đạn, thế mà không hông sao được.

— Em chỉ bị thương nhẹ thôi mà.

— Tiên sư lũ khỉ. Bị thương nặng hay nhẹ cũng không
quan trọng lắm, mà là bọn chúng đã nắm được Ba Tin,
theo dõi hẳn, mà không thể là chuyện tình cờ được.

— Anh bảo bọn nào thộp Ba Tin?

— Bọn « Cá chim » (1) chứ bọn nào. Nếu Ba Tin chưa
chết ngay, thì bọn chúng tất hỏi ra máy.

— Ngay quá, biết làm thế nào nhỉ?

— Một lũ ẩn hại... Chả cứ têu mãi đi. Do có sự đề
phòng trước, nên tao mới báo chúng mày khứ nó ở

(1) Công an mật.

vùng này. Đợi nó lọt vào vùng tẻ, tuy lợi cho mình nhưng chưa chắc đã hạ được nó chột lọt, vì bọn công an tất không để nó đi xa như vậy.

— Cả bọn im lặng hoang mang lo sợ...

— Thằng Sửu đen đã lộ thì chuẩn đi. Mày sẽ đi với tao, vì tao cũng không ở yên được với chúng. Còn chúng mày chưa lộ thì đêm nay bằng bất cứ giá nào cũng phải về ngay đơn vị đừng để chúng nghi ngờ gì được. Đứa nào nói hớ ra điều gì thì cứ trông gương thằng Ba Tín đấy. Đừng có trách tao ăn ở tẻ.

— Anh chẳng phải dặn. Nếu muốn sống gặp anh thì dù có súng nổ bên mang tai chúng em cũng phớt lỉnh.

— Thôi được! Tao còn ít tiền và cái đồng hồ đây. Ba thằng mai đi cũng được vài chục vạn chia nhau mà đóp. hì...

— Xin anh, nhưng anh đừng bỏ chúng em đấy nhé!

— Khi nào yên ổn, tao sẽ gọi, chúng mày phải đi ngay và nhớ xoay cho được vài « mồn quà ra mắt » họ đấy nhé. Gặp bọn « cá chim » thì lỉnh đi cho xong chuyện.

Người vừa nói, đứng dậy, chờ cho ba bóng kia mất hút sau màn đêm rồi mới cùng Sửu đen đi vào vùng địch.

— Cần thận anh ạ! Nhớ gặp bọn Tây lùn!

— Kệ mẹ nó! Sợ gì thằng Tây lùn. Cứ đi với tao, không đứa nào dám động đến lòng chân mày đâu mà chưa chi đã vãi... ra...

— Vào hẳn ở trong ấy chứ anh?

— Mày còn tiếc rể con Yến hả? Vào trong ấy, muốn có một trăm con Yến cũng có.

Hai tên lăm lũi đi bằng qua cánh đồng. Màn đêm dày đã nuốt chửng lấy chúng.

Sáng hôm sau, nhận được báo cáo của trình sát hành động, My vội triệu tập Bằng và Việt đến họp để phân tích những việc vừa xảy ra. Cả ba người đều thống nhất nhận định: kẻ chủ mưu ám hại Ba Tin chính là tên L.M.

Biết Ba Tin đã bị lộ, hẳn hẹn Ba Tin đến vùng giáp ranh, cho người phục sẵn ở giữa đường để thủ tiêu cho tiện.

Song điều làm cho My lo ngại hơn cả là nếu biết Ba Tin bị lộ thì L.M. cũng lần ra việc thì Hợp bị bắt là do ý định của ta. Và nếu sự việc diễn ra đúng như vậy thì mục đích trốn vào nội thành của Tân cũng sẽ bại lộ.

Sau khi nghe My trình bày, Bằng vội hỏi:

- Có nên gọi Tân ra ngay không?

- Thông thả đã! Làm như vậy tỏ ra ta hết hoảng, vội vàng. Địch còn phải mất thời gian thẩm tra lại toàn bộ sự việc để tìm hiểu rõ vấn đề. Chúng ta tin ở Tân, một người thông minh và tháo vát như đồng chí ấy tất sẽ có cách đối phó linh hoạt. Hơn nữa đồng chí ấy lại là châu ruột một nhân vật có tiếng trong chính quyền bù nhìn và có quan hệ với địch. Tôi được biết, trước Cách mạng tháng Tám, đồng chí Tân là cán bộ tuyên truyền xung phong, đã tham gia nhiều vụ ám sát những tên Việt gian hại nước, tay sai cho Nhật và Pháp. Đến nay đồng chí ấy đã đứng trong hàng ngũ của Đảng và luôn tỏ ra rất trung thành với Tổ quốc.

- Dù sao chúng ta cũng cần báo cho đồng chí ấy biết tình hình này để tìm cách đề phòng đối phó với tên L.M.

- Tân mới vào, đang bị địch bao vây, có nên cho bắt liên lạc ngay không?

- H.5 đã chuẩn bị mọi cơ hội rồi. Tôi đã chỉ thị cho H.5. tạo hoàn cảnh thuận lợi để bắt liên lạc công khai với đồng chí ấy khi cần thiết.

- Bây giờ chúng ta cần xin chỉ thị của Thành ủy cho bắt tên Chinh ngay. Nếu dễ bán thoát thì nguy hiểm cho kháng chiến nói chung và cho T.Đ nói riêng. Đồng chí Việt hãy liên lạc với đồng chí phụ trách đội Biệt động, nếu thấy tên Chinh về, cố tìm cách giữ y lại và báo cho chúng ta biết.

- Thế tên Chinh đi đâu ?

- Trinh sát cho biết nó đi từ chiều hôm qua chưa về.

- Có thể nó chuồn rồi chăng ?

- Ta cũng tính đến khả năng ấy. Nhưng chúng ta phải tìm ra tên có chữ viết tắt là L.M và Sói biển nào đấy mà trước khi chết, Ba Tin đã nói ra.

Cuộc hội ý đã kết thúc, Bằng và Việt đi công tác ngay. Còn lại một mình My cứ phân vân mãi về tên Chinh, tên Sói biển và tên L.M... Dịch chỉ thị cho L.M thủ tiêu Ba Tin. L.M là Chinh hay là một cấp trên nào khác của hắn. Ba Tin sợ Sói biển, như vậy Sói biển là cấp nào trực tiếp của y ?...

Đang nằm chờ My vùng dậy, anh lục tìm bản lý lịch của tên Chinh. Chinh là con một viên tri huyện ở vùng biển thuộc tỉnh Thái Bình. Khi ta cướp chính quyền, nhân dân đã xử tội bỏ hắn về tội gian ác, phá hoại phong trào cách mạng, bắt bớ tra tấn nhiều người oan nông, giết nhiều cán bộ của phong trào Việt Minh. Trong khi ấy tên Chinh đang làm lính thủy cho lực lượng hải quân Pháp đóng ở Hải Phòng. Biết tin cha bị giết chết, Chinh đã đi biệt tích một thời gian. Đến khi cuộc kháng chiến bùng nổ toàn quốc, người

là lại thấy hắn có mặt ở Hà Nội, đeo sao vương, đứng trong hàng ngũ tư vệ khu phố.

— ... Trước đây hắn là lính thủy... My nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Bỗng anh đập tay xuống bàn: «Chết rồi! Minh chạm tay mất rồi...»

Anh chợt nhớ, người ta thường vì bọn lính thủy ranh ma như những con Sói biển, mà tiếng Pháp gọi là Lu đơ me (Loup de mer). Cuối cùng My khẳng định Chính là Sói biển và cũng là L.M. như vậy thì hắn không còn ở ngoài này nữa rồi. Sau khi cho hạ sát Ba Tin thế nào hắn cũng chuồn vào nội thành.

Anh vội viết báo cáo lên cấp trên và cũng chỉ thị cho H.5 phải liên lạc gấp với Tân, báo cho anh biết đề phòng tên Chính và tìm cách loại trừ hắn ngay.

Sau khi Tân bị bắt hụt ít lâu, bọn Pháp lấy cớ là để bảo vệ an toàn cho anh, đã đưa anh đến ở một căn gác, nhà một viên chức của Sở binh lương Pháp ở phố Lý Thường Kiệt. Phố này cũng vắng vẻ, ít người qua lại vì quanh đây đều là công sở hoặc nhà riêng của bọn Pháp, luôn có lính gác tuần tra cẩn mật.

Hôm Tân dọn nhà, Pôn đã rủ Liên cùng đi. Lúc đầu Liên từ chối, nhưng sau nghĩ đến cuộc dạo chơi lần trước ở ven hồ, cô lại đồng ý đến thăm anh. e

Khi dọn đến nhà mới, Tân thấy căn buồng đã được bày biện đầy đủ tiện nghi... Trên tường, ngay đầu giường ngủ đặt một bức tranh lớn vẽ một thiếu nữ khỏa thân đang nằm nửa kín nửa hở, của một họa sĩ Pháp. Trên bàn có cây đèn ngủ và tập báo Pa-ri-xoa (Paris-soir) xếp lộn xộn trưng bày mấy ảnh mỹ nữ ở ngoài kia.

Nhìn khắp gian phòng một lượt, Tân cười bảo Pôn :

— Các ông ấy chu đáo quá ! Chắc sợ tôi sống một mình buồn nên gửi cho tôi « cô bạn » Pháp này chứ gì. Anh cho tôi gửi lời cảm ơn ông Lê-ông nhé.

— Những bức tranh trang trí theo một trong này bây giờ đây anh ạ !

Pôn ngồi chơi với Tân một lúc rồi ra về. Liên cũng định ra về theo, nhưng Pôn đã cười bảo : « Có Duy-li-ét khéo tay, ở lại giúp anh Tân trang trí căn phòng này đã chứ... »

Theo phép lịch sự, Tân cũng mời Liên nán lại làm. Liên không thể chối từ, nhưng khi Pôn đi rồi, chỉ còn mình cô với Tân ở trong phòng thì Liên lại ngưng ngưng, lúng túng. Thấy Tân có thái độ đúng mực nên cô yên tâm và trở nên tự nhiên hơn. Liên nhìn lên tường rồi lại nhìn lên bàn, thấy bức tranh khỏa thân và tập báo in những bức ảnh lố loẹt, cô cúi mặt xấu hổ, cười khúc khích :

— Chắc anh Tân cũng ưa mỹ thuật lắm nhỉ ?

— Tôi cũng có học qua vài ba năm, nhưng chỉ thích vẽ cảnh sông núi mà không thích vẽ cảnh người.

— Còn bức tranh kia ?

— Của ông Pôn mang đến cho tôi, mà tôi cũng mới nhìn thấy đây chứ. Tôi cũng muốn... Nói đến đây Tân chợt dừng lại, anh định nói : « muốn bỏ đi » nhưng sợ như vậy có thể làm cho Liên nghi ngờ và nói lại cho Pôn biết, nên anh vội nói lại ngay : « Tôi cũng muốn tìm chỗ nào treo cho đẹp ».

Liên nhanh nhẩu chỉ vào bức tường trên đầu giường.

— Cứ treo chỗ này hơn anh Tân ạ ! Anh có thể ngắm cô ta lúc nào cũng được.

Tân thấy Liên nói như châm chọc mình nên lảng sang chuyện khác, nhưng Liên lại lảng xãng đi tìm búa và đinh để đóng treo bức tranh lên.

— Thôi để đấy, chị Liên ạ, chốc nữa tôi đóng lấy.

Tân muốn nhân dịp này thử thăm dò thái độ của Liên xem sao. Nếu đúng Liên chỉ là cái « mỗi thơm » thì anh rũ đi càng sớm càng hay. Còn nếu Liên chỉ là cô gái quen lối sống xa hoa, tâm tình vô tư thì anh sẽ tranh thủ giúp đỡ Liên tiến bộ, biết đâu có lúc cần tới vai trò của cô ở trong khách sạn có nhiều sĩ quan Pháp lui tới.

— Chị Liên có thích bức tranh này không ?

— Em cũng đang định hỏi anh đấy ?

Tân không ngờ Liên lại vắn lại, như g anh cũng trả lời ngay :

— Về mỹ thuật, tôi mới chỉ là hạng ABC, nhưng người ta ai cũng thích cái tốt và cái đẹp ?

— Anh cho thế nào là đẹp ?

— Mỗi người có một quan niệm riêng về cái đẹp. Riêng tôi, tôi lại chuộng cái tốt hơn. Ví như bức tranh khóa thân này, tôi không biết bình phẩm thế nào, nhưng nếu đem biểu ông già, bà cả thì chắc chắn các cụ sẽ bỏ đi ngay mà còn bị nắn thêm là khác. Con người ta chỉ cần đạo đức tốt thì dù bề ngoài không đẹp cũng vẫn được người khác quý.

— Cái tốt đã đành là rõ ràng rồi. Nhưng em muốn hiểu anh cho thế nào là đẹp, theo ý nghĩ của anh ?

— Xấu mã hơn tốt nước sơn... Đẹp nết còn hơn đẹp người..

— Sao hôm nay anh triết lý ghê thế ? Chắc người mà anh yêu phải vừa đẹp vừa tốt nhỉ ?

— Đẹp thì thế nào cũng được, nhưng tốt thì nhất định phải thế rồi. Các cụ vẫn bảo « Cái nết đánh chết cái đẹp ». Người đẹp nhưng tính nết và tâm hồn không đẹp thì cũng chán.

Thấy Tân nói như vậy, tự nhiên Liên nghĩ đến Tân ám chỉ mình. Cô đỏ mặt quay lại nhìn Tân rồi vùng vằng đặt bức tranh xuống bàn, giọng chua chát nói:

— Em nghĩ cái tốt và cái đẹp ở xã hội trong này hiếm lắm. Anh đã bỏ ngoài ấy vào trong này để tìm thì em sợ mất công đấy. Em cũng tiếc cho anh...

Tân biết Liên nói cạnh mình, nhưng Tân không giận, trái lại càng tỏ ra vui vẻ hơn.

— Chị Liên đừng giận tôi nhé. Tôi vô ý quá. Ai lại nói chuyện ấy trước mặt chị bao giờ.

— Em thì tốt, đẹp cái nổi gì mà anh phải ý tứ như vậy nhỉ?

Nói đến đây, Liên chau mày, nét mặt hờn giận, lẳng lẳng bỏ ra ngoài ban công đứng thẩn thờ nhìn xuống khu vườn hoa dưới sân, mặc cho ý nghĩ của mình quay về dĩ vãng...

... Trước ngày kháng chiến toàn quốc. Liên có mẹ và em trai. Bố Liên chết khi Liên mới lên năm và em Hùng của Liên mới lên hai tuổi. Mẹ Liên tần tảo nuôi hai chị em ăn học. Năm 18 tuổi mới học đến lớp đệ tứ, Liên đã phải đi dạy học để kiếm thêm tiền giúp mẹ nuôi em. Khi Cách mạng tháng Tám thành công chị em Liên cùng náo nức tham gia các đoàn thể thanh niên và thiếu nhi cứu quốc. Kháng chiến bùng nổ, Hùng làm liên lạc cho đội tự vệ khu phố. Liên theo mẹ đi tản cư. Lần đầu về nông thôn, Liên thấy cái gì cũng bỡ ngỡ. Chân sơn từ dạo ấy phải làm quen với bùn lầy. Ngày ngày Liên giúp mẹ gánh hàng xén ra

chợ bán kiếm ăn cho qua ngày tháng. Hai mẹ con không được tin gì của Hùng, nên mẹ Liên rất buồn, bà con trong xóm láng giềng cũng giúp đỡ nơi ăn chốn ở vì khi chạy ra khỏi thành phố, gia đình Liên thật là chân nằng, không biết bầu vùi vào đâu mà sống được.

Khi quân Pháp mở rộng vùng chiếm đóng, làng quê mẹ con Liên ở cũng đã phải lập tề. Không còn có kế gì sinh nhai, mẹ con Liên đành gạt nước mắt chào từ biệt bà con làng xóm để trở về nội thành. Trước đó mấy ngày, mẹ và Liên đã gặp lại Hùng đang làm liên lạc cho một đơn vị bộ đội đóng quân ở phía dưới gần đấy. Hùng được phép về thăm mẹ và chị. Khi biết mẹ và chị không còn kế gì để sinh sống được phải vào nội thành thì Hùng đã nắm tay Liên rơm rớm nước mắt:

— Chị vào trong ấy trông lom mẹ hộ em, chị đừng làm gì để mẹ phải buồn, đừng để em khổ... Sống ở nơi phần hoa, con người dễ sa đọa lắm..

Trở về nội thành vì Liên nói thạo tiếng Pháp và có nhan sắc, mẹ Liên chạy vay nhờ người quen xin cho Liên làm chân thủ quỹ ở khách sạn Pa-xi-phích để kiếm đồng lương mà sống. Từ đấy, cuộc sống của Liên đã thay đổi dần dần. Liên mặc theo lời dăm, uốn tót, lấy tên Tây và học cách đối xử với những khách hàng hầu hết là người Pháp và những người Việt Nam giàu có, đài các, kênh kiệu quen thói ăn chơi..

Hôm nay, nghe Tân nói vậy, Liên hơi chạnh lòng và cảm thấy tủi thân. Sao anh ta lại xúc phạm đến mình như vậy? Chắc anh ta cũng chỉ là người giả dối không chịu nổi gian khổ, trốn vào đây, nếu không phải vì mục đích ăn chơi thì cũng là cầu an sợ chết.

Quen được sống trong những lời đường mật, chiều chuộng, nên Liên tỏ ra giận Tân.. Nhưng rồi nghĩ

đến mẹ và em trai, Liên lại quên hết những giận hờn. Làm việc ở khách sạn và chạm luôn với đủ hạng người thích ăn diện, tư cách không đàng đản. Vì xã giao nên Liên vẫn phải niềm nở tiếp đón họ, nhưng trong thâm tâm thì lại coi thường họ. Khi tiếp xúc với những người như thế, Liên lại tự hào vì có người em trai biết chọn con đường sống vinh quang. Còn đối với Tân, lúc đầu chị cũng liệt anh vào hạng người như thế nhưng sau vài lần gặp gỡ, Liên cảm thấy ở Tân có điều gì khác người, anh đứng đắn ít nói và sinh hoạt cũng đúng mức, thì Liên lại có cảm tình. Hôm nay nghe Tân chỉ trích mình, Liên lại bực tức.

Dáng điệu thần thờ của Liên làm Tân chú ý, anh nghĩ: Nếu Liên làm ra bộ giận dỗi một cách nũng nịu thì thế nào cô ta cũng nhìn trộm anh và chờ anh đến xin lỗi. Trái lại, anh thấy Liên bực tức một cách chân thật, nhưng Tân cũng không thể hạ mình xin lỗi cô được. Tân thấy trong lòng thích thú với thái độ của Liên. Mãi sau Tân mới mời Liên vào nhà. Vừa ngồi xuống, Liên nói giọng buồn buồn:

— Em thấy anh Pôn nói có mượn một người bồi để giúp anh cơm nước.

— Tôi chưa được biết.

Vừa lúc ấy, một người vận quần áo trắng tinh, là phông phiu, bưng chiếc khay đặt lên bàn có hai cốc pha lê và hai chai nước ngọt ướp lạnh.

— Thưa ông, con được sai đến đây đây để hầu hạ ông. Xin ông cứ sai bảo.

— Cảm ơn anh, nhưng anh đừng xưng « con » với tôi, anh xưng « tôi » là đủ. Anh cứ xuống nhà, khi nào cần, tôi sẽ gọi... À! Tên anh là gì nhỉ?

— Thưa ông, tên tôi là Sinh.

Nói xong, người bồi cầm lấy khay và cúi chào hai người, yên lặng lui ra. Nhưng khi ra gần đến cửa, anh ta đưa mắt liếc nhìn lại Liên làm Tân khẽ cau mày.

- Anh có điều gì không vừa ý thế?

Tân thấy Liên tinh ý, anh nhớ lại hồi đi chơi ở đường Cổ Ngư, Liên cũng đã hỏi anh như thế một lần. Vừa rót nước cam ra cốc, Tân vừa nói:

- Sau lần bị bắt cóc hụt, thỉnh thoảng tôi hay bị đau đầu.

- Anh nên đi khám bệnh. Em có quen chị bạn làm ở bệnh viện Võ Tánh.

- Cảm ơn chị, bệnh có gì đâu, rồi lâu cũng khỏi.

- Việc ăn uống của anh thế nào, anh bồi Sinh làm cơm à?

- Tất nhiên họ cũng chẳng bỏ tôi chết đói. Còn việc ăn uống thế nào xong thì thôi. Người ta nói: « Ăn để sống làm việc, chứ không phải sống để ăn ». Tôi đã qua bước gian truân, nay được sung sướng hơn người thì cũng chớ nên đòi hỏi quá...

Một câu nói vô tình của Tân làm Liên chạnh nghĩ đến cuộc sống của mình hiện nay so với khi còn đi tản cư với mẹ... Một ý nghĩ tốt đẹp thoáng qua trong óc Liên.

Thấy mình ngồi chơi đã lâu, Liên xin phép ra về. Tân cũng không giữ lại, anh cho rằng việc thăm dò Liên phải làm từ từ. Anh đứng dậy tiễn Liên ra tận cổng. Lúc lên gác, Tân thấy anh bồi Sinh đang thu dọn khay cốc, liền bảo anh ngồi xuống ghế, hỏi chuyện gia đình, quê quán. Anh bồi Sinh cho Tân biết quê chính anh ở Thái Bình, nhưng đã từ lâu anh sống ở Hà Nội mở cửa hàng cơm, phở ở ga Hàng Cỏ. Hồi đầu kháng chiến, trong một trận giặc càn quét vợ con

anh đã bị đạn đại bác giết chết cả. Anh quay về thành phố tìm kế sinh sống và được người bạn giới thiệu đến làm bồi cho anh, do ông Pôn thuê.

Trong lúc nói chuyện vợ con bị đạn giết chết, anh ta cũng sụt sịt tỏ vẻ thương tiếc. Tuy vậy nhìn đôi mắt ti hí hay liếc trộm của anh ta, Tân biết câu chuyện anh ta dựng lên là giả dối và sự thương cảm vợ con chỉ là giả tạo. Anh nghĩ thầm: «Lê-ông cái người dễ giám sát mình đây.»

Đến đến nhà mới, Tân chú ý tìm hiểu người chủ nhà. Ông ta chỉ là một công chức cầu an. Bà vợ là người nội trợ, suốt ngày lo chuyện cơm nước nuôi con và hầu chồng. Họ không biết anh là người thế nào, nhưng thấy bọn mật thám trọng vọng anh thì cũng kính nể và dè dặt trong cách đối xử. Những lúc rỗi rãi Tân cũng xuống nhà thăm hỏi gia đình chuyện sức khỏe, làm ăn mà không bao giờ anh dǎ động đến chuyện thời cuộc. Tân cũng thấy mừng, dù sao anh cũng không phải bận tâm lắm về gia đình này, tập trung mọi sức lực, trí tuệ vào nhiệm vụ.

Một sáng, ăn lót dạ xong, Tân khóa tủ và va li rồi mặc quần áo xuống nhà dặn anh bồi là có chút việc phải đi, không ăn cơm ở nhà. Tân đi thong thả về đại lộ Đồng Khánh (Hàng Bài). Khi gần đến đường tàu điện, anh chợt quay lại vì có tiếng ô tô dừng lại rất nhẹ ở phía sau. Đã qua một lần bị bắt cóc nên Tân rất cảnh giác. Khi thấy chiếc xe dừng lại, anh đã nhảy lên hè, nép vào một thân cây quan sát người ở trên xe bước xuống, nhưng anh đã nhận ra người lái xe đã đem thư của chú anh khi anh còn ở nhà Nghiêm.

— Xin mời ông lên xe. Ngài bác sĩ S. cho tôi đến mời ông lại chơi. Tôi đến nhà thì được biết ông vừa đi về phía này nên cho xe đón ông. Xin mời ông lên xe...

Người lái xe lễ phép mở rộng cửa xe, anh thấy không có gì đáng ngại và cũng sau lần bị bắt cóc hụt, anh chưa thực hiện được việc đến thăm ông chú, nên nhân dịp này anh cũng muốn tìm hiểu xu hướng của chú anh đối với thời cuộc.

Xe chạy một lúc rồi đỗ trước ngôi nhà đóng cổng kín ở phố Bày-li-é (Hàng Chuối). Anh lái xe bóp còi hiệu gọi người mở cổng rồi cho xe chạy thẳng vào sân.

— A! Cậu Tân. Cô Hằng ơi, cậu Tân lại chơi đây này.

Anh người nhà tíu tit mừng rỡ nắm lấy tay Tân:

— Cậu có khỏe không. Trông dạo này cậu lớn hẳn và bảnh trai lắm.

— Anh trông tôi thì biết đấy. Tôi khỏe gấp mấy anh ấy chứ.

— Cậu là thanh niên đang sức lớn, còn cháu thì sắp về già rồi.

Tân giúi vào tay anh ta tờ giấy 10 đồng.

— Đề « ông già » hút thuốc nhé.

— Cảm ơn cậu. Đề cháu đưa cậu lên nhà.

— Thôi! anh cứ làm việc của mình đi. Cô Hằng xuống kia rồi.

Vừa lúc ấy Hằng chạy xuống thang gác riu rít:

— Má ơi, anh Tân đến chơi.

Hằng cầm tay Tân dẫn lên nửa cầu thang thì đã thấy chú thím anh ở trong phòng ra đón.

— Chú thím thứ lỗi cho cháu về tội chậm đến thăm chú thím và các em.

Lần trước cháu đã định đến nhưng không may lại gặp phải vài điều cản trở. Và cũng còn phải thu xếp chỗ ăn ở cho yên ổn.

— Chú biết việc bất hạnh đến cho cháu rồi. Không sao! Hôm nay chú cho người đến đón cháu lại chơi vì có câu chuyện muốn nói với cháu.

Ông bác sĩ S. nói đến đây liền quay lại bảo vợ :

— Ti nữa cháu nó sẽ vào thăm bà và em Hằng, còn bây giờ bà để cho chú cháu tôi nói chuyện công việc một chút.

Bà thím anh quay ra cửa, còn dẫn anh ở lại ăn cơm với chú thím và em Hằng. Ông chú theo chân vợ rồi đóng cửa và cài lại cẩn thận. Thấy ông chú thận trọng như vậy, Tân hơi lấy làm lạ.

— Chú muốn nói chuyện riêng với cháu, nên không muốn ai quấy rầy chú cháu mình... Tân, cháu vẫn quý mến chú như bố cháu đấy chứ ?

— Bố cháu mất sớm, cháu chỉ còn có chú là ruột thịt, cháu có dám nghĩ gì khác đâu.

— Cháu đã khôn lớn rồi, làm việc gì cũng đã biết suy nghĩ, nhưng chú chỉ giận cháu quá nông nổi, bỏ cuộc kháng chiến vào trong này làm gì. Có phải cháu sợ chết, eàu an không ? Chú tin là không đúng như vậy. Hay cháu thấy cuộc sống ngoài đó quá thiếu thốn khổ sở nên đã không chịu được mà phải về đây.

Giọng bác sĩ S. trở nên rầu rĩ, nửa như nuôi tiếc, nửa như trách mắng :

— Chú nghĩ bố cháu trước kia hằng hái hoạt động cho cách mạng là thế, đã phải hy sinh ở nhà tù đế quốc từ ngày cháu còn nhỏ. Nhưng cha nào, con nấy. Ít ra cháu cũng phải suy nghĩ đừng để làm nhục vong linh bố cháu chứ. Còn chú, chú không thể sánh kịp bố cháu chỉ vì hoàn cảnh, chú có con đường cứu nước riêng theo quan niệm của chú. Tuy chú có làm việc với chính quyền quốc gia, nhưng chú cũng biết mọi việc làm

và thái độ của chú không thể nào không qua mắt được cửa Sở mật thám. Và lại chú cũng có tuổi rồi. Còn cháu đang có sức bay nhảy, sao cháu lại vào trong này để tìm lấy cuộc sống sung sướng riêng cho mình hay sao?

Được tin này chú rất buồn. Nghĩ đến vong linh bố cháu, chú thấy có lỗi vì đã không dạy bảo được cháu thấy đường thẳng mà đi. Chú nói thực, chú giận cháu lắm. Nếu chú như cháu thì đã đem tài sức ra phụng sự đất nước mưu cầu hạnh phúc cho giống nòi...

Nói đến đây, bác sĩ S. rút khăn tay ra lau nước mắt. Căn phòng im ắng một lúc. Trong giây lát, Tân cũng thấy xúc động vì chú anh đã nhắc lại những quá khứ kỷ niệm về bố anh và tiếp sau đó mẹ anh vì quá phiền muộn nên cũng lâm bệnh mà qua đời sớm để lại anh côi cút phải sống nương nhờ chú thím anh cho đến khi trưởng thành. Anh không quên công ơn chú, thím anh, nhưng sao lúc này anh lại thấy chú anh dùng những lời lẽ « quá kêu » để khiến trách anh. Một việc làm mà từ xưa anh chưa thấy chú anh tỏ tình cảm ấy ra bao giờ. Tân lại nghĩ ngay đến lời của Mỹ dặn anh trước khi lên đường : « Đồng chí phải cảnh giác, hết sức cảnh giác với mọi thứ tình cảm của mình và của người khác. Phải sáng suốt phân tích mọi sự việc xảy ra trong từng bối cảnh mới có thể tìm được cách đối phó hợp tình, hợp lý nhất... »

Ông bác sĩ S. bước đến trước mặt Tân, giọng cao hơn một chút :

— Lâu nay chú mang tiếng là người trí thức, nhưng chưa làm được việc gì xứng đáng với tổ quốc. Chú vẫn nghĩ đến Chính phủ ta ngoài đó. Cháu vào đây thật là phi cả tuổi xuân. Chọn đúng con đường lý tưởng là khó đây cháu ạ ! Nhưng nếu quả thực cháu vào đây vì không chịu được khổ thì chú có nhiệm vụ gây dựng

cuộc sống cho cháu... Còn nếu... — chú anh lại hạ thấp giọng như thì thầm — ... như cháu vào trong này với nhiệm vụ bí mật quan trọng của kháng chiến ta thì... chú không dám bàn đến chuyện ấy. Có thể chú chưa hiểu hết lòng cháu được. Thanh niên như các cháu bây giờ có chí hướng lắm.

Tân chau mày suy nghĩ: sao chú anh lại có thể trách móc anh những lời thẳng thắn như vậy? Và qua mấy lời sau đây, chú anh lại bày tỏ tình cảm với kháng chiến và đã động tới nhiệm vụ của anh một cách thăm dò... Thấy thái độ cảm động một cách giương ép của chú anh, Tân nghĩ: «Cuộc gặp gỡ hôm nay tất phải có bàn tay của Lê-ông sắp xếp. Chỉ riêng việc chú anh nói đã biết chuyện anh bị bắt cóc hụt cũng đã là một bằng chứng rõ ràng để anh thấy chú anh khôn mà không ngoan, và ông đóng vai kịch còn vụng về lắm».

— Cháu suy nghĩ thế nào?

Ông chú thấy Tân im lặng lại tưởng anh đang có những điều sắp muốn thổ lộ. Ông nhích ngồi lại gần Tân, nói thì thầm:

— Chú có thể giúp cháu việc gì được chăng. Đây cũng là phần đóng góp nhỏ của chú đối với Chính phủ ta.

— Thưa chú, cha cháu theo cách mạng đã phải hy sinh. Cháu cũng đã từng cầm súng chống Pháp, nhưng...

— Cháu cứ nói... Đối với chú, cháu không cần phải giấu giếm điều gì cả.

— Cháu xin nói thực. Cháu vào trong này chỉ vì cháu khác chính kiến với họ. Cháu không xứng với bố cháu, nhưng cháu lại muốn theo con đường làm cách mạng quốc gia như của chú.

Nghe đến đây, ông chú anh tỏ vẻ thất vọng, thở dài đánh thượt một cái:

— Đi theo con đường của chú à ?

Ông tỏ thái độ lúng túng trước câu trả lời bất ngờ của Tân.

☉ — Vâng! Xin chú hãy bảo cháu, cháu nên làm gì trong tình thế này ?

— À! À! Cháu chưa tin ở chú rồi. Thôi được, ngày rộng tháng dài, khi nào cần, cháu cứ tìm đến chú.

Tân lễ phép cười và xin phép ông chú vào thăm thăm anh và em Hằng. Buổi sáng hôm ấy, Tân đã ở lại ăn cơm nhà chú thím cho đến trưa thì anh mới ra về.

Tại nhà riêng của Lê-ông, các cửa sổ đều có rèm che kín. Tấm cửa ra vào được đóng bằng hai lần gỗ và bịt một tấm da dèm ngăn tiếng động. Lê-ông và Gam-bi-ni đang tiếp một người Việt Nam. Cả ba đều trầm ngâm hút thuốc. Mãi sau Lê-ông mới nhích lưng ra khỏi ghế tựa, khoanh hai tay trước ngực, thở khói thuốc, lên tiếng hỏi người ngồi đối diện :

— Anh hãy kể rõ đầu đuôi sự việc. Vì lẽ gì anh rời bỏ vị trí khi chưa có lệnh của tôi ?

— Tôi cũng biết làm như vậy là sai. Nhưng tôi không thể làm khác được vì tôi đã bị lộ. Công an Việt Minh đã nắm được Ba Tín. Theo chỉ thị của ông, tôi đã cho giết Ba Tín để bịt đầu mối. Khi hạ thủ Ba Tín, công an Việt Minh đã theo sát hẳn, chúng tôi đã phải chiến đấu nổ súng và bị lộ.

— Có lẽ anh chưa bình tĩnh lắm.

— Khi nhận được ám hiệu của Ba Tín, tôi cảm thấy mình đã nằm trong tay Việt Minh rồi.

— Và anh đã vội vả thủ tiêu Ba Tin, rồi bỏ vào đây ngay. Tôi nghĩ, nếu không hấp tấp thì anh hãy nằm im nghe động tĩnh đã chứ. Công an Việt Minh bắt Ba Tin, nhưng dò được ra các đầu mối cũng phải có thời gian và chứng cứ rõ ràng. Sao anh không tìm cách để đối phó, vì có đề đầu, mỗi lúc họ đã lần ra dấu vết của anh. Anh làm chúng tôi mất nhiều công sức và tiền của quá. Cài được một người vào hàng ngũ Việt Minh có phải là chuyện đơn giản đâu.

Thấy quan thầy khiển trách, tên tay sai tỏ vẻ lúng túng. Hắn rít một hơi thuốc dài rồi ấn mẩu thuốc vào chiếc đĩa gạt tàn :

— Tôi vào đây cũng còn giúp các ông được nhiều việc khác.

— Điều đó là tất nhiên rồi. Không có lẽ chúng tôi trả công cho anh để anh ăn chơi hay sao ? Điều mà chúng tôi cần là anh có mặt ở ngoài đó.

Chẳng lẽ anh không nhận ra điều ấy ? Ở ngoài kháng chiến, anh có quen biết người nào tên là Tân hay không ?

Tên tay sai vỗ trán mấy cái khẽ nhắc đi, nhắc lại :

— Tân nào nhỉ ?

Gam-bi-ni nhắc hẳn :

— Anh ta trạc 25, 26 tuổi, người cao, thân hình nở nang cân đối, nhanh nhẹn trắng trẻo và đẹp trai...

— Tân mới vào phải không ạ ?

— Đúng ! Anh biết rõ anh ta chứ ?

— Hình như anh ta ở cơ quan hành chính hay kinh tế gì đó. Anh ta đã vào đây chắc cũng có nhiều lý do. Tôi đề nghị cho tôi thăm tra lại. Những người bỏ vào trong này thường là cầu an hưởng lạc, không chịu

Được gian khổ. Nếu không thì chỉ có mục đích là hoạt động gián điệp hay làm nhiệm vụ vận động gây cơ sở...

— Ha! Ha! Anh phân tích khá sắc đấy, còn anh, anh vào đây vì lý do thứ nhất chứ gì?

— Tôi khác, tôi có thâm thù với Việt Minh. Tôi ở ngoài ấy hay vào đây thì cũng vẫn là để chống lại họ. Mong các ông hiểu cho tôi.

Gam-bi-ni vội chữa thẹn cho tên tay sai:

— Anh có thể cứ tiến hành nhiệm vụ bằng cách giúp chúng tôi thăm tra lại ông Tấn. Nhưng nếu anh cứ tiến hành kế hoạch gì thì cũng phải báo trước cho chúng tôi biết để có thể giúp anh làm việc được dễ dàng. Còn bây giờ anh đã có nơi ẩn chốn ở chưa?

— Xin cảm ơn các ông, tôi có nhà riêng ở phố Bắc Ninh, số nhà Y...

— Khoản tiền công và tiền thưởng của anh, tôi đã chuyển sang nhà băng, đứng tên anh. Anh cầm lấy giấy giới thiệu này để làm thủ tục để nhận tiền.

Người vừa bị Lê-ông khiển trách ấy, chính là tên Chinh. Hồi mặt trận Thủ đô bị vỡ, quân dân ta đã cầm cự chiến đấu giam chân địch trong các phố hơn 2 tháng để thực hiện nhiệm vụ chiến lược: bảo vệ các cơ quan đầu não di chuyển hết ra vùng tự do, tạo điều kiện cho ta có đủ thời gian tổ chức cuộc chiến đấu trong toàn quốc, đập tan lời lẽ huyênh hoang của giặc Pháp cho rằng chỉ trong một tuần lễ chúng sẽ dẹp tan Việt Minh ổn định lại trật tự như cũ.

Lợi dụng lúc tổ chức của ta chưa củng cố xong, tên Chinh đã khôn khéo luồn được vào đơn vị X, giữ cương vị phụ trách một đội hành động. Sản có mỗi thu giai cấp với cách mạng, khi có điều kiện công tác ở

nội thành, hẳn đã tự tìm cách liên lạc với Pháp để làm tay sai cho chúng. Sau khi thăm tra rõ lý lịch tên Chính, Lê-ông xảo quyết chỉ giao cho hẳn tổ chức lấy mạng lưới điệp viên ngoài vùng kháng chiến, cung cấp cho chúng những tin tức cần thiết.

Chính đã tuyên mộ một số tên lưu manh, chỉ biết sống vì tiền và gái, tổ chức thành đội ngũ để hoạt động theo chỉ thị của quan thầy. Khi biết đã bị lộ, hẳn hoảng hốt vội bỏ trốn vào trong này trảng trợn làm tay sai cho địch, phá hoại cơ sở và phong trào kháng chiến của ta. Để tăng công với chủ và lấy lại tín nhiệm tuy hẳn chưa gặp Tân lần nào, nhưng hẳn đã nhận ngay trách nhiệm thăm tra lại mục đích vào thành của Tân. Được bọn Lê-ông cho phép và hứa tạo điều kiện thuận lợi hẳn tỏ ra hớn hờ và trước khi ra về, hẳn đã nói: « Tôi xin cố gắng. Biết đâu đây lại là món quà ra mắt của tôi đối với các ông. »

Ở nhà ông chú ra, Tân nhớ là mình đã hẹn với anh hồi Sinh không ăn cơm ở nhà và nay sau khi đã ăn cơm với chú, thăm anh, Tân ra về, nhưng bảo lái xe đưa anh đến khách sạn Pa-xi-phích, nơi Liên làm việc.

Tuột thấy Tân, Liên định đứng dậy đón, nhưng chợt nhớ đến câu chuyện hôm nào, cô vội làm ra vẻ bình thản chỉ khẽ gật đầu chào anh. Thái độ của Liên không qua được mắt của Tân, anh biết Liên cố làm như vậy, nên Tân cũng thử lại Liên bằng cách cũng khinh lúng khi đi qua chỗ Liên, anh chỉ khẽ nghiêng mình chào rồi ra bàn ngồi.

Liên thấy anh làm như vậy, tự nhiên mỉm cười vì thấy cả hai cùng trẻ con, nên Liên vô có việc đứng dậy đi qua chỗ bàn Tân ngồi nói bằng giọng :

— Hôm nay bắt đầu có gió mùa Đông Bắc nên đã lạnh càng thêm lạnh.

Tân cũng phì cười vì câu nói bóng gió ấy của Liên và không giữ thái độ thờ ơ được nữa mà nói: W

— Lạnh như thế, mới phải thời tiết. Tôi định tìm một chút ấm áp ở cốc cà phê nhưng thấy không hợp.

— Thời mà! Anh đi qua rẽ vào hay định đến ăn khách sạn đây? Đã lâu lắm anh mới lại thêm bước chân tới đây.

— Khách nhớ nhà hàng, chứ bao giờ nhà hàng nhớ tới khách.

— Anh định dùng món gì nào?

— Tôi ăn cơm rồi. Định đến thăm Liên.

— Thăm em thì phải đến nhà chứ, ai lại đến chỗ làm việc bao giờ.

— Tôi sẽ đến thăm hai cụ và gia đình sau.

— Cảm ơn anh, chỉ có hai mẹ con em sống với nhau thôi.

Tân thấy nói chuyện với Liên ở nơi đông người và nhất là Liên cũng bận tiếp khách không tiện đứng lâu với anh. Tân ngỏ ý mời Liên khi hết ca làm việc ở lại uống nước với anh. Trong khi chờ đợi, Tân vào phòng ăn riêng cho kín đáo và gọi cà phê ngồi nhấm nháp. Khi đi qua chỗ góc phòng anh chợt thấy một nhóm ba người ăn mặc lòa loẹt đang ngồi ăn ở đây. Trong số người ấy, anh đã nhận ra tên Chính ở đội biệt động. Hắn đã vào đây từ bao giờ?

Tân nghĩ vậy và anh lờ đi làm như không để ý đến hắn. Trong khi ngồi chờ người bồi mang cà phê và bánh ngọt đến. Tân suy nghĩ về sự có mặt của tên Chính. Hắn vào đây có nhiệm vụ gì hay đã phản bội? Có thể hắn đã có một hình thức hợp pháp nên mới dám đi

Tân đang hoảng như thế, nhưng biết đâu hẳn cũng chẳng trở về làm tay sai cho địch. Như vậy hẳn sẽ là mối lo ngại lớn cho anh. Dù sao anh cũng phải đề phòng. Sao lúc này anh muốn được bắt liên lạc ngay với bên ngoài đến thế.

Tân đang mãi suy nghĩ thì Liên gõ cửa bước vào theo sau có người hầu bưng mang thức ăn do cô đặt.

— Lần đầu anh đến đây với Pôn. Lần này anh đến một mình. Từ bấy đến nay, vụt cái đã mấy tháng rồi.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện rất vui. Tân chú ý đến từng lời nói, từng cử chỉ lúng túng của Liên.

— Anh không ăn đi, cứ nhìn em mãi thế.

— Tôi đã ăn cơm ở nhà chú thím tôi rồi nên hãy còn no, nhưng vì đến với Liên, ngồi nhìn Liên vui, tôi cũng vui lây.

— Thật à? Em cũng đã nghe nhiều người nói như vậy với em, nhưng anh nói thì em tin.

— Thế người khác nói thì Liên không tin à?

— Không. Em thấy anh ít khi nói những lời dịu dàng, bây giờ anh đã nói thì chắc là phải thật.

— Nhìn Liên ăn, tôi có thể học biết món nào ngon, món nào không ngon, vì tôi không sành các món ăn Âu lắm.

— À ra vậy! Anh lại khích bác em rồi. Em cứ tưởng, Anh có quen mấy người ngồi ở góc phòng ngoài kia không?

— Tôi trông một người hơi quen, nhưng không rõ đã gặp ở đâu.

— Hình như bọn chúng biết anh. Vừa rồi khi đi qua chỗ họ, em thoáng nghe thấy họ nhắc đến tên anh.

— Cảm ơn Liên, thiên hạ thiếu gì người tên là Tân. Chắc đâu họ đã nói đến tôi.

— Em cũng cho anh biết đề anh đề phòng. Bọn họ hình như không tốt lắm đâu. Ở trong này nhiều người gian xảo và nguy hiểm lắm. Mà anh thì cứ điềm nhiên như không. Em thấy mấy hôm nay họ đến đây luôn luôn nào cũng thì thào to nhỏ như bàn định một âm mưu gì đấy.

Trước lời nói chân thành của Liên, Tân xúc động. Anh thấy cần giúp Liên nhận ra con đường sáng mà đi, anh bảo Liên:

— Có thể do một định kiến với những người không tốt mà Liên đã gặp phải nên Liên tưởng ai cũng thế.

— Anh bảo con người không có một cảm giác đặc biệt hay sao. Em đã nghe anh Pôn kể chuyện về anh bị bọn người nào đấy bắt cóc định thủ tiêu anh, nhưng anh đã vượt thoát... Bây giờ em cũng cảm thấy bọn chúng có thái độ không bình thường...

— Liên có đi theo tôi mãi được đâu mà lo cho tôi.

— Em biết được đến đâu thì nói đề anh rõ, chứ em là gì mà đi theo anh suốt đời được. Em chưa hiểu được anh.

— Đến lúc nào đó Liên sẽ hiểu. Tôi ăn nói vụng về lắm, nhưng tôi tin Liên thành thực với tôi. Bây giờ mà có một người bạn trung thực đã là may mắn lắm.

— Anh quá khen em đấy. Cứ bán cái «vụng về» của anh đi cũng đủ ăn.

Tân không muốn đi sâu vào câu chuyện tình cảm. Rồi đây anh còn cần tìm hiểu kỹ Liên hơn. Anh nói lảng sang chuyện khác, và sau khi uống cà phê xong liền rủ Liên ra về.

Bọn Chinh đã ăn xong, đang ngồi hút thuốc, thấy Tân ra, chúng cũng đứng dậy ra quầy trả tiền rồi bước theo. Khi đi qua trước mặt anh, bọn chúng quay lại

sở sàng trắng trơn, nhìn tận mặt anh và Liên rồi cười hồ hồ quay đi luôn.

— Anh thấy chưa! Bốn người khà ở ấy nó vẫn cứ bám theo anh đấy, anh nên đề phòng cẩn thận.

— Nó muốn trêu Liên đấy thôi, nhưng có tôi đã đi bên Liên thì chúng cũng chẳng dám làm gì Liên đâu.

— Thế anh có đi theo em mãi được đâu mà lo cho em?

Tân mỉm cười vì thấy Liên hay đặt những câu hỏi ngược lại rất khôn và tế nhị nữa. Anh đưa Liên gần về đến nhà mới chia tay.

Như mọi lần, mỗi khi mở khóa bước vào phòng, Tân vẫn đề ý quan sát mọi đồ đạc xem có gì thay đổi khác lạ. Sau đó anh đến chỗ va li có đánh dấu sợi chỉ mỏng ở một góc kín đáo, thấy sợi chỉ đã bị rơi xuống đất. Anh biết ngoài bởi Sinh ra không còn ai vào buồng anh khi anh đi vắng.

Tân liền nghĩ ra cách đối phó với bởi Sinh. Anh mua một cuốn sổ nhật ký thỉnh thoảng ghi vào đó vài dòng suy nghĩ giả tạo. Mỗi khi bởi Sinh lên, anh làm ra vẻ giấu giếm để kích thích tính tò mò của hắn. Sau đó Tân cất cuốn sổ tay vào va li, làm dấu kín đáo. Quả nhiên, anh đạt được kết quả như ý. Dần dần mất và từ đây bởi Sinh cũng ít lại vắng lên gác, trừ khi anh cần gọi đến hắn.

Tân sống trong nội thành đã hơn nửa năm, nhưng Lê ông vẫn chưa đưa động gì đến việc giao cho anh một nhiệm vụ chính thức. Ngay cả ông chủ anh, sau hôm gặp cũng không nhắc đến chuyện cũ nữa mà thỉnh thoảng chỉ cho người nhà mang quà và tiền đến cho anh chi tiêu. Song anh không vì thế mà sao nhãng nhiệm vụ, buông lơi ý thức cảnh giác, vì rất có thể là một sự thử thách lòng kiên nhẫn của Tân và xem xét

đến sự nản chí của anh đối với thái độ kéo dài sự im lặng của họ, và đến lúc nào đấy khi anh sợ hở là chúng tung một đòn quyết định. Vì vậy, ngày tháng trôi qua, Tân vẫn luôn luôn tự nhủ mình phải sáng suốt và sẵn sàng... Lê-ông không phải là một kẻ khờ khạo, hẳn đang giờ những móng vuốt nhọn hoắt về phía anh. Hơn lúc nào hết, Tân thấy sự im lặng càng làm tăng thêm tinh chất quyết liệt của cuộc chiến đấu không tiếng súng này.

Hàng ngày, Tân luôn kiểm lại mình để vượt lên tất cả những cảm dỗ về vật chất, những sự tha hóa về tinh thần. Đây cũng là cuộc chiến đấu thầm lặng không kém phần gay gắt. Kẻ thù muốn tha hóa anh bằng cuộc sống an nhàn, đầy đủ mà nhiệm vụ của anh lại phải chiến thắng chúng trong mọi hoàn cảnh. « Một mình đồng chí là một chiến trường ». Anh vừa là người chỉ huy kiên định và sáng suốt, vừa là người chiến sĩ chấp hành kỷ luật tự giác và nghiêm chỉnh. Anh phải kết hợp một cách khôn ngoan hai vị trí chiến đấu ấy để chống mọi cảm dỗ bên ngoài và sự ham muốn bên trong.

Mùa đông căn cứ đã qua rồi, mùa xuân ấm áp cũng đang dần trôi. Tân thấy lòng mênh mông một tin lành ở sự liên lạc với người của mình, nhưng dù anh cũng đã được My chuẩn bị tư tưởng là có thể 1 năm hay lâu hơn nữa, anh mới có điều kiện bắt liên lạc với kháng chiến. Chính cái thời gian kéo dài ấy càng làm cho Tân phải suy nghĩ, vì anh biết không bao giờ My chờ anh gặp những bất trắc mà không có chỉ thị hướng dẫn hoạt động cho anh. Chỉ khi nào thấy cần thiết, anh sẽ được gặp người của ta...

Một hôm vừa ăn lót dạ xong, đang ngồi xem báo, anh nghe thấy tiếng chuông gọi công. Lúc sau anh bởi

Sinh lên nói cổ người xin gặp. Tân hơi ngạc nhiên vì từ khi dọn đến đây anh không quen ai ngoài Liên và mấy người ở Sở mật thám như Pôn, Gam-bi-ni và Nghiêm. Người nhà ông chú anh thỉnh thoảng có đến thì anh bởi Sinh đã biết mặt. Tân bảo bởi Sinh mời khách vào, anh đứng dậy xếp lại mấy tờ báo. Có tiếng cửa mở. Chính bước vào, khẽ cúi người chào anh. Tân đưa mắt cho anh bởi Sinh và bảo: « Anh cứ xuống nhà, khi nào tôi gọi anh hãy lên », rồi quay lại mời Chính ngồi xuống ghế.

Tên Chính im lặng đưa mắt quan sát căn buồng. Khi thấy bởi Sinh đã xuống hết cầu thang, hẳn liền lên tiếng:

— Xin lỗi anh, tôi đến đường đột quá. Nhưng tôi vào đây đã có hình thức hợp pháp, nên không ngại, mong anh hiểu cho.

Tân muốn xem hẳn định giờ trò gì nên anh bảo:

— Ông cứ nói...

— Anh Tân ạ, cũng như anh, tôi vào đây vì một nhiệm vụ đặc biệt. Đến gặp anh như thế này, tôi biết là không đúng nguyên tắc hoạt động bí mật. Nhưng việc không thể được, mong anh thông cảm.

— Xin lỗi, ông muốn nói chuyện gì mà nguyên tắc với bí mật.. tôi không hiểu.

— Anh đừng gọi tôi như vậy. Tôi là Chính và chắc anh cũng đã rõ. Tôi mới vào đây chưa bắt được liên lạc, trong khi đó, tôi vừa nhận được một tin tình báo khẩn cấp muốn chuyển ra ngoài. Nghĩ mãi, sau đánh vi phạm nguyên tắc hoạt động bí mật, tìm đến anh, nhờ anh chuyển hộ ra ngoài ấy.

— Ông ấy nói trẻ con và trắng trợn quá. Đừng để tôi phải nhờ cảnh binh can thiệp.

— Ô! Anh cần thận như vậy là rất đúng, chỉ vì việc cần quá, cũng vì lợi ích cách mạng cả thôi.

— Lợi ích cách mạng. Anh đến không đúng lúc và không đúng chỗ rồi. Nếu mới ở ngoài ấy vào, cũng nên biết điều một tí.

— Đừng vội quy kết tôi. Vì chưa có liên lạc nên tôi mới phải nhờ anh. Tôi biết anh mà anh chưa biết tôi đây thôi. Anh vào với một nhiệm vụ đặc biệt. Anh đừng từ chối và cũng không nên nói to. Có thể nguy hại cho tôi.

Đã thấy rõ ý định của tên Chinh, Tân thử xem hẳn có muốn đi xa đến đâu, anh vờ suy nghĩ:

— Anh có điều gì để tôi có thể tin được?

Thấy Tân thay đổi thái độ, Chinh kéo ghế nhích lại gần, thì thầm.

— Tôi quen đồng chí My. Tôi vào đây cũng là do đồng chí ấy bố trí. Tôi vừa được tin bọn Pháp sắp nhây dù tấn công ở một vùng hậu phương. Thời gian rất gấp mà không sao báo được ra ngoài. Tôi tin anh, nhờ anh chuyển ra cho đồng chí ấy.

Y vừa nói vừa vờ lên lại dây cót đồng hồ đeo tay, nhưng đã bí mật ấn vào chiếc nút nhỏ như mọi chiếc đồng hồ thể thao vẫn dùng.

— Tôi chỉ có thể giúp anh chuyển báo cáo đến Sở mật thám.

— Ô, anh vẫn chưa tin tôi sao? Việc rất gấp và rất quan trọng...

— Rất tiếc là chỉ quan trọng với anh. Còn đối với tôi, bây giờ chẳng có quái gì quan trọng cả.

— Tôi đang có khó khăn, chẳng lẽ anh lại thờ ơ. Đây, tài liệu của địch tôi thu lượm được, anh tin rồi chứ.

Hắn vừa nói vừa rút trong giấy ra một bản chỉ thị mật, mà Tân đưa mắt xem qua nội dung của. Bộ chỉ huy quân đội Pháp gửi cho Phòng Nhì bắt điều tra gấp sự bố phòng của quân đội ta ở địa điểm X. Phòng Nhì phải chuẩn bị cơ sở để khi quân Pháp đổ xuống là có người chỉ điểm dẫn đường.

* Tân mỉm cười gạt tay Chinh ra:

— Ông làm những trò quá ngầy thơ như trẻ con. Không có lẽ tôi lại phải mách cho ông những bước đi. Tôi đã cố giữ bình tĩnh để tiếp ông, nếu không đã xin mời ông ra cửa ngay từ đầu...

Rồi anh nói gay gắt:

— Cầm lấy tờ giấy lộn này và hãy để tôi yên. Nếu không, ông sẽ phải trả cái giá về việc đã xúc phạm đến tôi.

Nói xong, Tân đứng dậy đi ra ngoài ban công như muốn tỏ cho tên Chinh là anh không muốn tiếp hân nữa. Tên Chinh lúng túng, ngồi im một lát rồi cười gượng gạo:

— Anh Tân, anh không tin tôi. Như vậy là vô tình anh đã làm hại đến lợi ích cách mạng. Thôi được, xin hẹn gặp lại anh. Tôi sẽ có cách làm cho anh tin. Đúng ngày, giờ này tuần sau, tôi xin hẹn anh ở cửa đền Ngọc Sơn. Mong anh đúng hẹn.

Tân không trả lời y mà chỉ gọi anh bồi Sinh lên sai bảo. Thấy không thể ngồi ý mãi được, tên Chinh liền đứng dậy xin phép ra về, nhưng nét mặt của hắn bề ngoài vẫn cười, nhưng vẫn pha chút hân học trên ánh mắt. Hắn nhét vội tờ chỉ thị mật vào giấy rồi ra cửa, lẳng lẽ như «Chó ăn vụng bột»

— Thế mà cũng đòi làm tình báo...

Tân ôn lại những sự việc xảy ra trong thời gian qua. Kẻ địch vẫn luôn bao vây và thử thách anh, khiến anh cần hết sức cảnh giác, phán đoán chính xác mọi âm mưu địch, đề có phương hướng hành động đúng đắn.

Lúc này Tân càng thấy nhớ các đồng chí của mình ngoài kháng chiến. Nhất là những lời tâm sự căn dặn của My: « Đồng chí hãy nhớ tâm niệm là khi cần tôi sẽ có liên lạc với đồng chí và đồng chí phải tuyệt đối giữ vững nguyên tắc liên lạc, nhớ kỹ mật khẩu trao đổi. Bất cứ trường hợp nào cũng không vượt qua điểm ấy... »

Tân biết cuộc thử thách còn tiếp diễn. Chắc chắn địch còn nhiều âm mưu xảo quyệt hơn để tìm hiểu sự thật về anh. Trong những lời lẽ tên Chinh nói vừa rồi chứng tỏ nó nghi ngờ anh là người của phòng phản gián. Lúc này Tân càng thấy sự thận trọng của My ngay từ đầu mà có lúc làm anh đã phải nghi xa xôi. Có những cuộc họp Đảng lớn, mọi đảng viên có trách nhiệm đều đi họp ở Thành, nhưng My không đề Tân đi mà chỉ đồng viên anh về trách nhiệm công tác. Cũng có lúc Tân thấy tủi thân, nhưng anh cũng chấp hành kỷ luật và tự suy nghĩ: Không phải các đồng chí ấy không tin mình, mà có thể là một công việc gì đây quan trọng sẽ đến với mình. Đến bây giờ, Tân mới thấy sự bố trí kế hoạch lâu dài của My là đúng. Nếu anh thường đi dự những cuộc họp chung toàn Thành, tất sẽ gặp phải những người như tên Chinh và đến bây giờ thì... tác hại biết bao nhiêu công sức và đến cả tính mệnh của anh.

Anh lại nghĩ đến tên Chinh, đến việc làm...
hiếu của hắn. Có thể hắn cố tạo ra như vậy để
vào căn não của anh chăng? Kiểm điểm lại những câu
trả lời của mình, anh thấy chưa có điều gì sơ hở để
chúng khai thác được.

Bỗng nhiên anh nghe thấy tiếng Liên ở dưới nhà đang nói chuyện với anh bồi Sinh.

— Ông Tân có khách à? Chúng tôi lên có tiện không?

— Xin mời hai có lên chơi, khách của ông tôi vừa mới ra về.

— Anh lên nói hộ là có chúng tôi đến thăm ông Tân nhé.

Tân đứng dậy ra mở cửa và nói xuống cầu thang xin mời Liên lên chơi.

— Hôm nay em được nghỉ, nên có rủ chị Hồng, bạn em lâu y tá ở nhà thương Võ Tánh đến thăm anh.

— Em được chị Liên cho biết về anh từ lâu, hôm nay mới có dịp...

Tân mời hai người ngồi và gọi bồi Sinh lấy nước ngọt, trong khi Hồng ý tứ quan sát căn buồng của Tân thấy đơn giản quá, ngoài chiếc giường và bộ bàn ghế tiếp khách, đến cái tủ đựng quần áo cũng không có, mà Tân chỉ để quần áo của mình ở chiếc va li.

Liên thì vui lắm, chuyện trò tiu tít một lúc rồi chạy ra ngoài ban công đứng ngắm hoa dưới sân và định rủ Hồng cùng ra, nhưng Hồng lợi dụng lúc này nói nhỏ:

— Anh cho biết mấy giờ rồi?

Tân ngạc nhiên khi thấy Hồng hỏi đúng câu mật khẩu mà anh đã thuộc như in vào tâm trí mình. Anh vẫn cần thận cho rằng câu hỏi ấy vô tình hay không? Nhưng sao đồng hồ để trên bàn mà Hồng còn hỏi như vậy...

Hồ tôi chạy chậm.

— Chậm mấy phút hồ anh.

— Mỗi ngày chậm độ, 5, 10 phút

— Anh cần đem đi sửa...

Thấy Hồng trả lời đúng mặt hiệu trời chây và cứ nhìn Tân cười tủm tỉm, Tân mừng quá nhưng vẫn nói tiếp:

— Đồng hồ cũng cũ lắm rồi.

— Có nhiều cái cũ mà chạy vẫn tốt... Đồng chí My có thư gửi đồng chí đây.

Hồng rút trong ví xách tay ra mảnh giấy đã cuộn tròn lại đưa cho Tân. Anh cắt vội vào túi áo trong và tiếp tục nói lảng sang những chuyện khác. Liên thấy Hồng hỏi giờ lại tưởng Hồng muốn ra về, liền chạy vào:

— Còn sớm lắm, chị về làm gì vội.

Tân cũng muốn nói chuyện nhiều với Hồng, nhưng vì cô Liên đi cùng nên không tiện. Tuy thế anh thấy lòng mình như được chấp thêm đôi cánh bay cao mãi đến khoảng trời xanh thẳm bao la. Tân mừng quá vì từ nay anh không phải chiến đấu đơn lẻ nữa rồi.

Hồng thấy đã đạt được mục đích liên lạc với Tân nên cũng không nấn ná ở lại, nhưng nề Liên cứ năm lần, bảy lượt giữ Hồng ở lại làm cho Hồng linh ý nhận thấy ở Liên có một tình cảm khác đối với Tân. Hồng nhìn Liên rồi lại nhìn Tân mỉm cười.

Khi biết việc mình cố giữ Hồng ở lại chơi là xốc nổi và nhất là Hồng cứ nhìn mình cười tủm tỉm làm Liên thấy xấu hổ, nhưng cũng nói chớng chế

— Chị bảo cũng muốn đến thăm anh Tân mà ngồi chưa ấm chỗ đã đòi về, đến nước cũng không buồn uống nữa kia.

Cả Tân và Hồng thấy Liên nói vậy cùng cười với thái độ nhân ái. Liên không biết hai người cười gì mình, cũng góp cười vui vẻ. Thực ra trong lòng mỗi người lại theo đuổi một ý nghĩ vui mừng khác nhau, nhưng đều có một ý nghĩ đẹp đẽ về nhau.

Hồng ngồi chơi lại một lúc nữa mới cùng Liên ra về..

Đưa chân hai người ra khỏi cổng, Tân quay lên hướng, đóng cửa lại và lấy mảnh thư ra đọc: «Tên Chính tức L.M, tức Sói biển đã trốn vào nội thành. Cần hết sức chú ý đề phòng, dùng kế ly gián và có điều kiện hãy loại trừ nó ngay, càng sớm càng tốt...»

Sau mảnh giấy, Tân thấy hàng chữ nét mềm mại: Hai ngày sau hẹn gặp ở rạp chiếu bóng Ma-giéc-tích buổi 19 giờ..

Tân vui sướng không kể sao cho xiết. Anh khẽ huýt sáo một bài hát ngoài kháng chiến. Sau những tháng dài đặng đặng, sống giữa vòng vây của kẻ thù, giờ phút này anh mới đạt được mong ước liên lạc với tổ chức. Tân nghĩ đến cuộc sống thiếu thốn nhưng vô cùng thân ái với tình đồng chí đằm ấm ngoài vùng tự do, lần lượt hiện lên trong óc, khiến anh không kiềm được xúc động. Tân bật lửa đốt mảnh giấy, nhặt tàn bỏ vào chậu rửa mặt rồi mở vòi nước cho chảy xối đi mất tang tích.

Nghĩ đến Hồng, anh càng cảm phục. Chị đã khôn khéo đến thế, đã nguy trang kín đáo và hợp tình để liên lạc với Tân... Anh có biết đâu trong bao lâu nay chị không bỏ sót mọi việc làm của anh, tìm hiểu mối quan hệ giữa Liên và anh, rồi lại tìm hiểu kỹ về Liên, gây cảm tình kết bạn rồi để Liên rủ mình đến gặp anh.

Lê-ông ngậm điều thuốc trên môi, hai tay chấp sau lưng, sai những bước dài quanh phòng làm việc, như không chú ý đến Gam-bi-ni đang yên lặng đưa mắt theo dõi từng cử chỉ của cấp trên.

Chợt Lê-ông quay lại, lấy điều thuốc trên môi xuống, đập đập vào chiếc gạt tàn thuốc, giọng bực tức :

— Ông hãy cho tôi biết chi tiết của kế hoạch hành động. Hừ! Cả một bọn ăn hại. Trong tay có vũ khí, lại đóng người mà anh ta cho tên Độ phải nằm nhà thương hơn một tuần lễ. Anh ta lợi hại đấy, càng làm cho chúng ta phải chú ý.

— Thưa ngài, tôi đã trực tiếp gặp bọn chúng, căn dặn rất cụ thể cách cư xử cho đúng vai trò và không quên dặn chúng là đối thủ của chúng không phải là người khờ khạo... Nhưng chúng thật là bọn cón đồ vũ phu, dùng chúng cũng là vạn bất đắc dĩ, không làm sao đây cho chúng được.

— Những sự việc diễn ra vô cùng bất lợi cho chúng ta. Anh ta không kém cỏi gì mà luận ra đó chỉ là sự bố trí... Và như vậy chúng ta sẽ ăn nói thế nào khi anh ta đến gặp mình để đặt lại câu hỏi về những lời ngỏ ngào của ngài quan Năm đối với anh ta là vô nghĩa là một trò cười.

— Tôi thiết nghĩ một cán bộ kháng chiến có bản lĩnh như anh ta cũng là hiếm. Nếu chúng ta nắm được chắc thì có nhiều tác dụng tốt.

— Dao sắc phải biết cách dùng, nếu không dứt tay đây. Ông đã biết cuộc nói chuyện giữa chú cháu anh ta chưa? Vừa nói Lê-ông vừa đến chỗ đặt chiếc máy ghi âm, đặt băng và xoay núm mở điện. Máy chạy xé xé một lúc rồi tiếng nói khi to, khi nhỏ vẳng lên. Lê-ông châm thuốc hút đi đi, lại lại. Gam-bi-ni lặng nghe mẩu đối thoại giữa Tân và ông chủ. Một lúc sau Lê-ông tắt máy và bảo Gam-bi-ni :

— Ông thấy không? Anh ta khôn khéo lắm đấy chứ. Chúng ta lại càng thận trọng nếu không sẽ gây cho

anh ta sự nghi kỵ không có lợi cho công việc sau này. Ngựa hay thường bất kham, khó trị. Người có sự nghi kiên định thường không dễ chinh phục. Nhưng một khi ta đã nắm được chắc chắn thì sự nghiệp của chúng ta càng thu nhiều thắng lợi. Điều mấu chốt nhất đối với chúng ta là phải giải đáp được câu hỏi : Anh ta có phải là người của phản gián Việt Minh hay không ? Cho đến nay ta vẫn chưa nắm được dấu hiệu gì chứng tỏ anh ta là người của phòng phản gián tung vào. Ngược lại, tôi nghe đâu Việt Minh đã lên tiếng cảnh cáo anh ta. Do đó ngoài việc thẩm tra, các ông còn có nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho anh ta ehu đáo. Một khi Việt Minh đã đe thì họ không dễ yên đâu. Còn nếu anh ta là người của phản gián thì trước sau cũng phải có hành động.

Trong cuộc chiến đấu bí mật thì thời gian năm, bảy tháng, thậm chí một năm nữa, cũng chưa phải là dài mà chỉ là giai đoạn mở màn. Việc thẩm tra phải làm bền bỉ, khôn khéo và thời gian sẽ là người bạn đắc lực nhất của chúng ta. Không những ta tìm hiểu được một người, mà có khi còn lẫn ra cả một mảng lưới điệp viên của họ. Chỉ cần ta luôn luôn chú ý thì không ngại việc gì. Đây là nhiệm vụ hàng đầu của ông và của chúng ta, những người Pháp có mặt ở Đông Dương trong giai đoạn này.

Còn nếu anh ta theo xu hướng quốc gia thực thì lập trường của anh ta tất phải trái ngược với đường lối của cộng sản. Chúng ta sẽ qua ông chú để giúp anh ta con đường phải đi. Rồi dần dần sử dụng anh ta tìm hiểu những mâu thuẫn tư tưởng của một số nhân vật mà chúng ta đang dùng. Anh ta có thể là con chủ bài trong việc này vì anh ta có hoàn cảnh thuận tiện hơn.

Lê-ông kết thúc bài diễn văn dài dòng của hẳn. Gambi-ri lặng đi một lúc rồi hỏi :

— Thưa ngài, đã đến lúc nên giao cho anh ta, một việc gì chứ?

— Đúng, đúng! Không thể làm khác được. Phải tìm hiểu anh ta qua việc làm thực tế. Nhưng giao việc thế nào để vẫn giữ được bí mật công việc là chức trách của ông.

— Xin vâng!

— Việc trợ cấp sinh hoạt cho anh ta vẫn chu đáo đấy chứ?

— Chúng tôi luôn luôn chấp hành đúng không để anh ta phàn nàn điều gì về vấn đề này.

— Có trường hợp không tiếc bạc nghìn, bạc vạn. Có trường hợp lại phải cân nhắc chi ly. Ông hiểu tôi chứ? Cần làm cho anh ta hấp thụ lối sống hiện nay. Còn khi đã ham muốn, con người trở thành nô lệ của sự khát vọng. Đối với Nghiêm lâu nay ra sao rồi?

— Hẳn không còn tác dụng nhiều mà hẳn chỉ mãi mê làm giàu.

Lê-ông chau mày: Cứ dùng hẳn vào việc khai thác tin trong đầu mỗi những người buôn bán lớn.

— Xin vâng!

— Còn tên Chinh, hẳn đã làm được trò trống gì chưa?

— Tôi được biết hẳn đang tiến hành việc thăm tra anh Tân.

— Bảo cho hẳn phải khôn khéo, đừng có giở thói anh chị với anh ta như tên Độ. Ông phải đích thân kiểm tra việc làm của hẳn. Thôi! Ông đi được rồi đấy. Đi mà lo liệu tiến hành công việc...

Gam-bi-ni cúi chào Lê-ông, ra khỏi phòng và thận trọng khép cánh cửa lại. Lê-ông ngồi vào ghế, về trầm ngâm suy nghĩ, mặc cho điều thuốc ngấm ở mồm đã

chảy một đoạn khá dài. Cả căn phòng như ngưng đọng lại. Lê-ông đang đặt một kế hoạch lớn để thực hiện một mưu đồ hãn vận áp ủ từ lâu là xây dựng được một lực lượng quốc gia trong hàng ngũ Việt Minh. Hãn cũng đã nắm được một số đầu mối, theo hãn nghĩ, công việc này chỉ còn là vấn đề thời gian.

¹² Nghĩ đến cấp bậc thiếu tá của mình lâu nay không thay đổi, hãn rất cay cú. Song chuyện này hãn có thể làm cho cấp trên chú ý đến tài năng của hãn. Có lúc hãn suy nghĩ bên quân đội đã hao binh tổn tướng bao nhiêu mà triển vọng của cuộc thắng lợi vẫn mờ昧. Theo tin tình báo trao đổi cho biết lực lượng Việt Minh chẳng những không bị tiêu diệt mà còn đang được củng cố, phát triển và ngày càng mạnh đủ sức mạnh đối phó có hiệu lực với những cuộc hành quân can quét và chiếm đóng của Pháp. Tuy quân đội Pháp có mở rộng vùng chiếm đóng, đặt được một số đồn bốt ở một số vị trí, nhưng hãn thấy đây chỉ là những miếng mồi bị ném vào giữa dân kiến dũng cảm và cần cù cần mẫn đến đáng sợ.

¹³ Hãn thấy vùng chiếm đóng của quân đội càng mở rộng thì hậu phương của lực lượng Pháp càng trống, hãn phải đương đầu khốc liệt với hoạt động tinh bạo và phản gián của Việt Minh. Bởi vậy, hãn vẫn trách giới tướng tá nhà binh là chỉ biết đến quân sự đơn thuần, chỉ biết dựa vào súng đạn, không có đầu óc khôn ngoan để chinh phục Việt Nam. Cũng như mọi tên xâm lược khác, Lê-ông mắc bệnh chủ quan nặng. Hãn cho rằng Việt Minh chỉ là lớp người nghèo khổ, ít có học vấn, dân dòn và cuồng tin, chỉ biết có chiến đấu. Còn óc tổ chức, tinh mưu trí thì không thể đương đầu được với hãn, một người đã già đời trong nghề mật thám. Vì vậy hãn càng tự hào về mưu đồ tổ chức

của hắn. Không một người Pháp nào phải đổ máu. Có chăng chỉ là mấy tên tay sai của hắn mà thôi. Chỉ cần có bộ óc tinh tế, biết suy nghĩ và biết cách dùng « lực lượng thứ 5 » để xoay chuyển tình thế hiện giờ. »

« Lê-ông lại nghĩ đến Tân, một khi hắn nắm chắc được anh ta, anh sẽ trở thành đồ đệ tin cậy, đi sâu vào công việc của chủ anh, đang giữ một chức vụ quan trọng trong cái gọi là Quốc dân đảng Việt Nam. Vì vậy, với chủ định rõ ràng, hắn cứ thả lỏng Tân, định dùng cái nhàn nhã, cái ham muốn vật chất mà lung lạc tinh thần anh. Rồi đến lúc nào đó thật chín mùi, hắn sẽ dùng bàn tay thép thật chặt lấy anh, bắt anh phải phục tùng mọi việc của hắn.

Lê-ông thấy hai lòng vỗ thủ đoạn của mình. Tiếng chuông đồng hồ bỗng vang lên 10 tiếng rành rọt làm Lê-ông bừng tỉnh khỏi những ước mơ. Hắn rút một hơi thuốc lá dài, tàn thuốc rơi xuống tập hồ sơ. Cùng lúc ấy lại có tiếng chuông điện thoại, hắn cầm lấy ống nghe, cân nhắc khá lâu rồi mới nói :

— Hắn xin gặp tôi à ? Ông tiếp hắn có được không ? Không à ? Thôi được, ông bảo hắn đến chỗ tôi ngay. Ngay bây giờ vì tôi sắp phải đi có việc đây.

Lê-ông mở tập hồ sơ gài vài dòng nhận xét của mình vào bên lề. Có tiếng gõ cửa, Lê-ông thu xếp giấy tờ và ngồi ngay ngắn giữ tư thế.

— Mời vào !

Cửa mở Gam-bi-ni cũng Chỉnh bước vào. Lê-ông không đứng dậy chỉ chia tay mời ngồi và đi ngay vào câu chuyện.

— Anh cần xin gặp tôi có việc gì ?

— Thưa ngài, tôi muốn nói chuyện về ông Tân. Tôi đã tiến hành thẩm tra, tuy chưa có kết luận chính xác.

nhưng có nhiều điểm nghi vấn cần trình bày và xin ý kiến của ngài.

— Anh cứ nói.

— Tôi đã đóng vai một cán bộ hoạt động bí mật đến gặp ông ta với lý do nhờ chuyển hộ một tài liệu mật mà tôi thu lượm được của tình báo để chuyển ra ngoài.

— Non nói quá! — Lê-ông hơi bực mình.

— Vâng, tôi cố làm ra vẻ dại để dò xét thái độ của ông ta. Nếu ông ta thực tình vào trong này để cộng tác với các ông thì chỉ coi việc tôi làm là ngu ngốc, và sẽ thẳng thắn góp ý kiến với tôi. Đầu tiên ông ta từ chối, sau lại hỏi dò tôi về tài liệu tình báo và sau cùng lại đe dọa tôi... Như vậy là ông ta nửa tin nửa ngờ, vấn đề là ở chỗ ấy.

— Lập luận của anh thiếu mạch lạc và không có cơ sở.

— Xin ngài để tôi trình bày thêm. Qua những lời lẽ của ông ta nói với tôi, tôi cảm thấy có những điều mâu thuẫn. Đây xin ngài cho quay lại cuộn băng ghi âm này mà tôi thu được câu chuyện đối thoại của ông ta.

Lê-ông đưa cuộn băng nhỏ như chiếc cúc áo cho Gam-bi-ni. Tên này cầm cuộn băng sang phòng bên một lúc lâu rồi quay lại. Hắn đã chuyển sang băng ghi âm lớn và lắp vào máy, vặn núm điện để cùng nghe.

Hết đoạn đối thoại, Lê-ông cười phá lên, mỉa mai:

— Anh ta còn lịch sự đấy, nếu chưa cho anh một cái tát vào mặt. Mới có như vậy mà anh đã « cảm thấy »... Anh đã gặp đối thủ cao tay hơn mình nhiều.

— Tôi cũng biết thế, nhưng nếu được sự giúp đỡ của các ông thì tôi xin cố gắng hết sức mình.

Thôi được, cần gì anh cứ trình bày với ông Gam-bi-ni là đủ, ông ấy sẽ giúp đỡ anh.

Đợi tên Chinh ra khỏi phòng, Lê-ông quay lại bảo Gam-bi-ni :

— Ông cần bảo cho hắn không được lộng quyền như thế nữa. Nếu chưa được phép của chúng ta thì hắn phải chờ đợi. Ông hãy kiểm tra cẩn thận xem việc làm của hắn ra sao.

— Vâng! Tôi xin chú ý đến việc này.

Chinh bực tức trở về nhà và cho gọi bọn Sứ đến đến họp bàn cách hại Tân.

— Chúng mày có nhớ mặt thẳng vào ăn ở khách sạn Pa-xi-phích rồi cùng đi ra với con thú quỷ không?

Cả bọn ngơ ngác nhìn nhau...

— Việt Minh chính cống đấy! Tao lấy làm lạ tại sao nó lại về với Pháp...

— Ta cứ báo cho mật thám khừ nó đi là xong chuyện.

— Biết đâu nó lại chũ như anh em mình.

— Như thế nào được! Trước đây, tao theo Việt Minh để dẫn lòng thực hiện ý đồ của mình. Tao chẳng cần cộng sản hay quốc gia gì hết, miễn là trả thù được cho bố tao. Còn chúng mày, ở đâu có nhiều tiền là ở đây có cuộc sống... tao nghĩ thẳng cha này lắm. Ở ngoài kia cũng vài lần tao có gặp nó trên đường đi thi phải.

— Đường đi thi thiếu gì người.

— Mày dốt lắm! Cũng là người đi đường, nhưng người buôn bán khác, nhân dân khác, cán bộ khác... Trông là biết ngay chứ... Nó không phải tay vừa. Tao đã gặp nó một lần, nhưng thất bại với thủ đoạn ranh mãnh của nó. Dịch thị nó là người của Việt Minh và rất có thể là loại điệp báo già kinh nghiệm nữa.

— Anh định làm gì nó? Hay cứ bí mật cho nó đi gặp Ba Tin.

— Không được, làm thế thì chết ngay. Hiện nay bọn Pháp đang say nó, nên chưa cần phải xử trí cứng rắn vội. Chỉ cần cho nó bài học nhớ đời là đủ. Thằng nào nhận làm việc này?

— Đề nó cho em.

— Tao xem sức vóc mày cũng chưa to con lắm.

— Cái thằng mặt trắng như con gái, trời gà chưa chăt mà anh còn ngại gì... Em đủ sức cho nó nằm nhà thương vài ba tuần.

— Mày đừng có khinh thường nó. Đề thằng Sửu đen làm tao mới yên tâm. Nhưng cẩn thận vẫn hơn, là cả ba chúng mày cùng đi đề hỗ trợ cho nhau hay để thử đôn càng tốt.

— Làm ngay chứ anh?

— Có điều kiện thì chơi... Nếu mặt thám có can thiệp thì tao ra cái cớ gì đấy như ghen tuông chẳng hạn...

Đến một lúc nào đấy, ta lật mặt nó thì cứ báo cho mặt thám Pháp xử trí là xong.

Bắt đầu từ ngày mai, thằng Sửu đen cho đàn em bám sát nó cho tao, xem nó hay chơi bời đi lại với ai, rồi qua đó tao sẽ xem xét lại vấn đề. Hắn ở phố Ca-rô (Lý Thường Kiệt)

— Anh Cả ơi, sống trong này đét quá.

— Đừng để tao phải muối mặt ngửa tay xin tiền họ mãi. Hãy làm việc đi, rồi đâu có đó. Cầm lấy trăm đồng này là tiền riêng của tao mà tiêu.

Tên Chinh rút ra tờ giấy 100 vút lên bàn. Bọn đàn em tranh nhau vồ lấy. Sửu đen nhanh tay đã chộp được: « Đề tao thầu cho! »

Mấy tên tay sai đứng ngay dậy cười nói oang oang, tục tĩu kéo nhau đi. Nhìn bọn Sửu đen ra khỏi cửa.

Chinh im lặng lấy thuốc ra hút và nghĩ kể lạt Tân đề tặng công với bọn Pháp. Khi đã được Pháp tin cậy, giao cho quyền hành hẳn sẽ thả cửa phá phách trả thù cách mạng.

Thấy Tân được bọn Lê-ông vì nể, hẳn sinh lòng đố kỵ. Hẳn nắm tay đám mạnh xuống bàn : « Phải làm cho chúng biết tay Sói biển mới được. » Hẳn vung vẩy đứng dậy, bực dọc đi lại trong phòng rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế đệm, hai tay ôm chặt lấy đầu, dáng buồn bã. Lát sau hẳn ngẩng đầu lên nhìn bức ảnh bố hẳn treo trên tường, mặc áo sa hoa, ngực đeo hailer ngà và mẽ đay, tay chống ba tông, khuôn mặt to béo đang trừng trừng nhìn hẳn. Hẳn lầm bầm : « Ba ơi, con quyết chỉ trả thù cho ba ! »

Từ khi nhận nhiệm vụ của phòng phản gián cùng gia đình hồi cư về nội thành, Hồng đã xin vào làm việc ở bệnh viện Võ Tánh để che mắt địch mà hoạt động. Khi nhận chỉ thị của My cho biết phải tìm cách gặp Tân để có cơ bắt liên lạc trực tiếp. Hồng đã theo dõi Tân. Chợt biết anh ít khi đi ra ngoài và cũng không quen ai ngoài Nghiêm, Liên và bọn mật thám Pháp lại. Để phòng trường hợp Liên có thể là người của địch, Hồng tìm cách làm quen với Liên. Qua vài lần đến khách sạn bắt chuyện, Hồng với Liên đã trở thành đôi bạn thân. Sau một thời gian tìm hiểu, Hồng biết rõ Liên cũng có người em trai đi bộ đội ở ngoài vùng kháng chiến. Mẹ Liên trước đây cũng chỉ là dân nghèo thành thị. Hồng đề nghị với My tìm cách nhận thư của Hùng để chuyển cho Liên, tranh thủ tình cảm của Liên đối với kháng chiến.

Trong lúc trò chuyện, Hồng thường xa xôi nhắc Liên phải giữ mình cho trong sạch, biết nhận xét, và đánh giá từng loại người, tránh những lời đường mật đầy cảm dỗ cùng những ham muốn phù phiếm.

Nhờ Hồng mà Liên đã có những nhận xét đúng đắn về Tân. Cô thấy Tân có tác phong đứng đắn khác hẳn số thanh niên quen ăn chơi ở trong nội thành. Hồng cũng thường gợi ý Liên đề thờ lộ ý nghĩ của mình với Tân. Thấy Liên thắc mắc sao Tân lại bỏ kháng chiến để vào trong này, Hồng cho Liên biết có những người vì xu hướng khác nhau về chính trị, nhưng như thế không phải là ai cũng xấu. Hồng đã thực hiện được ý muốn là để tự Liên rửa mình đến gặp Tân, nhờ chị đánh giá lại con người Tân họ. Hồng nghĩ thầm: « Có bạn đã quan tâm tới anh ta thì tớ chấp mới cho... » Và từ đây, chị chú ý giúp Liên từ bỏ cuộc sống phù phiếm, lối sống xa hoa, có quan niệm đúng đắn về cuộc kháng chiến của dân tộc ta đang theo đuổi. Tuy vậy chị không trực tiếp sử dụng Liên làm cơ sở thu lượm tin tức. Chị báo cho Tân rõ thái độ của Liên có tiến bộ để anh có kế hoạch giúp cô ta đi theo con đường kháng chiến cứu nước.

Hai hôm sau, đúng ngày hẹn, Hồng rủ Liên cùng đi xem chiếu bóng để lấy cơ gặp Tân. Hai người đang đứng nói chuyện thì Liên đã trông thấy Tân.

— Anh Tân cũng đi xem hay sao ấy chị Hồng à!

Hồng nhìn thấy Tân đang đi trong đám đông người đang chờ vào rạp trần củ xuống lòng đường.

— Nhưng kia, theo sau anh vẫn có mấy tên mà em đã gặp chúng ở khách sạn hôm nào.

Hồng chưa hiểu hết câu của Liên nói nên hỏi lại:

— Chúng nó theo dõi ai?

— Hình như chúng muốn hại anh Tân.

— Chúng nó đâu ?

Vừa lúc ấy, Tân đi đến, theo sau anh vẫn là mấy tên tay chân của Chinh. Tân vẫn để ý tới chúng từ khi chúng bám đuôi anh, nhưng anh thản nhiên vì đã có chủ định đối phó cho chúng một bài học. Tân thọc tay vào túi xem lại quả dăm sắt Mỹ mà từ khi anh bị bắt cóc hụt, anh đã đề phòng tự trang bị cho mình.

Tân tươi cười đến chào Hồng và Liên.

— Chị và Liên cũng đi xem à ?

— Anh có đi không ?

— Tôi đi qua đây thôi, vì cũng không thích vào chỗ đông người lắm.

Ba người đang chuyện trò thì một tên trong ba đứa, có vết sẹo to ở thái dương đi sát vào người Liên, thở hơi rượu khê nồng, cười hềnh hếch, kéo tay Liên một cách thô lỗ :

— Có em xinh đẹp ơi, có đi chơi với anh không ?

Liên sợ quá, giằng tay thoát khỏi hắn, chạy nép sau lưng Tân.

— À, cô em đã có người bao rồi đấy.

Hắn cười nhần nhở, hai tay chống vào cạnh sườn, nhìn Tân một cách khiêu khích, nghiêng nghẹo cái đầu ngăm ngúa anh như nhạo báng :

— Này chú em ! Nhường cô gái này cho anh nhé...

Tân không nói gì, chỉ ở tư thế chuẩn bị. Chị Hồng lo sợ cho anh vì thấy chúng có ba người đều hung hãn mà Tân chỉ có một mình, trông anh lại thư sinh quá. Hồng thì thào : « Lại thế nào anh Tân ? Đề em đi gọi cảnh binh nhé. »

≡ Nhưng chị chưa kịp bước chân thì tên có vết sẹo đã giơ tay định kéo Liên về phía nó. Hấn vừa đưa tay thì đã kêu « Ồi ! » một tiếng đau đớn, tay kia vội ôm lấy cánh tay mà hấn tưởng như sắp gãy lìa. Hấn đã bị Tân đánh khá mạnh như trút hết cảm hèn vào đòn ấy. Hai tên kia thấy bạn bị đánh liền cùng xô lại. Tân khễ bảo chị Hồng trông Liên hộ và anh nhảy vội lên hè rộng. Ba tên tưởng áp đảo được anh, nhưng anh khôn khéo đánh đứ tên này, tên kia làm cho chúng phải dãn ra không tiếp sức được cho nhau. Lúc này Tân mới tung những ngón võ thuật Giu-dô của mình. Chỉ một loáng hai tên trong bọn chúng đã bị anh đánh, quật ngã nằm xoài ra hè không dậy được. Còn tên thứ ba hung hăng nhảy vào định trả đòn, nhưng Tân đã kịp chặt ngang cánh tay hấn và xoay người dùng lưng đệm quật ngã như trời giáng xuống mặt đường. Hấn đau quá, nhưng cũng cố lồm cồm bò dậy, bỏ mặc hai đồng bọn còn lăn lộn trên hè, hấn chuồn thẳng.

Đám đông người chờ vào rạp xem thấy Tân đánh hay quá liền vỗ tay động viên anh : Bravo ! Bravo ! (Hoan hô ! hoan hô !)

Tân sửa lại quần áo, thản nhiên đến bên Hồng và Liên kéo đi mà không vào rạp xem chiếu bóng nữa.

— Em sợ quá, chị Hồng ơi, bọn côn đồ !

— Mình thấy anh Tân cho chúng một bài học đích đáng quá. Lúc đầu mình cũng lo sợ cho anh, nhưng sau yên tâm và không ai ngờ anh Tân trông người đáng học trò thế mà giỏi.

— Em đã bảo anh Tân phải đề phòng bọn chúng từ hôm chúng theo anh ở khách sạn ra...

— Thì tôi cũng đã đề phòng rồi đấy. Bọn chúng ném đòn cũng khá mạnh, chắc sẽ nhớ đời.

Hôm nay có anh Tân... – Liên ngập ngừng – có anh cùng đi lo cho em nên em mới không bị xấu hổ vì chúng.

Tân biết Liên muốn nói lại lời nói của hai người hôm ở khách sạn Liên đã báo cho anh biết về bọn người đang có ý định xấu về anh.

Ba người ung dung đi ngược lên phía bờ Hồ, Tân gọi xích lô đề Hồng và Liên về, còn anh nhảy lên chuyến tàu điện chạy qua khi chị Hồng đã bí mật giấu vào tay anh bao thuốc lá Philip.

Về đến nhà, sau khi tắm rửa, thay quần áo, Tân đóng cửa lại, ngồi vào bàn làm việc bóc bao thuốc rõ hết các điều ra mặt bàn. Anh tìm trong số các điều thuốc một điều đầu hơi bị rối, liền bóc ra thấy một mảnh giấy vo tròn ở giữa. Bức thư viết: Việc liên lạc với anh và ngoài đó sẽ thông qua một hộp thư đặt ở cạnh cửa thứ 5 từ dưới lên. Cây dừa đó mọc sát ven hồ trong chùa Trấn Quốc. Liên là người tốt, anh nên giúp đỡ và sử dụng cô ấy vào việc thu lượm tin tức. Liên có người em trai là bộ đội ở ngoài kháng chiến. Ít hôm nữa anh sẽ nhận được thư của Hùng, em trai Liên, anh đưa cho Liên thư ấy. Việc liên lạc giữa anh và Liên cần bí mật, không để lộ tung tích, và sẽ thông qua một em gái, con của một cơ sở cách mạng rất trung kiên. H. sẽ không liên lạc trực tiếp với anh. Khi nào cần thiết, đồng chí My sẽ có chỉ thị... »

Cuối thư Hồng còn dặn anh cách gặp em gái liên lạc và cách dùng mật mã để ghi chép tài liệu.

Tân đọc đi đọc lại mấy lần gần như thuộc lòng. Lỗi trong thư đã truyền cho anh một sức mạnh gấp bội. Lúc này anh chỉ muốn cất cao tiếng hát và như đã quên hết sự việc vừa xảy ra lúc này...

Liên đi làm về, một em gái chừng 12, 13 tuổi bước vào nhà chào chị.

— Em muốn hỏi gì đấy?

— Thưa chị, có phải chị là chị Liên không ạ?

Thấy em bé lễ phép và ngoan ngoãn, Liên cúi xuống vuốt má em:

— Chị là Liên đây, em muốn hỏi gì chị?

Em gái ngẩn ngừ, đầu ghé vào một bên, mắt chớp chớp e thẹn:

— Chị còn tên gì nữa cơ.

— Đúng! Chị là Duy-li-ét Liên.

— Phải rồi, Chị có thư đấy.

— Của ai gửi cho chị hở em?

— Chị xem thư thì rõ, người ta nhờ em thôi mà.

— Chị muốn biết nhà em, tên em là gì nhỉ? Nếu em không nói thì chị không nhận thư đâu.

Em gái lưỡng cuống:

— Thư của chị thật đấy. Tên em là... Gái, nhà ở gần phố này.

Em gái giúi phong thư vào tay Liên rồi chạy vụt đi ngay. Liên cầm phong thư ra cửa nhìn theo cho đến khi em đi khuất.

Lên đến buồng riêng, Liên không kịp thay quần áo, vội bóc thư ra đọc. Một tờ giấy nhỏ chữ viết chì chì, đúng là nét chữ của Hùng, em trai Liên. Giữa lá thư có mảnh giấy, nét chữ là lạ, Liên vội làm nhâm đọc trước: « Năm hôm nữa vào lúc 7 giờ tối, chị chờ ở đọc đường Cổ Ngư, sẽ có người đến nhận thư trả lời... » N.Q.C.

Liên không rõ N.Q.C. là ai và cũng không biết em gái kia ở đâu, là người thế nào. Nhưng cứ nghĩ em

mình còn sống, mạnh khỏe là Liên đã mừng đến muốn khóc rồi. Liên đọc kỹ bức thư của em trai: «... Em mong chị hãy nghĩ kỹ. Tổ quốc Việt Nam đang cần những người con như chị em mình. Em đã có dịp về quê. Bà con hàng xóm hỏi thăm mẹ và chị. Mẹ chắc già lắm rồi. Em không được ở bên mẹ, chăm sóc, hầu hạ mẹ lúc yếu đau. Mọi việc em nhờ cậy chị...»

Đọc đến đây Liên không cầm nổi nước mắt, cô thẫn thờ đọc tiếp: «... Em chỉ còn có mẹ và chị. Chắc mẹ và chị sinh sống cũng khó khăn. Nhưng em mong chị giữ mình trong sạch. Bao giờ chị cũng vẫn là người chị kính yêu của em. Chị đừng làm điều gì sai trái với lương tâm khiến mẹ phải đau lòng, làm em phải buồn khổ...»

Liên thẫn thờ buông lá thư xuống, nước mắt nhoe cả hai hàng mi. Cô lẩm bẩm: Mừng ơi. Em có biết cho chị không? Sống ở trong này, chị làm ăn nuôi mẹ cũng đã chịu nhiều đắng cay. Chị chưa xứng đáng với em, nhưng chị cũng chưa làm điều gì để em phải đau lòng...

Nghĩ như vậy, nhưng Liên vẫn thấy hối hận. Làm việc ở khách sạn hàng ngày Liên phải va chạm với nhiều hạng người chỉ quen lối sống xa hoa dàng dĩnh, lúc đầu cô cũng thấy khó chịu, nhưng sau cứ quen dần như một người vừa biết uống rượu cho đến lúc uống rượu thấy là ngon. Cô chưa ghét những tên mặt tham, chỉ nghĩ đến việc tra tấn, bắt bớ và tìm đủ mảnh khóc để làm tiền những người dân vô tội. Nhưng vì sống trong hoàn cảnh luôn bị đe dọa, Liên đã phải làm quen với Pôn, nhờ hắn che chở cho mình. Từ khi quen Hồng, được Hồng giúp đỡ khuyên nhủ, Liên càng mến Hồng ở đức tính điềm đạm, hiền hậu. Tuy cùng tuổi với Liên, nhưng Hồng tỏ ra hiểu biết nhiều. Hôm nay lại nhận được thư của em trai, Liên càng suy nghĩ về cuộc sống hiện nay của mình. Liên lại nghĩ đến em gái

qua thư, nghĩ đến N.Q.C... Bây giờ cô mới hiểu trong thành phố cô đang sống không phải tất cả mọi người đều đua đòi ăn chơi hay quy lụy chúng, cầu an, sợ chết, làm tay sai cho địch. Những người dân Thủ đô vẫn chiến đấu một cách bền bỉ, dũng cảm.

Liên đang bận với bao ý nghĩ trong đầu thì nghe tiếng mẹ gọi xuống ăn cơm. Cô thay quần áo, chùi vội nước mắt, cắt lá thư vào túi, rồi chạy xuống dưới nhà. Bà cụ thấy mắt Liên đỏ hoe, không hiểu chuyện gì. Lòng người mẹ đau khổ đã nhiều, nên khi gặp chuyện buồn chỉ biết im lặng chịu đựng.

Thấy Liên ăn vội bát cơm rồi lên buồng ngay, bà mẹ lấy làm lạ. Dọn dẹp bát đĩa xong, bà lên gác gặp Liên gọi chuyện:

— Hôm nay con có điều gì buồn, con đừng giấu mẹ.

Thấy mẹ quá lo sầu, Liên không đành lòng vội chạy đến gác đầu vào vai mẹ, nói thì thảo trạng hơi thổ gấp:

— Mẹ ơi, con vui lắm. Có gì buồn đâu. Em Hùng mới gửi thư vào, mẹ ạ!

— Trời ơi, thật à? Thế ai cầm vào cho nó?

— Mẹ đừng hỏi con, con cũng không biết gì đâu.

— Mẹ hiểu rồi. Con đọc thư của em cho mẹ nghe đi.

Liên kéo mẹ ngồi xuống giường, lấy thư của Hùng ra đọc thông thả. Đọc đến đoạn Hùng căn dặn mình, cô ngừng lại nói với mẹ:

— Nó khuyên con thế đấy, mẹ nghĩ thế nào?

— Em con nói đúng. Trước đây mẹ đã chịu nhiều cay cực nuôi các con khôn lớn. Khi chạy tản cư, từng bữa quá mẹ đã nghĩ quần, đem con vào sống ở trong này. Lâu nay thấy con sống khác, mẹ chỉ sợ con quên những ngày vất vả.

— Mẹ ơi, mẹ vẫn dạy con « Ngọt bùi nhớ lúc đắng cay... », con quên làm sao được.

Liên chỉ nói được đến thế rồi nấc lên. Bà mẹ ôm lấy con gái để mặc cho con khóc vì sung sướng và cũng có thể vì đã biết suy nghĩ về cách sống của mình. Khi mẹ đã đi ngủ, còn lại một mình, lòng cô vẫn chưa hết xúc động. Cô hết nghĩ đến em trai, rồi nghĩ đến Hồng đã dlu dắt khuyên nhủ mình bao lâu nay, cũng như lời khuyên của mẹ, nghĩ đến em gái dễ thương, rồi cuối cùng lại nghĩ đến N.Q.C. Người đó là ai? Có lẽ là một cô gái thủy mì, có cái tên xinh đẹp: Nguyễn Quỳnh Châu hay Nguyễn Quỳnh Chi gì đấy. Ba chữ N.Q.C. cùng hình ảnh em gái nhỏ cứ vẫn vít trong lòng Liên và đi vào trong giấc ngủ một cách êm đềm.

Liên nóng lòng chờ đợi đến ngày hẹn trong thư

Năm ngày đã trôi qua mà sao lâu như năm tháng. Mỗi ngày bóc tờ lịch Liên thấy thời gian đi chậm quá, lòng bồi hồi. Những giờ phút chờ đợi bao giờ cũng là những giờ phút kéo dài đến cháy lòng, cháy ruột. Đúng ngày hẹn, buổi chiều, Liên đi làm về sớm hơn mọi khi. Cô đọc lại bức thư gửi cho Hùng lần nữa và cũng không biết là bao nhiêu lần rồi, mà vẫn như chưa thấy nói được bao nhiêu. Chốc chốc, Liên lại xem đồng hồ. Có lúc cô muốn đi ngay, nhưng sợ đến sớm quá. Có lúc Liên thoáng ngần ngại, sao N.Q.C. lại hẹn mình đến một nơi vắng vẻ như thế?

Kim đồng hồ cứ nhích chậm rãi như vô tình. Liên nằm xuống giường để tay lên ngực thấy tim đập mạnh, tưởng như khó thở. Cô với tay lấy cuốn truyện trên bàn ngủ, xem vài trang lại gấp sách bỏ đấy. Tuy chưa đến giờ, Liên không thể kim lòng chờ đợi được nữa. Giờ hạn của sự kiên nhẫn đã bị phá vỡ, Liên vội xuống nhà, lấy xe đạp đi ngay mà lòng háo hức. Đến

nơi mới có 7 giờ kém 10 phút. Cô thông thả đạp xe đi một lượt, cô đi chậm chậm cho chóng hết giờ phút cuối cùng của sự mong đợi. Đường Cổ Ngư thưa thớt bóng người, thỉnh thoảng mới có đôi nam nữ bước qua trước mặt Liên.

Tự nhiên Liên lại thấy lo lắng sợ một điều bất hạnh như hôm nào và ở đây vắng vẻ quá. Thoang thoảng mùi hương sen cuối mùa còn sót lại vài bông nở muộn đưa mùi thơm ngan ngát làm Liên vội bốt nỗi lo sợ và nóng lòng.

Đã 7 giờ hơn mà vẫn không thấy động tĩnh gì, lòng buồn rười rượi, Liên cố đi một vòng nữa rồi ra về. Bao nào nước trước đây vài phút, giờ bỗng tiêu tan như một áng mây mỏng bị cuốn theo làn gió. Biết tìm đâu ra N.Q.C. giữa cái thành phố đông người như thế này.

Trong lúc ấy ở cổng chùa Trấn Quốc, em gái đưa thư đang nói chuyện với một thanh niên đứng khuất trong bóng tối của mái cổng.

— Chị ấy đi lại mấy lượt rồi đấy. Em ra nhé!

— Ừ, anh quan sát kỹ rồi, em ra đi!

Khi thấy Liên đạp xe vòng trở lại, em gái chạy ra khẽ gọi:

— Chị Liên! Chị Liên!

Liên quay lại vui mừng quá cứ lóng ngóng mà dựa xe mãi không được, chị bỏ mặc cho xe đổ xuống đất, lại ôm em gái vào lòng:

— Ôi! Em đấy ư?

— Chị có gửi gì không?

— Có em ạ! Nhưng chị muốn gặp N.Q.C. để nói mấy câu mà chị không viết trong thư được.

Em gái cười ranh mãnh:

— Em có biết N.Q.C. là ai đâu chị ạ ?

— Thế em cùng đi với ai đến đây mà trời tối rồi, vắng thế này... em nói cho chị biết N.Q.C. là nam hay nữ thôi.

— Em cũng như chị, em không biết gì cả.

— Lần sau chị gặp em ở đâu ? Em đừng hẹn chị đến những nơi vắng vẻ thế này. Chị sợ lắm...

— Trong thư có dẫn chị rồi đấy.

Trao đổi thư cho nhau xong em gái bảo Liên :

— Chị về trước đi, chị đừng quay lại nhé.

Liên vuốt má em, âu yếm :

— Em ngoan lắm. Chị hứa không đi theo em đâu để giữ bí mật cho em và cả N.Q.C. chứ gì, em bỏ sự giả tin vui của chị ạ !

Liên hôn em đắm thắm như muốn gửi lại em tất cả tấm lòng vừa vui sướng vừa cảm ơn em, rồi lên xe đi ngay. Khi Liên đi một quãng xa, người thanh niên bước ra đến với em gái :

— Chị ấy có gửi thư không ?

— Đúng như anh dặn, chị ấy gửi thư xong và muốn biết N.Q.C. là ai, nhưng em nói là cũng không biết gì cả... À ! Chị ấy còn dặn là bận sau đừng hẹn chị ấy lên chỗ vắng vẻ như thế này, chị ấy sợ... Nhưng sao anh lại hẹn như vậy nhỉ ?

— Đồ em biết tại sao ?

— Chắc là anh định thử xem chị ấy có sợ ma hay không chứ gì. Em cũng không sợ ma đâu nhé. Anh bảo em lên đây một mình em cũng đi, nhưng em chỉ đi một lần thôi...

— Một lần là khá lắm rồi. Anh cũng cần thận hẹn chị ấy lần đầu đến gặp chị ấy ở chỗ này là dễ để kiểm tra xem có ai theo sau chị ấy không ?

— Đúng rồi. Nhờ chị ấy là người không tốt, sẽ báo mật thám bắt anh em mình chứ gì.

— Em thông minh lắm. Em biết giữ bí mật thế là giỏi. Bây giờ anh thưởng em một bữa bánh tôm nhé, hay ăn bánh ngọt ?

Thấy nói được ăn bánh tôm, em gái mừng rơn. Đi được mấy bước, em dừng lại, lấy giọng nghiêm trang một cách ngây thơ và đáng yêu :

— Em chả ăn bánh tôm nữa đâu.

— Sao thế, em giận anh điều gì vậy.

— Anh làm gì có nhiều tiền. Mẹ em bảo các anh chỉ nghèo lắm, chỉ lấy tinh thần mà khắc phục tất cả những khó khăn...

Anh thanh niên bật cười :

— Tưởng gì... Cô bé lại lo xa cho anh rồi. Anh đủ tiền cho em ăn bánh tôm xong lại ra uống nước và ăn bánh ngọt nữa cơ đấy.

Hai anh em vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ dưới ánh trăng trong mát.

Về đến nhà, Liên chạy thẳng lên buồng, bật đèn bóc thư ra xem. Vẫn những nét chữ quen thuộc N.Q.C viết thư đồng viên cô và hẹn lần gặp tới. Trong thư N.Q.C nói là luôn luôn ở cạnh Liên và dặn cô phải chấp hành tuyệt đối việc đốt hết thư liên lạc mà không được giữ lại, để tránh sự sơ xuất xảy ra. Xem đến đây, Liên chợt nghĩ đến Hồng là người thân gần Liên nhất. Nhưng sao Hồng không nói thẳng với Liên mà phải kín đáo, cách bức như vậy ? Có thể Hồng còn thử thách Liên chăng ?

Thấy trời chưa khuya, Liên cắt bức thư vào túi, xuống lấy xe đạp đến ngay nhà Hồng. Đến nơi Hồng đi vắng. Liên ngồi nói chuyện với em gái Hồng đang ngồi học, lần la tìm cách so nét chữ của Hồng. Nhưng Liên khê thờ dài. Nét chữ của Hồng mềm mại, còn nét chữ của N.Q.C cứng cáp hơn nhiều. Liên trở về nhà lòng chưa hết thắc mắc. Cô nhủ thầm: Miễn N.Q.C là người tốt...

Cũng từ đây cứ một hai tuần, khi ở nơi này, khi ở nơi khác và bây giờ Liên không phải gặp em bé gái ở những nơi vắng vẻ như thế nữa. Cho đến ngày Hùng lại gửi thư vào khuyên chị hãy tìm cách giúp đỡ kháng chiến thì Liên cũng được N.Q.C giao nhiệm vụ thăm dò tin tức địch qua những câu chuyện của bọn sĩ quan Pháp đủ loại binh chủng đến ăn uống ở khách sạn. Mà một khi đã ngà ngà, chúng cũng chẳng còn chú ý gì đến bí mật nữa. Từ đây, Liên lao vào công việc với sự say mê chưa từng thấy.

Tại nhà Nghiêm, sau bữa cơm trưa hai vợ chồng đang ngồi uống nước thì u già vào báo có khách muốn gặp Nghiêm.

Kể từ khi Tân vào trong này Nghiêm cũng sợ không dám hoạt động cho bọn mật thám mà chỉ nghĩ đến việc buôn bán làm giàu. Kể địch cũng hiểu vậy, nên chỉ sử dụng hẳn đến mức nào, nay thấy Nghiêm càng ít tác dụng nên bỏ rơi dần. Đã lâu Nghiêm không gặp bọn chúng, nay thấy u già vào báo có khách muốn gặp, tự nhiên y lo sợ. Uống vội hớp nước, y lật đật đi ra nhà ngoài thấy một khách lạ mặt xương xượng, để bộ ria

mép theo kiểu Hoa Kỳ đang đứng giữa nhà, hai tay
đút túi quần có vẻ hăng hái.

— Khi thấy Nghiêm ra người đó khẽ gật đầu chào và
cất giọng ồm ồm :

— Xin lỗi, tôi muốn gặp riêng ông có chút việc. Rồi
không dè Nghiêm kịp nói gì, hần xồng xộc định đi
thẳng vào nhà trong. Nghiêm vẫn giữ thái độ lịch sự
hỏi lại :

— Xin lỗi, tôi chưa được biết ông là ai ?

Người khách lạ khẽ nhếch mép cười rồi mím ngay
đôi môi khắt nghiệt lại rút trong túi tấm séc đưa cho
Nghiêm xem rồi gấp lại bỏ túi.

— Ông biết rồi chứ ? Tôi là Chinh, muốn hỏi ông có
chút việc.

— Vâng, nếu tôi biết. Xin mời ông lên gác.

Người khách theo Nghiêm bước vào phòng làm việc
trên gác. Không đợi đề Nghiêm mời, hần lấy chân kéo
chiếc ghế ra và ngồi xuống.

— Ông quen ông Tân từ bao giờ và trong trường
hợp nào ?

— Từ bao giờ thì tôi không nhớ kỹ thời gian. Còn
tôi quen ông ấy vì do nhiều lần gặp nhau ở quán cà phê.

— Ông có biết ông Tân công tác ở đâu không ?

— Ông ấy công tác ở cơ quan Kinh Tài, tôi đã có dịp
đến chơi tận nơi ông ấy làm việc.

— Ông chắc có phải là cơ quan Kinh Tài không ?

— Rất tiếc tôi không phải là nhân viên hay cấp trên
của ông Tân, nên không thể kiểm tra tài liệu được.

— Thì ông cũng phải có đầu óc nhận xét chứ ?

— Nhận xét... Thi cũng tài liệu để đây trên bàn, cũng có nhiều cán bộ, nhân viên qua lại, vắng, dạ với ông ấy tỏ vẻ kính nể.

— Ông cũng tin như vậy à ?

— Việc ấy đối với tôi cũng không quan trọng lắm, nên không hỏi kỹ.

— Vì có gì ông ta cũng chạy trốn vào đây với ông ?

— Ông cứ hỏi Sở mật thám khắc rõ. Đây là nhiệm vụ của tôi mà tôi chỉ được báo cáo với người chỉ huy trực tiếp.

— Người chỉ huy trực tiếp của ông là ai ?

— Ông đi xa vấn đề này rồi đấy. Hay ông muốn kiểm tra cả cái Sở mật thám

— Thôi được ! Nhưng tôi muốn biết ông cho rõ chỉ tiết đầu đuôi sự việc. Các ông vào đây bằng đường nào ?

Nghiêm ngồi im một lát cũng hơi bực mình, nhưng lại sợ ảnh hưởng của tấm các kia nên đành lòng phải kể lại đầu đuôi sự việc.

Chinh chăm chú nghe Nghiêm kể, hẳn luôn tay ghi chép và thỉnh thoảng ngắt lời Nghiêm để hỏi xoay vào những điểm nghi ngờ hay chưa rõ.

Khi đã ghi chép đầy đủ, hẳn tự rút một điều thuốc là, bật lửa hút rồi đứng dậy chào Nghiêm ra về cũng đột ngột và số sàng như lúc mới đến.

Nghiêm nhìn hẳn đi ra với vẻ khó chịu. Vợ Nghiêm hỏi chồng :

— Hẳn ở đâu mà bất lịch sự thế ?

— Người của Sở mật thám, hẳn hỏi về ông Tân.

— Hỏi về ông Tân à ?

— Trước đây, vì sinh kế vả lại không làm không được với họ nên tôi phải nhận ra ngoài đó để hoạt động mà

trong lòng luôn luôn lo sợ. Nay đã về được đây, tôi muốn yên thân làm ăn. Hôm nay thẳng cha này hống hách đến hỏi mình như nó nghi ngờ ông Tân điều gì đấy. Dù sao đối với mình ông Tân cũng là chỗ quen biết. Tôi phải đi báo ngay cho ông ấy mới được. Vả lại nếu ông ấy thật là gi thì mình cũng mất đầu.

Ở trong nhà Nghiêm ra, tên Chinh vẫn cay cú vì chưa có được một tài liệu chắc chắn về Tân. Mà đối với anh, không hiểu sao tự nhiên hẳn có ác cảm sâu sắc đến như vậy. Có thể vì hẳn ghen tị với anh được Sở mật thám chiều đãi hơn, và có thể vì trận đòn anh đã dấy cho bọn đàn em của hẳn địch đáng quá...

Chinh nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ đi làm chiều của các công sở, liền đến thẳng khách sạn Pa-xi-phích để gặp Liên. Hẳn vừa giờ chiếc các ra để dọa thì Liên đã nói ngay:

- Đối với tôi, tất các ấy không giá trị lắm.
- Chị quen ông Tân từ bao giờ?
- Hình như cả ông Lê-ông cũng biết ông ấy.
- Nhưng tôi muốn hỏi chị.
- Chuyện đó không dính dáng đến ông. Nếu ông tò mò muốn biết thì cứ gặp ông Pôn sẽ rõ. Tôi đang bận, xin miễn hỏi.

Nói xong Liên quay ra tính sổ sách làm như không có hẳn đứng ở đây. Một phút nặng nề, tên Chinh dịu giọng làm lành:

- Nhưng... Xin lỗi chị... tôi muốn biết...

- Ông muốn biết và tôi không muốn nói, thế là đủ.

Bị Liên cương quyết từ chối, hẳn biết cũng không dọa được Liên như đối với Nghiêm nên lúng túng cười gượng, tìm cách rút và còn đe đe lấy sĩ diện:

— Rồi đây chúng ta sẽ còn gặp nhau nhiều
Liên bữu mới, nhờ nước miếng tổ vẽ khinh bỉ và
quay đi.

Như con chó dại chưa cắn được người, Chinh lại tìm
đến Gam-bi-ni. Thoạt thấy hắn, Gam-bi-ni hơi khó
chịu «Hắn lại đến vòi vĩnh gì đây.»

Nhưng Gam-bi-ni vẫn hỏi:

— Anh cần gì đến sự giúp đỡ của chúng tôi?

— Việc ấy sau này tôi sẽ trình bày. Trước hết tôi
muốn nói rõ sự nghi ngờ của tôi đối với Tân.

— Anh cứ nói.

— Các ông đánh giá tên Nghiêm thế nào?

Gam-bi-ni hơi tự ái:

— Việc ấy không cần phải hỏi. Chúng tôi dùng người
tất phải biết rõ, cũng như việc để anh làm với chúng tôi.

Chinh bực mình, nhưng không làm sao được, phải
chịu đựng sự mỉa mai ấy:

— Vâng, tôi muốn nói về Nghiêm để các ông thấy
sự liên quan của vấn đề.

Hắn ngăn ngữ như thăm dò thái độ của Gam-bi-ni,
rồi mới nói tiếp: Trước hết tôi muốn nói đến sự hoạt
động ngờ nghệch của Nghiêm. Hắn quen ông Tân ở
ngoài đó đã lâu mà không biết chắc chắn ông ta làm
việc ở ngành nào, chỉ nói là bình như ở ngành kinh
tài. Trong suốt thời gian dài gặp nhau, hắn ta không
thấy ông Tân dả động gì đến chuyện kinh tế. Theo tôi
biết, một anh cán bộ đúng nghề thì thế nào trong lúc
vui chuyện cũng phải nói lộ ra một vài điều gì, dù là
xa xôi về đơn vị mình công tác. Ông Tân đã biết giữ
bí mật nghề nghiệp như thế phải là người được huấn
luyện kỹ về công tác điệp báo, và cũng phải là người

không hiểu biết gì về chuyện kinh tài. Và nếu quả ông Tân có xu hướng về kinh tế thật thì khi vào trong này, ông ta tất phải tìm hiểu về tình hình phát triển kinh tế chứ. Đây là thói quen nghề nghiệp. Từ đó tôi có thể rút ra kết luận: Công tác kinh tài chỉ là cái áo khoác bên ngoài của ông ta mà thôi.

→ Thế anh ở ngoài ấy, có được Việt Minh phổ biến về việc giữ gìn bí mật không? Theo tôi được biết, không những cán bộ, nhân viên trong cơ quan phải giữ bí mật, mà Việt Minh còn phổ biến «ba không» (Không biết, không nói, không nghe) rộng rãi trong dân chúng... Điều đó ông nói sao? Và có thể ông ấy theo xu hướng quốc gia.

→ Tôi cũng biết như vậy, nhưng nếu ông ấy có xu hướng quốc gia thực sự, khi vào trong này ông ta phải tỏ rõ bằng việc làm thực tế. Theo tôi hiểu, ngay chú ông ta cũng chưa biết ý định của ông Tân sau khi đã ngỏ ý giúp kiếm một địa vị công tác. Ông ta vẫn cần nhắc, hay nói đúng hơn là đang chờ một mệnh lệnh nào đấy.

→ Anh lập luận chủ quan quá... Việc ông Tân ra nhận công việc gì là còn tùy thuộc vào chúng tôi. Và việc quan hệ giữa chủ và ông Tân cũng là do chúng tôi định đoạt... Thế anh định nghĩ ra sao về việc làm của chúng tôi! Nhưng thôi! Không sao, anh có thể cứ làm nhiệm vụ của anh, còn chúng tôi cũng biết mình phải làm gì để hiểu thêm về ông Tân.

→ Một thanh niên có khả năng đối phó linh hoạt với mọi tình huống, nếu không phải là một điệp viên thì cũng là một nhân vật xuất chúng, vì tôi còn biết ông ta giỏi cả võ thuật nữa.

→ Anh đã thử sức hay sao?

- Tôi chưa được hân hạnh ấy, nhưng đàn em của tôi đã ném đòn rồi.

- Anh lai cho tay chân của anh làm chuyện gì vậy?

- Cũng chỉ là chuyện tình cờ về ghen tuông đấy thôi. Nhưng tôi thấy các ông chắc biết rõ hơn tôi về điều này.

Thấy Chinh nhắc khéo đến những thất bại trong việc thử thách Tân vừa qua, Gam-bi-ni cũng ngượng, nhưng hân vẫn làm ra vẻ cấp trên:

- Thế anh lấy cái tên « Sói biển » có phải là tự hào về mọi thủ đoạn ranh mãnh của mình không. Hay anh chỉ mới có được những trí khôn lanh lợi còn những người khác thì phải dân dộn và chậm chạp... Và từ chỗ này càng dễ dàng cho chúng tôi đánh giá khả năng của ông ta với những người khác, trong đó có anh.

- Tôi nghĩ Nghiêm chỉ là « cái cầu » của ông Tân. Một thanh niên sống chửi chửi, lại rất đạo đức, không ham tiền, không thích gái đẹp, phải là người được Việt Minh rèn luyện chu đáo. Như vậy sao lại có xu hướng quốc gia ?

- Thế ra những người có xu hướng quốc gia đều vấu cả... Nhưng thôi... (Gam-bi-ni thấy mình như quá bênh vực Tân và có định kiến coi thường Chinh nên gạt chuyện đó) tuy vậy hân cũng thấy Chinh có những nhận xét đáng lưu ý. Song hân vội nảy ra một ý nghĩ khôn khéo, nhắc Chinh phải chú ý giữ bí mật những điều mà Chinh phát hiện về Tân cho hân, hân biết, hân nhắc Chinh mỗi việc làm đều phải báo cáo cho hân rõ. Tên cáo già này muốn bắt cả hai tay, nếu Chinh lật được Tân thì hân sẽ cướp công đó, còn nếu Chinh thất bại thì hân chỉ đổ cho Chinh là vượt quá quyền hạn, mặc dù hân đã nhắc nhở Chinh nên dè dặt.

— Anh cứ tiếp tục việc làm của mình và nhớ là phải báo cáo trước mọi việc khi anh hành động, không thể có việc làm như mấy đàn em của anh chạm trán với ông Tân mà bây giờ tôi mới được biết.

Chính cũng ranh mãnh không kém. Hẳn sợ Gam-bi-ni tranh công nên nói ngay :

— Tôi đề nghị với ông cho được làm xong việc rồi tường trình kết quả.

— Không được ! Ngài Lê-ông ra lệnh phải nắm chắc mọi hành động của anh và bọn đàn em. Nếu cần đến tiền, anh cứ cho tôi biết, tôi không hẹp hòi gì, nhưng điều cơ bản là phải làm việc có kết quả.

Tên Chính im lặng suy nghĩ một lúc, thấy không thể làm khác được nên đành chấp thuận ý kiến của Gam-bi-ni.

— Tôi không làm việc này một mình, phải có tay chân giúp việc theo dõi ông ta...

— Tôi biết rồi... ông cần tiền chỉ chờ chúng chờ gì. Tôi cần phải nắm kế hoạch và chi phí cho bọn người của anh bao nhiêu.

— Ngày mai tôi xin báo cáo những việc ấy để ông biết.

Chính chào Gam-bi-ni rồi ra về, lòng nặng nề, vì bản cũng chưa rõ phải làm sao lật tẩy được Tân khi biết anh rất tháo vát đối xử với mọi tình huống gay gắt ác liệt nhất. Một địch thủ đúng là tay trên hẳn...

Trong một căn nhà sàn ven bờ suối ở xóm Đồng Chờ thuộc huyện Kim Bôi tỉnh Hòa Bình, My, Bằng và Việt đang họp bàn tìm cách giải thoát một số cán bộ cốt cán của Đảng bị địch bắt, kết án tử hình. Việc này

rất khó khăn, nhưng cần phải làm gấp vì địch đang thủ tiêu dần số đồng chí ấy để trả thù những thất bại về quân sự của chúng ở khắp các chiến trường từ khu Ba đến Việt Bắc, Tây Bắc và trong toàn quốc. My đưa ý kiến đề Bằng và Việt cùng thảo luận :

Đ - Nhiệm vụ rất phức tạp và khó khăn, đòi hỏi sự kết hợp rộng rãi các đầu mối cơ sở của ta và của các cơ quan thuộc Đảng chỉ đạo. Chúng ta nên tiến hành thế nào về phần mình ?

Suy nghĩ một lát, Việt nói : Đồng chí Tân có thể càng đáng việc này không ?

- Đồng chí ấy còn đang bị địch hủ thách. Ta nên nghĩ đến số đầu mối khác nữa.

- Ta cho điều tra cụ thể tình hình, cách bố phòng của địch và mọi qui luật hoạt động của chúng ở nhà tù, dùng hình thức hóa trang, nhanh chóng đột nhập để cứu các đồng chí ấy.

- Đây cũng là một ý nghĩ, nhưng mất nhiều công sức và phải có thời gian tìm rất kỹ cả về sự đi lại của lính canh gác xung quanh nhà tù bên ngoài, việc người nhà tiếp lễ cho tù nhân, chia khóa mở các khu vực và từng xà lim, phương tiện chuyên chở và địa điểm để các đồng chí ấy tạm dấu mình khi đã được cứu thoát. Phải huy động rất nhiều cơ sở trong việc này, và khi làm xong hay không, ta cũng phải cho các cơ sở đó rút vì dễ bị lộ... Như vậy khó khăn nhiều lắm... Một khi bị lộ địch sẽ bảo động toàn thành, chặn bắt, vây ráp nguy hiểm thêm cho các cơ sở khác của ta, và lại dùng giấy tờ của địch gọi một lúc 4 đồng chí bị tử hình đi hỏi cung thì khó đây. Kế hoạch này bị lộ thì địch sẽ đề phòng, ta thực hiện kế hoạch khác lại gặp nhiều trắc trở hơn.

— Sao ta không dùng biện pháp bắt mối với vài tên địch làm tay trong cho ta và cùng lắm ta cũng tìm cách bắt cóc một số sĩ quan Pháp để đánh đổi.

— Việc giáo dục và khống chế vài tên địch làm cho ta cần phải có thời gian làm kỹ, mà nhiệm vụ đòi hỏi lại gấp rút... Chúng ta có nhiều khó khăn thật nhưng chỉ được bàn đến việc làm tròn nhiệm vụ mà không thể bàn lùi được.

— Việc tuy gấp, nhưng hấp tấp cũng không được. Tôi đề nghị ta cứ thử chỉ thị cho đồng chí T.6 cho biết bản thân mình có thể tham gia vào việc này đến đâu.

— Tôi cũng cần nhắc đến ý kiến này xem có nên giao cho đồng chí ấy làm một việc quá phạm vi trọng trách của mình không. Dù sao đồng chí ấy cũng mới vào còn đang ở thời kỳ mai phục. Địch cũng còn đang thử thách đồng chí T.6? Nếu chúng ta hay T.6 tính sai một nước cờ nhỏ cũng đủ gây bao nhiêu khó khăn cho việc thực hiện kế hoạch này, mà yêu cầu của Đảng và cấp trên muốn chúng ta phải làm gấp và làm cho được.

My, Bằng và Việt đặt nhiều giả thuyết cho mỗi kế hoạch, nhưng đều không vừa ý vì phải dùng đến nhiều cơ sở mà Ban phản gián đã mất công sức xây dựng lâu dài mới có.

Cuối cùng mọi người tạm với kế hoạch đề nghị Thành ủy cho bắt mối với cơ sở Đảng trong nhà tù, qua đó sẽ chỉ thị cho Tân tìm cách bí mật, thuận tiện giúp đỡ các đồng chí bị bắt thực hiện các kế hoạch mà tùy theo tình hình của số cán bộ bị bắt trong tù để đảm bảo thắng lợi và giữ kín cho mình.

Chỉ thị được gấp rút chuyển vào cho T.6.

Hôm nhận được chỉ thị của My, Tân cũng đã được Liên và Nghiêm báo cho biết việc lên Chinh đang chờ hỏi anh. Tân thấy phải giải quyết sớm tên Chinh, nếu không hẳn sẽ còn gây nhiều khó khăn cho anh.

Chiều hôm ấy Tân đến chơi nhà Pôn với dự định dò xem thái độ của Lê-ông và Gam-bi-ni đối với tên Chinh thế nào. Tân biết Pôn là người hay ba hoa và rút ra nhỉnh. Thấy Tân đến chơi hẳn tỏ vẻ niềm nở tiếp đón:

— Chắc anh đã biết ý kiến của ông Lê-ông; rồi đây tôi với anh sẽ phải gặp nhau luôn trong công việc.

— Nào tôi đã được biết gì đâu. Ông ấy định giao việc gì cho tôi đây?

Pôn lắc đầu:

— Không phải ông ấy giao cho anh, mà chỉ là nhờ anh giúp trên tinh thần cộng tác thôi.

Tân cũng chưa đoán ra việc gì, nhưng anh hiểu bọn chúng đang cần anh làm việc.

Tôi tưởng ngoài tôi ra thì ông Lê-ông cũng còn nhiều người có khả năng giúp ông ấy được nhiều việc.

— Mỗi người có một cương vị và trách nhiệm riêng. Vì phụ tên Chinh — anh có biết Chinh không? — thì việc sử dụng hẳn lại rõ ràng là một thuộc cấp không thể ví như anh được.

— Tôi cũng có gặp Chinh, nhưng về phần tôi, không biết mình có càng đáng nhờ những công việc mà ông Lê-ông nhờ không?

— Tôi tin là anh có thừa khả năng là đảng khác. Ở ngoài đó, anh đã biết rõ từng nếp nghĩ, từng nét tâm lý và toàn bộ tình hình công tác của từng loại cán bộ Việt Minh. Thế thì việc nhờ anh hỏi cung mấy tên Việt

Minh bị bắt chúng sẽ không thể nói dối che mắt được anh.

— Nham hiểm thật! — Tàn nghĩ như vậy, vì anh thấy bọn Lê-ông đã cố tình làm cho anh phải khoác chiếc áo phản bội Tổ quốc. Việc chúng nhờ anh hỏi cung số cán bộ bị bắt thì có khác gì chúng báo cho những anh em đó và cả những cấp lãnh đạo ngoài kháng chiến là : anh đã thực sự làm tay sai giúp chúng đề hỏi cung số cán bộ này...

Nghĩ như vậy, trong lòng Tàn cũng không hào hứng với việc mà chúng giao, nên anh chỉ âm ừ cho qua việc. Đang lúc nói chuyện với Pôn thì Gam-bi-ni đến. Cùng đi với Gam-bi-ni còn có tên Chinh. Thoảng thấy tình thế bất lợi Tàn cần nhắc ngay kế hoạch đổi phò, anh nhớ tới lời dặn của Mỹ là phải tìm cách ly gián Chinh với bọn Gam-bi-ni. Cuối cùng anh quyết hành động đề lật ngược thế cờ.

Khi Gam-bi-ni giới thiệu tên Chinh với anh, anh đã nói ngay :

— Chúng tôi đã gặp nhau vài lần rồi, Và đây là « Người đồng chí » đã đến nhà tôi nhờ chuyển hộ cho Ban phản gián Việt Minh bản chỉ thị mật của Bộ chỉ huy quân đội Pháp gửi phòng Nhì để điều tra địa điểm trước khi quân đội Pháp đổ bộ lên vùng đó.

Gam-bi-ni và Pôn chưa hiểu anh nói gì nên chỉ ngơ ngác nhìn nhau. Tàn thấy đòn đánh phủ đầu đã có tác dụng nên anh tiếp tục đánh tiếp làm cho tên Chinh không kịp nghĩ được một kế nào để tránh đòn được.

— Các ông chưa hiểu à ? Theo chỗ tôi biết, anh Chinh là đội trưởng một đội biệt động, đã từng tổ chức những trận đột kích đánh phá các đồn bốt cảnh sát trong nội thành. Đến nay anh ta lại về với các ông,

nhưng chính anh ta là một « gián điệp đôi » (1) vừa hoạt động cho các ông, vừa hoạt động cho kháng chiến. Anh ta tưởng tôi vào đây có nhiệm vụ gì đó nên rủ tôi theo anh ta làm việc cho cả hai bên để kiếm tiền. Anh ta đã đưa cho tôi bản chỉ thị mật và đề nghị tôi cung cấp một số tin tức về sự hoạt động của các ông để báo cáo ra ngoài. Anh ta hứa là sẽ đảm bảo an toàn cho tôi trong mọi trường hợp, nghĩa là cả Việt Minh và các ông đều không động đến tôi...

— Ô! Có chuyện như thế nữa à?

Gam-bi-ni quay nhìn tên Chinh về dò xét. Còn tên Pôn bộp chộp hơn, cắt giọng gay gắt:

— Thì ra anh Chinh cũng khôn ngoan đấy, thật xứng danh là con Sói biển.

Tên Chinh không ngờ sự việc lại bị Tân lật một cách rõ ràng và thẳng thắn như vậy, hấn tở về hoảng hốt:

— Chính anh là người của Việt Minh... Tôi muốn dò xét... anh đã nói dối...

Tân tấn công dồn dập khi thấy đối thủ đã thực sự bối rối, anh không để cho hắn kịp suy nghĩ cách đối phó nên nói tiếp:

— Anh muốn dò xét tôi mà lại hẹn gặp tôi để bàn đến hoạt động cho cả hai bên. Anh tưởng ai cũng ham tiền như anh, đến nỗi phải bán rẻ cả xu hướng chính trị của mình. Nếu anh muốn dò xét tôi mà làm như vậy, thật là trẻ con quá. Một người khôn ngoan như anh không thể làm một công việc trẻ con như thế. Chắc ông Gam-bi-ni và ông Pôn đây không thể tin lời anh được.

Gam-bi-ni và Pôn đều bị bất ngờ, chúng hết nhìn Chinh rồi lại nhìn Tân.

(1) Hoạt động cả cho ta và cho địch.

Tên Chính lỏng lộn:

— Các ông đừng tin hẳn... Tôi đến gặp hẳn là cốt để thử thách hẳn theo kế hoạch đã bàn với ngài Lê-ông.

Nghe đến đây, Gam-bi-ni giật thót mình. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu hẳn:

— Hồng, hồng phải bịt mồm thẳng này lại. Hẳn cũng khai như thế còn gì là sĩ diện của người Pháp nữa.

Phấy nét mặt bối rối của Gam-bi-ni, Tân liền nhia thẳng vào mặt hẳn:

— Ông Gam-bi-ni, có một kế hoạch như thế thật à?

Gam-bi-ni tái mặt, nhìn Chính quát lớn:

— Anh bịa đặt. Chẳng có một kế hoạch nào như thế cả?

Tân được thế càng cất giọng danh thép buộc tội tên Chính:

— Anh thấy chưa! Tiếc rằng anh không hiểu biết được sự việc. Mà cũng chưa phải đến con người anh được biết những sự việc như vậy. Tôi cũng không cần phải cho anh biết vì sao tôi vào đây. Nhưng có một điều chắc chắn, tôi không thể giống anh được. Về phía anh, chỉ cần bên nào trả nhiều tiền anh sẽ làm việc cho bên đó. Còn tôi, tôi có mục đích rõ ràng.

Gam-bi-ni như người sắp chết đuối với được cộc, gọi ý khéo:

— Đây! Ông có thể nói rõ mục đích của mình cho anh ta biết.

Tân thủng thỉnh đáp:

— Tôi muốn mưu cầu một nền tự trị cho Tổ quốc và sẵn sàng cộng tác với các ông nếu các ông chấp nhận mục đích. Bởi vậy tôi không thể hành động như anh Chính được. Anh ta chỉ biết ngửa tay xin tiền và xin việc...

Tên Chinh tái mặt, hần hăm hăm đứng dậy:

— Anh hãy nói lại cho tôi nghe câu đó.

Tân vẫn điềm tĩnh cười nhạt:

— Chắc anh đã biết hành động của bà tên còn đồ của anh rồi chứ gì? Tôi biết anh cũng khôn ngoan hơn mà đừng đụng đến tôi để chuộc lấy sự thất bại đau đớn về thể xác và cả tinh thần. Anh cứ việc đi nhưng theo con đường của anh. Tôi không đụng đến anh, anh cũng không được dính líu đến nhiệm vụ của tôi. Tôi thẳng thắn cảnh cáo anh đấy! Tôi không sợ hành động thô bạo của anh đâu « Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy... » Anh hãy tự lượng sức mình có bằng được ba tên đàn em của anh không? Tôi chưa muốn hỏi anh về chuyện ấy, vì tôi coi những việc làm đó là đê hèn...

Gam-bi-ni thấy tình hình trở nên gay gắt, hần lúng lúng chưa biết nên giải quyết ra sao. Khi tên Chinh định dõ thói hung bạo, hần liền đứng dậy — Thôi anh Chinh. Tôi nghĩ anh hành động không đúng lúc đây. Sự thật bao giờ cũng là sự thật. Chúng tôi có chút việc cần bàn với ông Tân, anh có thể về được rồi.

Thấy Gam-bi-ni đuối khéo mình và thấy Tân coi mình chỉ là hang còn đồ, hần cũng muốn hành hung, nhưng nghĩ đến ba tên tay chân còn bị no đòn với anh, huống chi mình hần với sức lực được là bạo nên hần đành bực tức nuốt hận cố nói vớt vát:

— Hừ! Tôi sợ sau này các ông sẽ phải hối hận vì buổi gặp hôm nay giữa chúng ta.

— Xin cảm ơn, nếu có sai lầm thời ngay bây giờ chứ không phải sau này chúng tôi mới thấy.

Pôn bực tức tên Chinh nên nói như vậy và Pôn quay mặt mỉm cười với Tân:

— Xin lỗi anh, hôm nay anh đến chơi với tôi lại
mua phải sự bực mình làm phiền lòng anh như vậy.

Chinh lẳng lẳng đứng dậy ra về, bần yúng vằng
đóng mạnh cửa lại.

Gam-bi-ni cũng nói lấy lòng:

— Một việc to tát như thế mà sao hôm nay ông mới
nói với chúng tôi?

Nhân việc này Tân thực hiện kế ly gián bọn Gam-
bi-ni với Chinh:

— Tôi thấy hẳn làm ăn non quá. Hẳn chưa biết đánh
giá con người. Hẳn tưởng tôi cũng như hẳn, định dùng
thủ đoạn đưa tôi vào tròng, rồi nhân đó bắt ép tôi
phải theo sự điều khiển của hẳn.

Cuối cùng Tân cũng trách ngầm bọn Gam-bi-ni
và Pôn:

— Nhưng tôi nghĩ rằng, nếu đây là sự thử thách của
các ông đối với tôi thì thật là một điều không vui.
Mong rằng sẽ không tiếp diễn sự việc như vậy. Ngải
quan Năm và ông Lê-ông đã nhắc đi, nhắc lại với tôi:
Quan hệ cộng tác của chúng ta hoàn toàn dựa trên cơ
sở hiểu biết và tin cậy lẫn nhau... Nhưng tôi có cảm
tưởng các ông chưa có sự tin cậy ấy. Và như vậy, sự
cộng tác giữa tôi và các ông chưa có cơ sở. Nhà có
hai ông đây, bằng thái độ hết sức chân thành, tôi muốn
nói: « Các ông còn điều gì nghi ngại tôi thì chưa nên
giao một công việc gì cho tôi. »

Gam-bi-ni vội thanh minh:

— Ông đừng để tâm đến chuyện ấy nữa. Phải biết
thà thứ chứ!

Rồi hẳn quay sang phía Pôn: « Anh Pôn nên gặp
Chinh nói cho hẳn biết từ nay không được xúc phạm
đến ông Tân như thế. »

Anh thấy việc đã thuận chiều, anh cũng không cần thiết ở chơi lâu, cáo từ Gam-bi-ni và Pôn ra về. Còn lại Gam-bi-ni và Pôn trong phòng, cả hai đều im lặng. Sự việc xảy ra vừa qua còn để lại ấn tượng nặng nề. Chợt Gam-bi-ni lên tiếng:

— Thực ra chúng ta không thể tin ai được, cả ông Tân và Chinh. Vì dù sao họ cũng là người khác màu da với chúng ta. Nhưng qua việc này ta cần đối xử với ông Tân tế nhị hơn.

— Tôi cũng nghĩ như vậy. Có điều, thái độ của Chinh quá xác xược, đến nỗi tôi cũng không chịu nổi.

Gam-bi-ni còn nán lại thì thăm với Pôn một lúc. Pôn chỉ vâng dạ tỏ ra sẵn sàng chấp hành mọi chỉ thị của Gam-bi-ni. Khi ra về, Gam-bi-ni còn dặn thêm:

— Ar! Nhanh bỏ tri tiến hành ngay nhé!

Trời đã vào cuối thu, những đám mây trắng xốp trông như những tảng bông lớn rủ nhau trôi bồng bềnh trên vòm trời xanh ngắt. Gái oi nồng của mùa hạ với ánh nắng chói chang gay gắt đã nhạt dần để lại ánh nắng một màu vàng mật ong. Không khí trong mát và dễ chịu. Làn gió thu đã mang tiết hanh lành lạnh về, những chiếc lá vàng rụng khỏi cành, lá tả bay lượn xuống mặt đường.

Những lúc rỗi rãi, sau những giờ phút căng thẳng, Tân thích đi bách bộ ra ngoài đê, ngắm cảnh mây nước bao la, hít thở không khí mát lành. Anh đi dọc theo con đường ven sông, nhìn dòng sông Hồng đã vào cuối mùa lũ không còn hung dữ mà chỉ lặng lẽ với những con xoáy tròn nho nhỏ. Những lúc này sao anh thấy

minh càng nhớ da diết đến cuộc sống ngoài kháng chiến, nhớ các đồng chí, nhớ núi rừng và suối chảy ào ào... đến thế.

Thấy Tân đứng đĩnh di đạo, anh em công nhân bốc vác đang công lưng tha những kiện hàng nặng từ thuyền lên búa, tưởng anh là một tên chỉ điểm, trà trộn đến nơi lao động để dò xét, liên chữi đồng. « Trên dưới chúng ông chỉ có cái xác khô, nó muốn nhòm cái gì thì nhòm... ».

Thấy anh em hiểu lầm mình, Tân không khó chịu mà lại thấy vui vui trong bụng. Ở đâu kẻ thù cũng bị nhân dân căm ghét và chống lại chúng. Cuộc chiến đấu thầm lặng của anh có cả một hậu thuẫn vững vàng. Vấn đề chỉ còn là biết dựa vào hậu thuẫn ấy và được sự chỉ đạo sát của bên ngoài thì sẽ cầm chắc thắng lợi trong tay.

Tân tìm tìm cười nghĩ đến câu chữi phũ phàng và thực tế của những người vô sản như anh công nhân bốc vác nọ. Liếc nhìn về phía người vừa chữi, thấy anh ta trẻ, nước da đen nhem, mặt mũi lem luốc đầy bụi. Trên người chỉ mặc có một chiếc quần dài đen đã bạc phếch. Tân nói một mình : « Các bạn là những người vô sản, nghèo tiền nhưng giàu lòng yêu nước... »

Trong lúc anh đang triển miên suy nghĩ đến khung cảnh của ngày thắng lợi, đến tiền đồ đẹp đẽ của Hà Nội sau ngày được giải phóng, thì do thói quen nghề nghiệp, anh cảm thấy có người đang theo dõi mình.

Anh quay lại và thấy một khuôn mặt có vết sẹo ở thái dương. Tân nghĩ ngay đến việc chúng sẽ trả thù anh sau trận đòn hôm nào và sự nhục nhã của tên Chính trước mặt bọn Gam-bi-ni. Nhưng Tân tin ở mình và nghĩ : ngay giữa ban ngày, chúng không dám giở

trò liễu lĩnh, mà chỉ dám đánh trộm rồi chạy nên Tân luôn đưa mắt quan sát xung quanh. Ngay lập tức anh nhận rõ hoàn cảnh thực mà anh đang sống. Đó là cái xã hội miêng hùm, nọc rắn. Anh bỏ dở cuộc đi dạo, định quay về nhà. Đi được một quãng, Tân lại thấy trước mặt có một tên nữa đang đứng nấp sau dây nhợ là lúp súp, anh nghĩ thầm : « Chúng bao vây mình ! »

Biết chúng sẽ hành động, anh chuẩn bị tư thế đánh trả, tay thọc vào túi nắm chắc quả đấm sắt Mỹ. Đến đường rẽ vào phố, chợt một họng súng từ sau vách một căn nhà chìa thẳng vào ngực anh. Chỉ kịp nhảy tránh sang một bên, Tân nghe tiếng súng nổ khỏ gọn và cánh tay nặng chũu. Biết mình đã bị thương, nhưng Tân vẫn bình tĩnh nhồi người lăn xuống đường kịp tránh một phát đạn nữa rít trên đầu.

Có tiếng người kêu to : « Có kẻ giết người ! » rồi nhiều bước chân chạy vội vã đến. Tên gian lân trốn ngay. Tân vùng dậy, nhìn xuống cánh tay trái đẫm máu anh rút khăn tay, dùng tay phải và răng buộc chặt vết thương, mắt vẫn quan sát xung quanh. Anh nghe có người thì thào : « Thời buổi này biết ai ngay, ai gian... Việc mình, mình làm, mặc kệ họ... » Tân biết họ đang nghi ngờ anh. Ở trong này thường có những đội trừ gian hành động rất gan dạ, trừng trị bọn tay sai ngay giữa ban ngày đường phố đông đúc.

— Tôi thấy bọn kia có vẻ không phải là người đảng mình, họ lên lút thế nào ấy. Người của ta làm việc đảng hoàng lắm.

Người vừa nói chạy đến chỗ Tân, thấy cánh tay áo anh đẫm máu, liền hỏi : « Ông có bị nặng không ? Để tôi băng bó cho ».

Tân ngược nhìn. Đây là một ông già có vóc dáng người to lớn, đôi bàn tay to dày chai sạm, lưng hơi cong, nhìn anh tỏ vẻ ái ngại.

Anh định nói: «Cảm ơn bác già trung thực!» nhưng sau anh chỉ trả lời

— Xin cảm ơn bác, cũng may đạn không chạm vào xương, nhờ bác gọi hộ tôi chiếc xe xích lò.

Khi lên xe, anh còn quay lại nhìn người công nhân già như muốn khắc sâu khuôn mặt đôn hậu ấy vào lòng.

Đi được một quãng khá xa, anh mới thấy mấy tên cảnh binh đạp vội xe ra phía bờ sông. Về đến công nhà, Tân gặp ngay anh bồi Sinh. Thấy cánh tay áo anh đầm máu, Sinh hết hoảng.

— Ông làm sao vậy?

— Có kẻ định ám hại tôi, nhưng không việc gì, anh pha cho tôi chậu thuốc tím để rửa vết thương và đi mời bác sĩ hộ tôi.

Sinh vội vàng làm theo lời Tân rồi đi ra phố ngay. Tân không thấy đau lắm, nhưng anh hối hận vì còn chủ quan chưa đánh giá hết mức liều lĩnh của Chính và đồng bọn chúng. — Chỉ một ly nữa thôi... nếu mình không nhanh, viên đạn địch vào bên trong một chút...

Giữa lúc ấy Gam-bi-ni và Pôn bước vào, vừa thấy Tân, Pôn đã hỏi ngay:

— Anh có nhớ mặt tên đã ám hại anh không?

Tân thừa biết chúng là bọn tay chân của tên Chính, nhưng anh chỉ trả lời là không rõ, thủ phạm hiện ra bất ngờ và đã lần trốn ngay.

Nghe Tân nói xong, Gam-bi-ni gật đầu?

— Lại bọn Vem (1). Hôm kia chúng đã hạ sát ông lý trưởng ở ngõ Hàm Long. Từ nay ông nên thận trọng. Ông đã cho gọi bác sĩ chưa?

— Tôi đã nhờ anh bồi Sinh đi gọi rồi.

Pôn làm ra bộ chân thành :

— Tiếc thật, nếu anh nhớ được mặt chúng thì chỉ trong vài ba ngày, tôi xin vì anh hết sức lời nó đến đây bắt nó đến tội.

— Xin cảm ơn anh và ông Gam-bi-ni. Tôi nghĩ mình trở về đây thì không ít kẻ thù. Trong cuộc sống hàng ngày, khó lòng lường hết được mọi chuyện. Nếu hôm nay tôi có khẩu súng, chắc chắn tên đó không thoát được, và các ông sẽ biết thêm đầu mối của chúng.

Nghe Tân nói vậy, Gam-bi-ni chợt nghĩ đến vấn đề gì, liền bảo :

— Tôi cũng lãng ý về việc này. Chiều nay ông sẽ nhận được khẩu Mỏ-de. Dù sao ông cũng đáng đề cho Việt Minh chú ý. Tôi thấy họ đe ông từ lâu rồi đấy.

Vừa lúc ấy bác sĩ đến. Sau khi xem kỹ vết thương, thấy viên đạn chỉ xuyên vào thịt, không làm gãy xương, bác sĩ bảo đưa anh vào nhà thương để mổ lấy viên đạn ra. Gam-bi-ni và Pôn đánh xe đưa Tân đi ngay đến bệnh viện Võ Tánh. Bồi Sinh nhìn theo xe tổ về ai ngại cho Tân.

Nằm ở bệnh viện Võ Tánh hơn một tuần, Tân thấy vết thương sắp lành nên anh xin về. Trong những ngày nằm viện, ông chú anh, Pôn và Nghiêm, nhất là Liên luôn đến thăm anh. Hồng làm y tá ở đây, cũng chú ý chăm sóc cho anh mau lành bệnh.

Hôm Tân ra viện, Hồng đưa anh đến tận cổng, chỉ thị thăm :

(1) V.M. chỉ Việt Minh

→ Anh cứ an tâm tĩnh dưỡng cho khỏe hẳn. Tôi đã báo cáo cho đồng chí My biết việc này rồi. Anh về đi! Liên đang chờ ở ngoài cổng đấy.

? - Chị cho Liên biết tôi ra viện à?

- Có ngày nào mà cô ấy không đến hỏi tin anh. Hồng cười ý nhị. Cô ấy vẫn tâm sự luôn với tôi đây. Anh nên giúp đỡ Liên...

Còn đang đi trong cổng, Tân đã thấy Liên đứng ở bên kia đường. Liên chạy sang đón anh:

- Anh tệ quá, ra viện mà không cho em biết!

Hai người chào Hồng rồi sánh vai cùng dạo bước đi về mạn trên.

Liên khê trách: « Anh khinh xuất lắm, sống trong xã hội này, mỗi bước chân anh đi là chỉ có chạm bẫy giết người, mà anh cứ coi như không ấy. Em chỉ muốn đi thoát khỏi nơi đây thôi... »

Thấy Liên đã bộc lộ tâm sự, Tân đoán biết thời gian qua Hồng đã diu dắt Liên nên cô có sự thay đổi về ý nghĩ như vậy. Anh nảy ra một ý nghĩ thầm dò:

- Liên định đi đâu? Đến tỉnh nào cũng ở trong vòng tay của họ. Hay Liên ra vùng kháng chiến là yên ổn nhất.

- Đi đâu cũng được, miễn là...

Nơi đến đây, Liên im bật. Tân thoáng biết ý nên nói lảng sang chuyện khác:

- Hôm nay Liên nghỉ việc à?

- Em xin nghỉ buổi sáng để đi đón anh.

Tân biết Liên đối với anh rất tốt, nhưng vẫn cố kìm giữ tình cảm của mình. Đưa Tân về nhà, Liên giục Tân đi nằm ngay và nhờ anh bồi Sinh đi mua cho anh ít hoa quả tươi. Lát sau Pôn đi xe ô tô đến mang theo

thư quà của Lê-ông và Gam-bi-ni kèm theo một khẩu Mô-de mới để trong hộp còn ánh nước thép mạ xanh biếc.

Nhìn khẩu súng Tân nghĩ ngay : « Súng này lại trùng tri mày... » Tân nhờ Pôn gửi lời cảm ơn Lê-ông và Gam-bi-ni.

Lúc Pôn đi rồi, Liên im lặng gọt táo, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn khẩu súng để trên bàn. Liên biết mình đã yêu Tân nên khi thấy anh bị thương, lòng Liên không khỏi choáng váng. Nhưng tình yêu ấy không đến với Liên một cách nhẹ nhàng thanh thản, nó luôn trăn trở, đầy vò, luôn bị những nỗi ngờ vực cưỡng lại. Liên chưa bao giờ dám nói thẳng với Tân điều đó, nhưng cô lại mang chuyện tâm sự riêng với Hồng. Hồng đã an ủi cô, khích lệ cô một cách chân tình. Nhưng khi thấy Tân cứ lặng lẽ, gần như lãnh đạm với mỗi tình của mình thì Liên lại đau khổ, giận hờn...

Từ ngày được Hồng và N.Q.C giúp đỡ, lại được em trai gửi thư khuyên nhủ, Liên đã tìm ra ý nghĩa cuộc sống, do đó cô càng thắc mắc về việc Tân bỏ ngoài ấy để vào trong này.

Thấy Liên tần ngần cứ cắt vụn miếng táo mãi ra, thỉnh thoảng lại liếc nhìn khẩu súng, Tân hỏi :

-- Liên nghĩ gì mà cứ nhìn mãi khẩu súng thế ?

Liên cười :

-- Em đang nghĩ ai sẽ phải chết vì khẩu súng này.

-- Kẻ thù của tôi chứ còn ai.

Liên vẫn cười :

-- Và cả của em nữa chứ ?

Tân nhòm người dậy :

-- Đã đành như vậy.

Trong khoe mắt Liên vụt lên một tia sáng long lanh.
—Ồ, như vậy nó cũng phải có mắt chứ anh nhỉ? Em muốn nói khẩu súng ấy.

Tân biết Liên ám chỉ mình, chỉ mỉm cười:

—Không, người mới có mắt. Còn súng chỉ là cục thép vô tri.

Liên không nói gì nữa. Trong lòng chị lóe lên một tình cảm thiêng liêng: «Cần báo cho chị Hồng và N.Q.C biết, Tân là người tốt...»

Thấy Tân thiếp đi, Liên tưởng anh đã ngủ nên lẳng lặng ra về. Lúc mở mắt không thấy Liên đâu cả. Tân liền trở dậy cất khẩu súng dưới gối và lại nằm xuống ngủ ngay.

Mấy ngày hôm sau, vết thương đã lên da non. Tân thấy mình đã khỏe như cũ liền đến nhà ông chú và Lê-ông để cảm ơn sự thăm hỏi, chăm sóc.

Từ hôm nói chuyện với Tân về khẩu súng, Liên trở nên ít nói hơn và hay tư lự. Chẳng phải là Liên có điều gì buồn đau khổ, trái lại cô đang có những niềm vui giục giã trong lòng. Bây giờ thì Liên đã quyết định dứt khoát rồi, cô bắt tay thực hiện nhiệm vụ mà N.Q.C đã giao cho mình. Vì chưa có kinh nghiệm hoạt động mới tin, lại hăng hái muốn đóng góp phần mình cho kháng chiến, nên Liên đã có những sơ hở trong hành động. Cô hay bắt chuyện với bọn sĩ quan Pháp mà vốn dĩ xưa nay cô chưa bao giờ làm như vậy. Hành động đó của Liên làm tên Pôn hơi nghi ngờ, liền báo cáo với Gam-bi-ni.

—Anh cứ chú ý theo dõi. Có thể đây là sự quan tâm chung của mọi người trước thời cuộc và tình hình chiến sự ngày càng bi đát. Đạo này báo chí hay đăng tin Việt Minh tấn công nơi này, nơi khác. Và lại những

anh chàng sĩ quan của ta cũng hay tìm đến khách sạn để ăn uống và than thở. Tôi phải đề nghị với ngài quan Năm có biện pháp ngăn cấm việc ăn nói bừa bãi này mới được. Hơn nữa tính đàn bà cũng hay thóc mách. Dù sao anh cũng cứ cần chú ý quan sát xem cô ấy thường hay chơi bời với ai.

— Tôi cũng chưa hẳn đã nghi ngờ cô ấy. Nhiệm vụ của tôi thấy điều gì khác lạ là phải chú ý, dù cho người ấy có là họ hàng thân thích của tôi.

— Cô ấy thân thiết với cô y tá nào lắm thì phải.

— Trước đây thì thế, nhưng thời gian gần đây cũng nhạt dần rồi.

— Tính các cô thiếu nữ thường như vậy: thân lắm rồi lại sơ ngay... Còn ý định của anh dùng cô ta để lung lạc ông Tân ra sao?

— Ý định ấy vẫn không tiến hành được và cũng không có kết quả lắm. Trước đây cô ta cự tuyệt mọi lời tán tỉnh của các chàng trai với thái độ kiêu kỳ, nhưng đối với anh Tân thì cô ta lại niềm nở và còn tỏ ra chú ý nhiều đến anh đó nữa.

— Càng tốt, còn thái độ của ông Tân?

— Thờ ơ với mọi việc. Anh ấy sống gần như kẻ bất đắc chí.

— Thì đúng như vậy, ông ta là kẻ bất đắc chí. Nhiệm vụ của anh là phải làm cho ông ta hoạt động. Có thể ta mới nhận xét về ông ta đúng đắn được.

— Nhân việc gửi cho ông ta một khẩu súng, tôi đề nghị ông cho tiến hành kế hoạch đã bàn.

— Tôi cũng nghĩ như vậy. Anh về chuẩn bị gấp và khi nào xong báo cáo cho tôi ngay.

Pôn vội cúi chào Gam-bi-ni ra về, một kế hoạch mới đã được sắp xếp tỉ mỉ trong đầu hẳn. Trong khi ấy

Liên vẫn chưa biết gì đến sự nghi ngờ của Pôn đối với cô. Cô chỉ mong thu được nhiều nguồn tin để gửi cho N.Q.C.

Những báo cáo của Liên do N.Q.C gửi ra, My đều nghiên cứu kỹ. Anh hình dung cô thủ quỹ khách sạn phải là người được nhiều sĩ quan Pháp ưa thích. Nhưng ngay lúc đó My cũng nhận ra mối nguy cơ. Theo báo cáo của Hồng, Liên đã có nhiều tiền bạc, thay đổi. My rất thông cảm với lòng người dân vùng địch, nhất là đối với thanh niên, khi đã giác ngộ thì hăng hái bỏ bột để đi đến chỗ coi thường địch. Liên bị lộ thì nguy hại lây đến người khác. Hơn nữa My cũng được biết mối tình cảm của Liên đối với Tân, nên anh chỉ thị cho N.Q.C phải tìm cách giúp đỡ Liên trở lại nếp sinh hoạt bình thường và tạm ngừng hoạt động. My còn dự định điều Liên ra vùng tự do để Liên có điều kiện học tập một số công tác giữ bí mật và điều tra.

N.Q.C nhận được chỉ thị đó, sau khi nghiên cứu N.Q.C thấy ý kiến của My rất sát nên đã gửi thư báo Liên tạm thời cắt liên lạc vì N.Q.C đi vắng khỏi Hà Nội ít lâu. N.Q.C còn khuyên Liên phải thận trọng, không nên quan hệ thân thiết quá với Tân và Hồng trong thời gian này...

Nhận được thư của N.Q.C Liên hoang mang. Thế là từ nay cô không có cơ sở để liên lạc với kháng chiến nữa. Liên cảm thấy cô độc trong cái xã hội mà giờ đây cô mới thấy hết cái bề ngoài tro trên và giả dối của nó. N.Q.C bảo cô phải cắt quan hệ với Tân, như vậy Tân cũng không phải là người của ta, điều đó càng làm cho Liên đau khổ. Lý trí buộc Liên phải từ bỏ tình yêu của mình, song về tình cảm Liên lại hết sức đau buồn. Liên tự bào chữa cho những ý nghĩ tình cảm ấy đối với Tân. Thế còn đối với Hồng có phải là

người xấu đầu mà N.Q.C cũng bảo cô phải cắt cả quan hệ với Hồng. Hay những người này, muốn thế nào cũng là những người đang làm cho kẻ địch... Nếu như Liên thì sao? Liên cũng đang phải làm cho chúng. Liên chưa đủ hiểu được hết sự việc nguy hiểm đang bao vây quanh cô, mà chỉ trăn trở mãi về việc này... Dù sao thì tiếng gọi của trái tim vẫn làm cho Liên ngã về Tân và Hồng là những người mà cô đã yêu mến trong thời gian qua... Hồng và Tân chưa hẳn là những người không tốt. Có thể vì một nguyên nhân nào đấy mà N.Q.C bảo cô phải tạm thời cắt quan hệ mà thôi. Những ý nghĩ ấy cứ dày vò mãi Liên.

Lần đầu tiên trái tim Liên rung động. Sợi dây đàn khi đã bật lên một âm thanh thì âm thanh ấy còn ngân nga vang xa mãi. Tân không phải là người tốt mà sao trong mọi hành động của anh ấy lại thể hiện một con người có đạo đức... Hay đây chỉ là một bề ngoài che đậy một tính tình nham hiểm. Liên nên chôn sâu tình yêu đầu tiên của mình tận đáy lòng. Việc đó đối với Liên lại không phải dễ dàng. Ở một nơi nào đó trong tâm hồn Liên vẫn nung nấu một ý nghĩ: N.Q.C chỉ khuyên ta ít quan hệ với Tân chứ chưa nói rõ Tân là người xấu... ๘

Còn đối với Hồng, Liên đã khẳng định, Hồng là người mà Liên tin cậy, đã diu dắt chỉ bảo cho Liên biết cách sống trong sạch... Phải chăng N.Q.C sợ Liên còn bông bột dễ thờ lộ với Hồng mọi chuyện công tác và như vậy sẽ làm lộ công việc của Liên. Nghĩ như vậy, nhưng Liên vẫn phải nghe theo N.Q.C tạm thời cắt bớt quan hệ thân thiết với Hồng.

Trong khi Liên buồn phiền, thì Tân lại phải chiến đấu một cách thầm lặng, chuẩn bị bước qua những

thử thách gian lao và phức tạp để nhận nhiệm vụ khó khăn hơn.

Tân vừa lắp xong khẩu súng mà anh tháo ra để lau dầu mỡ cho sạch thì Pôn đến:

— Ông Gam-bi-ni có thư gửi anh đây.

Tân cầm lấy bóc ra xem. Trong thư Gam-bi-ni báo cho anh rõ là đã điều tra ra một tổ hành động của Việt Minh. Hẳn nhờ anh cùng Pôn đến đó bao vây bắt gọn tổ hành động này. Hẳn cũng còn cho anh biết thêm đề kích thích thêm sự hăng hái của anh, là có thể tổ hành động của Việt Minh hình như có dính dáng đến việc bắt cóc anh.

— Thật là một dịp tốt để anh tỏ rõ tài năng của mình. Chúng tôi mất nhiều công sức mới điều tra ra bọn chúng.

— Việc này cũng đột ngột đấy, nhưng ông Gam-bi-ni định bao giờ thì hành động.

— Ngay hôm nay anh ạ! Có tin báo gấp. Nếu chần chừ thì chúng lại tâu tán mất. Anh thu xếp đi. Tôi đem thêm hộp đạn nữa để anh dùng, vì có thể xảy ra đụng độ.

Tân thấy khó xử. Nếu là tổ hành động thực thì anh làm cách nào báo được cho các đồng chí ấy? Tân muốn biết kế hoạch cụ thể, nhưng không tiện hỏi Pôn.

— Có tôi với anh thôi à?

— Ông Gam-bi-ni đã mang một lực lượng đi trước rồi. Ông ta nhờ tôi đến báo anh giúp cho một tay và sẽ chờ ở gần đây, thuộc một vùng ngoại ô thành phố.

— Sao ông Gam-bi-ni lại cần tôi tham dự vào việc này nhỉ?

— Có lẽ ông ấy định nhờ anh giải thích và kêu gọi bọn họ để trở về cộng tác với chúng tôi mà không để xảy ra đổ máu.

Tân từ chối cũng không tiện và chính anh cũng muốn đến tận nơi xem tình hình cụ thể để có cách xử trí linh hoạt. Tân mặc vội quần áo, lấy khẩu súng cho đạn lên nòng, khóa cò, đút vào túi quần, ra xe với Pôn.

Pôn đưa anh đi ngay. Ngồi trên xe, Tân suy tính rất lung.

Đến địa điểm, Pôn dừng xe lại cùng với Tân đi bộ đến một căn nhà gạch Gam-bi-ni đang đợi họ ở đây. Thấy anh đến, Gam-bi-ni vội nói ngay:

— Tôi cho anh Pôn đến mời ông giúp cho việc này vì chắc ông hiểu họ hơn chúng tôi. Chúng tôi muốn tránh đổ máu. Bây giờ cùng lắm phải nổ súng nếu họ không chịu đầu hàng.

Gam-bi-ni mở tờ giấy rộng vẽ sơ đồ khu vực bao vây và chỉ vào một điểm:

— Đây, họ đang tụ tập trong nhà này. Tôi đã bố trí cho các lực lượng bao vây cả bốn mặt, kiểm soát không cho ai ra vào. Họ cũng không thoát được đâu. Nếu họ xuống hầm bí mật, chúng ta cũng xăm cho ra. Ông giúp chúng tôi chỉ huy một mặt nhé?

Gam-bi-ni chăm chú nhìn Tân chờ anh trả lời.

— Một mình tôi một mũi, không lợi vì còn bỏ ngõ chưa hiểu hết địa thế. Hơn nữa tôi cũng chưa nắm được số người đang bố trí. Nếu được đi bên ông thì tiện hơn.

Gam-bi-ni suy nghĩ một lúc, sau cùng hẳn cũng để Tân đi cùng với mình. Gam-bi-ni cho Pôn và một số

cảnh binh bao vây căn nhà, rồi cùng Tân thận trọng tiến gần đến nhà mà hẳn cho biết là có tổ hành động.

Vừa đi được mấy bước, từ căn nhà ấy có tiếng súng nổ. Cả hai người nép sau một bức tường đất thấp.

— Ông kêu gọi họ đi, giải thích cho họ rõ chúng tôi muốn cộng tác với họ, sẽ nói chuyện với họ bằng lời chứ không phải bằng súng đạn.

Trước đây bọn Lê-ông chưa giao cho anh một việc gì, nay đột nhiên chúng kéo anh tham gia vào cuộc lùng bắt những người mà anh chưa rõ là ta hay của địch bố trí. Nếu anh kêu gọi những người đó đầu hàng mà họ lại là tổ hành động thật thì rõ ràng anh là kẻ phản-bội. Còn nếu anh không kêu gọi họ thì Gam-bi-ni sẽ lật mặt anh ngay và anh sẽ không thực hiện được nhiệm vụ quan trọng của mình. Tân đang bị đặt trong một tình thế hết sức lắt léo. Qua sự cân nhắc, Tân nảy ra ý nghĩ « Dừ sao thì cũng phải liều họ là ai rồi mới đánh giá được... ». Anh tiến lên mấy bước bảc tay lùn, loa:

— Hồi các anh trong đó, chúng tôi đã bao vây cả bốn phía, chúng tôi muốn gặp đại diện của các anh để trao đổi...

Một viên đạn nổ rít qua đầu Tân. Đường đạn đi khá chính xác, nếu anh không kịp cúi đầu nấp nhanh sau bức tường, chắc đã trúng đạn. Anh quay lại nhìn Gam-bi-ni, thấy hẳn vẫn im lặng quan sát.

— Chúng tôi không muốn đổ máu, nhưng khi cần chúng tôi cũng biết chiến đấu.

Vẫn im lặng... Một lúc sau từng tràng đạn tiểu liên nổ ràn rạt về phía anh. Có thể loạt đạn nhằm vào Tân, nhưng vì Gam-bi-ni cũng đứng cạnh anh, nên hẳn sợ hãi chứ tục một câu.

Tân khoát tay ra hiệu, Gam-bi-ni cho tiến quân lại gần căn nhà hơn. Có nhiều tiếng chửi rủa và tiếng chân chạy rậm rịch. Tiếng súng lúc này đã nổ ran cả phía sau nhà. Tân chú ý quan sát, súng nổ nhiều, nhưng đường đạn đều chệch lên qui cao. Súng nổ thưa dần, bọn người bao vây ào lên. Những người trong nhà nhón nhào âm ỉ, thiếu sự binh lính ở từng vị trí chiến đấu, nổ súng bừa bãi. Còn những cảnh binh cũng nổ súng loạc choạc rời rã không có khí thế chiến đấu mà cứ như buổi tập.

Tân cười thầm, anh rút khẩu súng mở khóa cò và ngắm vào bức tường thấp thoáng có bóng người nhô lên hẳn. Một tiếng nổ vang bên cạnh Gam-bi-ni làm hấn giật mình, quay lại thấy anh đang tiếp tục nhắm đạn, và phía sau bức tường, trong căn nhà có tiếng rú ghê rợn.

Tân nghĩ: Tổ hình động chiến đấu, đều là những chiến sĩ gan dạ bình tĩnh, hẳn rất trúng và không mất tinh thần đến nỗi kêu la như vậy. Anh phấn khởi và nổ súng chắc tay hơn. Gam-bi-ni khoát tay ra hiệu. Súng nổ rộ lên rồi im lặng. Mọi người dè dặt tiến vào căn nhà, chỉ thấy một xác chết nơi chân tường. Tất cả những người khác đã không còn ở đây. Pôn hét hải chạy đến:

— Bọn chúng phá được vòng vây rút cả rồi.

Gam-bi-ni quát tháo âm ỉ và chửi rủa thực sự. Tân nhìn xác chết, anh nhận ra, lên có vết sẹo ở thái dương đã bị anh cho ăn đòn và chính nó đã ám sát hụt anh ở bờ sông. Khi vào đến trong nhà, anh lại thấy có nhiều tàn thuốc lá và những màu thuốc hút giở vớt bừa bãi trên nền nhà, giấy gói kẹo và vỏ đạn lẫn lóc khắp nơi. Anh mỉm cười khi thấy Pôn đã đề bọn này chạy thoát một cách quá dễ dàng. Gam-bi-ni ra lệnh thu

quân. Ngồi trong xe cũng với Tân do Pôn lái, Gambi-ni chỉ im lặng không nói gì cả.

— Tiếc quá không tiêu diệt được hết bọn chúng. Nếu được anh Pôn giữ mặt đó vững thêm ít nữa thì tôi chắc chúng còn phải trả thêm giá cho chúng ta.

Pôn tiu nghỉ như mèo bị cắt tai, phóng xe vùn vút vào phố.

Về đến nhà, Tân được anh Bồi Sinh cho biết: Liên đến chơi và khi thấy nói anh đi cùng với Pôn có đem theo súng. Liên ra về ngay, không dặn lại câu gì. Tân cũng không rõ Liên đến có việc gì vì đã từ lâu cô không gặp anh nữa. Qua anh bồi Sinh nói lại, anh biết Liên đã giận anh và nghi anh điều gì đó.

Sau mỗi sự việc Tân đều có báo cáo ra ngoài đề My phân tích và góp ý kiến.

Sau buổi ấy Tân đem báo cáo đề gửi hộp thư, thì gặp Hồng đang đi trên hè phố. Tân định tránh nhưng Hồng tươi cười chào anh nên anh cũng tiến lại gặp Hồng. Tân kể cho Hồng nghe mọi chuyện về anh mới xảy ra và sau lúc gần chia tay anh mới nói đến chuyện Liên. Hồng cũng cho anh biết sự thật về Liên đã có nhiều cảm tình với anh, nhưng Tân không nhận mà cũng không chối cãi tấm lòng của Liên. Tình yêu của hai người cứ dè dặt, nhưng thấm dần mỗi ngày, mỗi sự việc xảy ra lại khắc sâu vào tâm khảm họ một tình cảm mãnh liệt hơn. Cả hai cùng rụt rè, và Tân vẫn phải nghĩ đến nhiệm vụ nên cố gắng dẹp tình cảm của mình lại một bên. Hồng cũng hiểu rõ tâm trạng của hai người, nhưng chị cũng muốn: Tình yêu càng có nhiều thử thách sẽ càng đậm đà thắm thiết hơn.

Đang nói chuyện, Tân chợt nghe phía sau có tiếng chân người bước nhanh. Đã trải qua những giây phút

Hiếm nghèo nên Tân có cảm giác nhậy bén, anh quay đầu lại thấy tên Chính đang ráo bước để đến kịp hai người. Tân trao đổi nhanh với Hồng về việc tên Chính, nếu để tên này sống, hẳn còn gây nhiều khó khăn trở ngại công việc của anh.

— Chào anh, chào chị! Hôm nay trời đẹp nên anh chị đi chơi.

Thấy Chính nhẵn nhụi làm quen và làm như chưa bao giờ có những câu chuyện đã xảy ra giữa hẳn và anh. Tuy thế Tân đã biết rõ hẳn không rời anh nữa bước nên anh vẫn đề phòng. Lúc này gặp hẳn, anh càng căm ghét.

— Xin lỗi, chắc anh muốn theo dõi tôi?

— Chuyện ấy qua rồi anh Tân ạ. Vì lúc đầu chưa biết nên có sự hiểu lầm nhau như vậy, mong anh đừng để bụng. Có trường hợp đánh nhau võ đẩu rồi lại trở thành bạn chí thân. Tôi mong chúng ta hiểu nhau hơn.

— Tôi tưởng chúng ta đã hiểu nhau rõ lắm rồi chứ!

Tên Chính thấy ngượng, nhưng hẳn biết có trở mặt ngay với anh cũng không dễ dàng gì. Hẹn nữa hẳn theo anh vì thấy Hồng cùng đi, hẳn chủ bụng làm quen với Hồng. Bằng thái độ xun xoe hẳn hỏi:

— Xin lỗi, hình như tôi có gặp chị ở đâu rồi thì phải?

— Không, ông nhầm đấy!

Hồng trả lời lạnh nhạt, không chú ý đến hẳn.

— À! vâng, vâng, chị vẫn hay đi với chị Liên. Tôi mong có dịp nào gặp chị mà bây giờ mới có được hân hạnh này...

Thấy Hồng đối đáp như vậy mà hẳn vẫn tro trên trán lỉnh, Tân liền nảy ý định khế bắm tay Hồng cười vui vẻ:

— Chuyện xảy ra trước đây, nghĩ lại nhiều lúc tôi cũng bực mình, nhưng thôi, ta cũng bỏ qua những câu chuyện bất hòa ấy.

— Vâng, đúng! Người ta sống chỉ mong thêm bạn, bớt thù. Nhất là đối với chị Hồng đây, chắc chị càng rộng lượng hơn cánh nam giới chúng tôi.

— Anh nói đúng. Một khi đã gặp chị Hồng và chị Liên thì không ai quên ngay được.

Bắt lấy câu nói của Tân, Chinh lao vào như một con thiêu thân.

— Trong thành phố toa lẹ này không thiếu gì người đẹp, nhưng tìm được một người như hai chị thật không phải dễ.

Hắn vừa nói vừa nhìn Hồng nghĩ thầm: « Không xinh bằng con bé kia nhưng cũng tươi và có duyên thầm... thùy mị nữa... Con bé kia kèn kiệu quá... »

Hắn nghĩ lại đến lần gặp Liên ở khách sạn bị Liên cự tuyệt không thêm tiếp mà cứ ôm hận mãi. Hồng bực mình khi nghe hắn nói, nhưng thấy Tân khẽ bầm tay mình, đoán anh đã có chủ định nên chị cũng bớt lạnh nhạt. Tên Chinh lẻo đẻo theo hai người lần những câu chuyện băng quơ. Khi biết Hồng đã rõ chủ định của mình Tân liền lấy cớ có việc bận xin phép rẽ sang phố khác. Được dịp này và thấy thái độ của Hồng đã dịu, hắn cho rằng mình tài ba trong việc chinh phục các cô gái. Nhưng hắn có ngờ đâu, cuộc đời của hắn đã được định đoạt từ giờ phút ấy.

Mấy tuần sau Tân nhận được tin Hồng cho biết tên Chinh đã rủ chị đi chơi. Chị đã nhận lời theo đúng kế hoạch của Tân.

Trời đã chập choạng tối, có một người men theo rìa đường, luồn lỏi trong bóng cây rậm. Đến sát mặt nước, người đó dừng lại đưa mắt nhìn quanh. Tất cả đều vắng vẻ hiu quạnh. Gió thổi rì rào vào đám cỏ nước. Chợt có tiếng người nói bên cạnh :

— Ngồi câu mai chẳng được con cá nào!

Người vừa đến đưa mắt nhìn về phía có tiếng người vừa nói đã nhận ra bóng đèn ngồi cạnh chiếc thuyền thúng giấu kín trong bụi. Anh ta vui mừng khi nhận đúng mật hiệu. Trước đó anh ta rất lo nếu không bắt được liên lạc với du kích thì kế hoạch sẽ hỏng và sẽ nguy hiểm cho Hồng nữa. Anh ta liền trả lời :

— Phải kiên nhẫn mới được.

Bóng đèn đáp lại :

— Chờ cũng lâu rồi.

— Chờ lâu mới được cá to.

Anh du kích vươn vai đứng dậy :

— Sốt ruột quá, chờ các đồng chí hai đêm, muỗi đốt tít cả người.

Người vừa đến bước lại gần, nhưng vẫn đứng khuất mặt trong bóng tối. Hai người khẽ thì thầm một lúc rồi người vừa tới cất giọng hỏi :

— Các đồng chí có súng chưa ?

— Đao găm là đủ. Tiếng súng nổ dễ bị lộ. Thôi nhé! Chúng tôi đi kéo muông.

Anh du kích vừa nói vừa huýt sáo mồm và lẩn tay cởi dây buộc thuyền. Một bóng người nữa đi tới, hai người lẳng lặng xuống thuyền bơi đi. Thuyền của hai anh du kích vẫn êm nhẹ lướt trên mặt hồ như trôi trên ánh trăng. Chợt một anh du kích khẽ nói: « Đến nơi rồi đây! »

Hai người bước lên bờ, giấu thuyền vào đám cỏ và lẩn vào trong bãi.

Một lúc lâu sau có tiếng mái chèo khua nước ràn rạt, và tiếng trai gái trò chuyện :

— Em bơi mỗi tay rồi. Chỗ này có cái đảo con. Lên đây ngồi chơi một lát đi anh.

— Em khéo chọn chỗ thật. Chỉ có mây trời, trăng nước với hai chúng mình. Anh sẽ nhớ mãi kỷ niệm êm đẹp này.

Chiếc thuyền pè-rít-xoa hai chỗ trông tránh.

— Anh đừng làm thế, lật thuyền bây giờ.

— Em lên trước đi, anh giữ thuyền cho khỏi trôi.

Hai anh du kích khẽ bắm tay nhau khi thấy hai bóng người đến gần chỗ nấp. Hồng cầm chiếc khăn trắng đi trước. Tên Chinh đi sau, vừa được mấy bước, hai anh du kích đã xông ra. Hồng thoáng thấy tiếng động, quay lại đã thấy tên Chinh bị ngã sấp trên mặt cỏ. Một anh du kích chen ngang họng làm hấn ú ở vùng vẫy. Trước cái chết hấn cố vật lộn, nhưng sao chống cự nổi. Chỉ một loáng sau, hấn đã bị trói chặt và bị nhét một nắm giẻ vào mồm. Trong đêm trăng mờ mờ, lại ở nơi vắng vẻ như đảo hoang này, hấn biết mình bất lực nên chỉ gật đầu ú ớ như van xin. Hồng thấy đôi mắt đầy lòng trắng của hấn sáng lên như đôi mắt con thú dữ khi bị mắc bẫy.

— Hôm nay chúng tao kết liễu đời chó săn phản bội của mày. Nhân danh những người kháng chiến và những người dân vô tội vì mày mà chết, chúng tao tuyên án xử tử mày.

Tên Chinh cố lặn lội, nhưng một anh du kích đã dẫm chân lên người nó, rút con dao găm vung lên. Một tia máu vọt lên cao, tên Chinh kêu ằng ặc trong cổ họng. Hồng nhắm mắt vội quay đi. Một anh du kích bảo chị.

— Đồng chí cứ về trước với cậu này. Tôi giải quyết xác hẳn xong ngay bây giờ.

Chiếc thuyền thoi lại rời bờ cỏ. Hồng và đồng chí du kích lên trả vé nhà thuyền. Người chủ thuyền nháy mắt bảo :

— Xin chào anh chị, chúc anh chị có giấc mơ đẹp đêm nay.

Ông ta thấy khi thuê thuyền có hai nam nữ và bây giờ khi trả vé thuyền cũng có hai người nam nữ mà không đề ý đến sự thay đổi, cũng chẳng nghi ngờ gì cả.

Đêm hôm ấy Hồng thao thức mãi không ngủ được. Lần đầu tiên trong cuộc đời chị nhìn thấy cái chết của tên Việt gian bán nước, nhớ lại mọi việc chị thấy rùng mình : nếu đêm hôm ấy mà du kích lỡ hẹn thì không hiểu chị sẽ rơi vào tay tên Chính ra sao ? Và khi nhìn thấy hần lẫn lộn trước khi bị kết liễu cuộc sống, chị lại thấy hơi xót thương cho hần, vì dù sao hần cũng là người Việt Nam mà lòng người phụ nữ lại vị tha rộng lượng khoan hồng với kẻ thù khi đã vào tay mình.. Nhưng vì nhiệm vụ và tính mạng của các đồng chí đang bị hần đe dọa nên Hồng cũng thấy ngoài cách ấy, không còn con đường nào khác.

Ngày hôm sau Tân vừa trở dậy đã thấy Pôn đến nhà sớm, hần nhanh nhẩu nói :

— Anh Tân có biết chuyện gì xảy ra đêm hôm qua không ?

— Tôi ở nhà cả buổi và đi ngủ sớm có biết gì đâu. Lúc tỉnh dậy thì đã sáng bạch rồi.

— Sáng nay, người nhà Chính đến hỏi tôi có biết Chính đêm qua ở đâu không mà sao đến hôm nay vẫn chưa thấy về. Chúng tôi cho người tìm ở một vài nơi

Chinh hay đến ăn uống thì không thấy tin gì. Có thể Chinh đã bị Việt Minh xử rồi. Gần đây họ hoạt động mạnh hơn trước. Ví như họ ám sát hụt anh chẳng hạn.

— Biết đâu anh ta đã chẳng say rượu rồi nằm lại ở nhà người bạn nào. Những người rượu chè hay bê tha lắm. Anh cho người tìm lại ở một vài ổ điểm nào chưa? Hãy chờ ngày hôm nay xem tin anh ta thì biết. Anh ta đối xử với tôi chẳng có tình nghĩa gì nhiều, việc anh ta mất tích đối với tôi cũng không quan trọng.

— Chinh vì vậy nên ông Gam-bi-ni cũng không ưa anh ta lắm. Chẳng qua cần thì cứ phải dùng. Ông Gam-bi-ni có nhã ý nhắc anh nên thận trọng giữ mình và mời anh giúp công tác trong một ngày gần đây.

— Tôi rất sẵn sàng.

— Sau vụ vây bắt Việt Minh vừa qua, ông Gam-bi-ni đã báo cáo với ông Lê-ông tinh thần dũng cảm và sự cộng tác hữu hiệu của anh với chúng tôi. Bởi vậy, ngài Lê-ông muốn nhờ anh hỏi cung giúp mấy tên Việt Minh bị kết án tử hình vì can tội đã giúng tay vào mấy vụ án quan trọng. Ông Lê-ông tin anh sẽ vui lòng nhận việc ấy và coi đó như thiện chí của anh trong việc lập lại trật tự vững chắc cho chính phủ quốc gia Việt Nam.

Tuy đã nhận chỉ thị của My từ trước về việc này, nhưng Tân vờ dấn đo một lúc rồi mới nhận lời. Nhận việc này, Tân cũng muốn biết Gam-bi-ni có ý kiến gì về việc tên Chinh mất tích.

— Cái lo của ông Lê-ông và ông Gam-bi-ni chưa hẳn đã về việc của Chinh mà là sự hoạt động dữ dội của Việt Minh.

Pòn còn nhắc đến chuyện cũ, hẳn làm như ân hận là chưa tìm ra kẻ ám sát hụt anh.

Hôm sau nhận được giấy của Lê-ông, Tân bắt tay ngay vào việc. Anh đến nhà giam gọi vài người lên hỏi cung và mượn của tên chánh giám thị hồ sơ của tù nhân mà anh cần xét hỏi để nghiên cứu. Những hồ sơ của chúng rất nghèo nàn và ít chứng cứ cụ thể và phần lớn là không moi được một lời khai nào của số cán bộ trung kiên này, mà chỉ « nghi là có liên quan với Việt Minh » !

Tân xem báo cáo của những tên chỉ điểm, cố nhớ nét chữ và bí danh để sau này có lúc cần xét đến tội trạng của chúng. Cách làm việc của chúng là dùng khủng bố, bắt bớ, tra tấn, ép cung để xử tội những người chúng nghi ngờ.

Làm việc ở nhà giam được vài ngày, Tân đã biết số cán bộ kháng chiến bị giặc Pháp kết án tử hình có 7 người. Gần đây trên các mặt trận, quân dân ta đã thu được nhiều thắng lợi lớn. Vùng sau lưng địch, chiến tranh du kích mở rộng, nối liền các khu căn cứ kháng chiến từ tỉnh này sang tỉnh khác. Nhất là trong chiến thắng Ninh Bình - Phát Diệm, một bộ phận của sư đoàn nổi tiếng của ta đã bất ngờ thọc sâu vào hậu cứ địch, đánh thẳng vào vùng bọ Pháp và quân vệ sĩ của Lê Hữu Từ mà chúng tuyên truyền rùm beng là khu vực bất khả xâm phạm, là cứ địa vững chắc của công giáo...

Trong chiến thắng chùa Nón Nước, quân ta đã bắn chết tên thiếu úy con trai của tướng Đờ Tát-si-nhi đang nắm quyền tổng tư lệnh quân đội viễn chinh Pháp. Đờ-lát Đờ Tát-si-nhi thương cọp, càng điên cuồng trả thù lực lượng cách mạng một cách đê hèn và bất lực, chúng còn dồn nổi căm tức vào số cán bộ, đảng viên rơi vào tay chúng, đem đi thủ tiêu dần. 3 trong số 7 đồng chí đã bị chúng giết chết mà không xét xử gì cả. Chỉ

còn lại 4 người. Đảng quyết định phải gấp rút cứu thoát số đó, nếu không cũng sẽ bị chúng giết dần.

☉ Mấy lần đến hồi cung, Tân chỉ khai thác những tài liệu cũ đã thay đổi từ lâu không để lộ tổ chức của ta. Sau ít ngày nghiên cứu tình hình thực tế, Tân cũng thấy có thể gặp một người trong số ấy. Làm như vậy có thuận lợi là thực hiện được việc giúp đỡ các đồng chí hoàn thành kế hoạch chi tiết về cách vượt ngục. Có điều khi số đồng chí ấy ra thoát, kẻ địch tra xét nguyên nhân, lần ra đầu mối, biết Tân có dính đến vụ này, chúng sẽ bắt anh ngay và anh không đảm bảo việc giữ mình cho kín.

Tân nghĩ cần phải có sự phối hợp hành động với một đầu mối khác làm trung gian giúp các đồng chí ấy có lẽ hay hơn. Anh không phải trực tiếp với số cán bộ lẫn nào thì dù kẻ địch có nghi ngờ cũng không có tài liệu gì chắc chắn để kết tội anh được. Hơn nữa kẻ địch phòng giữ nghiêm ngặt, không cho họ giao dịch gặp gỡ một tù nhân nào, ngoài một người tù thường phạm sắp hết hạn, chuyên làm việc đưa cơm hàng ngày qua các cửa sổ nhỏ, luôn có một tên giám thị làm theo sát bên cạnh. Nếu có được đầu mối trong số anh em phạm nhân đưa cơm ấy thì tốt quá. Riêng anh sẽ đảm nhận việc phối hợp với đầu mối bên ngoài để hành động. Còn nếu có điều kiện thuận lợi, anh cũng sẽ tìm cách giúp đỡ các đồng chí trong tù phương tiện khác...

Tân suy nghĩ chín chắn và đề ra một kế hoạch tỉ mỉ, rồi gửi báo cáo ra cho My biết. My cũng nghiên cứu báo cáo của Tân và quyết định cho Hồng nhận liên lạc với cơ sở Đảng do quận ủy nội thành giới thiệu một đồng chí trong tù.

Hôm nay là ngày tù nhân trong nhà giam được nhận tiếp tế của gia đình gửi vào. Từ 6 giờ sáng, trước cổng nhà tù Hỏa lò đã ồn ào những người đến thăm. Mấy tên giám thị đứng thu giấy quất tháo om sòm, đuổi những người chưa xin được giấy phép cũng cố chen vào để năn nỉ xin cho được gặp người nhà. Chiếc cổng gỗ lim dày, bọc sắt đóng chặt, chỉ để hở một cánh cửa phụ vừa một người đi lọt. Nhân dân đứng, ngồi tùm tùm, thăm hỏi nhau tin tức của người nhà bị bắt. Trong đám người tiếp tế, Hồng, tay xách làn mây đựng quả bánh, nóng ruột chờ đợi gọi đến tên mình.

Hồng chưa được gặp An lần nào. Theo tổ chức của quân ủy cho biết, An là cán bộ kháng chiến, là đảng viên được ta cài lại nội thành gây cơ sở hoạt động. Sau những vụ ta treo cờ ở Tháp Rùa, rải truyền đơn ở các phố, trừng trị bọn Việt gian, tề, điệp ác ôn, địch tổ chức những vụ vây ráp bắt bớ những người chúng tình nghi, An bị bắt trong trường hợp như vậy. Tuy anh không có gì cụ thể, nhưng địch vẫn kết án anh 2 năm tù vì anh không đủ tiền chạy lệ dứt cho Sở mật thám và tòa án.

Trong trại giam, An tỏ ra tháo vát, nhanh nhẹn và anh cũng sắp hết hạn tù nên bọn giám thị cho anh làm tổ trưởng trông coi phạm nhân làm bếp và chỉ một mình anh được đưa cơm cho số tù bị tử hình giam ở xà lim riêng biệt, có tường bao vây, ngăn cách thành khu vực riêng. Quân ủy nội thành điều tra thấy An vẫn tỏ ra trung kiên nên đã bắt mối lại với anh và qua An sẽ bắt liên lạc với số đồng chí trong tù.

Số đồng chí bị tử hình cũng đã bàn một kế hoạch tử tử gửi ra ngoài đề xin Đảng cho chỉ thị hành động và gửi phương tiện vượt ngục. Hôm nay Hồng sẽ liên lạc với An và chính An cũng không rõ mình phải liên lạc với người đến tiếp tế để thực hiện nhiệm vụ gì.

Từ sáng sớm, An bố trí công việc bếp nước cho anh em phạm nhân còn anh chỉ dọn quanh, mong ngóng được gọi ra gặp « người nhà » để nhận tiếp tế.

An chưa rõ mặt đồng chí được cử vào liên lạc với mình nên cứ phân vân lo lắng, chỉ sợ lúc ra ngoi gác làm lỡ việc.

Ở ngoài cổng nhà giam, Hồng cũng cùng một tâm trạng như vậy. Hồng ôn lại hình dạng An mà quân ủy chỉ có thể tả qua cho chị biết, nhằm lại mặt hiệu nhưng Hồng vẫn băn khoăn, lúc vào đó đồng người, không nhận ra An thì hỏng.

Thời gian chờ đợi kéo dài.

Một số người đã được vào tiếp tế. Khi ra có người hơn hờ vì biết người thân vẫn khỏe mạnh. Nhưng cũng có người mắt đầm ướt, đỏ hoe nhìn chiếc cổng sơn hắc ín đen xi, vừa muốn nán lại giây phút, vừa cảm thù chế độ hà khắc của giặc Pháp. Cánh cổng sơn đen lạnh lùng u ám, bức tường đá cao chằng dây thép gai và dây điện đã chia lìa tình cảm của biết bao người. Bên trong bức tường là đau thương, đói rét, bệnh tật và những cực hình man rợ...

Hồng đang tần ngần nghĩ đến số đồng chí bị địch bắt giam, chịu đựng bao nỗi cực nhục, đang ~~đang~~ chờ đợi đồng nghe người gác cổng gọi:

- Ai là Nguyễn Thị Hồng, thăm người nhà là An số tù 12.575?

Tiếng gọi vừa dứt, Hồng vội lách qua đám đông vào cửa nhà giam.

- Thế căn cước đâu?

Tên giám thị nhìn qua tấm thẻ căn cước và đẩy chị vào cổng. Qua lan cửa sắt thứ hai, Hồng lọt vào lối đi mờ mờ tối, ngọn đèn điện đỏ quạch không đủ chiếu

sáng cả dây hành lang tăm tối. Vào đến căn buồng con có ngăn lưới thép mắt cáo, bên ngoài còn một hàng chấn song sắt, Hồng đặt làn quà lên bàn cho tên giám thị kiểm soát. Hắn dỡ từng từng bao thuốc lá, đồ ra bàn ngắm nghía từng điều xem có gì khả nghi, cắt từng chiếc bánh mỳ ra làm năm, sáu khúc để khâm. Trong khi hắn đang xem xét kĩ kĩ từng món quà Hồng nhìn vào trong sân thấy một toán người cơ rờ đứng xếp hàng lối nhỏ. Chị chưa nhận ra được An.

— Chị tiếp tế cho ai?

— Thưa ông, tôi tiếp tế cho anh tôi là Nguyễn Văn An, tù nhân 12.575,

Hồng nói to và liếc nhìn vào trong sân, thấy một người đang đứng trong hàng tù nhân cất giọng đĩnh đạc:

— Có tôi!

— Im thẳng kia. Ai đã gọi mày mà mày « Có ».

Hồng đã nhận ra An nên yên tâm quay lại cười nói với tên giám thị:

— Thưa ông, anh tôi cũng sắp mãn hạn tù, còn hơn 1 tháng nữa thôi. Nay anh đang làm ở nhà bếp, mong ông thương tình cho anh em tôi được gặp nhau nói đôi câu chuyện.

Hồng vừa nói vừa kin đáo giúi vào tay hắn 20 đồng. Nhận được số tiền đứt lốt, tên giám thị thay đổi thái độ ngay:

— Chị là em tên An à? Thôi được! Thăng An đâu? Cho gặp người nhà 5 phút

An tiến đến chỗ song sắt vịn tay vào đây, Hồng cũng đến sát cửa sổ, quay lưng che mắt tên giám thị.

— Mẹ gửi cho anh ít quà, mong anh mạnh khỏe.

— Cô về nói với mẹ, tôi mong mẹ mạnh khỏe và nhớ mẹ lắm.

Thấy mặt hiệu trao đổi và hình dáng đã đúng người, Hồng nói khẽ :

— Anh có nhận gì mẹ không ?

An kín đáo lấy ngón tay đẩy nhẹ mảnh báo cáo vào tròn như chiếc tấm con cho Hồng. Hồng đỡ lấy đưa tay vào sửa mái tóc và cài mảnh báo cáo vào trong kẹp tóc :

— Anh có hay ốm đau không ?

— Vẫn khỏe đều, không có gì thay đổi. Tuần sau cô nhớ vào thăm anh nhé.

Hồng hiểu ý câu nói và đang chuẩn bị ra về thì thoáng thấy Tân mặc áo ba-dờ-xuy bằng len, hai tay đút túi quần, lơ đãng nhìn quang cảnh tập nập diễn ra bên ngoài song sắt.

— Thôi, về đi chị kia. Để tôi còn cho người khác vào chứ ? Thăng An ra nhận lấy quà rồi vào.

Hồng chào An bước ra cửa, lòng vui sướng vì đã làm tròn nhiệm vụ. Mọi cử chỉ của Hồng và An không lọt qua được mắt của Tân. Anh vẫn chú ý chờ đợi.

Khi An xách làn quà đi vào. Tân đi vòng lối vườn hoa, đến chỗ cuối con đường vào cửa trong, anh đứng trước cổng sắt chờ An.

— Anh kia ! Lại đây tôi bảo.

An bước đến, lòng phấp phồng lo sợ, ngoài mặt vẫn tỏ ra lễ phép, nhưng trong bụng anh lại nghĩ : « Thăng cha này muốn làm khó dễ mình đây ! » An sợ hành động của mình vừa qua đã bị « hấn » trông thấy. Nhưng rồi An cũng yên tâm vì nghĩ : Nếu tên này bắt được hành động quả tang của anh, hẳn đã bắt anh ngay lúc ấy, chứ chẳng để đến bây giờ.

— Anh tên là gì ?

— Thưa ông, tên tôi là An.

— Số tù ?

— Thưa ông : số 12.575.

— Đề làn quả xuống đây. ❀

✧ An lo sợ đặt làn quả xuống sân, Tân lấy chân đẩy làn quả vào sát bức tường xây chắn vườn hoa.

— Anh lên vườn hái cho tôi mấy bông hồng. Lại dâng kia chọn những bông sắp nở ấy

An không rõ ý định của Tân cho rằng Tân chỉ là tên mật thám mới đến hỏi cung tù chính trị, thích hồng hách mà thôi.

Trong khi An đi hái hoa, Tân vẫn thọc tay vào túi quần, kéo vạt áo ba-dờ-xuy che kín một phía, anh liếc nhìn số tù nhân đang làm cỏ ở vườn hoa và mấy tên giám thị đứng túm tụm trước cổng sắt đang cười đùa với nhau. Anh rút chiếc bánh mì trong túi quần bỏ nhanh vào làn quả của An rồi thản nhiên lấy thuốc lá ra hút, chờ An đem hoa tới.

— Thôi vào đi, không được vớ vẩn ở ngoài này nghe chưa.

An cúi xuống nhặt làn quả, liếc nhìn Tân chửi thầm : « Mẹ kiếp ! Đồ Việt gian. Chỉ sợ mày không hồng hách được mãi. »

Tân nhìn theo cho đến lúc An bước vào bếp, anh mới mỉm cười quay đi. Chỉ chiều nay hay sáng mai, hai lưới cửa sắt và chiếc cửa nhỏ mà Tân kẹp trong chiếc bánh mì sẽ được chuyển vào xà lim án tử hình.

Trời đã vào Đông. Đêm càng khuya, buồng xà lim án tử hình càng lạnh buốt nên xi măng giá như nước đá. Bên ngoài gió Bắc quét những chiếc lá bàng khô chổi cùng vùa rụng xuống sân kêu sần sạt.

Qua khe cửa, gió hút vào như cắt da thịt. Vài con chuột quàng quàng chui ở dưới cổng lên, theo lỗ hổng chân tường, dậm nhào vào các buồng xà lim như cũng chạy trốn cái lạnh buốt đang đuổi sau lưng.

Trong buồng xà lim án tử hình số 2, Khánh rét run người trong chiếc chăn dạ mỏng, chỉ còn lại sợi tóc. Nhiều lúc rét quá, anh muốn nắm cơ người lại, nhưng nhìn mặt vì hai chân bị cùm chéo không có đầu gối lèn được. Suốt đêm Khánh chỉ nằm ngửa, hai tay khoanh để trên ngực, cố giữ lấy một chút hơi ấm.

Bao đêm dài lạnh lẽo, các đồng chí trong xà lim đều nằm một kiểu như vậy mặc cho cái rét buốt hành hạ. Mỗi lần vừa thiếp đi, một cơn gió khác lại lùa vào xua tan giấc ngủ. Cuối cùng Khánh đánh nhóm đây, lấy chăn trùm kín lên đầu và cứ ngồi như vậy cho đến sáng.

Trời rạng dần, sương trắng đục vẩn vù quần quít theo song cửa sắt lùa vào các phòng giam. Những cành bàng khẳng khiu, trơ trụi lá in rõ nét trên nền mây xám. Một đêm dài đã qua, Khánh vẫn người, bề các đốt xương cho đỡ mỏi. Anh lầm bầm: « Chúng chưa xử tử bọn mình, nhưng cứ nhốt mình như nhốt dưới đáy mồ thế này thì rồi trước sau cũng chết dần mòn mà thôi... »

Đã hơn 1 tháng nay, dịch bí mật thủ tiêu dần số đồng chí bị giam trong xà lim án tử hình. Trước cái chết lúc nào cũng có thể đến được không kể giờ giấc, Khánh đã bí mật trao đổi ý kiến với anh em tìm các cách vượt ngục.

Khánh đưa ra vấn đề bạo động, giết giám thị, vượt tường ra ngoài... Nhưng có ý kiến cho là phiêu lưu vì anh em nếu có ra được ngoài nhưng không liên lạc

được với cơ sở kháng chiến thì cũng vô ích vì không thể lang thang với bộ quần áo tù này trong các phố được.

Sau nhiều lần bàn luận, anh em chưa tìm được cách gì, một đồng chí buồn bã nhìn lên trời nói nhỏ: « Ước gì bây giờ chúng ta có đôi cánh như chim thì sẽ bay được thoát... » Một đồng chí cười cay đắng: « Ước mơ viễn vông làm gì. Nếu chúng ta không thắng thiên được thì có thể độn thổ không? » Mọi người chưa hiểu ý của anh nên chỉ nhìn anh chờ ý kiến cụ thể.

— Sao chúng ta không độn thổ được. Các đồng chí hãy xem lỗ chuốt ở đâu chui lên?

Mọi người « à » lên một tiếng... Vượt cổng ngầm! Tất cả chụm đầu vào nhau bàn tán kế hoạch cụ thể. Muốn vượt cổng ngầm cần có cửa sắt và dũa thép. Còn vấn đề mở khóa các xà lim, cách mở cùm gỗ... có như vậy mới mong vượt được ra ngoài. Lại còn phải có người đón chờ ở một địa điểm cụ thể để đưa cả 4 người đến các cơ sở tạm tránh địch ở trong thành phố, rồi mới đưa ra ngoài vùng kháng chiến. Địa điểm cụ thể ấy nếu không được bản đồ cổng ngầm để nghiên cứu thì chưa thể định ngay được. Còn nếu nói mơ hồ, rất dễ hỏng kế hoạch lớn... Tất cả phương án với kế hoạch chi tiết, anh em đều tin tưởng giao cho Khánh chịu trách nhiệm thảo và liên lạc gửi ra ngoài.

Đã mấy ngày đêm nghiên cứu cách mở cùm, mở khóa và cách làm sao cho anh em rút chân ra khỏi cùm gỗ để lấy lại thăng bằng vì bị giam cùm đã lâu nên ai cũng gàn như bị bại liệt cả hai chân...

Với trí óc của tập thể 4 người trong bước đường đấu tranh giành giật cái sống trong cái chết luôn đến bất chợt, anh em đã sáng tạo ra nhiều cách.

Việc làm khóa mở các cửa xà lim được phân công cho một đồng chí công nhân trước làm thợ nguội của hãng sửa chữa ô tô AVIAT. Chỉ trong mấy ngày, với hai bàn tay khéo léo của người thợ, anh lấy mảnh sắt ống bơ (1) dùng gạch gò đập, thử mãi, kết quả cuối cùng đã như ý muốn.

Nhưng còn vấn đề mở cùm gỗ... Các anh em đã đề dành từng mẩu mỡ nhỏ hiếm hoi rất quý trong khẩu phần cơm, mỗi khi được mở cùm lại thay nhau canh gác đề lấy số mỡ ấy bôi vào đế gỗ, nơi đặt hai cò chân.

Kiến tha lâu cũng đầy tổ... Với việc làm kiên nhẫn, đề gỗ bị mủn dần, anh em lấy mảnh sắt, mảnh chai cắm trên tường cao đề cạo, cạo mãi, mỗi ngày một ít mùn gỗ mòn đi là đem một niềm hy vọng phấn khởi cho mọi người,

Và giờ phút sung sướng ấy đã đến, ít ngày sau, anh em đã báo tin cho nhau biết đôi cẳng chân gầy khẳng khiu chỉ còn da bọc xương đã rút được ra khỏi lỗ cùm gỗ.

Nhưng chỉ một sơ xuất nhỏ mà Khánh đã phát hiện kịp, nếu không thì công của anh em lại là công đã trảng xe cát. Vì sốt sắng muốn được nhanh chóng vượt ngục, nên đêm đến, sau khi bọn giám thị đã kiểm soát các buồng xà lim, quay ra khóa cửa lách cách, anh em vội rút chân ra và đứng ngay trên sàn gỗ tập nhún nhảy cho quen. Chợt Khánh ngăn người hoảng sợ khi anh đang tập như vậy thấy chiếc bóng của mình cứ nhấp nhô in rõ lên khung sắt của cửa sổ trên tường cao. Anh vội ra hiệu báo động khẩn cấp bằng cách gõ vào cửa sắt để anh em rõ. Ngay hôm sau, đến giờ được

---

(1) Xà lim án tử hình được dịch cho dùng ống bơ sửa bờ làm ca uống nước.

ra sân, mọi người mới rõ nguyên nhân báo động của Khánh. ai cũng giật mình sợ hãi vì tình nôn nóng của mình mà suýt nữa vỡ lở hết kế hoạch.

Ngày lại qua ngày, dài đằng đẵng. Khánh chờ tin kết quả báo cáo kế hoạch của mình đã gửi ra để xin chủ trương và mong tin trả lời. Mỗi lần đến bữa ăn cơm, Khánh lại mong người đồng chí trong nhà bếp mang tin đến cho mình.

Một hồi trống vang lên dồn dập, đập vào bốn bức tường cao của trại giam, Khánh lăm bằm :

— Đến giờ ăn rồi ! Hôm nay biết có tin gì không ?

Ngoài sân nhà bếp, âm ỉ tiếng người, tiếng xoong nồi va vào nhau loảng xoảng, tiếng bọn giám thị quát tháo inh ỏi... Anh em tù nhân nhà bếp vội vàng gánh những giá cơm nặng đến từng trại. Sau khi phân phối cơm cho các trại xong, An xếp từng phần cơm riêng đựng ở gáo dừa đem vào cho khu xà lim án tử hình. Tên giám thị mở cổng sắt vào khu xà lim, rồi mở chiếc cửa chắn song sắt vào hành lang đến từng xà lim nhóm qua lỗ cửa nhỏ kiểm tra từng tù nhân, thấy đủ cả mới gọi An đem cơm vào. Hắn mở cửa buồng cho từng người ra lĩnh phần cơm rồi lại khóa ngay. Đến lượt Khánh ra lĩnh phần, An sẽ ăn chiếc gáo dừa vào tay anh, nhắc khéo : « Cần thận, khéo đồ canh. Hôm nay được nhiều đấy. »

Dem cơm vào buồng, chờ tên giám thị khóa cửa xong, rồi lại đợi đến khi thấy cửa vào hành lang và cửa ra sân rộng đã lách cách tiếng khóa. Khánh mới thận trọng bới bát cơm lên. Anh run người vì sung sướng dưới đáy bát cơm có mảnh giấy con, trong bát canh có 2 lưỡi cưa thép và chiếc rũa nhỏ.

Anh mở mảnh giấy ra đọc nghiêng ngửa : « Đồng ý kế hoạch đã vạch. Báo thời gian, địa điểm dứt khoát để đón... »

Anh nhìn chằm chú từng nét chữ, nhằm đi, nhằm lại lững càu, tưởng như các đồng chí lãnh đạo Đảng đang đứng bên anh, căn dặn anh từng lời chi tiết. Xem xong, Khánh cho luôn mảnh giấy vào mồm nhai và bữa cơm ấy anh ăn rất ngon lành.

Đọc xong báo cáo của Khánh do Hồng chuyển ra, My rất vui mừng vì kế hoạch hành động của Tân rất khéo, anh đã tìm cách đưa được cho Khánh số cửa và dũa thép mà không ai biết từ nguồn nào đưa đến. Giờ đây chỉ còn số công việc của giai đoạn sau. My càng thấy lo vì Khánh cho biết đúng vào ngày 21-12 vào hồi 20 giờ, bọn Khánh sẽ hành động. Địa điểm lên khỏi miệng cống chưa định được vì còn phải thăm dò và sẽ báo cáo sau.

My gặp rút triệu tập Bằng và Việt đến thảo luận kế hoạch tiếp đề hoàn thành nhiệm vụ.

Trường hợp đặt ra cần giải quyết là : Khi ở dưới cống lên, người hôi thối, quần áo ướt bần, nếu đề các đồng chí ấy đi xe xích lô thì dễ bị lộ. Dùng mô tô không thể huy động hai, ba chiếc và nếu chỉ có một chiếc thì không thể chở được cả 4 người một lúc. Rồi còn chuyện đưa các đồng chí ấy ra cơ sở vùng ngoại thành cũng rất khó khăn. Hôm sau địch có thể lùng sục, vây quét kỹ hướng xe đi để truy tìm. Hay cho ô tô chạy về hướng khác đánh lạc hướng địch, nhưng các cửa ô đều có lính canh gác kiểm soát chặt chẽ. Còn việc bố trí cả 4 cơ sở ở ngoại thành trong các làng khác nhau sẽ không đủ thời gian, mà nếu chỉ bố trí ở một làng thì nguy hiểm.

Sau khi cân nhắc kỹ, My, Bằng và Việt thấy chỉ còn phương sách đưa thẳng các đồng chí ấy ra ngay vùng tự do. Ta sẽ bố trí một lực lượng mạnh ở vùng Văn Điển để bảo vệ các đồng chí ấy. Còn phương tiện xe

ô tô đi xa dễ bị địch đuổi theo nên cần phải có sự chuẩn
đánh ngay từ cửa ô để yểm hộ...

Chi tiết từng hành động đều được thảo luận và phân
công cho từng người chịu trách nhiệm.

Kế hoạch đó được mọi người nhất trí. My chỉ thị cho
Tân và Hồng: nhận được báo cáo của Khánh về địa
điểm, thì hai người được phép tự giải quyết nếu thời
gian gấp quá, gần ngày qui định 24-12. Và cũng đúng
tối hôm ấy, My sẽ cho một lực lượng hành động mạnh
bổ trí ở Văn Điền, theo đúng mật hiệu liên lạc. Còn
cách đi ra Văn Điền thì Tân phải lo liệu lấy.

Nhận rõ trách nhiệm của mình phải hết sức khẩn
trương có kế hoạch hợp đồng chặt chẽ đảm bảo thắng
lợi, Tân đã nhờ Hồng mua hộ 4 bộ quần áo cũ, chuẩn
bị một vài thứ cần thiết vì hoàn cảnh của Tân không
cho phép làm những việc ấy. Tân dồn nhiều công sức
vào việc xoay sở cho được giấy thông hành đặc biệt
của bọn tinh báo do phòng Nhì và bên quân đội cấp.
Có thể mới được phép đi lại ban đêm ra vùng du kích.
Tân nghĩ đến Liên, và anh chợt nảy ra một ý định...

Đã lâu rồi, hôm nay Liên mới lại được em gái đưa
tin của N.Q.C. đến cho cô. Nhìn thấy em gái, Liên suýt
trào nước mắt vì sung sướng. Cô cứ ôm chặt em vào
lòng không nói nên lời, nước mắt rơm rớm làm em
gái cũng cảm động:

— Chị làm sao mà khóc?

— Chị mong em như con mong mẹ về chợ. Em xa
chị lâu ngày thế làm chị vừa lo lắng, vừa mong đợi
hình bóng em và tin của N.Q.C. Ngày nào chị cũng
ngong ngóng xuống đường, chờ một hình bóng thân yêu
của em. Có nhiều lúc chị thấy một em gái nhỏ từ xa,
cứ tưởng như em đang đến với chị, nhưng rồi không
phải là em, lại càng làm cho chị thêm thất vọng.

— Bây giờ em đã đến với chị rồi đây!

— Em đã đem ánh sáng và hơi ấm sưởi lòng chị đang giá lạnh như băng tuyết.

— Chị yên tâm, em luôn luôn gần chị, nhưng vì nhiệm vụ bí mật nên em chỉ gặp được chị khi nào có lệnh của N.Q.C...

Liên chỉ thờ dài, xiết chặt em gái vào lòng:

— Em còn đến nữa không hở em yêu?

— Có thể thời gian này em sẽ lại gặp chị đây.

— Mỗi lời em nói làm cho chị như được nghe những lời an ủi âu yếm nhất.

N.Q.C đã viết thư bắt liên lạc với Liên, nhờ cô giúp một việc rất cần, và cho cô biết cấp trên sẽ đón mẹ Liên rút ra ngoài trước. Còn Liên, khi làm xong nhiệm vụ này, cũng được đón ra gặp mẹ.

My đã biết rõ hoàn cảnh và tâm trạng của Liên. Anh cần nhắc nếu để Liên tiếp tục hoạt động trong nội thành, tuy có điều thuận tiện, nhưng sẽ ảnh hưởng đến Tân. Nhưng nếu rút Liên đi một cách đột ngột, địch sẽ nghi ngờ Tân. Vì thế trước đây My đã chỉ thị cho N.Q.C báo cho Liên phải cắt quan hệ với Tân từ trước. Sau cùng My quyết định rút Liên ra, để cô theo học một lớp huấn luyện về công tác điều tra. Mẹ Liên sẽ đưa tip gia đình di chuyển đến một tỉnh khác có người họ hàng để làm ăn và xin giấy tờ hợp pháp.

Được tin này Liên đã ươm hồi mẹ. Bà rất vui vì được ra thăm con trai, phần khác bà cũng lo Liên đã lớn tuổi, nếu ở mãi trong này dễ bị hư hỏng cả cuộc đời.

Liên đã báo cho N.Q.C, rõ ý của mẹ và được N.Q.C, cho biết Liên cứ thu xếp sẵn sàng mọi giấy tờ và đưa tin trước về việc di chuyển của mẹ, gặp hoàn cảnh thuận tiện sẽ có người tới đón.

Theo lời dặn của N.Q.C. từ lâu Liên không gặp Tân và cũng không bắt chuyện với bọn sĩ quan nữa. Chính vì thế mà Pôn không nghi ngờ gì Liên, trái lại hẳn còn phục Gam-bi-ni hiểu sâu tâm lý phụ nữ.

Đến nay tiếp tục được nhận nhiệm vụ và sẽ được ra vùng tự do hoạt động Liên lại thấy lòng háo hức mừng vui.

Nhờ N.Q.C. giúp đỡ kinh nghiệm công tác, Liên đã chú ý đến một tên sĩ quan làm ở cơ quan tình báo khu vực hành quân Bắc bộ (ZOT = Zone opération du Tonkin). Hẳn còn trẻ và hay đến ăn ở khách sạn này. Hẳn rất kín đáo và đê dặt, từ lúc đến ăn đến lúc ra về rất ít nói. Lúc đầu mỗi khi hẳn đến quầy trả tiền, Liên đã tìm cách gọi chuyện, nhưng hẳn chỉ thà trong trả lời nhất gừng pha chút kiêu ngạo. Liên rất bực với hẳn và nghĩ thầm : « Nếu không vì nhiệm vụ cách mạng, mày nói chuyện được với tao còn là khó... »

Liên nghĩ cách phải cho tên này một bài học, đánh thẳng vào cái tính kiêu ngạo của hẳn đối với phụ nữ. Liên bắt đầu ăn mặc diêm dúa hơn. Khi có mặt tên sĩ quan này, cố cố làm ra vẻ thân mật với những khách trẻ đến khách sạn. Nhưng khi gặp hẳn thì Liên lại tỏ ra lạnh lùng dãi dãi không thêm để ý đến hẳn. Trong công tác điều tra Liên tỏ ra bỡ ngỡ, non nớt, song về mặt làm cho người đàn ông phải chú ý đến mình thì Liên, cũng như mọi người phụ nữ khác, lại rất thao, gần như thói quen của mình.

Trước sự hồ hững của Liên, lòng tự ái của tên sĩ quan bị xúc phạm. Hẳn tưởng một thanh niên đẹp trai như hẳn, người phụ nữ nào không để ý đến. Tên sĩ quan bắt đầu lần la gọi chuyện Liên, nhưng hẳn chỉ nhận được sự lạnh nhạt của cô một cách thứt vọng. Ngược lại, đối với tên khác, Liên đậm thâm chào hỏi

niềm nở. Đã đến lúc tên sĩ quan tình báo không chịu nổi, hẳn quyết định phải chinh phục cô gái Việt Nam xinh đẹp nhưng kiêu kỳ này. Liên biết hẳn đã trúng bả của mình, cô càng làm cho hắn say mê hơn, bằng cách thỉnh thoảng mới ban thưởng cho hắn nụ cười duyên.

Do lòng tự ái, tên sĩ quan biết rõ không bao giờ hẳn thèm lấy Liên làm vợ. Nói giỡn qui phái của hắn và dòng họ hắn ở Pháp có danh tiếng đã dành cho hắn một vị trí xứng đáng sau khi hắn hết hạn ở Việt Nam về. Nhưng hắn nghĩ rằng ở phương trời Nam xa xôi này, trong lúc xa gia đình xa Tổ quốc, lại luôn luôn phải đối phó với mọi công việc căng thẳng, mà được một người yêu dễ an ủi nỗi buồn xa vắng ấy thì cũng dịu được phần nào những nỗi nhớ da diết trong lòng. Hắn tin rằng, khi hắn đã ngỏ lời thì Liên nhất định sẽ phải yêu hắn.

Liên đã báo cáo tỉ mỉ mọi việc cho N.Q.C. biết và được N.Q.C. cho rõ cần gấp rút tiến hành công việc đã định, lấy bằng được tấm giấy thông hành đặc biệt mà tên sĩ quan tình báo nào cũng có.

Một lần, sau khi trả tiền ăn ở quấy xong, tên sĩ quan lấy thuốc lá thơm mời Liên. Liên khế nghiêng đầu cảm ơn và từ chối.

— Thật hãm hiu, đến một nụ cười của cô, tôi cũng không được hân hạnh đón nhận.

— Xin lỗi ông! Tôi đâu dám thế. Đối với khách ăn nào tôi cũng đều qui trọng cả.

— Nhưng hình như đối với riêng tôi số phận lại không như vậy.

— Có lẽ ông tưởng thế thôi... Hay là... Tôi có làm gì không khéo để khách hàng không vui lòng. Nếu vậy, tôi thành thật xin lỗi ông.

—Ồ, không phải thế. Tôi xin cảm ơn cô về những lời cô vừa nói.

Rồi hẳn làm điệu khê cúi mình xuống:

—Tôi mong không có một khoảng cách nào giữa chúng ta.

—Có chứ! Giữa ông và tôi vẫn có một khoảng cách.

—Tôi xin hết sức xóa bỏ khoảng cách ấy.

—Việc đó tùy ở ông. — Liền cười duyên dáng.

—Nếu vậy, tối ehử nhật này xin mời cô cùng đi chơi với tôi... Xin lỗi, mong cô cho biết địa chỉ, tôi sẽ đem ô tô đến đón.

—Không! Không! Xin cảm ơn ông với thiện chí ấy. Chắc ông cũng rõ, một người ngoại quốc như ông đi ô tô đến nhà tôi... dù sao tôi vẫn là người Việt Nam lương thiện...

Hiểu sai ý của Liền, tên sĩ quan thanh mình:

—Đây là ô tô riêng của tôi, gia đình tôi ở Pháp mới gửi sang. Bố mẹ tôi chiều tôi lắm.

—Vâng! Xin khất ông đến lần khác. Tôi chưa có ý định ấy.

Cô không ngại điều đó, tôi, một người Pháp có văn hóa, rất biết tôn trọng phụ nữ, đặc biệt người ấy lại là cô...

—Thật là hân hạnh cho tôi... Có lẽ ở nước ông chỉ tôn trọng phụ nữ với cách phân biệt từng người mà không phải là một phong cách lịch sự chung của dân tộc.

Thấy Liền nói như vậy, hẳn cũng thấy ngượng vì những lời tán tỉnh không hợp với một người con gái vừa xinh đẹp lại thông minh như Liền, nên hẳn chỉ xin lỗi và cười trừ.

Thấy tên sĩ quan đã phải hạ mình làm thân, Liên nghĩ đến nhiệm vụ, cô thay đổi thái độ, ban cho hắn cái ân huệ là được tiếp chuyện lâu hơn một chút. Và khôn khéo hơn, Liên đã từ chối lời mời đi chơi của hắn để hắn không thể đánh giá thấp mình được.

Tuy thế, tên sĩ quan tình báo nghĩ bụng : « Một cô gái kênh kiệu đến thế nào cũng phải ngã trước sự tấn công của hắn. Liên là một ví dụ cụ thể. »

Liên cũng lại nghĩ thầm : « Máy sẽ phải trả cái giá rất đắt cho những nụ cười của tao... »

Hôm sau tên sĩ quan đến sớm hơn mọi lần. Hắn ăn mặc chải chuốt và đi chiếc xe Pơ-giô sơn đen, lịch sự. Vào đến khách sạn, không như những lần trước, bước thẳng đến bàn ăn và chỉ rẽ qua chỗ Liên để trả tiền khi ra về. Lần này hắn vội vã chào cô và còn bắt tay Liên nữa.

Tên sĩ quan cố ăn dềnh dàng, chờ đến giờ Liên ra về, hắn mới đứng dậy. Hắn lịch sự mời Liên cùng lên xe để hắn đưa về nhà. Liên ngần ngừ một lát, nhưng rồi cô cũng đồng ý.

— Nhưng ông để tôi cầm lái chứ ?

Chiếc xe Pơ-giô kiểu mới lướt nhẹ trên đường nhựa êm như không có tiếng động. Ngồi cạnh Liên, hắn mỉm cười sung sướng vì tưởng đã thành công trong việc chinh phục được cô. Liên cũng mỉm cười nghĩ đến công việc của mình, nhưng lại làm hắn tưởng là cô đã vui lòng với hắn.

— Đạo chơi phổ bằng ô tô cũng có cái thú là đỡ bụi bặm.

— Rất mong có dịp khác tôi lại làm vừa lòng cô.

— Tôi nghĩ không nên lợi dụng lòng tốt ấy mà quấy rầy ông.

— Không sao! Tôi lại tha thiết mong được cô « quây rây »... Và xin chờ ở cô một lời êm đẹp.

— Cảm ơn ông, tôi xuống đây, và nếu thực không có gì phiền, xin hẹn ông đến tối đêm Nô-en nhé.

Được người đẹp hứa hẹn, tên sĩ quan trẻ tuổi như con thiếu thân lẫn mình vào lửa.

— Chiều hôm ấy, rất hân hạnh được mời cô cùng dự bữa cơm làm quen giữa chúng ta.

Thấy hân dùng chữ « chúng ta » có vẻ thân thiết, Liên cũng thay đổi cách xưng hô:

— Vâng! Em xin chờ ông ở khách sạn vào lúc 4 giờ chiều.

— Tôi sẽ đến sớm hơn thế vì chiều hôm ấy, chúng tôi cũng được nghỉ.

Khi Liên cho xe dừng lại, tên sĩ quan xuống mở cửa cho Liên với thái độ lịch thiệp, tôn trọng. Liên bắt tay hân, cô đi bộ một quãng xa, rẽ sang phố khác rồi mới về nhà, để tránh những cái nhìn soi mói nghi ngờ của hàng phố.

Mấy hôm nay Liên đã nhận được thư của N.Q.C. báo cho cô chuẩn bị sẵn sàng, sẽ có người đến đón mẹ Liên ra vùng tự do trước. Liên đã xin được giấy thông hành cho mẹ và đưa tin bà cụ sắp về Nam Định chơi.

Những ngày này, lòng Liên càng băng khuàng. Mỗi lần đi làm về, nhìn mẹ thu xếp quần áo, hiền nồng, Liên lại tần ngần muốn khóc. Thấy nét mặt Liên buồn rầu như vậy, bà mẹ lại mắng yêu con:

— Con này lạ nhỉ! Mẹ ra với em trước, rồi con cũng được ra cơ mà... Đừng buồn! Lỡ ra lộ công việc của các anh ấy thì khốn.

Tuy cũng biết vậy, nhưng lòng Liên vẫn lưu luyến, bồi hồi. Liên không nỡ tiếc cuộc sống phù hoa này. Gần đây, Liên càng thấy rõ được bộ mặt giả dối của xã hội. Liên vừa thương mẹ vừa lo đến nhiệm vụ phải hoàn thành gấp. Còn một nỗi buồn thầm kín nữa Liên không sao quên được... Tuy đã được N.Q.C. giác ngộ, Liên cố xua đuổi những ý nghĩ về Tân, nhưng hình ảnh của con người ấy vẫn cứ bám riết lấy cô. Những buổi đi chơi Hồ Tây, những lần gặp gỡ ở nhà Tân, và nhất là buổi tối mà Liên đã thực sự nép vào người anh khi cô bị bọn côn đồ xúc phạm... Anh ấy đã không ngại nguy hiểm đến sinh mạng mình, cứu đỡ cho cô là vì một hành động tốt về phẩm chất đạo đức hay còn về một tình cảm nào khác... Nhưng sao anh ấy khó hiểu đến thế, cứ lặng lẽ vô tình, làm cho Liên càng thêm khổ đau... Những ý nghĩ về Tân, những hình ảnh kỷ niệm vui buồn vẫn cứ bám riết lấy Liên. Có biết mình đã yêu Tân, nhưng anh ấy đã thực sự từ bỏ con đường kháng chiến thì Liên chỉ còn biết đau buồn mà không thể nào đặt tình yêu không đúng chỗ như vậy... Anh ấy là con người như thế nào, có phải là phản bội không?... Tiếng gọi trái tim của Liên nửa muốn bênh vực Tân, nửa lại vẫn hoài nghi... Càng nghĩ, Liên càng thấy khổ tâm, và nhất là đến lúc này sắp phải xa rời Hà Nội cô không tiếc rẻ những cảnh hào nhoáng mà chỉ thấy vấn vương những kỷ niệm khó quên...

Trưa ngày 20-12 Liên vừa đi làm về đang ăn cơm thì một chị ăn vận theo kiểu người buôn bán nhỏ đến đưa thư của N.Q.C. dặn đón mẹ Liên đi ngay. N.Q.C. còn dặn Liên kế hoạch đối phó tỉ mỉ với tên sĩ quan tinh báo ZOT, hẹn cô ám hiệu đề tối Nô-en sẽ có người gặp cô ở địa điểm đã định.

Mẹ Liên ăn vội vàng, chị giao thông gục đi sớm để kịp chuyển ra ngoài đô ngay. Liên ghen ngào không

nuốt được miếng cơm, cô nên khóc khi thấy mẹ và chị giao thông thuê xe đi ra ngoài ô.

Trở vào nhà, nhìn căn buồng vắng vẻ như rộng thêm ra. Liên không kim được nữa, liền khóc nức nở.

Cũng căn buồng cũ, trước đây chỉ có hai mẹ con, sớm tối có nhau mà sao thấy đăm ăm vui vẻ. Đi đâu lâu một chút là Liên đã muốn trở về ngay với mẹ. Giờ đây, mẹ Liên đã đi xa, căn buồng trở nên vắng vẻ hơn. Liên thần thờ nhìn mọi vật, cô nóng lòng chờ đợi những ngày sắp tới và cũng lo lắng cho mẹ gặp những trở ngại trên đường đi với thân mẹ già không có Liên giúp đỡ ở bên.

Cuộc sống thay đổi đột ngột, tuy đã biết trước, nhưng Liên vẫn không ngờ nó đến nhanh như vậy, tưởng như mình đang sống trong giấc mơ. Từ nay Liên sẽ phải sống một mình cho đến ngày 24-12. Thời gian như ngừng lại...

Liên cũng bắt đầu thu xếp những thứ cần phải mang đi cho gọn gàng. Những vật quý giá, mẹ Liên đã mang gửi một vài bà con thân thuộc

Nhìn thứ gì Liên cũng thấy tiếc. Mỗi thứ đều gọi cho Liên một kỷ niệm thân thiết như một người bạn cũ.

Cũng ngày 20-12 Tân nhận được báo cáo của Khánh do Hồng chuyển lời hộp thư. Khánh cho biết kế hoạch không thay đổi và anh còn nói rõ địa điểm cần đón khi các anh ở dưới cổng chui lên. Hồng cũng báo cho Tân biết sự điều động của bệnh viện. My đã đồng ý cho chị chuyển sang địa bàn khác hoạt động. Việc liên lạc với Tân ra ngoài đó sẽ có người khác đảm nhận và Tân nhớ kỹ mật hiệu để sau này dễ nhận ra nhau khi gặp đầu mối giao thông mới. Được tin này Tân cũng thấy buồn. Anh sắp phải xa một đồng chí có nhiều kinh nghiệm hoạt động bí mật trong lòng địch và cũng

sấp phải xa Liên, tuy đối với Liên anh chưa lộ một tình cảm nào, nhưng thâm tâm anh đã tự nhủ thầm một điều gì đấy êm đẹp hơn cả lời nói yêu thương...

Bây giờ, trước trách nhiệm nặng nề, Tân cố gác tình cảm ra một bên, cuộc chiến đấu thầm lặng của anh còn tiếp diễn với nhiều khó khăn, nguy hiểm.

Tất cả những việc làm của anh trong thời gian qua chỉ là bước đầu cho cuộc đấu tranh lâu dài trong lòng địch. Căn cứ vào tình hình thực tế, Tân thấy có thể tự giải quyết được phương tiện vận chuyển, anh không sử dụng cơ sở có ô lỗ để giữ gìn lực lượng sau này. Tân báo cáo với My bước chót của kế hoạch thực hiện. Tân vẫn làm việc tại một căn phòng trong nhà Gambi-ni. Căn phòng yên tĩnh, vắng lặng. Vì vậy anh càng có hoàn cảnh suy tính tỉ mỉ mọi trường hợp để đối phó kịp thời với mọi bất trắc, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.

Còn Liên, sáng 24-12, từ khi trở dậy đã thấy lòng bồn chồn, làm gì cũng lòng ngóng, cái cái này lại quên cái nọ, trống ngực đồ đôn và nhiều lúc tưởng như nghẹn thở. Đến nơi làm việc, Liên thậm thờ như người mất hồn, lơ đãng không nghe cả đến người gọi tên mình. Chị em cũng làm chế giễu Liên đã bị ai thu mất hồn rồi. Chợt thấy mình bộc lộ tình cảm quá lộ liễu, Liên gượng cười trấn tĩnh lại.

Hôm ấy khách sạn tập nập khách ra vào nên công việc bận rộn cũng làm cho Liên khuây khỏa. Chiều nay Liên phải bắt tay vào nhiệm vụ của toàn bộ kế hoạch do N.Q.C vạch ra. Đến trưa khi trở về nhà, Liên không cảm thấy đói. Có nhìn chăm chú từng vật trong buồng, nhưng lòng lại đề tạt đầu đầu. Liên không dám đến từ biệt Hồng vì sợ mình sẽ khóc. Liên cũng đắn đo không biết có nên đến thăm Tân không. Tình cảm và

lý trí cứ day dứt làm Liên không biết phải quyết định ra sao

Cho mãi đến 2 giờ chiều, như không thể cưỡng lại ý định của mình Liên đã đến thăm Hồng, người bạn gái thân thiết đã giúp Liên nhận rõ cuộc sống có ý nghĩa hơn. Thấy Liên đến, với nét mặt bỡ ngỡ như muốn khóc, Hồng đã hiểu mọi chuyện nên kéo Liên vào buồng của mình:

— Liên phải vui lên chứ. Mình biết Liên có tâm trạng gì rồi... Liên cứ ra ngoài đó trước và rồi có dịp chị em mình lại gặp nhau.

— Chị Hồng ơi, em đã biết lòng chị từ lâu qua những lời chị khuyên nhủ em, nhưng đến hôm nay em mới được nghe thấy chị nói với em những lời chân thực rõ ràng nhất mà em vẫn mong đợi, như nghe một tin vui.

Hồng an ủi và khuyên Liên nên cố gắng đừng để phụ những tấm lòng tốt của mọi người vì sự tiến bộ của Liên.

Hai chị em ôm nhau, không ai nói câu gì vì muốn tôn trọng giây phút thiêng liêng lúc từ biệt để giữ mãi hình ảnh đẹp đẽ về nhau. Cho đến gần 3 giờ chiều Liên không thể nấn ná được nữa liền ôm chầm lấy Hồng hôn tíu tít lên mặt, lên má, lên mái tóc chị rồi ra cửa như chạy trốn vì nếu còn ở lại chỉ một giây phút nữa thôi Liên khóc mất.

Quay về nhà, Liên trang điểm thật lộng lẫy đem theo cả gói thuốc ngủ đã tán thành bột mịn đến khách sạn làm việc.

Vừa trông thấy Liên bước chân vào khách sạn, chị em cùng làm việc và khách ăn quen thuộc đều vui vẻ chào đón cô với những nụ cười thân ái. Ai cũng trầm trồ trước sắc đẹp lộng lẫy như quỳnh rũ mà vẫn đứng

đần, như say đắm mà vẫn trang nghiêm hiền hậu của Liên. Những người Pháp đứng tuổi, những chàng thanh niên và cả những cô đầm chính xứ cũng nhìn Liên và không khỏi ghen thầm mà vẫn phải ngợi khen vẻ đẹp dịu dàng của người thiếu nữ phương Đông, vẻ thanh nhã của cô gái Việt Nam. Nhưng Liên không thấy vui mà chỉ thấy lo lắng, thỉnh thoảng cô đưa mắt ra cửa có ý chờ đợi tên sĩ quan. Nếu có việc gì đột xuất xảy ra mà hẳn không thể đến được thì mọi kế hoạch của N.Q.C. đều nhờ nhằng hết. Liên cũng không rõ N.Q.C. cần đến ở đó để vào việc gì. Cô đoán phải là việc quan trọng và cần thiết lắm N.Q.C. mới nhờ đến cô.

Mỗi lo sợ của Liên thực ra cũng được N.Q.C. tính toán và cũng đã có kế hoạch thứ hai để đề phòng kế hoạch của Liên không thực hiện được.

Kim đồng hồ như đứng im một chỗ. Thỉnh thoảng chuông nhà thờ lại báo điểm 15 phút một lần như thời thúc. Lòng Liên nóng như có lửa đốt. 3 giờ 30... 3 giờ 45. Thời gian vẫn chậm chậm trôi...

Mãi tới 4 giờ, thoáng thấy chiếc xe Pơ-giô xiê đỗ trước cửa. Liên mới thở dài như trút được gánh nặng đang đè lên ngực.

Tên sĩ quan tình báo ăn vận đúng thời trang, bộ quần áo len đắt tiền màu tro, tay cầm đôi găng bằng da hươu, trên túi áo trước ngực cài một bông hồng bạch ngan ngát hương, người hẳn sự nức nức hoa, hẳn nghiêng đầu đến trước Liên chào rất điệu :

- Rất mong được mời cô em quý mến.
- Xin chào anh.
- Được ăn cùng bàn với người đẹp, rồi lại được cùng em đi dạo chơi thành phố, ngày lễ Nô-en năm nay của tôi thật là tuyệt diệu. Chứa đã ban phước lành cho tôi.

— Em cầu Chúa cho anh mọi sự bằng an. Xin mời anh vào buồng ăn riêng.

Liên đưa tên sĩ quan vào buồng ăn mà cô đã có lần cùng Tân ăn ở căn buồng này, cũng là để nhớ lại một kỷ niệm êm đềm. Đến nay Liên thấy đau nhói trong lòng khi phải tiếp tên sĩ quan mà giờ đây Liên đã khẳng định chúng chỉ là kẻ thù của dân tộc mình, nhưng Liên vẫn phải làm ra bộ vui vẻ.

Tiệc rượu được bày ra, Liên nhắc khéo tên sĩ quan là Liên đã mời một cô bạn gái rất thân cùng dự bữa ăn cho vui. Tên sĩ quan nhanh nhẩu :

— Tôi càng hân hạnh được tiếp cả người bạn gái của em quý mến. Bữa ăn của chúng ta càng thêm đậm đà ý nghĩa, vì có thêm người thứ ba chứng thực cho tình cảm của tôi đối với em yêu.

Liên ra mời người bạn gái cùng làm ở khách sạn. Cô đề phòng trường hợp tên sĩ quan khi đã uống rượu vào không còn giữ được lịch sự nữa đối với mình. Hơn nữa, có thêm một người bạn gái cùng ăn, Liên sẽ dễ dàng thực hiện được việc làm của mình.

Bữa ăn có 3 người nhưng lúc nào cũng có tiếng cười rộn rã.

Hai chai rượu vang đã hết. Liên vẫn nhấm nháp để kéo dài thời gian. Nhìn đồng hồ đã hơn 5 giờ, Liên đứng dậy xin phép ra quầy lấy thêm rượu Rhum, rót ra ba cốc.

— Để đón mừng đêm Rê-vây-ông (1) tốt đẹp, em xin chúc sức khỏe của gia đình và của riêng anh.

Tên sĩ quan cười lút mắt, ngửa cổ uống một hơi cạn cốc, mắt long lanh nhìn Liên.

---

(1) Như đêm giao thừa của Tết ta

Uống một chút rượu nặng, má Liên ửng đỏ như trái đào chín, đôi môi càng thêm thắm, cặp mắt đen dài càng thêm sắc. Tên sĩ quan đã uống đến cốc thứ ba, Liên vội can không cho hắn uống nữa, sợ hắn say. Tên sĩ quan nhất định chứng tỏ thần kinh mình vững chãi, có thể làm chủ được mình, đòi Liên và cô bạn gái cùng cạn cốc nữa.

Liên cầm cốc định rót rượu, nhưng lại ho sặc sụa. Cô cầm lấy khăn tay quay người ra phía sau để tỏ ý lịch sự, nhưng đã nhẹ tay lấy gói thuốc ngủ kẹp trong chiếc khăn tay bỏ vào cốc rượu. Đứng dậy đi vòng bàn đến cạnh tên sĩ quan.

— Mời anh cạn chén này để chúc « thắng lợi » của quân đội Pháp « anh dũng. »

— Liên say rồi, cốc rượu của anh ấy kia mà.

— Không sao, được uống lại chút hương thơm của em yêu càng hạnh phúc cho anh.

Tên sĩ quan cầm lấy cốc rượu ở tay Liên :

— Em uống trước đi. Anh xin cạn cốc này để chúc sắc đẹp và tình yêu của em lúc nào cũng rực rỡ như hoa. Chúc ai có duyên phúc được làm chủ sắc đẹp này.

Liên hơi chột dạ.

— Xin lỗi, em chóng mặt lắm. Rượu này nặng quá.

— Em nhấp một chút thôi để anh được uống hương vị ngọt ngào ở đôi môi thắm của em.

Liên sợ lộ công việc nên phải nhấp một ngụm, nhưng chưa nuốt vội. Cô lim dim đôi mắt, đưa cốc rượu cho tên sĩ quan. Tên này đón lấy cốc rượu như đón một ân tứ của hoàng hậu ban và uống cạn ngay. Thừa lúc hắn đang uống, Liên lấy khăn tay lau miệng và nhỏ ngụm rượu vào đây.

Lúc này tên sĩ quan không còn giữ được thái độ lịch sự nữa, hắn chăm chú nhìn vào ngực Liên không hề thẹn, làm Liên đỏ mặt thêm. Liên khẽ thở phào khi hắn uống xong cốc rượu. Cô vội lấy cớ là muốn đi chơi nên gọi bồi bàn vào thu dọn.

Bữa ăn kéo dài vừa xong thì trời đã tối, chị bạn Liên xin phép ra về trước, còn Liên và tên sĩ quan ngồi lại uống cà phê một lúc nữa rồi mới ra ô tô. Liên ngồi vào ghế lái, cất giọng nũng nịu :

— Đê em lái nhé, anh say rồi, ngồi bên cạnh em cũng được.

Liên mở máy cho xe chạy chậm chậm qua những con đường đã định. Tên sĩ quan ngả ngà hơi rượu, ngồi sát bên Liên. Câu chuyện chỉ còn là những lời thủ thỉ...

Đồng hồ chỉ 18 giờ 30 phút. Liên thấy bên vai nặng trĩu, chị quay lại thấy tên sĩ quan đã ngả đầu hẳn vào vai chị chập chòn nửa tỉnh, nửa mê. Liên cho xe chạy về địa điểm cạnh nhà Hải thành phố, dừng xe, tắt máy tắt đèn pha. Ba tên quân cảnh Pháp đi mô tô rầm rầm phóng đến, phanh kit lại. Một tên nhảy xuống, đến gần xe. Liên vội bật đèn sáng bên trong. Khi nhìn thấy tên sĩ quan Pháp say mềm bên một thiếu nữ Việt Nam, Ben chúng cười hô hố rồi lại lên xe nổ máy lao đi.

Tên sĩ quan đã ngủ thiếp trên ghế, hơi thở cũn, hắn nồng nặc mùi rượu làm Liên ghê tởm phải thò đầu ra ngoài xe. Chị sốt ruột nhìn quanh và luôn xem đồng hồ.

Phố xá im lìm dưới ánh đèn càng thêm rộng rãi và vắng vẻ. Không một bóng người đi lại. Liên càng sốt ruột lo sợ chăm chú hết nhìn các ngã đường này, lại sang con đường khác, rồi lại quay vào nhìn tên sĩ quan đã ngủ thiếp. Cô khẽ đung vào người hắn xem hắn có tỉnh không, nhưng lúc này hắn chỉ là chiếc xác

còn hơi thở mà thôi. Vừa lúc ấy một giọng nói thì thầm đủ để Liên nghe rõ :

— Chị không đi lễ nhà thờ à? Tôi tưởng chị đã về quê.

Nghe đúng âm hiệu, Liên quay lại

— Trời ơi! Anh đây ư? Có phải là anh không, anh Tân?

— Bình tĩnh Liên ạ. Liên cứ cho xe chạy đi.

— Đi đâu hở anh?

Tân vừa xem đồng hồ, vừa mở cửa sau nhảy lên xe, ném một gói to vào đấy :

— Còn sớm! Đi ra phía bờ sông giải quyết của nợ này.

Tân đi gắng tay sẵn, dựng tên sĩ quan dậy, dấm cho hẳn một đòn thật nặng vào sau gáy. Tên này gục xuống nằm rũ. Tân kéo nó về phía ghế sau, lấy sợi dây trong người trói quặt hai tay về sau lưng, và rút khăn tay trong túi áo nó, ấn chặt vào miệng. Anh lục soát túi quần áo và ví, bật lửa kiểm tra; mừng rỡ khi thấy tấm giấy thông hành đặc biệt mà anh mong đợi. Tân còn thu được của tên sĩ quan khẩu súng Bờ-rao-ninh cỡ đạn 7,65 với ba băng đạn đầy đủ. Trong khi ấy Liên vẫn cho xe chạy dọc bờ sông. Đến quãng đường vắng và tối, Tân bảo Liên dừng lại, anh mở cửa xe, lôi tên Pháp xuống đường, đem vào phía bóng lối bên ngoài đê. Chỉ một lát sau Tân chạy về ngồi vào ghế lái.

Trước những sự việc xảy ra quá bất ngờ, Liên như mê người đi, bàng hoàng cho đến lúc Tân cầm lái cho xe chạy, Liên mới sự tỉnh :

— Đi đâu bây giờ, anh ơi!

— Mọi việc đều ổn thỏa cả thôi Liên ạ! Tên sĩ quan đã giúp chúng ta đắc lực. Nó sẽ nằm đấy ít ra cũng vài ba tiếng nữa mới tỉnh...

Liều thuốc ngủ của Liên đủ cho nó về cõi mộng. Lúc này nhiệm vụ của chúng ta sắp hoàn thành.

— Anh cho xe về qua nhà để em lấy quần áo.

— Liên phải bình tĩnh vì Liên còn phải tự giải quyết nhiều việc.

— Có anh cùng đi em không lo gì nữa.

— Tôi phải ở lại, Liên ra ngoài ấy một mình thôi.

— Sa...a...ao? Anh không cùng đi với em ư?

Trong lúc tình yêu bùng bột, Liên nắm chặt lấy cánh tay anh như không muốn rời anh nửa bước.

— Liên phải nhớ đến nhiệm vụ chứ. Đến nhà rồi đấy, Liên về lấy đồ đạc tôi cho xe chạy vòng sang đầu phố đón Liên.

Liên còn muốn nói nhiều, nói hết nỗi lòng vừa vui mừng vừa khúc mắc trước đây của Liên cho Tân hiểu, nhưng công việc bắt cô phải khẩn trương. Liên về nhà xách chiếc va li con, khóa cửa buồng và nhìn lại căn nhà lần cuối, rảo bước ra đi.

Tân chờ Liên đến, thấy Liên mặc áo dài len màu rêu, đi đôi păng-túp nhẹ bằng da. Dáng Liên thon thả và uyển chuyển. Tân khẽ quay mặt đi thở dài nhẹ nhẹ. Anh cho xe chạy nhanh, rẽ về đường Hi-sô (Quán Sứ) rồi sang đường Ca-rô (Lý Thường Kiệt). Tân vòng xe đỗ sát đường và vặn đề máy nổ nhẹ nhẹ.

— Liên cầm lái nhé. Dùng giấy này qua Văn Diêm đó 3 cây số thì bật đèn, tắt đèn ba lần làm hiệu. Đến cây số 15 thì đỗ xe lại, sẽ có người đón.

— Anh không thể đi cùng với em ra ngoài đó thật ư? Anh Tân?

— Không thể nào được, Liên ạ! Tôi còn có nhiệm vụ khác nặng nề hơn. Liên ra ngoài ấy sẽ gặp mẹ, tham

gia công tác và giữ gìn sức khỏe nhé. Chúng ta lại gặp nhau...

— Anh Tân, em sẽ ở lại với anh... Em không thể xa anh trong khi anh đang bị những nguy hiểm quanh người đe dọa... Em ở lại bên anh...

— Không được đâu. Liên sẽ bị bắt ngay và có khi còn nguy hiểm cho nhiều người khác. Anh biết rõ lòng Liên, nhưng chúng ta cũng vì nhiệm vụ của Tổ quốc giao cho mà phải tạm gác tình riêng lại. Liên phải lái xe đưa một số đồng chí ra ngoài đó và phải đối phó với bọn lính Pháp gác ở đầu cửa ô.

Vừa lúc ấy, từ phía trước một chiếc xe con phóng lại, Tân bật đèn pha rồi lại tắt. Chiếc xe cũng nháy đèn trả lời và vút qua không dừng lại. Đây là chiếc xe ở trong kế hoạch thứ hai mà nếu Liên không đạt kết quả.

— Anh Tân!

Liên gọi Tân khe khẽ và triu mến. Không có anh... em thấy sợ...

— Đừng lo Liên ạ. Sẽ có người đi cùng với Liên. Đồng chí Khánh là một cán bộ quân sự gan dạ, thông thạo vùng Văn Điển lắm. Liên cứ ngồi trông xe, tôi xuống đón các đồng chí ấy.

— Có ai đâu hở anh?

Tân không kịp trả lời, anh vội xuống xe đến chỗ miệng cống, giẫm chân lên tấm xi măng nắp cống ba lần. Sau đó anh ngước vẳng vẳng dưới lòng cống ngậm tiếng vỗ tay đáp lại. Tân cúi xuống lấy hết sức cạy nắp cống.

— Có đủ không, các đồng chí?

— Đủ cả!

Anh đưa tay kéo từng đồng chí lên một rồi lại đây nắp cống như cũ. Cửa xe mở sẵn. Người nào, lên khỏi

cồng là nhảy vội vào trong xe và thay quần áo ở trong bọc mà Tân để ở ghế sau.

Bọn Khánh đủ 4 người, lục đục thay quần áo trong lúc Liên cho xe chạy về phía ga. Tân đã chuẩn bị sẵn lọ nước hoa, anh vẩy khắp xe và bảo bọn Khánh cho quần áo ướt xuống dưới đệm. Tân đưa cho Khánh khẩu súng mà anh tước được của tên sĩ quan tình báo và bảo anh lên ngồi cạnh Liên chỉ huy chuyển đi này.

— Liên giữ tấm giấy thông hành đặc biệt này và theo cách anh dặn đối phó với địch. Đồng chí Khánh sẽ chịu trách nhiệm chúng. Tôi phải xuống đây, không thể đi xa được.

Mấy đồng chí vượt ngục không nói được câu nào, trước những sự việc diễn ra như trong giấc mơ, đến khi thấy Tân sắp xuống, mọi người vội nắm lấy tay anh : « Chúc đồng chí ở lại chiến thắng ! »

Liên chưa kịp dừng xe, Tân đã mở cửa nhảy xuống.
— Anh Tân ! Em chờ anh...

Chiếc xe chạy chậm lại, Tân vội chạy theo, ghé sát vào chỗ ghế lái, cất tiếng rất khẽ vì cảm động : « Em Liên, em đi nhé... Anh tin ở em... » Một tiếng gọi đáp lại làm cho lòng Liên xao xuyến. Chiếc xe Pơ-giô lao vút đi. Vệt đèn pha sáng rực như khoan vào màn đêm dày đặc.

Tân nhìn theo một quãng rồi thông thả trở về trong phố trong tiếng nhạc huyền ảo của đĩa hát từ một nhà nào đó vọng ra.

Anh sắp xếp lại mọi ý nghĩ, sâu chuỗi các sự việc, phác ra một kế hoạch đối phó, đề phòng trường hợp bọn Lê-ông và Gam-bi-ni nghi ngờ anh.

Tân uốn người hít mạnh làn không khí lạnh vào ngực, thanh thản bước tiếp vào cuộc chiến đấu thầm lặng...

Vừa bước chân vào cửa phòng, Tân thấy thái độ của Lê-ông có vẻ lạnh lùng, không vồn vã như mọi lần.

— Mời ông ngồi ! Ít lâu nay chúng tôi đang điên đầu về các sự kiện xảy ra liên tiếp, chắc ông cũng đã nghe nói việc tên sĩ quan tình báo Pháp bị đánh gãy, trời vút ở ven bờ đê và chiếc xe của hắn bị cướp mất đê chỗ bọn tù Việt Minh vượt ngục ra vùng kháng chiến... Chuyện cô Liên, thủ quỹ khách sạn Pa-xi-phiéc đột ngột bỏ ra đi, chưa rõ là đi đâu và nguyên nhân gì vì cả bà mẹ của cô ấy cũng đã đi từ trước...

Nói đến đây, Lê-ông nhìn thẳng vào mặt Tân như muốn thăm dò thái độ của anh:

— Ông Tân có quen biết cô Liên và nghe đâu còn thân tình nữa, có thể cho tôi biết tin gì về cô ấy hay không ?

Tân định nói thì Lê-ông chặn ngay :

— Còn nữa... Anh Chinh người của chúng tôi bị mất tích một cách bí mật. Người nhà anh ta chỉ biết trước khi đi, anh ta ăn mặc chải chuốt và còn xúc nước hoa như là đi đến với cuộc hẹn hò... Và thế là không có tin gì khác nữa...

— Có gì xảy ra nữa không ông ?

— Từng ấy sự việc đủ làm cho chúng tôi phải suy nghĩ, xem xét lại mọi sơ hở của mình.

— Tôi có thể trả lời ông về việc chị Liên.

Lê-ông ngồi ngay ngắn lại, nhồi người về phía Tân chờ đợi.

— Chị Liên là người của ông Pôn, Xin ông cứ hỏi ông Pôn thì biết rõ hơn tôi. Còn những việc kia... như việc Chinh chẳng hạn, theo ông cho biết thì trước khi đi anh ta ăn mặc chải chuốt và xúc nước hoa... Thế thì có gì là khó hiểu. Anh ta có cuộc gặp gỡ với người

yêu hay dự buổi dạ hội nào ở đâu đấy, anh ta đi có chủ định mà không phải là vụ bất cóc. Các ông có thể lần theo những dấu mỗi đó mà điều tra. Còn việc tên sĩ quan và những người vượt ngục xảy ra không thể một sớm, một chiều và một người có thể làm được. Một người đơn độc như tôi, lại đang ở trong tầm tay của các ông thì phỏng một mình tôi có làm được những việc đó hay không. Theo tôi, đây là cả một tổ chức có chỉ đạo chặt chẽ của Việt Minh với thời gian dài và với nhiều người cùng tham gia mới hoàn hảo như vậy.. Xin các ông cứ cho thăm tra thêm xem sao. Tôi muốn dứt khoát có một sự tin cậy vững chắc để làm việc cùng với các ông. Còn nếu không thì tôi cũng chưa biết mình phải làm gì tiếp để sự cộng tác với các ông có kết quả.

Lê-ông hơi thất vọng, khẽ phẩy tay, ngả người ra ghế tựa, tay châm thuốc hút và đẩy bao thuốc về phía Tân, mời anh.

Tân cũng rút một điếu rỏ rỏ vào lòng bàn tay: tôi chờ đợi sự cộng tác thẳng thắn để còn đến gặp ông chủ tôi báo cáo lại sự việc.

— Ông chủ của ông là ai nhỉ?

— Tôi nghĩ rằng các ông đã phải nắm vững quan hệ của tôi rồi chứ?

Lê-ông hơi lúng túng bảo chữa:

— Nhiều việc quá nên tôi cũng hay quên lắm.

Tân đẩy lại câu nói ấy của Lê-ông:

— Tôi cũng mong học được vài điều « hay quên » của ông. Còn ông chủ tôi là bác sĩ S. Hình như chú tôi cũng thường có giao dịch với các ông thì phải?

— À! À! Tôi có biết bác sĩ S. Một người chín chắn và có xu hướng chính trị rõ ràng. Ông là cháu ruột đấy nhỉ?

— Nếu tôi chưa đủ tin nhiệm với các ông thì tôi mong chú tôi sẽ đảm bảo về tôi phần nào với các ông.

Lúc này Lê-ông làm ra vẻ thận tình :

— Ông Tân ạ ! Chúng tôi lại muốn nhờ ông giúp cho một việc nữa đây... Mà lần này phải đi xa với thời gian dài đây. Ý ông thế nào ?

— Tôi chưa biết cụ thể công việc, nhưng dù thế nào chăng nữa, một khi các ông đã cân nhắc sự việc thì tôi có đi đâu xa cũng đã nằm trong kế hoạch của các ông rồi, nên tôi luôn luôn sẵn sàng.

— Xin rất cảm ơn ông với sự nhiệt tình công tác như vậy. Hai hôm nữa, vào lúc 15 giờ sẽ có ông Phò-răng-xoa, người của chúng tôi đến gặp ông tại nhà riêng để đón ông cùng đi với ông ta ra vùng kháng chiến một chuyến. Nhưng ông yên tâm... Vùng Mèo này thuộc một người cầm đầu cai quản đang cần đến sự giúp đỡ của chúng ta. Ông Phò-răng-xoa sẽ nói rõ cần làm gì giúp cho ông ấy trong nhiệm vụ này.

Ở nhà Lê-ông ra, Tân đã định chiều nay viết báo cáo gửi hộp thư đưa ra cho Mỹ biết về tin đột xuất này, nhưng sau Tân nghĩ lại : Thông thả, thông thả đã... Nếu mình hấp tấp là sa vào bẫy của chúng ngay. Thời ! Cứ đi rồi sau sẽ liệu. Mình vào trong này có lúc tự phải đối phó với tình huống mới mà không thể mỗi lúc lại chờ xin chỉ thị... Nhưng sao họ lại để cho mình đi xa như vậy. Còn có âm mưu gì khác. Tân cứ cân nhắc sự việc, đặt giả thuyết này, giả thuyết khác cũng chưa giải đáp được câu hỏi đó cho mình. Anh về nhà thu xếp hành trang vào chiếc túi nhỏ, không quên đem theo khẩu Mô-de phòng thân.

Chiếc xe ci-trô-en sơn màu cánh trả vừa xếp dỡ trước cổng. Phò-răng-xoa xuống xe bấm chuông thì cánh cổng đã mở, Tân gợn gợn trong bộ âu phục màu

xám nhạt, bên cạnh có anh bồi Sinh mặc quần áo bả
ba vải cát bả trắng sạch sẽ, chắp tay chờ đợi.

— Mời ông vào nhà chơi.

— Xin lỗi, nếu ông đã sẵn sàng thì chúng ta đi ngay
cho kịp giờ máy bay, khi xong việc tôi xin lại thăm ông.

— Ông Lê-ông cho tôi biết trước sự việc nên tôi đã
sẵn sàng, cũng chẳng có gì cần nấn ná nữa.

Rồi Tân quay lại dặn anh bồi Sinh trông nom nhà
cửa trong thời gian anh đi vắng.

— Thưa ông đi lâu hay chóng?

— Xong việc sẽ về. Chưa định được thời gian. Anh
ở nhà hãy làm tròn bổn phận của mình.

Phờ-răng-xoa chặn ngay lời anh bồi Sinh, trả lời thay
Tân như vậy. Hắn ra xe mở cửa cho Tân ngồi vào ghế
cạnh tay lái hẳn. Chiếc xe êm nhẹ vụt lao đi với tốc
độ lớn. Chợt Tân lạng người vì Phờ-răng-xoa vừa phải
đánh tay lái rất nhanh để né tránh chiếc xe Gíp của
nhà binh. Trên xe có hai tên lính Lê dương mũ đỏ, cỡi
trần, lòng lá dầy ngực, mặt mũi đỏ gay, ôm nhau hô
hét vắn lái bạt mạng để cho xe hết lánh sang bên này
lại vụt sang bên kia đường dọa nạt những người bộ
hành làm cho họ sợ hãi kêu thét chạy rạt cả lên vỉa
hè. Hai tên lính Pháp càng được thể, cười nói hô hô
ra về khoái chí và kéo dài trò chơi chết người của chúng.
Trên hè, một tốp lính Pháp đi bộ, dang vổ tay, cúi gập
mình gào thét để động viên hành động rõ rại của hai
tên Lê dương. Một tên đưa hai ngón tay lên miệng
huýt một tiếng sáo chói tai, nhảy lên chơi chơi ra về
tân dương:

— Bravo les légionnaires! (Hoan hô các chàng lính
Lê dương.)

Phờ-răng-xoa khéo điều khiển chiếc xe tránh được một tai nạn khủng khiếp, khê nhún vai lắc đầu tỏ vẻ khinh bỉ bọn lính cần rở và cũng đề cho Tân thấy hẳn không ưa gì bọn lính vô kỷ luật ấy.

— Ce sont les imbéciles ! (Thật là lũ khốn kiếp)

Tân chỉ khê nhủu đôi lòng mây không nói gì và anh nhận xét thành phố này là của bọn lính Pháp. Chúng ngang nhiên làm mưa làm gió và không coi ai ra gì. Ô tô vụt lên cầu sông Cái và đi chậm lại vì phải chờ một đoàn công-voa che mũi bạt kín mít, âm i chầm chầm kéo dài tít tắp trên cầu. Phờ-răng-xoa bực mình khê cầu nhàu và đành cho xe bám đuôi sau đoàn xe quân sự. Tân đoán chúng vận chuyên vũ khí lương thực chắc để phục vụ cho cuộc hành quân ở vùng nào đấy.

Hai mươi phút sau xe mới qua được hết cầu. Phờ-răng-xoa cho xe vượt lên trước và tăng tốc độ như để tranh lại thời gian chờ đợi. Khi đến sân bay đã gần 4 giờ chiều.

— Chúng ta vào đây nghỉ một lát để họ chuẩn bị cất cánh, ta ra cũng vừa. Trong lúc Tân ngồi uống nước ở phòng đợi thì Phờ-răng-xoa đi ra ngoài làm thủ tục giao dịch. Một lát sau hẳn quay lại với hai sĩ quan không quân, Phờ-răng-xoa giới thiệu Tân với hai người ấy. Anh đứng dậy bắt tay và nói : « Enchanté ! » (Rất hân hạnh)

→ Xin mời ông đi, máy bay đã chuẩn bị cất cánh.

Cả 4 người ra sân bay đến chỗ chiếc Dacôta đang nổ máy cho cánh quạt quay tít, Phờ-răng-xoa đưa tay mời Tân lên thang, anh cúi chào hai sĩ quan nói cảm ơn và bước vào trong khoang máy bay cùng với Phờ-răng-xoa.

Chiếc Dacôta bay theo hướng Tây - Bắc trên độ cao 3000 mét. Ngồi trong máy bay có Tân, Phờ-răng-xoa và hai tên lính Pháp phục vụ.

Phờ-răng-xoa im lặng, thỉnh thoảng đưa mắt quan sát Tân. Tân coi chuyền đi này hơi liền lĩnh vì lần đầu tiên anh phải nhảy dù bắt buộc và lại phải nhảy xuống vùng hậu phương của ta, tuy rằng vùng này nằm trong tay một vua Mèo cũng chưa hẳn thuận thực chính quyền kháng chiến. Nhưng rất nguy hiểm nếu có những họng súng phục kích, còn việc tiếp đón thì chắc chắn anh và Phờ-răng-xoa sẽ là thượng khách của ông vua Mèo.

Nắng chiều sắp tắt, chiếu những tia vàng rực rỡ trên khoảng không bao la. Tân nhìn xuống dưới, cảnh vật đất nước càng thêm lộng lẫy nhiều màu sắc. Những rặng núi trùng điệp xanh ngắt màu lục ở tận cùng phía nơi giáp với chân trời xanh thẳm, như một đường viền đăng ten nhấp nhô lượn sóng. Những mảng màu sắc vàng tươi, nâu, xanh nhạt của cây cỏ, ruộng đồng, bạc óng ánh của những dòng sông quanh co uốn lượn, trôi qua từ từ dưới cảnh mây bay.

— Ông Tân có cảm nghĩ gì về chuyền đi này không?

Phờ-răng-xoa phá tan cái im lặng, lên tiếng hỏi Tân.

— Tôi đang nghĩ đến đất nước của tôi thật là đẹp. Tôi chưa được đi đến nhiều phương trời xa lạ khác, nhưng tôi chắc rằng cảnh đẹp ở đâu cũng có màu sắc riêng biệt, nhất là đối với những người phải xa đất nước thì càng thấy thắm thiết hơn. Tuy vậy, đất nước của dân tộc tôi vẫn có một cái thiêng liêng hơn cả, vì đây là Tổ quốc Việt Nam của tôi.

— Ông nói đúng. Ở địa phương quê hương miền Bắc nước tôi, vào mùa này thì đâu đâu cũng là màu trắng của tuyết. Có nhiều người khách phương xa thấy

mệnh mỏng một màu trắng lạnh ngắt lại cho nắng cảnh vật quá buồn tẻ. Nhưng tôi lại nhớ những ngày đầu mùa, tuyết bay là tả lấp dần các cảnh vật, những cây cối chịu cảnh, là ngọn vì tuyết bám, những mái nhà trắng xóa một màu tinh khiết, càng làm cho tôi thêm nhớ một căn phòng có ngọn lửa ấm áp trong lò sưởi... Cũng như câu ca dao tục ngữ của nước ông: «Ta về ta tắm ao ta, dù trong, dù đục ao nhà vẫn hơn...»

— Ông Phở-răng-xoa chắc biết nhiều phong tục, tập quán nước tôi lắm? ☺

— Tôi là người nghiên cứu lịch sử nên đi đến đâu cũng muốn tìm tôi học hỏi mọi thứ văn hóa của dân xứ.

— Để dễ bề cai trị dân bản xứ ấy...

— Hà, hà! Ông Tân nói hay đến thế. Thi sở thích gì cũng có cội bắt nguồn của nó. Tôi rất thích tinh thần ông thẳng thắn như vậy, chúng ta dễ dàng làm việc với nhau mà không phải e dè giữ miếng.

— Tôi có miếng gì mà phải giữ. Một người bắt đặc dĩ chỉ vì chính kiến khác nhau nên tôi đã phải bỏ kháng chiến về với các ông.

— Điều này thì tôi không biết nhiều ở ông và tôi cũng không muốn tìm hiểu lý do gì ông lại về hợp tác với chúng tôi... Nhưng tôi muốn hỏi ông về công việc của chúng ta trong chuyến đi này.

— Xin lỗi... Công việc của chuyến đi này do ông có vai trò quyết định, còn tôi đi cùng chỉ xem như một người giúp việc ông phần nào mà thôi. Tôi cũng chưa rõ vì sao ông Lê-ông lại yêu cầu tôi đi công tác này với ông, vì rất có thể sự hiểu biết phong tục tập quán vùng Mèo đối với tôi tuy là người Việt Nam, nhưng lại rất xa lạ. Còn đối với ông chắc không có gì ngỡ ngàng, vì ông là nhà nghiên cứu lịch sử.

Nhiệm vụ của tôi và ông trong chuyến đi này, như ông Lê-ông đã nói rõ là sẽ ở lại vùng Mèo một thời gian dài để tìm hiểu dân tình người Mèo trên khu vực đó, giúp đỡ những yêu cầu của họ.

Phò-răng-xoa nhấn mạnh mấy chữ «thời gian dài» sau đó hẳn kịp đảo đưa mắt quan sát nét mặt thay đổi của anh. Tân thoáng một suy nghĩ: «Chúng bắt ta ở thời gian dài làm gì...». Nhưng sau đó anh lại nghĩ ngay... Một đòn tâm lý... Vì vậy Tân vẫn giữ nét mặt thản nhiên.

— Các ông yêu cầu tôi ở lại vùng này chắc cũng có lý do. Tôi không được biết, nhưng ở đâu cũng được, miễn là trong sự hợp tác giữa các ông và chúng tôi thành thật tôn trọng nhau là đủ. Duy có một điều tôi phải lo xa là chúng ta nhảy dù xuống vùng sâu kháng chiến liệu có an toàn không?

— Vâng! Kề ra cũng hơi đột ngột với ông phải không? Và cũng xin nói để ông yên tâm, nơi chúng ta nhảy dù hoàn toàn thuộc quyền cai quản của người cầm đầu địa phương ấy.

— Không có gì đột ngột cả... Di đâu cũng là trong đất nước Việt Nam mà thôi. Hơn nữa cuộc đời tôi sinh ra như là để dành cho những chuyến đi xa. Từ nhỏ tôi đã theo gia đình đi khắp nơi ở miền Bắc. Khi lớn lên lại càng có những chuyến đi xa hơn vào tận cực Nam Trung bộ. Tuy vậy tôi cũng có suy nghĩ vì trước đây tôi chưa bao giờ biết đến phong tục, tập quán, cuộc sống và sinh hoạt của đồng bào Mèo trên này, nên làm thế nào để nhanh chóng hòa hợp ngay với họ được?

— Điều ấy ông không phải bận tâm nhiều. Tôi đã từng sống với họ, hiểu họ và điều cần bản là chúng ta đến làm thầy cho họ thì họ phải phục vụ theo lối

sống chúng ta muốn. Tôi nhắc lại điều này ngoài công việc nhưng rất lý thú: « Con gái Mèo hấp dẫn lắm đấy! »

Phờ-răng-xoa nói xong cười ngật nghèo ra vẻ thích thú câu nói ấy của mình.

— À! Điều ấy thì cũng làm tôi lưu ý đấy... Tân cũng cười lại đề phù họa với những ý nghĩ đen tối của Phờ-răng-xoa.

— Nếu ông muốn, thì điều ấy không khó đâu.

Nhưng Phờ-răng-xoa lại nghĩ thầm: « thì ra anh cũng chỉ là một thanh niên ham thích những cái bình thường nhất... »

Tân mãi nói chuyện với Phờ-răng-xoa nên khi anh quay ra cửa sổ tròn thì giáng trời đã thay đổi. Cả bầu trời trên cao cuộn cuộn những đám mây luôn luôn thay đổi và ở mặt đất đã mờ mờ nhòe nhòe cho màu tím nhạt trùm lên cảnh vật. Tân nhìn đồng hồ đã 5 giờ chiều.

— Chỉ độ nửa giờ nữa, chúng ta sẽ đến điểm qui định.

Máy bay đã vào vùng rừng núi, nên Tân nhìn xuống chỉ thấy màu đen tối thẫm lại. Đèn trong khoang máy bay đã bật sáng.

— Ông đã thấy đôi chưa? Chúng ta đến nơi chắc chắn có những món ăn lạ miệng bằng thịt của thú rừng.

Tân im lặng và lúc này anh mới ngắm nhìn thanh đũa ra tròn, chạy dài ra tận cửa lên xuống. Anh cũng chưa rõ tác dụng của nó vì chắc chắn không phải là chỗ vịn gay như trên tàu điện mà người đứng chen chúc nhau, phải vịn tay vào đấy để khi tàu chạy hay đỗ lại khỏi bị dồn ngã về phía trước hay phía sau.

Hai tên lính Pháp ngồi ở khoang giáp buồng lái, chân ghếch lên mấy hòm gỗ đóng đai thép kín. Chiếc

Túi xách đựng quần áo của Tân cũng đã được buộc chặt vào đây rồi. Bên trên mặt các hòm đã có những chiếc dù gấp gọn gàng. Từ lúc lên máy bay, hai tên lính này không nói một câu nào, chúng chỉ ngồi hút thuốc, mắt nhắm lìm đim ngủ gả ngủ gật. Chợt một hồi chuông kêu nhỏ nhỏ. Hai tên lính Pháp choàng tỉnh dậy, đẩy những hòm gỗ ra gần cửa máy bay và móc khóa dù vào các đai hòm, một đầu dây móc vào thanh đũa ra tròn.

Phờ-răng-xoa cũng choàng tỉnh, hoạt bát hẳn lên. Hắn lấy thuốc ra hút và mời Tân.

— Đến nơi rồi, ông Tân ạ! Ông cứ mạnh dạn nhảy ra ngoài không lo gì cả. Lần đầu tiên nhảy dù và lại nhảy vào ban đêm xuống vùng xa lạ cũng có khó khăn nhiều đấy... Nhưng ông cứ bình tĩnh xuống trước, tôi sẽ nhảy sau quan sát lái dù của tôi rơi xuống gần chỗ ông.

Lúc ấy máy bay đã lượn một vòng và đèn đỏ trên chỗ ngồi của hai tên lính Pháp nhấp nháy.

— Hoa tiêu báo hiệu đã thấy địa điểm. Chúng ta chuẩn bị thôi...

Cửa máy bay mở toang, một luồng gió thốc vào, Tân đứng dậy theo Phờ-răng-xoa đã phải ngã ngồi xuống ghế :

— Ông nhớ cách bấm nút mở dù rồi chứ? Ông vịn tay vào thanh đũa ra này mà lặn ra cửa máy bay. Gió lùa mạnh đến cấp 11, 12 đấy! Ông cứ theo tôi.

Tân làm theo lời Phờ-răng-xoa, lặn tới cửa máy bay, Anh xoắn lại bọc dù sau lưng và trước ngực, nhằm lại cách bấm khóa dây dù và cách lái dù theo lý thuyết mà Phờ-răng-xoa đã bảo cho anh biết. Một tên lính Pháp giúp anh kiểm tra lại các khóa an toàn móc quanh người anh. Tân chụp chiếc mũ da quàng kín

xuống lại vì anh thấy lạnh. Một hồi chuông nữa vang lên. Hai tên lính Pháp lấy chân đạp những thùng gỗ ra khỏi cửa. Tân nhìn theo thấy từng chiếc dù tự động mở méo méo rồi mất hút vào bóng đêm. Qua làn sương mù, Tân nhìn thấy ở bên dưới có bốn đốm lửa sáng.

— Mời ông ra trước.

Tân không quay lại, điềm tĩnh bước đến cửa máy bay. Gió bên ngoài thổi vào rất mạnh. Tên lính Pháp nhanh nhẹn móc dây bật dù cho anh lên thanh dựa ra, Tân quay lại nói với Phò-răng-xoa:

— Tôi xin xuống trước.

Rồi anh nhào người vào khe hở không với cảm giác hồi hộp lo sợ. Tân nhắm mắt, nhưng anh lại mở ra ngay, khi thấy mình đang lao xuống sâu vun vút với tốc độ kinh khủng. Trong vài giây đồng hồ mà sao anh cứ tưởng thời gian lâu, dù vẫn chưa mở được. Tân thoáng lo sợ thì đột nhiên anh thấy chừng người lại và trên đầu anh chiếc dù trắng mở mở đang dần dần mở bung ra tròn trặn. Người Tân lúc này chao đi chao lại và những đốm lửa dưới chân anh, phút chốc đã to dần. Chợt anh thấy mặt và tay lạnh buốt vì có nhiều hạt nước tạt vào. Quanh anh như tối đen lại, không nhìn thấy cả mấy đốm lửa. Tân đã rơi vào một đám mây tầng thấp. Một thoáng sau anh lại thấy gió thổi mạnh và dưới chân anh lơ lơ mấy đốm lửa, Tân cố lái dù cho đừng bay quá xa đốm lửa. Anh không nhìn thấy dù của Phò-răng-xoa vì chiếc dù của anh đã che kín cả tầm mắt phía trên. Lúc đầu mới lao ra khỏi máy bay, Tân thấy không gian thật im lặng, ngoài tiếng gió rít qua dây dù, nhưng chỉ một khoảnh khắc sau, đột nhiên anh thấy như có tiếng sóng biển âm âm dâng lên và càng xuống mặt đất thì những tiếng động của núi rừng ban đêm càng ồn ào như gào thét. Tân nhắm

Lại cách kéo dây dù lái về phía mấy đồng lửa đang cháy múa và chỉ một loảng sau, anh đã nhìn rõ ngọn lửa cháy ngùn ngụt bốc lên cao. Tân khễ cơ chân để chờ khi chạm xuống đất khỏi bị dòn cột sống, nhưng anh vẫn ngã lăn đi mấy vòng, chiếc dù theo đà gió thổi còn kéo lê anh trên mặt đất một quãng xa. Tân cố nhòm dây và mở khóa dây dù, cũng lúc ấy có nhiều bóng người chạy lại giữ lấy anh và gỡ những sợi dây dù quấn nhùng nhằng quanh người. Tân nhìn rõ mấy người Mèo để chỏm tóc dài phất phơ, cũng kính dờ anh đứng lên. Trong lúc ấy thì dù của Phờ-răng-xoa cũng rơi xuống đất cách chỗ anh vài chục thước. Qua ánh lửa thấp thoáng một số người Mèo cũng chạy lại phía Phờ-răng-xoa và chỉ mấy phút sau Phờ-răng-xoa đã rào bước đến chỗ anh.

● - Ông Tân bình yên chứ? Ông nhảy dù ban đêm, lần đầu mà thành thạo như một quân dù thực thụ.

- Xin cảm ơn ông. Tôi bị dù kéo lê một quãng như cái bị rách, nhưng không sao.

- Tôi đã thấy rõ vì vẫn lái dù theo sát ông. Thế là bước đầu chúng ta đã được yên ổn.

Phờ-răng-xoa vừa nói vừa khoác tay Tân đi về phía mấy đồng lửa đang cháy to, tiếng củi nổ lách tách. Một người Mèo dáng cao và hơi gầy, mặc áo chàm cổ đứng có nhiều hàng khuy tết bằng vải, ngoài khoác chiếc áo choàng bằng da cáo, ngậm chiếc tẩu dài, cán bịt bạc, đi đến chỗ Phờ-răng-xoa và Tân.

- Đây là ông Vương, vua ở xứ này.

Tân nhìn thẳng vào người mà Phờ-răng-xoa vừa giới thiệu, khễ cúi đầu chào.

- Còn đây là ông Tân, một cộng sự giúp tôi hoàn thành trọng trách.

Người gọi là ông Vương, rút đầu ở miệng ra cúi mình chào Tân rồi quay lại phía sau nói một câu tiếng Mèo ngắn gọn như ra lệnh.

Lập tức có hai tên Mèo dắt hai con ngựa dây đủ yên cương đến. Phờ-răng-xoa nói một câu dài bằng tiếng Mèo cũng thành thạo như người địa phương và chỉ mấy chiếc hòm gỗ tiếp viện đang được bọn gia nhân của Vương khênh đặt lên thồ hàng trên lưng ngựa. Tân nhảy lên yên, xỏ chân vào bàn đạp cầm lấy dây cương do tên Mèo đưa cho, quay lại nhìn Phờ-răng-xoa vẫn còn đứng dưới đất nói chuyện riêng với Vương, đang được hai người Mèo đỡ lên lưng con ngựa ó đen bóng. Vương khễ thú gót chân vào bụng ngựa và giật cương:

— Ông Phờ-răng-xoa, ta đi chứ!

Phờ-răng-xoa cầm cương vụt gió cho con ngựa chạy một quãng, hẳn cũng chạy theo, hai tay cầm lấy yên và thoảng đã chêm chệ trên lưng ngựa.

— Tôi không ngờ ông Phờ-răng-xoa là một kỵ sĩ giỏi đến thế, lại thành thạo cả tiếng địa phương.

— Nhập gia tùy tục, đáo giang tùy khúc... Chữ nghĩa của nước ông đã từng nói như vậy.

— Ông Phờ-răng-xoa à! Tôi cũng xin nói một câu sáo ngữ: « Ông thật văn võ song toàn... »

Phờ-răng-xoa thích chỉ cười to:

→ Được câu khen của ông là điều thích thú.

Ba con ngựa phi nhanh về phía rừng xa. Phía trước và sau có những người Mèo cũng nằm rạp trên yên ngựa hua những cây đuốc bằng nhựa trám bốt cháy tỏa khói mù mịt và mùi thơm ngai ngái.

Trên đường đi không ai nói chuyện gì nữa. Tân kẹp chặt đùi vào mình ngựa tay nắm dây cương buông lỏng để cho con vật phi theo sát ngựa của Phờ-răng-xoa.

Quay lại thấy Tân ngồi không thoải mái, Phò-răng-xoa hỏi to :

-- Được không ông Tân ?

- Cố gắng cũng theo kịp ông và không để ngựa

Thực ra lúc đầu ngựa phi nước kiệu Tân thấy người bị xóc lên xuống như có ai đem mình tung hứng, rất khó chịu. Đến khi ngựa phi nước đại thì anh mới thấy êm và cảm giác như mình ngồi trên ghế đệm lướt nhanh như gió.

Ra khỏi thung lũng thì người nhà Vương cũng đã dập tắt mấy đồng lửa. Rừng núi trở lại mật mùng bí hiểm và chỉ chập chờn dưới ánh đuốc soi đủ tỏ lối đi gập ghềnh bên sườn núi. Ngựa vẫn phi nhanh. Lúc này Tân mới trở lại ý nghĩ của mình được. Anh thấy cần phải thận trọng và tỉnh táo với Phò-răng-xoa vì hẳn tổ ra ranh mãnh và lâu lĩnh, sành sỏi mọi thứ và sẽ có nhiều sự việc diễn biến phức tạp khác đến với anh mà anh chưa lường hết được. Còn một điều khó khăn là Tân không hiểu một tiếng Mèo nào thì sẽ nói chuyện với họ ra sao để tìm hiểu kỹ công việc của Phò-răng-xoa. Và họ có biết nói tiếng Kinh hay không mà từ khi xuống đến đất Tân chưa hề thấy họ nói một câu nào. Ngay cả Phò-răng-xoa cũng chỉ nói tiếng Mèo. Có thể là họ cố tình không để cho Tân nghe rõ những câu chuyện của họ và vai trò « cộng sự » của anh với Phò-răng-xoa chỉ là thừa. Và như vậy Lê-ông đưa Tân đi chuyến này có mục đích gì ?

Tân mãi suy nghĩ đến thủ đoạn của Lê-ông đối với anh và ngay cả Phò-răng-xoa cũng mới trao đổi qua loa về nhiệm vụ của chuyến đi này. Vó ngựa vẫn đều đều trên sườn đá, qua những cánh rừng đen tối, chợt Phò-răng-xoa cho ngựa chạy chậm sóng hàng vó ngựa của Tân :

- Sắp đến rồi ông Tần a

Qua chỗ ngoặt gấp, Tần nhìn về phía trước, trên đỉnh một quả đồi thấy có nhiều ánh đuốc. Ngựa của Vương bắt đầu lên dốc đi trước, tiếp sau đến Phò-răng-xoa rồi đến Tần và sau cùng là những người đi bảo vệ, đã tới trước công trại, có hai cánh gỗ lim dày nặng nề mở loang. Một đám đông gia nhân cả nam nữ, súng ống quanh người, cúi mình cung kính chào Vương và khách, một tiếng cồng nổi lên âm vang trong đêm rừng núi, cánh cồng phía sau khép lại. Ngựa vẫn ngược lên dốc và qua ba lần cửa như vậy mới tới chiếc sàn lát đá xanh. Cả ba người cùng xuống ngựa, bước lên bậc thềm đá vào nhũ đại sảnh rộng rãi, sáng rực ánh nến và bạch lập thấp la liệt mọi nơi. Một số đông phụ nữ Mèo váy hoa xòe rộng. Mỗi bước đi thì những nếp váy quay thành vòng xoay bên này, bên kia uyển chuyển theo bước chân, chạy đi chạy lại, mang những chậu nước nóng thơm, khăn, xà phòng để Vương và khách rửa mặt. Sau đấy họ lại thay chậu khác và một người con gái Mèo quỳ xuống dưới chân Vương và khách chờ rửa chân. Tần xuống ngừng khẽ rút chân ại khi người con gái Mèo nâng chân anh lên, nhưng Phò-răng-xoa đưa mắt cho anh và thản nhiên ngâm hai chân vào chậu nước ấm cho người phụ nữ kỳ cọ và lấy khăn bông lau khô. Tần cũng đành phải để cho họ làm, nhưng anh nhanh chóng nhắc chân lên tỏ cho người con gái Mèo biết anh không rửa nữa.

Sau khi đỡ mỗi một và trong lúc Phò-răng-xoa nói chuyện bằng tiếng Mèo với Vương, Tần đi lại bức tường ngắm ngĩa các bức tường thêu bằng gấm, các bức trướng bằng gỗ quý lên nước bóng. Đặc biệt bên cánh trái có treo la liệt các loại vũ khí, các kiểu dao găm, súng kíp, nổ, súng trận... Và các tấm da báo, hổ, thuộc kỳ căng khắp phòng đại sảnh.

Vương gõ vào chiếc khánh bạc nhỏ để ở bên cạnh chiếc gối xếp bằng da sơn quang dầu trơn bóng. Tất cả đám gia nhân nhón nhịp hẳn lên và tíu tíu bày tiệc rượu... Một tiệc rượu vương giả thời xưa đủ các món ăn cầu kỳ làm bằng thịt thú rừng : tay gấu, chân hươu, gân hổ, rượu mật ong v.v... Khi mọi người đang ăn thì có một người Mèo xin được phép vào chào Vương và khách. Vương chỉ tay ra hiệu cho vào và sau đó, một người Mèo đã đứng tuổi tụt giầy để ngoài hiên vào nhà cung kính vái chào Vương và Tân, sau đó hẳn khẽ mỉm cười quay lại Phờ-răng-xoa : « Xin chào ông quan hai ! »

Phờ-răng-xoa lừ mắt, người Mèo vội vàng cúi chào rồi rút lui ra ngay. Tân làm như không biết đến lời chào ấy và cứ chỉ của hai người, anh vẫn tiếp tục uống rượu thủ tiếp Vương và nghĩ : « Bọn chúng đều nói thạo tiếng Kinh, Phờ-răng-xoa là quan hai, chỉ có thể là sĩ quan của tình báo quân đội Pháp. »

Tan tiệc rượu, Tân xin phép đi nằm sớm vì người mới mệt, trong khi Phờ-răng-xoa và Vương đã nằm bên cạnh chiếc bàn đèn thuốc phiện.

— Ông Tân hút một điếu đề ngủ cho ngon.

— Tôi hút vào chỉ làm trò cười cho các ông vì chắc hẳn không quen thế nào cũng ho sặc sụa.

— Vàng ! Xin tùy ý ông.

Lúc Tân vào buồng nằm đã thấy cô gái Mèo rút rề bên lên đứng ở cạnh cánh màn. Tân vẫy tay ra hiệu cho cô gái Mèo ra ngoài để anh yên giấc. Cô gái Mèo mở to đôi mắt một mí hơi xénh nhìn Tân, rồi lẳng lặng quay ra. Sáng hôm sau tuy người còn mệt, nhưng Tân vẫn quen giữ nếp dậy sớm, anh ra hiên ngắm dãy núi đá vôi cao ngất, hiểm hóc còn chìm trong màn sương.

Anh làm vài động tác thể dục cho tỉnh người và thong thả đi dạo quanh sân.

Và lúc này Tân mới nhìn rõ trại của Vương xây dựng rất công phu. Những phiến đá xanh rộng lát mặt sân, trải dài ra tận ngoài chiếc cổng cũng xây bằng những phiến đá lớn. Trước nhà tiền sảnh treo một bức hoành phi sơn son thếp vàng có bốn chữ đại tự «Biên chinh khả phong» (công lao chinh chiến nơi biên ải). Hai bên là đôi câu đối khắc vào đá. Còn một đôi kỳ lân đá chầu trước cổng.

Qua nhà tiền sảnh đến trung đường, có đặt trước sân một hòn non bộ với núi đá và cây cối um tùm, khe nước, hang động, lát cả đều thu nhỏ lại, tạo ra cảnh rừng núi âm u hùng vĩ. Ở góc sân có xây chuồng sắt rộng như một gian nhà, trong nuôi mấy con gấu to lớn với bộ lông mượt đen nhánh, lưng lưng đi lại êm nhẹ, không tiếng động. Bên cạnh đó còn có một bể nước cũng được xây bằng đá xanh chứa đầy nước mát lạnh, trong vắt, đủ dùng cho một tiểu đoàn quân ăn uống trong vài tháng.

Sáng rõ một lúc lâu mới thấy Phò-răng-xoa tỉnh dậy, nét mặt tươi tỉnh, đến bên anh khẽ hỏi:

— Sao ông Tân nói cũng chú ý đến phong tục người Mèo hiếu khách.

— Tôi thấy người mệt, ngủ không biết đảng nào là đầu, đảng nào là chân vì chuyển đi trên trời và nhất là trên lưng ngựa.

— Mọi việc chỉ là thói quen.

Cả ngày hôm ấy và tiếp đến mấy ngày sau, Phò-răng-xoa chỉ họp với Vương và số bộ hạ thân tín của Vương. Dự cuộc họp còn có vợ ba của Vương, một người đàn bà đứng tuổi nhưng vẫn còn nhan sắc, linh lợi. Trong

cuộc họp ban đầu, Tân đã hiểu đại ý là quân đội Pháp sẽ giúp Vương xây dựng và củng cố lực lượng quân sự, gây thanh thế mạnh cho Vương ở vùng Mèo. Cụ thể là những hòm vũ khí đầu tiên đã được gửi đến cùng chuyến đi của hai người.

Trong khi đang họp lại có thêm hai thanh niên vạm vỡ, mặc quần áo bộ đội của ta, mũ có cài ngôi sao, lưng đeo súng ngắn tiến vào chào Vương và mọi người. Thoạt đầu Tân hơi ngạc nhiên, nhưng Phờ-răng-xoa đã nói ngay :

— Ông Tân, làm quen nhau đi. Hai anh này là tiểu đoàn trưởng và đại đội trưởng quân đội Việt Minh đây. Nhưng họ là con cháu tịn cây của ông Vương và cả tiểu đoàn Mèo cũng do ông Vương nắm.

Tân nghĩ ngay đến cuộc sống hai mặt của Vương, tuy bề ngoài theo ta, nhưng thực chất là họ vẫn câu kết với Pháp để chống lại ta.

Cuộc họp tiếp tục, Vương trình bày ý định mở rộng phạm vi ảnh hưởng của mình và như vậy cần có một lực lượng quân sự mạnh và thật trung thành. Khi Vương nói xong thì Phờ-răng-xoa nổi ngay :

— Ông Vương có thể huy động được bao nhiêu quân số người Mèo ?

— Người thì không thiếu, chỉ thiếu vũ khí, đạn dược..

— Điều đó thì ông Vương cứ yên tâm: Chúng tôi sẽ chi viện đầy đủ theo yêu cầu của ông, miễn là ông cũng đáp ứng được những yêu cầu của quân đội Pháp.

— Điều này để tôi còn nghĩ lại vì dù sao tôi cũng là một người lãnh đạo ở vùng này thuộc quyền của họ.

Tân còn đang muốn tìm hiểu « yêu cầu của quân đội Pháp » là gì thì vợ ba Vương đã lườm mắt nhìn chổng :

— Ông còn phải nghĩ cái gì nữa. Ông là cán bộ lãnh đạo của họ ở huyện nhỏ ranh có bờ bèn gì đối với cả giang sơn rộng lớn của người Mèo ta. Tôi đã phải lặn lội về Hà Nội để xin tướng quân A-lếch-xan-dờ-ri cho quân nhảy dù xuống đóng vị trí quanh vùng Mèo án ngữ các mặt thì ông càng ung dung ở xứ này mà làm vua.

Phờ-răng-xoa chợt quay lại hỏi Tân :

— Ý ông thế nào ?

— Tôi rất dốt về mặt quân sự, vả lại chắc ông đã nhận được lệnh của cấp trên, nhưng theo tôi... dù sao cũng phải cân nhắc kỹ... Việc đóng các vị trí án ngữ cho vùng đất đai hiểm trở, rộng lớn như thế này thì có lợi cho ông Vương thật, nhưng nếu chỉ có vài ba đồn bốt lẻ loi giữ khoảng rừng bát ngát thì sự chi viện cho nhau khó khăn, tiếp tế vũ khí và lương thực cho các đồn phải dùng máy bay vì các bốt nằm sâu ở hậu phương kháng chiến nên không có cách gì khác và còn việc bổ sung quân số... Một khi bị Việt Minh bao vây lấn công thì sẽ có lực lượng nào làm hậu bị. Hơn nữa việc đồ quân, đóng bốt sâu vùng kháng chiến phải là một chiến dịch nằm trong thế trận chung, ông Phờ-răng-xoa chắc hiểu điều này hơn tôi... Nếu không có đủ những yếu tố ấy thì vài ba đồn bốt chỉ là nhúm muối bỏ biển...

Phờ-răng-xoa nghe Tân nói chỉ gật gù có vẻ tán thành ý kiến của anh.

— Thế thì các ông bảo làm cách gì để bảo vệ chúng tôi giữ được thế lực cho vững mạnh. Không có lẽ ông Phờ-răng-xoa và ông đến đây với bao gian nguy chỉ để bàn xuống công việc à ?

Vương vẫn ngồi im lặng. Mấy bộ hạ của Vương nhao nhao tỏ ý kiến phản đối :

— Tuyển mộ thêm quân, thành lập thêm hai tiểu đoàn Mèo nữa và nếu có vũ khí đầy đủ thì chúng tôi sẽ là lực lượng hỗ trợ cho quân đội của các ông khi đã đóng chốt ở vùng này. Chúng ta dựa vào nhau làm thế chi viện sẽ đủ sức đối phó với các cuộc tấn công của Việt Minh.

— Phải như thế lực lượng của chúng tôi cũng mạnh đủ làm hậu thuẫn cho các ông ở vòng ngoài.

Tân vẫn thông thả nói:

— Điều ấy rất thuận lợi... Nhưng ông Vương cũng còn phải tính đến việc: Ông Vương có sẵn sàng nổi dậy để làm một khu tự trị riêng biệt hay vẫn cần giữ hai bộ mặt khác nhau. Có thêm hai tiểu đoàn nữa, nhưng với danh nghĩa gì để thành lập, trong khi ông Vương vẫn là cán bộ phụ trách ở huyện này của Việt Minh. Nếu gọi là tuyển quân để giữ địa phương thì khi họ điều quân hay cử người chỉ huy khác đến thì ta sẽ giải quyết ra sao? Tân chỉ vào hai viên tiểu đoàn trưởng và đại đội trưởng — Ngay cả hai ông này nếu bị Việt Minh điều động đi đơn vị khác thì thế nào? Ông Vương chấp hành thì là công « làm cỗ cho người ta xơi. » Còn nếu chống lại thì... Điều này ông Vương có ý kiến chắc chắn hơn vì tôi không được rõ hoàn cảnh cụ thể của ông Vương ở đây đã thu phục được các lực lượng lẻ tẻ khác hay chưa?

Thấy Tân nói vậy, cuộc họp im lặng vì những điều anh nói rất phải. Nếu chỉ tính một nước liều lĩnh thì dễ thất bại. Không khi nặng nề trù lên cuộc họp. Tân đưa mắt lướt qua mọi người: Vợ ba Vương có vẻ nóng nảy cứ cựa mình luôn. Vương thì trầm ngâm suy nghĩ. Phờ-răng-xoa ngả người ra ghế hút thuốc và cười tủm tỉm, còn mấy bộ hạ của Vương thì im lặng nhìn nhau. Tân biết bọn họ chỉ hữu dũng vô mưu, và để khỏi gây

một cảm giác bất mãn đối với anh, nhất là anh phải tìm cách trì hoãn sự việc để sau này có điều kiện anh sẽ báo cáo ra ngoài tìm cách đối phó, còn bây giờ... Tân nói tiếp... ●

— Tôi có một thiên ý...

Mọi người chăm chú chờ nghe ở anh một ý kiến giải quyết cái bế tắc vừa rồi.

— Hiện nay quân đội Pháp mới án ngữ hành lang biên giới từ Móng Cái về Lạng Sơn và cũng đang phải đối phó với chiến dịch mở rộng biên giới của Việt Minh. Còn từ Lạng Sơn lên giáp Sơn La, Lai Châu thì chưa có khả năng rải quân. Vì vậy mở rộng các đồn chốt ở vùng này cần phải có thời gian để ông Vương gây thanh thế gộp giang sơn vào một mối có thực lực về quân sự và cả mặt kinh tế, hậu cần để xây dựng căn cứ bí mật riêng. Trong khi ấy quân đội Pháp sẽ tuyển quân người dân tộc Mán, Thanh Y ở vùng Quảng Yên — Móng Cái, huấn luyện họ nhảy dù xuống trụ lại các căn cứ bí mật chuẩn bị cho một cuộc chiến tranh ở rừng núi khi ông Vương thấy cần thoát ra khỏi ảnh hưởng của Việt Minh... Tuyển số người này có hai điều lợi là ông Vương vẫn có số dân Mèo làm hậu thuẫn dự bị bổ sung, còn số quân đóng ở đây quen rừng núi để hành quân tác chiến, nhưng lại lạ vùng xứ sở không thể chống đối được ông Vương.

Tân vừa nói dứt thì Vương đã gật đầu lia lịa :

— Ông nói trúng ý tôi. Giang sơn của tôi có nhiều tài nguyên, nhưng vẫn còn phải chia năm sẻ bảy, bây giờ tôi chưa nắm được hết họ để thu về một mối. Trong vùng còn có nhiều thế lực khác như họ Dương, họ Bạch Dịch, họ chưa hẳn thuận phục mình. Tuy tôi được Trương thống chế cử hai cố vấn sang giúp, nhưng mối chỉ là trên lý thuyết xa vời, còn cần phải có hành động

thực tế. Tôi sẽ cố gắng làm công việc này để chờ thời cơ và khi tôi có đủ điều kiện thì rất mong các ông sẽ thiết thực giúp đỡ.

☞ Vợ ba Vương tươi hẳn nét mặt, quay lại nói tán Tàn :

— Ông còn trẻ nhưng thật đa mưu lúc kể.

Phờ-răng-xoa cười vang :

— Tôi chấp nhận ý kiến của ông Tàn, ông nói rằng không hiểu gì về quân sự, nhưng theo lời ông thì quả thật ông là nhà quân sự giỏi là đẳng khác. Tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ của mình ở giai đoạn sau.

Vợ ba Vương liếc mắt cười lảng lơ : « Nếu được ông ở lại giúp làm cố vấn cho vợ chồng tôi thì thật là vạn hạnh... Dù sao ông cũng là người mình sẽ không làm cho Việt Minh để ý (1)

— Tôi cũng xin góp vài ý thô thiển, còn mong các vị bồi đắp thêm.

Cuộc họp về sau chỉ bàn một vài phương hướng hành động của Vương trong vùng, không ăn nhập gì với nhiệm vụ của Phờ-răng-xoa và Tàn, nên sớm được giải tán.

Phờ-răng-xoa khe rĩ tai Tàn :

— Ông được sự cảm tình của bà Ba rồi đấy. Tiếc rằng ông không ở lại được. Nếu lần sau có dịp...

Một hôm Phờ-răng-xoa ngộ ý cùng Tàn ra huyện lỵ Phó Bảng để thăm địa thế và sinh hoạt của nhân dân.

— Ông định với bộ mặt như vậy đi ra đấy để nộp mạng cho Việt Minh sao ?

— Cũng là một chuyện phiêu lưu, nhưng mắt thấy hơn là tai nghe. Tất nhiên tôi cũng phải hóa trang và la

---

(1) Ý so sánh với 2 cố vấn Tàu

đi cùng với ông Vương vào lúc nhà nhem tối thì cũng chẳng ai biết được.

— Ông có thể miễn cho tôi việc mạo hiểm này. Ông mới là vai trò chính, còn tôi chỉ là phụ...

Thực ra đêm hôm đầu tuy còn mệt mỏi, nhưng Tân cứ nằm suy nghĩ mãi về việc chúng yêu cầu anh đi với Phờ-răng-xoa lên vùng Mèo, nói là để giúp hấn, thì ngược lại anh còn kém hấn về mọi sự hiểu biết phong tục vùng trên này. Và tại sao anh đang thuộc Phòng Nhi của Pháp đảm nhiệm thì lại có chuyện để anh đi cùng với Phờ-răng-xoa là sĩ quan tình báo...

Chỉ có thể là một sự thử thách đánh giá con người anh hơn là một nhiệm vụ. Anh biết Lê-ông và Gam-bi-ni muốn điều anh đi xa để xem anh có phải là người của Điệp báo tất phải tìm liên lạc hay hộp thư bảo cáo xin chỉ thị về chuyến đi bất ngờ này. Qua sự theo dõi hành động của anh, chúng sẽ nắm được bộ mặt thật và phá luôn cả đường dây bí mật nữa. Cũng nhờ có sự suy nghĩ thận trọng nên khi anh biết Lê-ông muốn cử anh vào chuyến đi này, Tân đã không tìm đến hộp thư liên lạc. Và bây giờ Phờ-răng-xoa rủ anh ra vùng kháng chiến có thể cũng là một việc thăm dò hay không?

— Ông đã không muốn đi thì tôi cũng chẳng cần ra đây làm gì nữa.

— Cũng phải! Vì nếu có xảy ra việc gì với ông, một mình tôi sẽ xoay sở ra sao?

— Tôi đã đưa ông đi thì cũng có cách đưa ông về an toàn. Nếu ông thấy cuộc sống ở đây tẻ nhạt thì chúng ta có thể về Hà Nội trong vài ngày nữa.

— Sao lại về nhanh thế... Ông nói chúng ta sẽ ở lại thời gian dài?

— Đây là dự kiến. Xong việc chính rồi, tôi chỉ còn vài áp phe với gia đình ông Vương mà thôi.

— Xin ông cứ quyết định.

Mấy ngày hôm sau, Tân thấy người nhà Vương chuẩn bị đóng những gói bọc kín vào mấy chiếc hòm gỗ. Trên mặt chiếc hòm, tay Phò-răng-xoa để chữ : « À monsieur Tân ! » (Của ông Tân) Anh đoán là quà tặng của Vương, liền đến bên cạnh Phò-răng-xoa chờ hẳn viết xong liền cầm lấy que mực chữa lại « De monsieur Tân à monsieur Francois » (Của ông Tân tặng lại ông Phò-răng-xoa).

— Thế này là thế nào ?

— Của tôi tặng lại ông mà !

— Làm thế không tiện đâu ? Ông có biết những món quà gì trong hòm này không ? Nếu đem về Hà nội thì giá trị lớn lắm đấy.

— Đối với tôi, cái giá trị không gì bằng sự tin cậy. Lần đầu tiên gặp ông nhưng tôi rất có cảm tình vì sự hoạt bát và cởi mở của ông. Tôi xin được phép gửi lại tặng phẩm này để làm món quà ra mắt, dù trong hòm đó có vàng bạc hay kim cương cũng thế thôi.

Phò-răng-xoa ôm chầm lấy Tân :

— Xin cảm ơn, rất cảm ơn tình bạn cao thượng và lòng chân thành hiếm có của ông. Tôi xin ghi nhận một món nợ tình thần đối với ông mà không dám nói đến món quà này... Ngày mai chúng ta sẽ lại đi ngựa ra Bảo Lộc đến đồn của Pháp rồi từ đó họ có nhiệm vụ đưa chúng ta về Hà Nội. Ông lại phải vất vả trên lưng ngựa vài ba hôm nữa đấy.

— Tôi cũng chán cảnh vật quá âm u hiu quạnh này.

— Ở đây mà ông cho là hiu quạnh... Tôi lại muốn sống ở đây mà không được.

— Nhưng phải ở cương vị như chúng ta bây giờ, súng mới được khoan dài như thế. Còn nếu ông lại là một đồn trưởng thì lại khác, nhiều cái lo toan sẽ đè nặng lên hai vai ông... Có thể làm ông ăn không ngon, ngủ không yên nữa.

— Phải, phải. Rất đúng. Ông lập luận điều gì cũng xác đáng, không trách lẫn đầu đến đây ông đã được lòng bà Ba ngay.

Tân biết Phò-răng-xoa tôn trọng mình chẳng qua vì cái hòm tặng vật kia mà thôi, nhưng anh cũng mỉm cười:

— Ông mới là nhân vật chính mà người ta trọng vọng.

Hôm ra về Tân và Phò-răng-xoa cùng mặc bộ quần áo dân tộc, mũ da đội sụp gần mắt. Gia đình Vương và họ hạ đều có mặt tiễn đưa. Ra đến thềm nhà đại sảnh, chợt Vương nói:

— Thong thả đã!

Rồi Vương quay vào nhà đến bên tường treo các thứ vũ khí lấy con dao găm xương và đưa cho Tân:

— Hình như ông Tân thích con dao này lắm. Hôm đầu tôi thấy ông cứ ngắm nghía mãi nó.

Quả thực như vậy, nhìn con dao găm chuôi ngà lên nước vàng bóng, lưỡi nhỏ như lá lúa. Anh đã lấy con dao trưng tay Vương.

— Ông bấm vào cái chốt ở đầu cán dao mà xem.

Tân làm theo thì đột nhiên con dao găm hoàn chỉnh tách ra làm hai lưỡi rời nhau mà chúng được ghép rất khéo, thoạt nhìn tưởng như chỉ có một con mà thôi. Tân cầm lấy dao, gạt lưỡi vào tay thấy sắc như nước.

— Đây là loại « Diệp phi dao », chập vào là một con dao găm, khi tách ra, Vương cầm lấy một lưỡi dao

vung mạnh cánh tay vào birc tường gỗ trước mặt, lưỡi dao loáng lên cắm phập vào trong gỗ, chuôi ngựa rung rinh...

- Xin đa tạ ông Vương.

Tân cắt con dao vào chiếc túi bằng da báo găm, thì Phò-răng-xoa đã lễ nhị giới vào tay anh đồng bạc hoa xóc. Tân hiểu ý, đưa tay vào túi rút chiếc khăn tay đề đồng bạc vào giữa đưa đến trước mặt Vương.

- Xin ông nhận cho tín hiệu chân thành cảm ơn của tôi...

Vương cười rất lớn một cách hài lòng vì việc làm của Tân đúng phong tục người Mèo. Vợ Ba của Vương thấy thế cũng đon đả, miệng cười mà đôi mắt cứ long lanh đưa tặng Tân một chiếc túi thỏ cầm có thêu các hình hoa văn trang trí, không rõ trong đựng vật gì mà cũng thấy nặng.

Tân khề cúi đầu cảm ơn, Phò-răng-xoa và Tân cùng lên ngựa, cả 5 người Mèo mang lương thực và súng đi hộ vệ. Tân không thấy những hòm đồ ấy đi cùng nên nhìn quanh, Phò-răng-xoa hiểu ý nói ngay:

- Những hòm ấy đi trước chúng ta một ngày. Chúng ta đi hôm nay theo đường tắt và ngựa phải đi nhanh. Bốn chúng sẽ đón ta tại địa điểm ấn định, gần đồn Bảo Lộc.

Trên đường đi, để giữ bí mật nên không ai nói chuyện gì mà chỉ buông lỏng dây cương cho ngựa phi nhanh theo mấy người Mèo đi hộ tống. Đến cánh rừng gần đồn Bảo Lộc, Tân đã thấy 3 con ngựa thồ hàng ở đấy. Cả đoàn chờ sẵn tối mới ra khỏi rừng. Khi đến gần đồn, Phò-răng-xoa cho một người Mèo bần ba phát súng và cầm mảnh khăn trắng phi ngựa đến trước đồn. Một lát sau, cổng đồn mở một quãng, một tiểu đội

Linh Âu-Phi mang súng ra phục ở hai bên đường để yểm hộ cho đoàn của Phò-răng-xoa tiến vào đồn giữa bọn lính đứng nghiêm chào.

Tối hôm ấy, trưởng đồn mở tiệc khoản đãi Phò-răng-xoa và Tân. Hôm sau một đoàn xe có lính hộ vệ theo Phò-răng-xoa đến chặng đường có đồn binh khác an toàn mới quay về.

Tân đang nằm xem sách thì Pôn xộc vào buồng rất tự nhiên quen thuộc. Tân đã biết Pôn hay làm như vậy nên thản nhiên bỏ tờ báo xuống hỏi?

— Chắc lại có công cán nữa phải không?

— Không! Lâu không gặp anh nên tạt qua thăm anh thôi. Anh đi vùng Mèo về có quà gì không?

— Có nhiều đấy, nhưng tôi không nhận mà chỉ nhận có hai vật này.

Anh chỉ cho Pôn xem con dao găm và chiếc túi bằng vải Thổ cầm treo trên đầu giường: « Anh cứ lấy xuống mà xem! »

Pôn rút dao ra khỏi vỏ, lật đi lật lại ngắm nhìn.

— Anh bấm vào cái chốt ở đầu cán dao ấy.

Pôn làm theo và « à » lên một tiếng.

— Diệp phi dao, nghĩa là con dao mỏng như chiếc lá... dùng để ám toán kẻ địch.

— Tuyệt thật! Món quà độc đáo đấy! Còn cái túi thổ cầm này, chắc lại của một nàng tiên rừng tặng anh phải không?

— Tiên thì không phải, mà là bà Chúa, vợ ba của Vương, vua xứ Mèo đấy!

Tân ngồi dậy, ra bàn cùng với Pôn hút thuốc, uống nước, nói chuyện :

— Anh chắc bận nhiều việc lắm nhỉ?

— Chúng tôi đang nghĩ có bàn tay của công an Việt Minh cài vào nội bộ mình nên sự việc xảy ra liên tiếp đúng vào dịp anh vào đây với chúng tôi.

— Các anh đã nắm được đầu mối gì chưa? Sao không bắt tôi tra tấn xem sao?

— Ôi, xin lỗi anh, tôi vô tình nhắc đến chuyện ấy mà không có ẩn ý gì đâu.

— Nhưng theo tôi hiểu thì Liên là người của các anh, cụ thể là của anh đây chứ. Tôi còn nhớ ngày đầu mới vào đây, anh đã dẫn Liên lại thăm tôi... Rất có thể Liên được các anh tung ra vùng kháng chiến và là chủ trương của ông Lê-ông và Gam-bi-ni. Việc đưa tin Liên trốn chỉ là màn khói của các anh thôi...

— Không! Không! Nhưng có lẽ tôi sai lầm.

— Thì ở đời này ai không có một lần tội lỗi.

— Thôi, nói chuyện với anh tôi không thể nào theo kịp. Hôm nay đến thăm anh cũng chỉ nhờ anh một việc : Anh có đến chơi ông chú xin anh lưu ý thăm dò giúp tôi quan hệ của ông với số người cầm đầu Quốc dân đảng Việt Nam ở vùng ngoài đó nhé.

— Anh lại biến tôi thành một tay chân của Phòng Nhì rồi.

— Không phải thế! — Pôn giơ cả hai tay lên trời như để thanh minh. — Đơn thuần mà nhờ anh việc này là của tôi. Đã là tình bạn, tôi hay bộp chộp nói thẳng. Anh cũng biết rõ : Ở đời này, người ta ai cũng muốn đi xa hơn chỗ mình đứng, mà không ai muốn dậm chân tại chỗ mãi cho đến hết cuộc đời.

- Ồ! Thì ra sự mầu cùn của anh đề đưa anh lên bước đường công danh chứ gì. Thôi, tôi cũng nề anh và vì tình bạn sẽ cố gắng giúp anh việc này. Nhưng cũng xin nói trước đề anh rõ là khả năng điều tra của tôi kém lắm đấy.

- Tôi tin ở anh... Lâu hay chóng cũng được. Chỉ cần anh lưu ý giúp... Rất cảm ơn anh và mong có dịp tôi phục vụ lại anh...

Tân cười xòa:

- Điều ấy thì còn lâu.

- Trước mắt tôi nghĩ phải tìm cho anh một cô bạn vừa ý... Ở trong này mà anh sống như ông thầy dòng ấy.

- Thôi, đề tôi tự lựa chọn, kẻo như cô Liên mà anh đưa đến có khi còn làm cho tôi vào ngồi tù lây là chẳng khác. Còn anh trông các ông thầy dòng sống yên tĩnh lắm sao?

- Có lẽ! Xin tùy ý anh.

Pôn rút điều thuốc châm hút rồi lại vội vàng từ biệt Tân đi ngay. Ra đến cửa hăn còn quay lại nháy mắt với anh kiểu ranh ma.

- Cứ thế, anh Tân nhé...

Từ sau buổi đầu gặp ông chú, Tân bận nhiều việc và có những chuyện xảy ra không được yên lành cho anh, nên Tân cũng chưa có dịp lại thăm chú, thăm anh nữa. Hôm nay Tân mới có thời giờ rỗi, nên anh đã xách bộ đến phố Hàng Chuối, tới căn nhà kín cổng cao tường, êm ả như một biệt thự. Anh bấm chuông

chờ một lúc thì có người nhà ra mở hé lỗ cửa sắt nhỏ nhìn ra:

— Ở cậu Tân, mời cậu vào chơi. Hôm nay ông tôi có nhà mà chưa ra cò-li-ních (bệnh viện tư).

Tiếng xích sắt va vào cánh cửa tôn dày loảng xoảng, cánh cửa mở rộng cho Tân bước vào và người nhà lại vòng xích khóa lại ngay.

— Sao lâu nay cậu không lại chơi. Từ buổi cậu đến chơi lần đầu, thẩm thoát đã gần 1 năm rồi đấy.

— Anh còn lạ gì, những người kháng chiến «dinh tế» (1) trong này còn phải qua thời kỳ dò xét, thẩm tra đã chứ. Vì vậy tôi chưa thể đến thăm chú thẩm tôi được... Và lại thời gian qua tôi cũng gặp nhiều điều không may lắm... Đạo này anh có được tin gì ở quê lên không?

— Cũng có tin qua người này, người nọ. Làng cháu đã lập lễ rồi cậu ạ. Nhưng nghe đầu lúc đầu lý trưởng cũng hay lời thôi lắm, sau bị kháng chiến cảnh cáo nên đã xin rút lui. Còn bây giờ ông lý khác lên thay thì cũng hai mang. Lâu lắm nhà cháu cũng có lên chơi một lần. Xem ra độ này bu cháu ăn nói hoạt bát lắm.

— Như vậy, tôi cũng mừng cho anh chị.

— Cậu lên chơi đi, ông cháu cứ nhắc luôn đến cậu đấy! Ít lâu nay ông cháu đưa ở đâu về một cô nói là giúp việc làm thư ký, mà sao cháu trông cô ta ghét, ghét là...

— Việc của cô thư ký thì mặc cô ta, không đụng chạm đến anh thì thôi. Việc gì mà yêu với ghét.

---

(1) Trốn về nội thành.

— Ấy là cháu nói chuyện vậy, đề cậu có gặp cô ta thì cũng chú ý. Thấy cậu cô ta lại không xoắn chặt lấy à!

— Anh này chỉ nói bậy. Với ai người ta cũng bám lấy hay sao.

Anh người nhà cười tí mắt, nghiêng nghẹo cái đầu : « Cơm gạo trong này có khác, trông cậu béo trắng hơn đạo đầu mới vào... »

— Lúc nào rồi rã tôi sẽ nói chuyện với anh, còn bây giờ đề tôi lên thăm chú thím tôi đã.

— Tinh cháu vậy đó! Vả lại lâu ngày mới được gặp cậu nên cháu cũng mừng. Hôm nào ông cháu vắng nhà, bà cháu đi chơi, cậu đến cháu kể cho cậu nghe khối chuyện vui trong này.

— Chuyện với anh thì cả ngày không hết.

Tân vừa cười vừa bước chân lên cầu thang, anh người nhà cứ bám theo sau nói chuyện mãi. Tân quay lại giúi vào tay anh ta tờ giấy 10đ : « Đề anh mua thuốc hút nhé! »

— Cảm ơn cậu, gặp cậu lần nào cháu cũng được cậu cho tiền, quý hóa quá.

Tân lên hết cầu thang còn nghe anh ta nói chuyện một mình.

— Anh này thực thà mà cũng hay chuyện con gà, con kê lắm... Nhưng Tân lại thấy có thể giác ngộ anh ta được.

Anh bước chân lên hết cầu thang đến cửa phòng đã thấy một cô gái người cao cân đối, dầy dà, tóc uốn gọn ôm lấy khuôn mặt tròn trông càng nổi sức trẻ nhanh nhẹn, khỏe mạnh. Đôi môi son đỏ hơi cong, cái cằm dầy dặn hai ngấn, mặc chiếc áo dài màu hồng phơn phớt cánh đào phai càng làm nổi bật làn da cũng trắng

hồng, đứng chờ ở cửa, tươi cười chìa tay ra bắt tay anh.

— Chào anh Tân, em là Phượng, thư ký của bác sĩ Năm nhẹ bàn tay đầy vôi những ngón dài múp míp. Tân nghiêng đầu:

— Xin chào chị. Tôi là Tân, cháu ruột chú tôi.

— Em vẫn nghe bác sĩ nhắc đến anh luôn, nhưng hôm nay mới hân hạnh được gặp anh.

Rồi Phượng né sang một bên, nghiêng đầu, đôi mắt to đen láy nhìn thẳng ngắm Tân và cũng như mời Tân vào cửa.

Tân giơ tay mời cô đi trước rồi anh theo sau

— Lay chú a!

— Cháu Tân đây à! Chú đã nghe thẳng người nhà nói léo nhéo ở dưới cầu thang rồi.

Bác sĩ S., người to lớn bệ vệ, tóc chải ngược càng để lộ vầng trán cao rộng, đeo đôi kính trắng gọng vàng, ngàng đầu nhìn Tân cười rộng mồm:

— Sao bây giờ cháu mới đến thăm chú. Từ bấy đến nay đã gần 1 năm rồi đấy. Chỗ ăn ở ra sao rồi. Có thuận tiện không? Trông cháu dạo này hồng hào khỏe mạnh đấy chứ. Người ta cứ bảo ở ngoài kháng chiến gian khổ lắm. Chủ trông cháu lại cao lớn hơn ngày đầu cháu mới vào. Bây giờ rõ ra anh thanh niên chín chắn rồi. Hôm nay thím đi lễ chùa. Gặp được cháu lần này chắc thím mừng lắm đấy. Thím cứ nghe tin cháu bị những bước không may, than thở mãi rằng cháu không đến đây ở với chú thím như ngày nào cháu còn nhỏ... Thôi thì «Xây cha còn chú, xây mẹ bú dì.» Cháu lại về đây ở với chú thím nhé. Cháu muốn công việc gì hay đi du học nước ngoài, chú thu xếp cho ngay..

Kia cô Phượng! Sao đứng mãi thế. Hai chú cháu tôi đã gần 1 năm mới gặp nhau đây... Phiên cô cho cháu tôi uống một chút gì... Cháu uống gì nào? Bia hay nước ngọt?

Bác sĩ vừa nói vừa đứng dậy ra chỗ bộ ghế sa lông Tàu bằng gỗ trác, mặt tựa lưng bằng đá hoa vân bóng lộng...

— Thưa chú cho cháu uống nước chanh.

— Chú uống nước khoáng để dễ tiêu hóa... Ăn uống dạo này khó tiêu lắm.

Tân nhìn cái bụng của ông căng tròn, nghĩ bụng: «Chú ăn nhiều, hoạt động ít nên nó sinh ra như vậy.»

Anh ngồi vào ghế, lấy thuốc hút thì Phượng đã bung khay nước đến.

— Sao lại lấy hai cốc? Cả cô cũng phải uống với chúng tôi cho vui. Có ai xa lạ đâu. Cháu Tân mà tôi vẫn thường nói chuyện với cô đấy.

Phượng lấy điều ướn éo lưng ông đi lấy thêm cốc và nước chanh. Tân đưa mắt nhanh: «Sắc sảo và hơi lẳng lơ?»

— Thế nào, cháu đã nghĩ gì chưa? Đến đây ở với chú thím chứ? Em Thành đã đi du học mấy tháng ở Pháp rồi. Em nó cũng học theo nghề của chú. Còn em Hằng theo học Ban Tú tài, năm nay cũng ra trường. Hôm nay em nó cũng đi với thím cháu lên chùa Quang Hoa.

— Em Thành cháu có hay viết thư về thăm chú thím không?

— Một tháng một lần, nhưng hai ba tháng nay chưa thấy nó gửi thư về nhà... Kia cháu uống nước đi. Xin mời cô Phượng.

- Bác sĩ đề mặc cháu. Mời anh Tân. Anh ở nhà riêng có ai trông nom cơm nước cho anh không?

- Cảm ơn chị. Tôi cũng có mọn một người cơm nước giặt giũ cho.

- Anh ở cò đơn thể à? Sao anh không đến ở với bác sĩ, có chú cháu, có anh em và hàng ngày em làm việc ở đây... nên nhà cũng đủ người cho anh vui.

- Xin cảm ơn chị. Vì tôi cũng chưa biết làm ăn gì, còn lêu têu lắm.

- Cháu Tân à? Hình như trước đây cháu có tập luyện võ Giu-đô phải không.

- Thưa chú vâng ạ.

- Thời gian ở ngoài kháng chiến cháu có tập luyện gì không?

- Thưa chú, vẫn ổn, võ luyện, tuy bận việc nhưng cháu cũng phải tập đề cho khỏi quên, chỉ hiểm thực tập không có đối thủ thôi ạ.

- Ủi! Ủi! Thế cũng được... - Bác sĩ S gật gù, suy nghĩ một lúc... Chú hỏi thật cháu nhé, cháu có muốn mở lớp huấn luyện võ Giu-đô không? Chú sẽ đảm đương việc mua nhà, tìm câu lạc bộ và giới thiệu trên báo chí cho cháu đề kết nạp võ sinh. Nếu cháu bận, chú cũng sẽ tìm được võ sư giúp cháu, chỉ cần cháu đứng tên của lớp luyện võ ấy thôi.

- Thưa chú, cháu sợ mình còn non nớt chưa đủ trình độ mà làm lớn thì có khi thất bại.

- Trông anh Tân có thân hình cân đối của lực sĩ. Anh mở lớp huấn luyện thì có khi em là người đầu tiên đến xin làm học trò của anh đấy. Anh có nhận phụ nữ học Giu-đô không?

— Giu-dô là môn võ thuật chuyên dùng « như đánh cương », lấy cái mềm dẻo để chống lại cái cứng rắn, nên phụ nữ cũng theo học được.

— Châu bằng lòng chứ? Chú sẽ tiến hành ngay nếu châu ưng thuận. Tán ạ, sống trong thời buổi này muốn gì cũng phải có vai trò để có tên tuổi, nếu không dễ bị chèn ép lắm. Thời buổi nhiều nhương mà. Chứ nguyên cái bằng bác sĩ thì kiếm ăn cho đủ cũng khó.

— Thưa chú, xin cho châu nghỉ một thời gian, châu xin đến hầu chuyện chú sau.

— Hà, hà. Châu sao giống tinh tinh bác giai thế... Bố châu lúc nào cũng ung dung điềm đạm, không hấp tấp. Chú học mãi cái nếp ấy mà không được.

— Chú cứ nói thế. Bố châu có tính thâm trầm của nhà nho không gặp thời, đâu được như chú có tầm quan sát rộng về thời cuộc.

— Thật là: Mẹ hát con khen hay... -- Cô phượng có nghe thấy châu tôi nói không?

— Thưa bác sĩ, thật đấy ạ. Châu mới làm việc với bác sĩ một thời gian ngắn, nhưng châu cũng có nhận xét đúng như anh Tán.

— Thời buổi này, những người yêu nước có nhiều cách nghĩ khác nhau về đường lối.

— Chú nghĩ rằng dù sao thì mình cũng không thể bằng quan như bác sĩ TXL, như giáo sư HXH... Nhưng ông này lúc gặp thời thì vung vẩy, nhưng sau đó lại có thái độ « mũ ni che tai ». Cả ngày chỉ ở trong nhà kín cổng cao tường, không tiếp xúc bên ngoài, thậm chí bạn bè đến chơi cũng ít dăm thắm, nên sống gần như biệt lập... Chú mới nhận xét bề ngoài các ông ấy như vậy, có thể bên trong thì chưa rõ. Nhưng dù thế

nào mình cũng cần có thái độ rõ ràng, không ngã nghiêng hay lừng chừng nước đôi-được. Mình hãy tùy theo sức mình mà làm việc.

— Thưa chú, cháu cũng nghĩ như vậy nên mới phải vào trong này tìm con đường khác cho mình.

— Anh Tàn đã ở vùng kháng chiến về?

— Tôi cũng vô tình chưa cho cô Phương biết hoàn cảnh của cháu tôi.

— Để rồi cháu phải bắt anh Tàn kể cho cháu nghe những chuyện ngoài đó mà cháu chưa hình dung ra được.

— Rất có thể chú cháu tôi cũng đi một con đường... Phải không cháu?

— Cháu cũng mong được theo chân chú mà đi.

Hai chú cháu còn hàn huyên mọi chuyện làm ăn về nhà cửa họ hàng. Trước khi ra về, Bác sĩ S. còn dặn lại Tàn :

— Cháu nhớ cho chú biết kết quả sớm nhé. Mọi việc, chú sẽ thu xếp đầu vào đây cho cháu... Rồi ông bắt tay Tàn và hẹn lần khác Tàn đến chơi cho thím và em Hằng gặp.

Phương đưa Tàn xuống cầu thang ra tận cổng, chuyện trò tíu tít như tranh cãi lời nói của anh. Anh người nhà theo ra mở cổng thấy vậy liền nói ngay :

— Cô Phương quen cậu Tàn tôi nhanh thế! Hi, hi tôi biết trước mà. Gặp cậu tôi, thế nào cô cũng thân được ngay...

Tàn khẽ đưa mắt cho anh người nhà, thăm bảo anh đừng tỏ sàng như vậy, còn Phương thì lại như không để ý đến lời giễu cợt ấy mà nói thêm :

— Một người như cậu Tàn của bác thì cô gái nào chiếm được trái tim của cậu ấy là hạnh phúc lắm.

— Chị cứ nói thế!

— Sao cô không chiêm lấy trước có hơn không?

Phượng phá lên cười ngặt nghẽo:

● — Bác cũng bạo mồm thật. Điều đó phải hỏi cậu Tân nhà bác chứ.

Ra đến cổng, Phượng đưa tay cho Tân bắt và để lâu hơn một chút, không rút tay về làm Tân cũng vì lịch sự không dám buông tay ra ngay.

— Anh Tân đến chơi luôn nhé. À quên, địa chỉ của anh ở phố nào nhỉ?

Tân đã định không nói, nhưng anh biết rồi Phượng cũng tìm đến được nhà qua ông chú anh cho biết, nên Tân nói số nhà và tên phố.

— Tôi hay vắng nhà luôn nên chẳng có giờ giấc nào cả...

— Trai chưa vợ mà. Em sẽ đến thăm anh.

Tân thoáng một nét buồn khi nghĩ đến ngày đầu gặp. Liên cũng hẹn như vậy.

— Hình như anh không thích em đến chơi thì phải? Em thoáng thấy anh có nét mặt không vui.

Tân nghĩ: Cô này nhan sắc trí và quả là sắc sảo. Người như vậy chắc cũng hiểu nhiều chuyện, mà công việc của anh, càng biết nhiều chuyện càng hay, nhất là chuyện hoạt động chính trị của chú anh, nên Tân đổi bộ mặt vui vẻ:

— Ngược lại, tôi chỉ sợ chị đến thăm chỗ ăn ở quá lộn xộn lại chê cười thêm.

— Con trai ai chả thế. Phải có bàn tay của phụ nữ sắp xếp mới gọn gàng được.

Thấy anh người nhà cứ loay hoay với chum chia khế công, Tân cũng muốn thoát ra khỏi những câu chuyện bâng quơ nên xin phép Phượng quay đi ngay.

“ Bước thong thả trên đường vắng, Tân lại nghĩ đến Liên, giờ này đang ở tận vùng nào và đã quen với cuộc sống thay đổi chưa! Còn chị Hồng vì nhiệm vụ riêng biệt nên Tân cũng không gặp lần nào... Những người thân, những đồng chí đỡ đần nhau trong từng bước công tác đã ra đi, và chỉ còn lại mình Tân đang phải mặt giáp mặt tiếp tục cuộc chiến đấu âm thầm với quân thù. Đồng chí My và các đồng chí khác có hiểu cho Tân đang từng giờ từng ngày tự kiểm mình trong mọi sinh hoạt, tự xét mình mọi hành động và tự kiểm tra những gì sơ hở trong lời nói, việc làm để cho kẻ địch có thể dò được dấu vết thực về anh. Rẽ hết phố nhà Rung ra đến phố Huế, Tân bắt gặp lại cảnh ồn ào náo nhiệt của dòng phố chính Hà Nội. Cùng lúc ấy anh thấy người đi đường nhón nhẹo, tiếng còi cảnh binh huyết lạnh lạnh ở phía phố trên. Anh nhìn thấy hai thanh niên còn rất trẻ vừa chạy tới và nhảy ngay lên tàu điện rồi biến mất vào đám đông trên tàu. Đi quá lên một chút, anh nghe lồm bồm lời người đi đường nói chuyện với nhau:

— Việt Minh gồm thực. Dám hoạt động giữa ban ngày rồi thoát ngay trước mặt bọn cảnh binh.

— Hình như họ nhảy lên tàu điện rồi lại nhảy xuống bên kia cửa tàu và có xe đạp chở ngay đi phố khác rồi.

— Họ cứ bảo là đã đầy lùi được Việt Minh lên rừng núi rồi... Thì ra rừng núi ở ngay Hà Nội chứ đâu xa..

Tân nghe loáng thoáng hiểu sự việc, lòng tràn ngập niềm vui sướng. Đây, có biết bao thanh niên anh đang đang hoạt động trong lòng địch... Mặt trận chiến đấu của anh ở Hà Nội không lẻ loi mà có sự phối hợp rộng lớn ngoài tầm hiểu biết của anh

Đêm đã về khuya, làng xóm chìm trong tĩnh mịch của một vùng quê giáp đồi núi. Trong căn nhà lá ở làng Ao Sen, My vẫn thức với ngọn đèn dầu tù mù, anh chăm chú xem báo cáo của Tân mới gửi ra nói về việc tình hình trên dân tộc Mèo ở Hà Giang và ý định của Pháp sẽ cho quân nhảy dù xuống đóng đồn ở quanh huyện Phó Bảng, làm hậu thuẫn cho Vương xưng vua Mèo, lập riêng một xứ tự trị. Thời gian nhảy dù chưa ấn định vì còn phụ thuộc vào việc tuyển quân người dân tộc Mán ở Quảng Yên và Móng Cái.

Tuy vậy My cũng suy nghĩ đến tình hình rất quan trọng và anh sẽ chỉ thị cho Tân lưu ý đến ngày giờ quân Pháp sẽ nhảy xuống vùng Mèo, để ta kịp thời bố trí lực lượng đối phó với chúng.

Còn việc Tân xin ý kiến thành lập lớp võ thuật Giu-đô, theo ý kiến của ông chú, My đã cân nhắc kỹ và đem ra bàn trong tập thể lãnh đạo nên như thế nào? Nếu để Tân lập lò võ thuật thì dễ bị sa vào những công việc không cần thiết, nhưng nếu Tân có một vị trí vững vàng trong xã hội thì lại có những điều thuận tiện hơn là Tân có điều kiện đi sâu vào việc tìm hiểu sự hoạt động của Quốc dân đảng Việt Nam ở vùng ngoài kháng chiến, cũng cần phải làm cho sáng tỏ để thanh toán hết những lực lượng trở ngại, lập trung vào cuộc kháng chiến trường kỳ. Kẻ địch cũng đang muốn nắm lấy lực lượng này để sử dụng. Tân có khả năng tìm hiểu được qua sự tiếp xúc đi lại với ông chú. Nhưng Tân không cần thiết phải đến ở nhà ông chú mà cứ ở nhà riêng để dễ dàng cho việc giao thiệp rộng rãi với mọi người. My quyết định hướng cho Tân vào nhiệm vụ chính...

Tiếng gà gáy sang canh ba My mới thu xếp tài liệu cho vào cặp bảo mật và đi ngủ. Nhưng anh lại nhớ đến việc Tân đề nghị cho một người phụ trách điều

đãi và mặt mả vào giúp anh lên lạc khi cấp bách để tin tức không bị lỡ cơ hội. My thoảng nghĩ đến Liên nhưng sau đó giấc ngủ nặng nề đã làm anh không nhớ tiếp được sự việc.

☉ Trời đã sáng, làn sương nhẹ bốc lên từ mặt nước trong vát ở những cánh bãi sâu, nhìn rõ tận đáy lớp đá ong, đàn cá sần sật bơi lội tung tăng. My làm vài động tác thể dục rồi anh cởi áo lao mình xuống làn nước hơi lạnh lạnh bơi lội đùa nghịch cùng với các anh em trong đơn vị. Nước mát làm anh tỉnh hẳn và thấy người sáng khoái, anh bơi bứt ra xa giữa đầm nước, vung vẫy một lúc rồi mới bơi về, lên bờ, lau mình, mặc quần áo và theo ngõ xóm về nhà. Anh gặp mấy chị trong cơ quan, không biết có chuyện gì mà cứ đuổi nhau cười rúc rích. Trong số đó My thấy Liên nổi bật lên so với các chị em về sắc, với bộ áo bà ba màu gụ bó sát lấy thân hình thon thon, càng tôn thêm làn da trắng hồng mịn màng.

— Chỗ nữa chị Liên sang gặp tôi nhé.

— Thấy chưa, còn chời mãi. — Một chị họ má Liên cười nói như vậy.

— Em không biết việc gì thực mà.

— Chỗ nữa cứ sang gặp anh My thì biết.

Liên bối rối thoảng một chút bâng khuâng.

— Chắc anh My lại giao cho em việc gì đấy!

— Chuyện công tác thì tất nhiên rồi... Nhưng còn có những lời thăm hỏi thân mến của « ai » nữa cơ.

Liên không biết nói sao chỉ im lặng, dáng điệu e lệ nghĩ thầm : « Biết lòng anh ấy ra sao ? Mình biết anh ấy cũng chưa nhiều thời gian... Anh ấy tốt với mình có khi chỉ là cách cư xử tế nhị của người có học và vì nhiệm vụ của anh ấy mà thôi... Nhưng anh có biết

không? Tâm hồn em buổi đầu xao xuyến khi gặp anh và trong những ngày ở vùng địch em cứ nghĩ đến anh luôn. Và nhất là em và mẹ em đã được anh dắt ra khỏi chỗ tối tăm, chỉ lối ra chỗ sáng mà đi... Em cứ nghĩ đến tối hôm chia tay, anh mới nói với em một câu mà đến nay em vẫn còn thấy văng vẳng như tiếng anh vừa nói với em xong... Anh có biết không? Ở một xã hội đã, rầy tội ác và cam bẫy, anh phải đấu tranh với cái chết từng giờ, em lo cho anh biết chừng nào.

Thầy Liên trầm ngâm, nên không đưa nữa. Một chị lớn tuổi thông cảm với tâm tư của Liên nên nhẹ nhàng ôm lấy vai Liên khẽ thủ thỉ:

— Thời gian này sinh hoạt ngoài kháng chiến cũng cơ cực Liên gầy đi nhiều đấy.

— Chị cứ lo riêng cho em làm gì. Anh chị em sống gian khổ như thế mà sao ai cũng tươi roi rói và yêu đời biết bao. Em ra ngoài này được các anh chị chăm sóc nên cũng thấy cuộc sống ở kháng chiến tốt đẹp, giữa tình thương yêu nhau như ruột thịt, bát cơm sẻ nửa, viên thuốc chia đôi... Em thấy mình thư thái và khỏe mạnh hơn nhiều. Và mẹ em thì lại rần rỏi, lúc nào cũng tươi tỉnh sáng sủa như trẻ lại nhiều tuổi.

— Mẹ chung của cả đơn vị đấy. Từ ngày có mẹ làm quản lý thì bữa cơm nào, anh chị em cũng được ăn ngon và ăn nhiều hơn. Mẹ thương chúng mình chẳng khác gì con đẻ vậy.

Tiếng máy bay nặng nề từ xa vọng lại cũng không làm xao động cái không khí yên tĩnh thanh bình ở vùng quê hẻo lánh này.

Liên về đến căn nhà là mẹ ở với ban cấp dưỡng thì được bà sai bảo ngay:

— Con đem sẵn lược cho các chị em và anh My ăn sáng. Các anh em khác ăn cả rồi.

Nhìn rá sản trắng phau, bỏ tung còn bốc khói. Liên
bỏ một miếng ăn trước.

Liên đem sản cho chị em và lấy mấy khúc ngon để
vào đĩa mang sang cho My. Thấy Liên bước vào cửa
tay cầm đĩa sản, My vội bỏ bút đứng dậy :

— Chị Liên đừng mang sản sang như thế. Cứ để tôi
đến chỗ mẹ lấy ăn. Chị đã ăn sáng chưa ?

— Mẹ em không thấy anh sang lấy sản nên bảo em
mang sang cho anh, nhân thế em sang xem anh bảo
việc gì.

— Chị cùng ăn đi... sáng sản, trưa bí đỏ, chiều bí
đỏ, tối lại sản... chị có quen được không ?

— Anh thấy đấy, em khỏe ra nhiều.

My cầm khúc sản ăn và thăm dò hỏi Liên :

— Chị Liên ạ, chúng tôi muốn giao cho chị một công
việc cũng khá nguy hiểm đấy.

— Trước đây em như người mù, được các anh chị
chỉ đường sáng mà đi. Nếu không, em chưa biết mình
sẽ sa xuống vực thẳm cuộc đời lúc nào. Nay được các
anh chị tin cậy, việc gì em cũng xin nhận mà không
quản ngại gì. Nguy hiểm như ra mặt trận giáp mặt
với quân thù càng vinh dự... Em đã được thấy các
anh chị và nhất là các em nhỏ trong cơ quan mình ra
vào vùng địch, chạm trán với bao gian nguy mà có ai
tính toán một điều gì cho bản thân đâu... Về đến cơ
quan gặp nhau là vui như Tết... Em sẽ cố gắng học
tập những đức tính ấy.

— Nhưng còn bà cụ ?

— Anh không phải lo chuyện đó. Mẹ em còn hăng
hái hơn cả em. Mẹ vẫn bảo em ra ngoài này được các
anh chị quý mến, chưa phải gánh vác việc gì quan

trọng... em càng cố gắng dùng để phụ lòng các anh
chị tin yêu... ●

— Nếu bây giờ chị lại phải trở vào vùng địch thì
sao ?

Liên thoáng một chút ngạc nhiên, mở to đôi mắt
nhưng trong sáng, hai hàng mi cong dài khê chớp :

— Em lại vào sống với lũ quỷ dữ ấy ?

— Vào vùng địch, nhưng không phải trực tiếp với
chúng mà chị sẽ sống trong sự đùm bọc của nhân dân.
Tuy thế cũng có những nguy hiểm và cần đến sự tháo
vát, xử trí nhanh của chị... Và chúng tôi cũng phải lo
đến sự an toàn đối với chị và cả trách nhiệm đối với
anh Tân. Anh ấy cũng có thư gửi cho chị đây.

My vừa nói vừa tìm trong tập hồ sơ một mảnh giấy
mỏng viết hàng chữ ngắn ngủi đưa cho Liên. Trong
lòng Liên khê rung động như một tiếng chuông lơ ngán
lên nhẹ nhẹ du dương nhưng âm vang lan xa mãi.
Tay run run cầm lấy mảnh giấy, đưa mắt liếc nhanh :
« L. thân yêu. Chúc mẹ khỏe mạnh và L. công tác tiến
bộ, mong gặp mặt..»

Liên bối rối vụng về làm như không quan tâm đến
lá thư, lơ đãng đặt lên bàn trước mặt, tay cầm miếng
sắn đang ăn dở cũng bỏ xuống đĩa.

— Chị Liên có nghĩ gì đến nhiệm vụ mới không ?
Ít lâu nay chị đã học thành thạo cách sử dụng ma níp
chưa ?

— Em đã nghe và đánh được nhưng chưa nhanh lắm.

— Tất cả chỉ là thói quen. Nếu chị chăm chú học tập
thì thời gian sẽ rút ngắn lại hơn.

— Các anh định cho em đem điện đài vào trong đó ?

- Đứng đây! Nhưng chị Liên không đi một phút, mà sẽ đi cùng với một chị vừa là phụ trách tổ trưởng vừa bảo vệ cho chị.

- Em sẵn sàng nhận nhiệm vụ dù có phải hy sinh..

- Chúng ta không ai lo nghĩ đến sự hy sinh làm quan trọng mà chỉ lo đến việc hoàn thành nhiệm vụ để chiến thắng.

- Em hiểu rồi. Anh cho em một thời gian học tập cách sử dụng điện đài và sửa chữa cho thành thạo hơn.. Anh cũng giải thích thêm cho mẹ em.

- Bà cụ thật là tuyệt vời, đúng là mẹ chung của chúng ta. Tôi đã ước ý xa với mẹ và bà đã sáng suốt nhận ra ngay sự việc, còn khuyến khích chúng tôi cố gắng đi đầu cho chị tiến bộ... Có được người mẹ như thế thật là quý. Hàng ngày vất vả sớm tối lo cơm nước, mọi mặt hậu cần cho đơn vị, còn động viên cổ vũ chúng tôi làm công tác tốt. Việc nói với bà, chị không phải lo, mà điều cơ bản chị xác định cho chắc chắn nhiệm vụ của mình, nếu có gì còn băn khoăn chưa hiểu, chị cứ cho chúng tôi biết để cùng tìm cách gỡ mối áy. Việc này mới có chị và bà biết, Mong chị giữ kín, không cần phải nói với ai, dù là bạn thân về nhiệm vụ mới. Đây là nguyên tắc bí mật để bảo vệ cho chính mình.

- Em xin làm đúng như lời anh dặn.

- Thời gian gấp đây chị Liên à! Ngay từ bây giờ chị phải chuẩn bị sẵn sàng để có lúc bất chợt phải đi nhận công tác ngay.

Từ nhà My bước ra ngõ, Liên vừa vui mừng, vừa lo lắng không hiểu trình độ của mình có đảm nhận nhiệm vụ nặng nề ấy được không. Liên dở lại mảnh giấy đọc nhiều lần hàng chữ mà mỗi nét, mỗi câu làm cho Liên thấy tim đập mạnh... « Mong gặp mặt... »

Anh ơi, em sẽ lại sắp được gần bên anh thêm về không gian, cùng anh một mặt trận chiến đấu, dù không được gặp mặt anh..

Liên vừa đi, vừa mỉm cười một mình, bước chân như lướt trên ngõ xóm yên tĩnh mát rượi dưới hàng tre rì rào trong ngõ xóm.

Khi Liên ra khỏi nhà, My lại nghĩ đến việc sau này nên bố trí cho Liên ở cơ sở vùng nào tiện hơn.. Mạn Nam thành phố hay mạn Bắc? Bên kia cầu thì đứt khoát không tiện việc đi lại cho Tân. Phía Nam thành phố có nhiều cơ sở nhưng địch cũng có nhiều đồn bốt đóng cả trên đê, ngoài bãi sông và trên đường số 1, là con đường vận chuyển chủ yếu của địch. Nếu có động thì việc đi chuyển rất khó khăn. Chỉ có mạn Bắc không nằm ở tuyến giao thông nào quan trọng, lại có Hồ Tây rộng mênh mông nhiều làng xóm ven hồ có những lối ngõ kín đáo để cho cơ sở canh gác và cũng thuận tiện cho việc người của ta rút lui ra hồ cất dấu phương tiện liên lạc và tài liệu.. Nhưng ở ngoại thành thì có hợp với Liên không? Một cô gái hàng hoa xinh đẹp cũng không có gì lạ lắm. Gòn bộ tóc, Liên phải để dài và tập vấn khăn cho khéo. Điều này sẽ nói với bà mẹ Liên để chuyển dần nếp sinh hoạt theo chỗ ở mới khỏi để lộ nhiệm vụ của Liên sau này. Còn bây giờ phải huấn luyện cho Liên cách giữ bí mật nơi ăn chốn ở, cách bảo quản phương tiện, cách giao dịch với quần chúng và phải để Liên học thuộc lòng một vài khóa mật mã.

Điều này đòi hỏi Liên phải nhớ lâu vì không thể mang theo luật khóa mật mã được. My tin ở Liên sẽ đảm đương làm tròn nhiệm vụ đó.

Và cũng bắt đầu từ ngày hôm sau, Hàng ngày Liên lại đến gặp My học thêm về nguyên tắc giữ bí mật.

Và tối khuya, khi làng xóm đã yên giấc ngủ Liên lại đem khóa mặt mã ra học thuộc lòng. Bộ tóc uốn của Liên, từ khi ra ngoài này cũng đã dài thêm chút ít vì không có điều kiện uốn lại, hơn nữa để hòa mình với nếp sống xung quanh ở thôn quê. Liên đã dùng cặp để mái tóc xoắn sau lưng trông lại càng trẻ ra và lại thêm một đầu để cho chị em trêu Liên.

— Trông Liên xinh như con búp bê ấy... Đi đâu mình phải cất xuống tận đáy ba lô để không ai chòng ghẹo được.

— Ra ngoài này nắng gió thế mà sao nước da của Liên vẫn trắng trẻo lại hồng thêm, nếu mình là con trai cũng phải yêu Liên mất.

Cuộc sống ở vùng kháng chiến làm cho Liên như quên hết cả những ngày sống ở vùng địch. Hàng ngày, ngoài giờ làm việc, Liên lại cùng chị em lao động tăng gia, giúp chị chủ nhà gánh nước, tưới rau, quét nhà, trông con nhỏ nên trông lao động Liên càng tìm thấy niềm vui mới lạ lạ cho người khỏe khoắn cả vật chất lẫn tinh thần. Nhưng khi tối, ôn lại các khóa mặt mã, đôi lúc Liên lại nghĩ xen vào hình ảnh của Tân làm chị thêm xao xuyến nhớ nhung. Mảnh thư có vài hàng chữ của Tân đối với Liên sao quý giá thân thiết và như có cả linh hồn chan chứa yêu thương Liên đã sẵn sàng nhận nhiệm vụ với tinh thần tự tin làm tròn trách nhiệm.

Một hôm My gọi Liên sang giới thiệu với một chị đã đứng tuổi, trông chín chắn. H nói nhưng khi thấy Liên, chị cũng mỉm cười làm nét mặt bớt nghiêm nghị.

— Đây là chị Vân sẽ cùng đi với Liên vào vùng địch. Chị Vân sẽ chỉ bảo mọi công việc... Chị chú ý giúp đỡ chị Liên sống ở nhà cơ sở.

— Em đã chuẩn bị xong cả chưa? Đồ đạc tư trang phải gọn nhẹ. Chủ yếu là mang điện đài, còn mọi việc chị sẽ lo liệu. Tối mai đi có được không? Bắt đầu vào cuộc sống gian khổ đây.

— Tối mai hả chị?

— Ừ, chúng mình sẽ đi tối sang một địa điểm khác, nhận phương tiện máy móc và chờ giao thông nội thành đưa đi. Chắc em lại muốn hộp mặt chia tay với chị em chứ gì?

Liên trầm nghĩ: « Sao chị ấy tỉnh thế! Sống bao nhiêu ngày với chị em đến lúc đi không có câu từ biệt hay sao. Còn chị chủ nhà, còn mẹ... Nhưng Liên không nói gì.

Chị Vân cũng im lặng suy nghĩ một lúc:

— Thôi được! Chúng ta thống nhất ý kiến nói là em sẽ chuyên sang công tác bên Thành hội phụ nữ. Chị là cán bộ bên ấy sang nhận em. Và sáng ngày kia chúng ta đi sớm vậy.

Liên vui mừng nói ngay:

— Vâng, vâng, em xin nghe chị.

Lúc chị Vân đi rồi, Liên ở lại một mình vừa hồi hộp đón nhận nhiệm vụ mới, vừa lo nghĩ đến những bước đường công tác sắp tới làm sao hoàn thành cho tốt, vừa thương nhớ các chị em và cuộc sống kháng chiến ở cái tập thể nhỏ bé thân thiết này. Nhưng điều phải xa mẹ làm Liên thẫn thờ cả ngày hôm ấy, tuy ngoài mặt vẫn phải cố dấu mọi người nỗi lòng của mình.

Buổi tối, mấy chị em cùng công tác với Liên ngồi trước đĩa kẹo vừng ẩm nước chè xanh.

Cuộc hộp mặt chia tay của mấy chị em trong căn nhà lá đơn sơ, đượm tình thân ái,

Lại rời bỏ những làng quê êm ả, lúc trời chiều sương giăng nhẹ trên mặt đầm nước hay mỏng manh lượn bay trên các ngọn cỏ, cành cây, hòa với làn khói lam quán quít trên mái thòm mùi khói rạ... Lại xa những sáng rộn rã tiếng người nông dân cười nói trong các ngõ xóm đi ra đồng, và những buổi trưa yên tĩnh, những giọt nắng thêu thắp thoáng trắng trên con đường làng đất mịn, râm mát bóng cây...

Khoác chiếc bị coi trên vai, gọn gàng trong bộ cánh nâu, quần láng đen, Liên đội sụp nón cổ che đôi mắt đã mong đỏ, ôm lấy mẹ thì thào: « Con sẽ về mẹ nhé! ».

Các chị em liú ríu tiễn chân Liên ra tận đầu làng, dặn dò đủ mọi câu nhớ thương. Lúc chị Vân và Liên đã bước lên gò cao thì chị chủ nhà bế con nhỏ chạy vội vàng đuổi theo, dải yếm bay quăn quít đôi chân:

— Cô Liên ơi! Bế thẳng cu một tí cho nó đỡ nhớ cô!

Chị Vân và Liên dừng lại, Liên ôm chặt lấy cháu nhỏ vào lòng, cúi xuống nựng hôn hít nó mà nước mắt ràn rụa cả mặt mũi hai cô cháu. Chị chủ nhà đứng cười tủn tủn, cũng đưa dải yếm lau nước mắt. Khi chị Vân giục Liên đi chị đỡ lấy con và gửi vào tay Liên gói lá còn nóng bỏng: « Khoai sọ luộc, để cô đi đường mà ăn. Khi nào công tác qua đây, nhớ tạt thăm mẹ con tôi nhé. »

Bóng hai người con gái in lên nền trời xanh nhạt rục rờ trong nắng ban mai.

Tân vẫn ngồi im hút thuốc trong khi bác sĩ S. lục tìm trong cặp và các ngăn kéo một tài liệu gì đấy. Phương ngồi trước bàn máy chữ cạnh cửa sổ mười ngón tay như nhảy múa trên các mặt chữ cái làm thành

những tiếng lạo rạo như những hạt mưa rơi trên mái tôn. Thịnh thoảng có lại ngược đôi mắt to sáng, nhìn Tân khẽ mỉm cười mà đôi bàn tay vẫn không rời mặt chữ.

Tân thấy không khí quá lặng yên, nên đứng dậy lại chỗ Phượng.

— Chị Phượng đánh máy mà người ta tưởng chị chơi đàn Piano. Tôi nhìn những nét chữ hiện ra nhanh quá mà theo không kịp, với nhịp điệu của những ngón tay mềm dẻo của chị.

— Anh đừng khen, em lại đánh nhầm hết bây giờ. Tiêu chuẩn một thư ký đánh máy thạo chỉ cho phép mỗi trang nhầm độ 1 hay 2 chữ là nhiều.

Cùng lúc ấy bác sĩ S. à lên một tiếng.

— Đây rồi! Thế mà chú tìm mãi không thấy. Tân à, cháu xem những bản vẽ quảng cáo cho buổi lễ ra mắt lớp võ thuật như thế này có được không? Chú thuê họa sĩ hẳn hoi mà không thuê mấy ông thợ vẽ quảng cáo đâu.

Tân đến bên ông chú, cầm lấy mấy mẫu hình vẽ cảnh hai người đang đấu võ. Anh ngắm nghía một lúc rồi phá lên cười:

— Chú ạ! Chắc ông họa sĩ này chuyên vẽ tranh bìa cho loại tiểu thuyết của ông Trần Đình Long.

— Không đúng sao, hở cháu?

— Võ Giu-đô không như thế võ của Tàu. Mà ở đây hai đấu thủ đánh nhau như kiểu Ngọc Cầm, Kiếm Thu (1) ấy chú ạ.

— Hừ! Chú có biết võ vẽ gì đâu. Trông mấy hình vẽ này thì có vẻ hấp dẫn lắm. Làm thế nào bây giờ nhỉ?

— Có khó gì đâu! Chú cứ thuê ông thợ ảnh chụp giỏi, cháu đánh thử với một người nào đấy rồi chụp hình in lên quảng cáo vừa chính xác lại thật nữa.

- Tuyệt! Thế mà chú không nghĩ ra... Ở nếu được cô Phương, một người xinh đẹp như thế, mặc áo võ sinh đứng đấu thi hay bởi chứng nào, phải không cháu?

Phương nghe thấy bác sĩ nói đến mình, cũng bỏ máy chạy lại chỗ bác sĩ, cầm lấy hình mẫu và ngắm xem rồi cười như nắc nẻ:

- Đây là bla cuốn truyện «Hỏa thiêu lòng Liên tự» (1)

- Cô Phương có đồng ý cho chụp hình làm mẫu quảng cáo không nào?

- Cháu biết đánh đấm ra sao mà làm mẫu.

- Đánh cho thực giỏi thì mới lâu, còn đứng kiêu đánh làm mẫu thì nhanh, học vài ba hôm là đẹp rồi.

- Anh dạy cho em nhé! Nhưng em chụp đánh với người lạ thì ngưng chết...

- Tôi hướng dẫn vài ba lần rồi chị đánh cho tôi lộn đi một vòng là xong.

- Em đánh ngã thế nào được anh?

- Gọi là làm mẫu mà, cô Phương. Có phải đánh thật đâu.

- Tôi sợ rồi cũng bị chị đánh ngã.

Phương cười chảy cả nước mắt, hai má ửng hồng:

- Bác sĩ có nghe rõ anh Tân nói không? Từ lâu nay bây giờ cháu mới thấy anh Tân nói một câu hay đến thế. Còn trước đây thì... gớm, ông ấy cứ lạnh như tiền. Đến thăm bác sĩ mà coi như không có cháu ở đây.

- Thì trước lạ sau quen. Thanh niên bao giờ chả thế. Khi quen thân rồi lại không anh anh, em em suốt ngày. Có phải không cháu Tân?

- Chú dạy sao, cháu biết vậy.

---

(1) Loại tiểu thuyết kiếm hiệp bán 3 xu một số theo hàng tuần.

— Thế là xong nhé. Ta thỏa thuận với nhau, ngày mai chị Phượng bắt đầu tập, đến hôm nào làm mẫu được thì cháu cho chú biết để gọi thợ ảnh chụp ngay dưới sân nhà cũng được.

— Cháu đồng ý đấy, nhưng anh Tân phải hướng dẫn cho cháu ngay cơ.

— Điều ấy thì tôi xin chấp nhận. Mỗi buổi sáng, cháu đến đây, xin phiền chú nửa giờ thôi.

— Nửa tiếng thôi à? Nếu cô Phượng có muốn tập với cháu cả buổi chú cũng chẳng nói gì. Công việc của chú có bận nhiều lắm đâu.

— Cháu xin nghe lời chú!

— Bắt đầu sáng mai anh Tân nhé,

— Vàng, sáng mai cũng được.

— Cu... u... ững được.

Phượng kéo dài giọng nũng nịu, nguyệt Tân một cái trông như nghiêng cả nhà. Bác sĩ S. làm như không để ý đến chuyện ấy nên chỉ lấy tài liệu ra xem, còn Tân, anh chỉ cười trừ. Khi anh xin phép chú ra về thì bác sĩ S. lại nói:

— Cháu ở lại, chú hỏi mấy việc.

Rồi quay lại xin lỗi Phượng, bác sĩ kéo Tân sang phòng ăn bên cạnh, cẩn thận khép chặt cửa, khi còn hai người ở trong phòng, bác sĩ gọi vợ bảo:

— Bà ơi, pha cho chú cháu tôi ca-cao nhé. Có bánh trái gì thì bà đem ra cho cháu nó ăn.

Rồi quay lại Tân ông hỏi nhỏ:

— Chú hỏi thật cháu nhé. Cháu vào trong này là tự động hay cháu theo lệnh của ai?

Tân thoáng giật mình nhưng không để lộ ra nét mặt:

— Chú bảo cháu theo lệnh của ai?

— Chú cũng được biết về cháu. Thời gian gần đây vì nghe tin đảng trưởng Trương Tử Anh bị mất tích nên có nhiều đảng viên bỏ hàng ngũ kháng chiến vào trong này. Có người vì nản chí. Có người về vì theo tổ chức ngoài đó cử vào để bắt liên lạc với Trung ương. Chú hỏi cháu như vậy vì không rõ nơi cháu làm việc đã có tổ chức của đảng ta chưa? Bây giờ hai chú cháu mình cùng đứng trong một hàng ngũ của đảng. Chú là Trung ương ủy viên, cấp trên của cháu nên cháu có nhiệm vụ phải báo cáo sự thật.

Tân thở phào nhẹ nhõm!

— Cháu có biết gì đến tin tức của đảng trưởng Trương Tử Anh không?

Trước khi cử Tân vào trong này hoạt động, My đã muốn Tân đi sâu vào vấn đề này nên thường giao tài liệu về Quốc Dân đảng Việt Nam cho Tân nghiên cứu chi tiết về sự hoạt động cũ và gần đây của đảng đó ở ngoài này. Tuy Quốc Dân đảng Việt Nam đã tổ chức được một vài chi bộ nhỏ ở một vài nơi, nhưng đã bị khám phá và bị bắt ngay. Qua những lời khai của bọn bị bắt này nên Tân hiểu biết rõ thêm sự hoạt động của họ cũng chưa có gì. Tin ở sự hiểu biết ít nhiều của mình và nếu có gì chưa hiểu được thì Tân cũng chỉ là một đảng viên thường thì làm sao mà nắm được mọi hành động của các nơi.

Tuy vậy Tân cũng trả lời dè dặt để chú anh phải bực lộ một số tin tức nữa.

— Cháu có nghe nói đến tên của đảng trưởng, nhưng sao chú lại bảo là đảng trưởng mất tích. Theo cháu thì đảng trưởng phải rút vào hoạt động bí mật mà thôi. Vì trong một vài chi thị của đảng, cháu còn thấy chữ ký của đảng trưởng.

- Châu nói sao ? Đảng trưởng còn sống thật à ? Và tổ chức của đảng ta vẫn còn duy trì hoạt động được ở ngoài đó ?

- Châu nghĩ chú là ủy viên Trung ương của đảng thì nắm rõ tình hình ấy chứ ?

- Đã đành chú là ủy viên Trung ương, nhưng hiện nay sự hoạt động của đảng chỉ nằm trong phạm vi quân Pháp chiếm đóng, còn rộng khắp toàn quốc thì Trung ương đảng ta chưa nắm được mọi tình hình. Vì vậy chú hỏi châu xem ở nơi châu làm việc có tổ chức của đảng thì đề chú sẽ cho người ra bắt liên lạc với đảng trưởng.

- Trong này chú thay mặt đảng trưởng à ?

- Có đâu ! Bác sĩ Đ.V.L mới giữ chức quyền đảng trưởng ở miền Bắc.

- Còn ở Trung Kỳ và Nam Kỳ lại riêng biệt ?

- Ở miền Trung do ông Hà Thúc Ký và ông Bửu Hiệp, còn ở miền Nam do ông Nguyễn Tôn Hoàn phụ trách. Nhưng do tình hình liên lạc khó khăn giữa ba nơi nên các bộ phận này chưa liên hợp lại được.

- Như vậy việc thống nhất lại đảng cũng có nhiều khó khăn đấy chứ nhỉ ? Đảng ở trong này, ở ngoài kia, lại còn ở cả ba miền của đất nước nữa... Bao giờ qui tụ lại được.

- Đối với châu, dù sao cũng là con cháu trong nhà nên chú cũng nói đề châu biết : Không những việc thống nhất về tổ chức đã khó. Còn có điều khó hơn là chính trong nội bộ đảng ta cũng nắm bè bầy phái...

Ngay như bố cô Phương, thư ký của chú, cũng là một cán bộ cao cấp của đảng. Ông ta cho con gái đến làm việc vừa có tính chất giúp cho chú những công việc tài chính của đảng, nhưng chú cũng thấy ông ta

còn có ý định gì khác nữa mà chủ cũng chưa rõ. Vì vậy, đối với cô Phượng có nhiều việc của đảng, chủ cũng vẫn phải giấu không cho cô ấy biết.

Tân muốn tìm hiểu thêm vài sự hoạt động của Quốc Dân đảng Việt Nam ở ngoài vùng kháng chiến hay vùng do quân Pháp chiếm đóng, nhưng anh nghĩ không nên hấp tấp đi sâu vội, mà coi như những tin tức của chú anh cho biết là chuyện bình thường.

— Ở vùng kháng chiến nơi cháu làm việc cũng có tổ chức của đảng, cháu nghĩ chắc là có liên lạc với Trung ương trong này rồi.

— Vấn đề ấy còn nhiều rắc rối lắm cháu ạ. Nhiều đảng viên của mình tham gia trong hàng ngũ kháng chiến, nhưng vì chưa có tổ chức thống nhất nên chỉ nằm chờ và có người nôn nóng đã chạy vào trong này tìm đến đảng ta. Chú nghĩ là cháu ở trong trường hợp đó.

— Tiếc rằng tình hình ấy là có thật thế mà Trung ương đảng ở đây không có biện pháp nắm lấy họ để họ cứ phải bơ vơ như đàn con bị bỏ chợ.

— Chú sẽ báo cáo lên hội đồng Trung ương về tin này của cháu. Nhưng cháu biết đích xác đảng trưởng còn sống phải không?

— Cháu làm sao gặp mặt được đảng trưởng mà chỉ được xem chỉ thị có chữ ký của đảng trưởng mà thôi.

— Cháu có thể giới thiệu người của ta gặp gỡ một vài người mà cháu quen biết là có hoạt động cho đảng được không?

— Đây cũng là nhiệm vụ của cháu nói chung và nói riêng là cháu phải giúp chú nắm vững mọi tổ chức của Đảng để lãnh đạo.

— Chú cảm ơn, cháu... Nhưng theo cháu hiểu thì đảng trưởng nằm ở vùng nào để chỉ đạo?

- Thưa chú, điều đó thì cháu không rõ lắm và chỉ mong manh nghe một vài người khác nhau là đảng trưởng đang bí mật sống ở vùng giáp ranh giữa Hòa-Bình, Ninh-Bình, Thanh-Hóa. .

- Tin cháu cho chú biết quan trọng lắm, chú sẽ bàn đến sau... Còn việc các tổ đảng của ta ở ngoài đó có ở những cơ quan nào của Việt Minh nhiều hơn cả.

- Ở cơ quan kinh tài của cháu có một tổ đảng. Phần lớn đảng viên chỉ nằm ở những cơ quan Văn hóa, Kinh tế, Tuyên truyền v.v., còn những cơ quan như công an, quân đội thì Việt Minh họ lựa chọn người kỹ lắm chú ạ...

Bác sĩ S. định nói chuyện tiếp với Tân thì bà vợ đã mang khay đựng hai cốc cacao và đĩa bánh ngọt vào.

- Ông với cháu có dùng gì nữa không?

- Thế này là đủ rồi thím ạ!

Bà vợ bác sĩ cũng kéo ghế ngồi bên cạnh Tân hỏi thăm mọi chuyện linh tinh và cứ nghiêng đầu ngắm nghĩa anh mãi, sau cùng bà nói:

- Ông ạ! Phải kiếm cho nó con vợ kháu khỉnh nhé. Tôi muốn có con cháu dâu phải tương xứng như nó. Nó giống bác trai quá... Rồi bà khe khẽ thở dài như nhớ tiếc đến người anh chồng hiền hậu mà xấu số, để lại đứa con côi cút như Tân cho vợ chồng bà nuôi từ tấm bé đến nay.

Bác sĩ S. trầm ngâm uống từng ngụm cacao và ăn bánh ngọt... Một lúc sau, mọi người lại ra phòng làm việc, rồi Tân xin phép chú thím ra về. Lần này anh chủ động lại chỗ Phượng chào chị và bắt tay. Phượng đứng dậy nắm lấy tay anh cười duyên dáng..

- Ngày mai, anh Tân nhé. Nhưng chẳng lẽ em lại mặc áo dài thế này mà tập được à?

— Cô Phượng không phải lo chuyện ấy, tôi đã chuẩn bị may sẵn vài bộ quần áo theo kiểu võ sĩ đạo của Nhật Bản.

— Không biết cháu mặc có vừa hay không? Lại trông như bù nhìn giữ dưa.

— Tôi may một bộ riêng cho cô đấy, vì cô nói là khi nào cháu tôi mở lớp thì cô sẽ là người đầu tiên xin làm võ sinh.

— Thưa bác sĩ, đúng đấy ạ. Cháu rất mong là người « đầu tiên » mà anh Tân thu nạp làm đồ đệ.

Tân xuống vội thang gác, không muốn để Phượng cứ ý nhị xa xôi trên anh mãi. Anh phác ra một vài nét hành động rồi báo cáo ngay cho My rõ để có thể lợi dụng việc ông chú bảo anh giới thiệu người ra ngoài đó gặp người của đảng, để My nghiên cứu xây dựng một chuyên án khác... Và cũng đúng như ý nghĩ của Tân, sau đấy My đã tổ chức một chuyên án, giả làm người của Quốc dân đảng Việt Nam đón tiếp số cán bộ Trung ương Đảng ra ngoài đó kiểm soát và thăm dò đảng trưởng. Chuyện đó mãi về sau này Tân mới biết được kết quả...

Anh người nhà theo Tân ra mở công và khi Tân bước chân ra đường, anh mới nói nhỏ:

— Cậu Tân ạ, nhà cô Phượng cứ hay dò hỏi cháu về cậu đấy.

— Anh có cho chị ấy biết gì về tôi không?

— Đời nào cháu lại đại thế. Dáng chừng có ta phải lòng cậu rồi... Nên cháu chỉ nói là cậu tốt lắm lại ngoan nữa, chẳng biết chơi bời, nghiện ngập thuốc lá rượu chè gì cả.

— Anh chỉ nói những. Tôi có hút thuốc lá và chị ấy vẫn thấy tôi hút đấy chứ.

— À, thì cậu cũng phải xã giao, chứ còn cái khoản
nghện thì cháu tin là cậu không thể.

— Cảm ơn anh khen tốt cho tôi. Nhưng nếu sau này
chị ấy có hỏi gì về tôi nữa thì anh cứ nói là tôi có vợ
chưa cưới rồi nhé. Và anh cũng tìm hiểu gia thế chị
ấy cho tôi biết.

— Cậu cũng định...

— Không, không. Tôi đã bảo anh là tôi có vợ chưa
cưới rồi cơ mà.

— Hi, hi, cháu mừng cho cậu, sao cậu không đưa cô
cháu đến chơi với ông bà và cô Hằng?

— Cô ấy ở xa lắm. Và lại chúng tôi mới hứa hẹn
với nhau nên chưa tiện thăm chú thím tôi.

Tân ra về với bao ý nghĩ về công việc mà anh phải
sắp xếp lại cho rõ ràng từng đầu mối. Theo bác sĩ S. nói
đã biết rõ về anh thì chứng tỏ bác sĩ có quan hệ mật
thiết với bọn Lê-ông và Gam-bi-ni. Việc quan hệ này
nhằm mục đích gì mà sao Pôn cũng đã nhờ anh tìm hiểu
Lần tải liệu có ghi những số người cầm đầu tổ chức
Đảng ở ngoài đó... Lại còn việc bác sĩ S. cổ thuyết phục
anh lập lớp võ Giu-đô, phải chăng là đề tập hợp lực
lượng làm hậu thuẫn cho quốc dân đảng Việt Nam với
tham vọng gì khác sau này.

Trước những sự việc như vậy, Tân càng thấy phải
tinh táo khôn khéo đánh giá tìm hiểu từng vấn đề cho
rõ. Anh định trở về nhà nhưng xem đồng hồ thấy còn
sớm nên đi dừng đỉnh đạo qua các phố phường. Tân
đến Tràng Tiền vào cửa hàng Gô-Đa xem xét các mặt
hàng. Đến quầy bán các loại máy ảnh, anh chú ý đến
ngay chiếc Minex nhỏ xít to hơn chiếc bao diêm một
chút. Anh xem quảng cáo các tính năng của máy, giá
tiền, liền quyết định mua ngay chiếc máy ấy. Vừa

bước ra đường Tân gặp ngay chiếc xe gip từ từ lăn bánh sát vỉa hè rồi đỗ lại. Anh định né tránh để bước sang đường thì có tiếng gọi giạt :

— Ông Tân! Ông Tân, đi đâu đấy. Tôi bận nhiều việc quá nên không đến thăm ông được thật là sơ xuất.

Phờ-răng-xoa từ trên ghế lái nhày xuống chạy đến vồn vã chào hỏi anh.

— Tôi thì nhớ đến ông, nhưng biết ông ở đâu mà tìm. Thật là « Tìm anh như thể tìm chim. Chim ăn biển Bắc, đi tìm biển Đông. »

Phờ-răng-xoa cười lớn :

— Ông lại muốn nhại tôi về cách hay nói tục ngữ, phong dao rồi đấy. Mời ông vào đây, ta phải uống chén rượu với nhau mừng cho buổi gặp gỡ bất ngờ này.

Tân cố chối từ vì anh không muốn để Phờ-răng-xoa phải mời mình, còn anh nhâm lại số tiền trong túi đã tiêu gần hết vào tiền mua máy ảnh, nên không đủ tiền cho cả hai người ăn uống.

— Ông cho tôi được phép mời ông. Tôi không thể quên sự rộng rãi của ông được.

Phờ-răng-xoa cứ quàng tay Tân kéo anh vào cửa hàng ăn. Khi hai người đã ngồi vào chiếc bàn con kê sát tường mà những người có nghề nghiệp như Phờ-răng-xoa và cả anh, đều thấy tiện quan sát người khác và giữ được thể kín đáo của mình.

— Quả thật tôi bận nhiều việc quá ông ạ. Tình hình chiến sự ngày càng ác liệt.

Hắn nhanh nhẩu gọi bồi lấy sâm banh (Champagne). Người bồi mang chai rượu còn nguyên cả vỏ rom bọc ngoài cùng hai chiếc cốc lớn. Anh ta định mở nút chai, còn đang lấy khăn lau hết bụi bám đầy ở cổ chai thì

Phờ-răng-xoa đã dành lấy, tự tay mở nút chai một cách thành thạo. Một tiếng nổ nhỏ nút chai bật tung, rượu chưa kịp tràn ra ngoài thì Phờ-răng-xoa đã nghiêng miệng chai rót vào hai cốc. Mầu rượu vàng nhạt, trong veo, tằm rượu lăn lăn sủi bồng mùi thơm dịu.

Phờ-răng-xoa nâng cốc mời Tân và hẳn ngửa cổ uống một ngụm lớn, rút bao thuốc Philip đặt lên bàn Tân cũng nhắm nháp từng ngụm nhỏ vì anh biết loại rượu này không làm cho người ta say khướt được mà chỉ làm cho người lảng lảng một cảm giác dễ chịu như muốn bồng người lên. Anh lấy thuốc hút, chờ cho cốc của Phờ-răng-xoa vơi, liền rót tiếp cho hẳn. Phờ-răng-xoa chỉ gờ tay ngăn anh lại một cách xã giao, nhưng vẫn để Tân làm. Anh nghĩ ngay cần cho Phờ-răng-xoa có cảm giác bồng người lên ấy để hẳn sẽ «rượu vào, lời ra.»

Quả nhiên, sau khi đã uống hết hai cốc lớn Phờ-răng-xoa gọi bồi lấy thêm chai nữa. Tân cũng miễn cưỡng ngần ngại, nhưng anh bồi đã mang đến chai rượu khác và Phờ-răng-xoa lại mở nút lấy.

— Mở sâm banh phải có nghệ thuật đấy, ông Tân ạ. Làm sao cho tiếng nút bật ra thật kêu, nhưng cũng không được để rượu trào ra một giọt nào. Bữa tiệc lớn có nhiều tiếng nút chai bật kêu cũng vui như những tiếng cười của phụ nữ. Loại rượu này ở xứ Boóc-đô miền Nam nước Pháp, quê hương của bà ngoại tôi sản xuất. Từ nhỏ tôi ở với bà ngoại nên đã học được cách mở nút chai như vậy. Tôi dám cam đoan với ông là nếu ông chưa mở nút sâm banh lần nào thì chắc chắn nút bật ra ông sẽ để mất phần nào rượu trong chai. Có người lúng túng chỉ còn hứng được ít bọt rượu mà thôi.

Phờ-răng-xoa cười vang khoái chí lắm.

— Tôi chưa có hân hạnh được biết cách mở nút chai rượu như vậy... Nhưng giá chúng ta uống ở nhà thì vui hơn, và tôi có thể thù tiếp ông lâu hơn được.

— Chắc ông sợ tôi say ở quán này chứ gì... Ông yên tâm, sau khi tiếp ông ở đây, tôi còn phải lái xe đi dự một cuộc họp... Như vậy thì không thể say được.

— Chắc là ông bận nhiều việc quan trọng.

— Ôi, những cuộc hành quân liên miên, hết kế hoạch này đến chiến dịch khác. Tôi theo kịp các tướng ấy cũng mệt nhoài người ra rồi.

Tân hiểu ngay Phờ-răng-xoa muốn nói tới cuộc hành quân nào đấy. Anh muốn moi thêm ở miệng tên sĩ quan này một tin dù chỉ là bóng gió, nên dè dặt:

— Những chuyện ấy chỉ làm cho tôi đau đầu, nếu tôi ở vào địa vị của ông. Vì tôi không thể điềm lĩnh như ông được. Và nhất là tôi sợ « Đi rừng lắm cũng có ngày gặp hổ. »

— Ấy! Ông lại nói sai rồi nhé. Tục ngữ của nước ông là: « Đi đêm lắm, cũng có ngày gặp ma. » chứ. Lần này tôi không lên rừng sâu như chuyến đi lần trước của chúng ta, nhưng cuộc hành quân trợ lực cho rừng Việt Bắc cũng gặp những con đường không vui như khi dạo mát ở đồng bằng.

Thì ra là như vậy. Tin tức như thế cũng đủ mà không nên đi quá xa hơn nữa để đánh động đến sự cảnh giác của hắn. Tân quay lại câu chuyện trong chuyến đi Hà Giang, mà việc đó thì chính anh đã tham dự nên không sợ bị lộ. Anh hỏi Phờ-răng-xoa kết quả việc trao đổi với ông Vương đã tiến hành được đến đâu. Phờ-răng-xoa nhớ đến món quà của Tân tặng lại hắn nên hắn thành thực cho Tân rõ: Chúng dự định cho quân dù

xuống chiếm đóng Phó Bảng vào đầu tháng 5, nhưng vì chưa tuyển mộ đủ số quân Mãn tinh nguyện và số lính người dân tộc ấy chỉ leo rừng, trèo núi giỏi, chứ từ trên trời nhảy xuống, vất vả lắm mới huấn luyện cho họ có can đảm như vậy. Tuy thế kế hoạch nhất thiết phải làm xong vào tháng 7 tới, nếu trễ muộn quá, tình hình có thể biến chuyển không có lợi.

Tân cũng nói khích thêm đề Phờ-răng-xoa quyết định chắc chắn vào tháng 7 nên anh chỉ lấp lửng một câu chung chung: « Phải có một đội quân đủ thành thạo, xuống đến đất là chiến đấu được ngay, không thể để chúng nhảy xuống thành phố binh hay tù binh của Việt Minh được.

— Đúng thế đấy!

Phờ-răng-xoa còn cho biết thêm thời gian qua ông vua Mèo đã mở cuộc chiến sự với họ Dương và đánh bại lực lượng chống đối này, làm cho họ Dương phải bỏ đất đai, tài sản, chạy trốn và nương tựa vào quân đội Pháp ở Hà Nội. Phờ-răng-xoa uống cạn hợp rượu sâm banh cuối cùng, mỉm cười nhìn Tân nửa đùa, nửa thật nói là bà vợ Ba vua Mèo quyền thế ấy hỏi xin anh về giúp làm cố vấn, nhưng Phờ-răng-xoa nói việc đó đã có hai ông Tàu là đủ.

Hắn lim dim đôi mắt như nhớ lại mấy ngày sống ở vùng Meo, nói lầm bầm.

— Rượu Mèo pha mật ong ngon thật, nhưng dù sao cũng thua loại rượu sâm banh ở vùng quê ngoại tôi... Con gái Mèo khỏe mạnh hơn con gái Hà Nội.

Tân nắm được số tin ấy đã đủ nên lấy thuốc hút và sửa soạn đứng dậy. Phờ-răng-xoa gọi bồi trã tiền và không cầm lại số tiền thừa, hẳn khoác tay Tân cùng ra xe và xin lỗi không thể đưa Tân về nhà được vì sắp đến giờ họp. Tân chia tay với Phờ-răng-xoa hẹn mời

hắn lại nhà anh chơi, và khi chiếc xe gíp phóng vụt đi, anh mới quay lại cửa hàng Gô-da loanh quanh một lát, tin là không có con mắt theo dõi của trình sát nội thành anh mới ra về theo lối cửa khác. Vì dạo này Tân thường thấy các tổ hành động của ta trùng trị bọn Việt gian, mà anh sợ việc anh đi với Phò-răng-xoa biết đầu cũng đã lọt vào con mắt của anh em mình. Tân định gọi xích lô về nhà thì anh nghe tiếng giày đi gáp ở phía sau, không quay lại, nhưng nhìn vào trong gương, anh thấy một phụ nữ mặc quần áo diêm dúa lóa loẹt, môi tô son đỏ chót, lông mày kẻ nhỏ như sợi chỉ, tay xách chiếc ví da, đang rảo bước và khẽ gọi:

— Anh ơi!

Tân không quay lại nhưng vờ đi chậm để cho người phụ nữ theo kịp.

— Anh về đâu đây? Cho em đi cùng được không?

— Chị biết tôi về đâu mà đi cùng.

Cô ả nhoèn cười tìh, liếc mắt trở trên nói: « Em cũng về nhà anh mà. »

— Đưa cô về nhà tôi để vợ tôi nài con tam bành lên à? Xin cảm ơn cô...

— Trông trẻ thế mà đã vợ con vào cho khổ... Thật là quỷnh...

A nói xong, quay ngoắt đi ngay. Tân khẽ mỉm cười vì đã làm cho cô gái giang hồ mừng hụt.

Về đến nhà, sau khi đã com nước xong, Tân dặn bồi Sinh là chiều nay anh không tiếp khách.

Tân lên gác đóng cửa đi nghỉ, nhưng anh đâu có nghỉ, anh vội viết báo cáo những tin tức đã thu lượm được, theo mật mã riêng:

— Sắp có cuộc hành quân « bắt buộc » trợ lực cho vùng Việt Bắc, có thể ở vùng Trung Du.

— Quốc Dân đảng tin là Trương Tử Anh còn sống, chắc sẽ cử người ra ngoài đó để liên lạc, thăm dò. Đề nghị có kế hoạch đối phó.

— Cuối tháng 7, quân nhảy dù Pháp xuống đóng chốt vùng Phó Bảng.

— Cần gấp phương tiện liên lạc...

T.6.

Viết xong báo cáo vào mảnh giấy nhỏ, Tân đến hộp thư gửi đi ngay chờ kịp chuyển sớm cho My.

Tối ra mắt phong trào học võ thuật ở nhà Hát lớn mà bác sĩ S. đã thỏa thuận với Lê-ông để buổi đó tổ chức được trang trọng và kết quả. Bác sĩ S. đã gửi giấy mời một số quan chức Pháp và Việt Nam đến dự. Tân thấy lúng túng và cũng hồi hộp vì lần đầu tiên anh đứng trước công chúng trong buổi lễ quá quan trọng. Đến khi bác sĩ S. giới thiệu Tân là võ sư Giu-đô «xin có vài lời», anh thấy tim mình như ngừng đập, phải uống một cốc nước lớn và lấy dáng điệu bình tĩnh để ra chào quan khách và khán giả. Vừa thấy anh ra trước tấm màn nhung đỏ cúi chào, hàng ghế quan khách khẽ mỉm cười tỏ vẻ chưa tin tưởng vào chàng trai trẻ tuổi thanh mảnh ấy, có dáng học sinh hơn là một võ sư và đứng đầu lớp võ thuật. Trên hàng ghế các bà và các cô, nổi lên những tiếng xì xào bình phẩm, không phải vì trình độ võ thuật mà về cách ăn mặc thanh lịch, giản đơn và nhất là nét mặt khôi ngô thông minh và dáng điệu lịch sự của anh. Qua vài lời nói về ý nghĩa của việc mở lớp võ thuật để rèn luyện sức khỏe nhanh nhẹn, tháo vát cho thanh niên để chuẩn

Bị làm nghĩa vụ phụng sự Tô quốc. Tân đã gây được sự chú ý của mọi người với lời lẽ lưu loát, dễ nghe, không ba hoa nhưng cũng không để mất tính chất cần thiết và quan trọng của vấn đề. Đến tiết mục sơ bộ biểu diễn vài động tác võ thuật thì cả nhà hát sôi động hẳn lên. Máy quan chức Pháp thì thậm khi thấy Tân đã cởi bỏ bộ âu phục, mặc quần áo võ sinh, cổ áo để hở rộng, lộ rõ bộ ngực nở nang rắn chắc: « Il est bien costaud même ! » (Hắn cũng to con đấy !)

Số đông thanh niên trầm trồ khen ngợi thân hình cân đối lực sĩ của anh. Tân vừa đứng vào giữa sân khấu có trái nhiều tấm chăn dạ dày, thì liền tiếp ở các cánh gà có những thanh niên xông ra tấn công anh mọi phía. Với cử chỉ nhanh nhẹn, né tránh các đòn đánh hiểm, trong nháy mắt Tân đã quật ngã hai, ba người nằm sóng soài trên sân. Còn lại một đối thủ trong tay đã có con dao găm sáng loáng, đang khom người để lấy thế tìm cách xông vào đánh. Cả nhà hát hồi hộp lo sợ như chính mình đứng trước tình thế nguy hiểm ấy. Tân bình tĩnh, một tay che mặt, một tay che dưới bụng, đôi mắt chăm chú nhìn địch thủ. Nhanh như cắt, lưỡi dao găm đã vung lên và Tân cũng đã nắm được cổ tay đối thủ vặn trái làm người đó phải buông rời con dao và với động tác chính xác: dậm, quật, Tân đã hạ đo ván đối thủ trong một đòn đánh quá lẹ.

Một tràng vỗ tay nổi lên rầm rầm tưởng như làm sụp cả vòm mái nhà Hát lớn với những tiếng hô : « Bravo Tân ! Bravo Giu-đô ! »

Tân lui về góc sân chờ đợi cho niềm hân hoan dịu lại thì bác sĩ S. đã ra trước sân khấu nói rõ tác dụng của Giu-đô, có thể áp dụng cho cả mọi người, phụ nữ cũng theo học được, vì võ Giu-đô chỉ lấy nhu thắng cương ; lấy mềm dẻo thắng cái cứng rắn... Một nữ võ sinh được giới thiệu mời ra biểu diễn. Mọi người chờ đợi..

Phượng vừa ra mắt, các quan chức Pháp và nguy
xôn xao cười tít cả hai mắt vì sắc đẹp quá sắc sảo của
Phượng, nhất là Phượng lại sừng sình trong bộ võ
phục nhưng vẫn không bỏ được dáng điệu uốn éo,
uyển chuyển của phụ nữ. Trước mặt Phượng, Tân đã
sẵn sàng, nhưng cô vẫn giơ tay trắng ra mời Tân đánh
trước. Tân xông đến đánh đứ rồi lại rút tay lại ngay...
Qua vài thế đi lại, mọi người hoa mắt vì hai người
như quân sát vào nhau tay đánh, chân đá nhanh nhẹn
và bỗng chốc một bóng người bị quật lộn qua vai đối
thủ, hai chân ngược lên trời ngã quay hai vòng nằm
xoài trên sân khấu.

Cả nhà hát ò lên vui vẻ khi thấy Phượng chạy lại
định đỡ Tân dậy, nhưng anh đã lộn thêm một vòng
rồi cùng nắm tay Phượng ra cúi đầu chào quan khách
và khán giả. Nhà hát lại một lần nữa rung lên vì những
tiếng khen ngợi hai người cả về tài lẫn sắc...

Buổi lễ kết thúc với lời lẽ giới thiệu cách thức và
địa điểm nhận võ sinh của bác sĩ S.

Trên đường ra về, bác sĩ S. Phượng và Tân ngồi ở ghế
sau chiếc Xi-trô-ê-ua sơn đen bóng lộn của bác sĩ. Ông
chú Tân lấy thuốc ra hút khoan khoái, nói với anh:

— Buổi lễ kết quả lắm cháu ạ. Chú cũng không thể
ngờ được các quan khách đến đông và hoan nghênh
như vậy, nhất là màn biểu diễn võ thuật...

— Thưa chú, có lẽ cháu phải nhường chức võ sư cho
chị Phượng vì chị còn cao tay hơn cháu.

— Ủ ! Xem cháu với cô Phượng đánh đẹp thật và cả
hai người cũng đẹp đôi.

Phượng nghe bác sĩ S nói thế chỉ ngả đầu vào vai
Tân nói thì thào như hơi thở:

— Em chỉ có thể làm « võ sư » trong đời sống riêng
của anh mà thôi.

Tân thấy hơi thở ấm nóng và mùi nước hoa thoang thoang bên má anh, anh biết giờ này Phượng đang rất hưng phấn, nên anh càng phải giữ gìn cho đúng mức. Tân khẽ nhích người ra một chút, nói to như để bác sĩ cùng nghe:

— Chú à, chị Phượng học tấn tới không ngờ được. Có thể vài tháng nữa chị sẽ đảm nhận dạy các chị em thanh niên muốn theo học, còn cháu dạy nữ võ sinh thì không liên...

— Cháu giữ gìn thể là phải vì cháu còn có nhiệm vụ quản lý chung cả lớp phải có uy tín mới thu hút được họ.

Xe chạy êm nhẹ về nhà bác sĩ S., Phượng còn ở lại vì Hằng đã rủ chị ngủ lại cho vui. Tân xin phép ra về để còn tắm rửa, nghỉ ngơi... Bác sĩ S. và Phượng cùng tiễn anh ra xe mà bác sĩ đã bảo người lái xe chở anh, đưa về nhà riêng. Tân ngồi vào xe, Phượng còn ghé đầu qua cửa kính và mạnh dạn đưa hai tay kéo Tân lại hôn nhanh lên má anh... Tân lúng túng nhưng không kịp phản ứng. Xe chạy anh còn nhìn thấy bác sĩ và Phượng đứng ở hè đưa tay lên vẫy chào anh lần nữa.

Và cũng từ sau đêm hôm ấy, Tân không muốn đến gặp bác sĩ S. vì sợ gặp lại Phượng. Mọi công việc tổ chức lớp võ thuật và nhận đơn chiêu võ sinh đều do bác sĩ đảm đương lo liệu lấy cả. Đã mấy lần chú anh cho người nhà lại tìm đón anh, nhưng anh lấy cớ là ốm mệt nên chưa đến thăm chú thím được. Lần nào anh người nhà đến cũng kể mọi chuyện trong nhà bác sĩ cho anh nghe và anh ta cũng không quên nhắc đến Phượng với lời lẽ không lấy gì làm tế nhị lắm.

— Ông bà cháu mong gặp cậu một phần, nhưng cô ta thì còn mong gặp cậu mấy mươi lần ấy chứ... Con gái đầu

ta đời như vậy, thấy trai thì cứ mê tít... Mà độ này cô ấy phởn phơ ăn diện lắm câu a! Gái phải hơi trai như thái lái gặp cứt chó. Đẳng này mới thoáng hơi cậu mà đã rớt lên rồi.

Tân chỉ cười vì những câu nói sỗ sàng của anh người nhà, nhưng trong lòng anh thì lại nghĩ: «Sao trên đường đời mình đi, lại gặp những đóa hồng nhưng gai góc như thế.»

Thăm tâm anh chỉ yêu những bông lan trong trắng thanh mảnh kín đáo, e lệ nấp sau những lá xanh rậm, nhưng vẫn thơm ngan ngát, đậm đà vương vất...

— Cậu phải cần thận dặn người nhà thế nào cô ấy cũng tìm đến thăm cậu đây.

— Đến thăm thì tôi tiếp chứ đóng cửa mãi được hay sao... Mà anh làm như cô ta sắp ăn sống nuốt tươi tôi ấy.

— Cô ấy không nuốt tươi được cậu, nhưng rồi cũng làm cho cậu bĩa rịn cho mà xem. Cháu hiểu cậu lắm chứ. Chỉ bằng cậu cười ngay cái cô mà cậu đã nói cho cháu biết đạo nào đấy, để cô ta hết đeo đuổi cậu.

— O! Anh này lạ thật, chị ấy đã ngổ ý gì với tôi đâu?

— Còn chưa hả cậu? Cháu cứ trông đời mắt cô ấy nhìn cậu là cháu đi guốc vào ruột cô ấy rồi...

Tân phì cười vui vẻ vì câu vi von ngổ nghĩnh của anh người nhà bác sĩ, anh cũng thăm mếu mĩnh bực tức quý mến của anh ta đối với mình.

Đúng như anh người nhà nói. Ít lâu sau quả nhiên Phượng đã tìm đến gặp Tân vì có lẽ Phượng cũng không chịu đựng được lâu sự vắng mặt thơ ơ của Tân. Khi người nhà lên báo tin có một cô muốn vào thăm, Tân nghĩ ngay đến Phượng, nhưng anh cũng không

buồn thu xếp lại sách báo để ngọn ngang trên bàn và trên giường ngủ. Tàn mặc bộ đồ thường phục ở nhà, xuống cầu thang đón Phượng và dẫn anh bởi Sinh pha nước uống.

Phượng nhì nhanh trông bộ áo dài màu hoàng yến với chiếc quần sa tanh trắng nuốt dài kín gót, đôi sủng đan quai da màu đỏ ôm gọn lấy đôi bàn chân đỏ hồng. Phượng vào nhà mang theo mùi nước hoa sực nức và cái tươi mát trẻ trung cho căn phòng vốn trước đây vẫn đơn sơ, yên lặng. Phượng đứng giữa nhà đưa mắt nhìn quanh thấy đồ đạc giản đơn và cũng hơi bỡ ngỡ, khe khẽ lắc đầu như thông cảm với hoàn cảnh của anh:

— Anh sống khắc khổ như một cán bộ Việt Minh thực thụ.

— Việt Minh không là con người à? Mà đã là người thì ai cũng có một khao khát, một sở thích riêng... Rồi Tàn cười to: Nếu tôi là Việt Minh thật thì sao? Chị Phượng có báo mật thám bắt tôi không.

— Em không đùa chuyện ấy đâu. Sao anh không bảo người nhà dọn dẹp đồ đạc lại cho gọn gàng một chút

— Anna ta cũng vụng về như tôi, mà tôi, cũng ít có khách đến thăm, nên sống thế này cũng được.

Thấy nét mặt Tàn có vẻ mệt mỏi thật, Phượng nói ngay:

— Em biết anh có mệt một phần, nhưng chính là anh muốn tránh mặt em... Anh có biết từ buổi đầu gặp anh, em đã nghĩ là mình sẽ yêu anh mất.

— Tôi sống cô đơn quen rồi, chắc chủ tôi cũng đã nói rõ hoàn cảnh của tôi cho chị biết: cha mẹ chết sớm, có người chị ruột đi lấy chồng xa, không có tin tức gì. Cuộc sống tình cảm khô khan ít cớ mở. Hơn nữa tôi còn phải sống nhờ. Tuy tôi cũng đã có người yêu nhưng chưa dám lập gia đình.

Phượng thấy Tân nói đã có người yêu, thoáng sững nét mặt không vui, rồi Phượng lại nghĩ ngay: «Anh ấy nói chỉ là người yêu thì cũng chưa phải là chắc chắn. Minh tin là anh ấy sẽ thay đổi...»

— Em đã biết như vậy, và còn biết nhiều nữa là anh đang ập ủ một hoài bão lớn lao hơn cái chức vị võ sư. Em cũng có những xu hướng riêng của mình mà không phải muốn sống bình thường với lương hàng tháng của một cô thư ký đánh máy... Em không xứng để anh tin cậy gửi tình cảm của anh cho em hay sao?

— Chị là bông hoa đầy hương sắc ở trên cành tươi mát, tôi chỉ chiêm ngưỡng mà không thể ngắt lấy được bông hoa ấy chỉ để cắm vào lọ riêng cho phòng mình.

— Anh có thể ngắt được bông hoa ấy và chỉ để riêng cho anh thưởng thức nếu anh muốn...

— Xin cảm ơn chị... Có lẽ đề tình cảm tự nhiên nảy sinh, rồi thắm dần thì hay hơn là đột ngột. Cái gì thắm lắm thì lại phai nhiều.

— Anh triết lý như một ông già nho cổ, mà em thì lại bực tuếch, nghĩ sao nói vậy, không dễ yên trong lòng được. Cũng có một vài người đeo đuổi em, nhưng sao em chỉ coi họ như chiếc bóng mờ nhạt qua đi trong đời, còn đời với anh thì lại khắc trong tâm trí em một vết hằn sâu rất đậm, không thể phai được ngay từ lúc em gặp anh... Tình em như vậy, có lẽ cũng số sang đối với anh. Không biết có hợp nhau không... Nhưng dù thế nào em cũng tự nhủ mình sẽ chiều ý anh tất cả. Một khi...

Phượng khẽ lắc đầu nhẹ nhẹ như tỏ nỗi thất vọng và buồn mênh mang.

Đề xưa tan câu chuyện khó nói cho anh, Tân nói rằng:

- Mời chị ngồi xuống đi! Tôi vụng về thế đấy. Ai lại tiếp khách mà lại để khách cứ phải đứng nói chuyện như thế bao giờ.

Phượng không ngồi vào ghế, đi đến bên cửa sổ im lặng nhìn cảnh vật bên ngoài một lúc lâu mới quay trở vào, nét mặt có dáng u buồn. Tân không đến gần Phượng, anh tưởng nhớ đến Liên cũng đã đứng ở đấy, trong gian phòng này và cạnh chiếc cửa sổ, nhưng Liên kín đáo, thùy mị bao nhiêu, Phượng lại bạo dạn bấy nhiêu. Tuy vậy bên trong con người Phượng, Tân vẫn thấy phải cảnh giác phần nào đó vì anh không hoàn toàn cho rằng tình cảm của Phượng là giả dối, nhưng sao vẫn không phải là thứ tình yếu chân thật, mà còn như có pha trộn một chút lợi dụng... Một cô gái sinh trưởng trong một gia đình giàu có, thích ăn diện, cha mẹ vẫn còn đang cai quản một cửa hiệu buôn tơ lụa len dạ lớn ở Hàng Đào. Anh chị em đều tham gia công việc trong các công sở của nguy quyền, và điều đáng chú ý hơn là Phượng có người anh cả đang làm việc gì đấy với Pháp ở trong thành mà anh chưa hiểu được.

Phải chăng Phượng yêu Tân chỉ vì tình yêu xốc nổi như Phượng nói hay Phượng cũng đang áp ủ một dự định nào khác như chính Phượng đã nói là có xu hướng riêng... Phải chăng vì thế mà cô đi làm thư ký đánh máy?

Tân đã có điểm gì làm cho Phượng phải say mê như vậy. Nếu nói như Phượng chỉ vì «liếng gọi của trái tim» thì không thể bình luận được. Tuy thế Tân vẫn cần giữ quan hệ tốt với Phượng vì chắc không phải là vô ích cho công tác sau này.

Khi đã xác định ý nghĩ dứt khoát cho mình, Tân trở nên tươi tỉnh hơn và anh thẳng thắn xin lỗi Phượng vì đã gây phiền muộn cho chị. Trong câu chuyện Tân

cũng nói lấp lửng là vì hoàn cảnh hiện tại chưa cho phép anh nghĩ đến vấn đề yêu đương, nhưng dù sao anh cũng cảm ơn Phượng đã cho anh rõ nỗi lòng của mình.

— Chị Phượng à! Làm người con trai ai mà không thấy sung sướng khi biết mình được yêu, nhất là người ấy lại có sắc đẹp quyến rũ như chị.

Phượng khẽ mỉm cười và cũng thấy vui lòng nghe Tân tán dương mình.

— Nhưng ở đời cũng lại có một chàng trai khi đã được yêu mà vẫn vô tình lãnh đạm.

— Người ta vẫn bảo : thời gian là liều thuốc lãng quên. Nhưng tôi lại thấy trái ngược : thời gian chỉ làm cho người ta thêm gán bó hiểu kỹ nhau hơn... Chị Phượng có đồng ý với quan điểm của tôi như thế không? Nếu được chị cũng có ý kiến như vậy thì đây là một niềm vui an ủi trong cuộc đời lẻ gặt của tôi.

— Em biết nói sao khi lòng anh đã muốn thế... Thời gian! Thời gian khắc nghiệt khi kéo dài trong mong đợi... Thời gian hơn hồ bay nhanh khi hạnh phúc kề bên. Em mong được thấy thời gian trôi nhanh mà đừng khắc khoải.

Phượng nói xong, đứng dậy từ biệt Tân ra về. Tân nói: Đời xưa có câu: Thành nhân rồi mới thành thân..! Tôi chưa có một cương vị gì trong xã hội mà đã vướng víu vợ con thì làm ăn được gì nữa...

— Trí của anh cao rộng đấy. Anh cứ tin rằng cũng sắp sửa có sự thay đổi lớn, rất có lợi cho chú anh và cả anh nữa.

— Ôi cái lớp vũ thuật có gì hấp dẫn với tôi lắm đâu.

— Không phải vấn đề đó... Nhưng thôi em chẳng nói nữa. Rồi đây anh sẽ hiểu.

Phượng vội vã ra về để cho Tân bao suy nghĩ về câu chuyện vừa qua. Tân đã hiểu rõ thêm Phượng

phần nào khi Phương nhận là bộc trực hay nói thẳng, nhưng đến vấn đề công việc, Phương lại kín đáo dè dặt. Như vậy cái tính bộc trực là thực hay chỉ là bề ngoài?

Nhưng còn một vấn đề quan trọng mà Phương nói là có lợi cho cả chú anh và anh là vấn đề gì, hay chỉ là tình hình chuyên biến trong các đảng phái.

Ngày hôm sau Tân đến thăm chú ở bệnh viện tư. Tân phải chờ chú anh khám xong cho mấy người bệnh mới gặp được bác sĩ S. Chú anh thăm hỏi tình hình sức khỏe và cũng nhắc xa xôi đến chuyện Phương có cảm tình với anh, ông hỏi ý kiến anh ra sao? Tân cũng nói là Phương đã đến gặp anh thổ lộ tình cảm, nhưng tiếc rằng anh lại có người yêu và hai bên dự định khi có điều kiện sẽ làm lễ cưới.

Ông chú tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Tân nói như vậy, vì mọi lần bà vợ ông có hỏi Tân về vấn đề này, anh chỉ cười lảng tránh. Ông lại nghĩ nếu Tân lấy Phương, cũng xứng đôi và càng có lợi cho ông hơn, một khi Phương trở thành cháu dâu, sẽ thuận tiện cho công việc của ông.

- Sau đó ông có hỏi Tân sao không đến thăm chú thím ở nhà mà lại phải đến đây, chắc có chuyện riêng cần thiết.

- Chuyện riêng thì không có. Cháu nghe tin sắp có sự thay đổi gì lớn trong đảng phái chính quyền?

- Chú cũng phong phanh nghe tin như vậy, nhưng chưa chính xác. Quốc trưởng Bảo Đại đã về nước và lập xong Chính phủ. Nay mai ngài sẽ tuần du Bắc Hà và như vậy ta cũng đạt được vấn đề thành lập quốc gia tự trị, không như trước đây mọi việc đều do người Pháp đảm đương cai quản cả. Ta chưa có một thực quyền gì. Qua sự thay đổi ấy, đảng ta sẽ lập bàn chủ

trương hợp tác với chính quyền quốc gia đến mức nào. Và việc lập lớp võ thuật chính là chủ muốn có một hậu thuẫn cho Đảng ta thêm mạnh. Sở dĩ trước đây, người của ta phải chịu quan hệ với Pháp chỉ là để có chỗ đứng hoạt động. Còn người của Đảng Đại Việt thì đã lộ rõ là chỉ làm tay sai cho Pháp mà thôi. Vì thế, chú đoán là sẽ có sự thay đổi... Nhưng cháu lấy nguồn tin này ở đâu... Sự việc cũng chưa chính thức.

— Cháu có vài người bạn Pháp nói sơ qua, nên cháu mới phải gặp chú để hỏi thêm cho rõ.

— Rất có thể đây cháu ạ! Trung ương cũng đã thảo luận và định đưa ông Nguyễn Hữu Trí ra làm thủ hiến Bắc phần. Trong dịp này cháu cũng nên ra tham dự một chức vụ gì như phụ trách thanh niên chẳng hạn.

— Thưa chú, còn tùy tình hình sau này và có chú nâng đỡ thì cháu lo gì đến công danh vội. Hơn nữa cháu e rằng người của đảng Đại Việt không được ăn sẽ đập đổ. Chú có nghĩ đến tình huống ấy để tìm cách đối phó cho khỏi bị động.

— Cháu nói phải, dù sao ta cũng tiến từng bước cho chắc chắn. Cháu còn trẻ mà biết suy nghĩ rộng như vậy là khá lắm.

Tân đã nắm được tin này, anh thấy cần phải báo cáo gấp cho My rõ để có chủ trương công tác mới cho thích hợp với tình hình biến chuyển. Trên đường về anh cũng đặt kế hoạch cho mình. Dù anh không ngăn cản được sự chuyển biến mới của xã hội nhưng anh phải làm sao gây cho họ nhiều trở ngại. Tân liền đến gặp Gam-bi-ni lấy cơ hội ý kiến của hắn về công việc lớp võ thuật, mà anh phụ trách. Gam-bi-ni tiếp anh một cách niềm nở vì trước đây hắn đã được Phò-răng-xoa từ Hà Giang về làm đương an, có sự suy nghĩ đúng đắn, có kiến thức cả về quân sự và chính trị, đã giúp

hắn giải quyết tốt mọi vấn đề ở vùng Mèo. Và hơn nữa Tần có biết cách giao thiệp rộng, không tham lam... Phờ-răng-xoa còn khen Tần nhiều nữa. Nói tóm lại, anh ta là người trẻ tuổi, có học thức, biết cư xử đúng mực. Nếu Tần được nghe những lời tán dương ấy của Phờ-răng-xoa thì anh đã phải nghĩ ngay đến món quà mà ông vua Mèo tặng anh, anh đã tặng lại Phờ-răng-xoa, chỉ nhận có hai kỷ vật nhỏ của vợ chồng ông vua Mèo... Cũng vì thế mà thái độ của Gam-bi-ni đối với anh có vẻ chân thực hơn. Hắn nghe Tần nói chuyện về việc tổ chức lớp vũ thuật, tuy bề ngoài tỏ vẻ quan tâm đến câu chuyện ấy nhưng trong thâm tâm hắn lại nghĩ đến việc khác. Cuối cùng hắn mới nói thẳng đề Tần biết tình hình mới mà Lê-ông và hắn còn đang cần nhắc đề có một chiến thuật nắm chắc hoạt động của các đảng phái.

- Ông Tần, chúng tôi biết ông và chú ông đều ở Quốc dân đảng Việt Nam, mà đảng này cũng có tiếng tăm từ trước và đề chúng tỏ sự cộng tác chặt chẽ giữa chúng tôi và các ông, tôi còn phân vân việc ông mở lớp vũ thuật là để tập hợp lực lượng thanh niên làm hậu thuẫn cho đảng các ông và sẽ dùng họ vào việc có ích sau này hơn, khi đảng các ông đã nắm chính phủ quốc gia.

- Chắc ông lại sợ chúng tôi mạnh sẽ có những đấu tranh đòi quyền lợi với người Pháp nhiều hơn?

Trước đây mọi quyền hành đều ở trong tay các ông. Tuy có vài người Việt Nam ở cương vị phụ trách một vài công sở này nọ, nhưng thực chất vẫn do các ông điều khiển. Nếu như vậy thì theo tôi...

Tần nhìn thẳng vào Gam-bi-ni, im lặng một lát.

- Ông cứ nói tiếp đi. Tôi được ông Phờ-răng-xoa nói về sự suy luận triết lý của ông. Sự thành thực giữa

Ông và chúng tôi là thước đo lòng tin cậy lẫn nhau. Tuy ông là người của Quốc Dân đảng Việt Nam, nhưng chúng tôi vẫn coi ông khác người ở một vài khía cạnh là thẳng thắn, mạnh dạn đưa những ý kiến táo bạo... Quả thực chúng tôi đang suy nghĩ về vấn đề ông vừa trình bày.

— Chúng tôi chủ trương dân tộc độc lập và cuộc đấu tranh của đảng chúng tôi còn phải kiên trì, lâu dài. Điều cơ bản ấy chắc ông đã rõ. Về phía các ông, tất nhiên không muốn cho lực lượng đảng chúng tôi mạnh và nắm chắc được quần chúng. Vì các ông vẫn thường dùng chiến thuật: « Dĩ độc, công độc! ».

Chúng tôi đã dự kiến đến những khó khăn do sự chống đối về phía các ông và cả những người Đại Việt vẫn có sự mâu thuẫn với đảng chúng tôi.

— Sự gọi ý của ông thật là chính xác. Thí dụ có những trở ngại gì mà các ông dự kiến trước?

— Điều này thì ý riêng của tôi chưa thể nghĩ được như vậy. Nhưng theo chủ tôi là cấp Trung ương thì chủ tôi nghĩ rộng hơn đã nói với tôi về trở ngại mà Trung ương đảng tôi đã lường trước. Một khi Quốc trưởng Bảo Đại thành lập Chính phủ quốc gia thì thế nào ngài cũng mời Đảng tôi cử người tham chính... Và khi đó người của Đại Việt rất có thể gây khó khăn cho việc đảng tôi phải xây dựng chính quyền cho vững chắc. Ngay việc nếu họ thả hết tù chính trị để những người ấy tiếp tục hoạt động chống phá sự nghiệp của Đảng chúng tôi, cũng có biết bao nhiêu trở ngại mà không thể khắc phục ngay được. Đây là một ví dụ mà chủ tôi truyền đạt lại cho tôi biết.

— Những ý nghĩ táo bạo mà thiết thực đấy, chắc chủ ông và Trung ương cũng có những dự kiến đề đối phó lại chuyện này.

— Điều ấy thì tôi không được rõ vì dù sao tôi cũng chỉ là đảng viên thường và còn ít tuổi quá.

— Đúng như ông Phở-răng-xoa đã nói về ông. Tôi rất thích sự thẳng thắn không úp mở của ông. Như vậy chúng ta cộng lực với nhau cũng dễ xử trí.

Tân thấy việc gợi ý ấy đã đủ là một đòn tâm lý nếu Gam-bi-ni theo anh cũng nhắc khéo cảnh Đại việt thì chắc chắn những người ở đảng này không ngại gì mà họ không thực hiện.

Gợi ý điều đó là Tân muốn nhân dịp này giải thoát cho một số cán bộ của ta bị địch bắt còn đang giam giữ tại Sở mật thám, chưa có đủ bằng chứng để đưa ra tòa xét xử.

Tân đứng dậy đi lại và vô tình anh ra cửa sổ, nghe thấy tiếng còi ô tô phía dưới sân, anh nhìn xuống thì Gam-bi-ni đã theo ra kéo tấm màn che gió như không muốn để anh thấy việc gì trong chiếc ô tô ấy.

— Nắng chói chang đến khó chịu, ông Tân nhỉ! Xứ sở của ông có lẽ quanh năm là ánh mặt trời!

— Người ở xứ khác bao giờ đến nơi xứ người cũng thấy là đẹp vì khác lạ với tâm mắt của mình đã quen sống. Chúng tôi lại sợ cái nắng cháy da, cháy thịt của xứ mình.

Tân nói vậy và quay về nơi ngồi cũ, nhưng anh cũng đã thoáng thấy màu áo hoàng yến trong chiếc xe con vừa ở nhà Gam-bi-ni ra. — « Thì ra cô ta cũng có những quan hệ riêng tư như thế! »

Mọi tình hình mà Tân nắm được, chỉ ít ngày hôm sau đã nằm trong cặp tài liệu mật của My... Anh thấy Tân có thể đi sâu vào nhiều mặt, và đề tin tức có giá trị về mặt thời gian, nên My thấy việc đưa vào một diện đại hoạt động trong nội thành là cần thiết. My chờ tin

của chị Vân cho biết việc bố trí cơ sở đã ổn định chưa và có thể tiến hành hoạt động được ngay không. Anh cũng chỉ thị cho chị Vân mật hiệu để liên lạc với Tân mà trước đây khi chuyển, chị Hồng đã căn dặn Tân rồi.

Trong khi ấy Tân lại thấy cần phải theo sát hành động của Phượng. Anh không thể dùng tình cảm để gần Phượng được vì Phượng rất nhạy bén khi thấy sự thay đổi tâm tình ấy của anh. Tân đã tổ chức buổi dạ tiệc nhỏ mời vợ chồng chú thím, cô em họ, Phượng và bọn Gam-bi-ni, Pôn, Phờ-răng-xoa đến dự nhân ngày sinh của anh tròn 26 tuổi.

Vợ chồng ông bác sĩ đến sớm hơn cả. Bà thím đã bảo Hằng đặt ở cửa hàng Bô-đê-ga một chiếc bánh kem cao 6 tầng to bằng cả lòng chiếc mâm đồng. Lần đầu tiên bà đến thăm phòng ở của Tân, bà búi người nhìn căn phòng quá giản đơn, tự tay thu xếp lại đồ đạc, sách vở, sai bảo con gái bày biện lại bàn ghế, mua thêm hoa cắm vào lọ để chuẩn bị tiếp khách.

Phượng cũng đến sớm, mừng anh chiếc hộp bằng bạc trong đựng một dây chuyền và khung ảnh nhỏ bằng vàng tây. Hằng dành lấy mở ra xem, ướm vào cổ mình khen đẹp, nhưng còn thiếu một vật:

-- Ảnh của chị đâu, sao không gắn vào đây?

Phượng nguyệt Hằng một cái tưởng như nghiêng cả nhà cửa. Rồi cũng sẵn tay áo cùng với Hằng lo sắp đặt cho bữa tiệc đầy đủ và ấm cúng.

Trong khi làm việc, vô tình Hằng cứ hay gọi chung «anh chị» làm cho Phượng càng thêm vui vẻ. Tân ngồi nhìn hai cô gái, trong lòng nhằm tính đến công việc của mình khi tiếp đón khách. Hằng ngây thơ, nói thẳng ý nghĩ của mình:

- Ba, má nhĩ! Giá hôm nay là buổi hợp hôn của hai anh chị thì vui biết mấy.

- Tôi đâu có hạnh phúc được là chị của cô.

- Ý kiến anh Tân thế nào?

- Người ta nói: « Cầu được, ước thấy. » Anh chỉ sợ chị Phượng chưa hẳn muốn như vậy.

- Đấy nhé! Ý kiến của anh Tân em đã rõ ràng. Còn ý của chị nữa là xong.

- Anh của cô nói một đằng, nghĩ một nẻo đấy thôi.

Một lần nữa Tân lại thấy Phượng nhận xét xác đáng, anh cũng thầm khen sự nhanh trí của con người sắc sảo này. Nhưng Tân cũng đối đáp lại ngay:

- Đúng đấy! Cô Hằng ạ. Anh hay nghĩ một đằng làm một nẻo, như trước đây bề ngoài của anh vẫn bị chị Phượng cho là quá thờ ơ lãnh đạm, nhưng bên trong thì anh lại nghĩ: « Ai có diễm phúc mới được hưởng bông hoa xinh đẹp này... »

Câu nói của Tân làm Phượng đỏ bừng mặt, cô quay lại bà bác sĩ:

- Bác có thấy anh Tân nói một câu văn hoa như thế bao giờ chưa? Anh ấy nói câu nào chẳng ai biết là thật hay giả nữa.

Bà thím đỡ lời cho Tân:

- Cháu tôi, có khi nửa ngày cạy răng chẳng nói câu nào, tưởng như con người không biết cắn vỡ hạt thóc. Nhưng đến khi có mở miệng thì phải biết.

Câu nói vui của bà làm cả nhà cười âm lên - Hằng cười chảy cả nước mắt. Còn Phượng vừa cười vừa nhìn Tân với đôi mắt long lanh sáng. Tân cũng vui vẻ:

- Thím lại chê cháu trước mặt chị Phượng rồi.

Bác sĩ S. chỉ cười tủm tỉm hài lòng về không khí đầm ấm trong gia đình. Vừa lúc ấy có tiếng còi ô tô và tiếng cánh cổng sắt mở rộng. Tân đoán là bọn Gam-bi-ni và Pôn đã tới nên ra cầu thang chờ đón. Không khí trong phòng trầm hẳn xuống, ai nấy giữ nét mặt nghiêm trang khi Gam-bi-ni và Pôn bước vào, theo sau là anh người nhà khệ nệ ôm hộp các tông nặng. ●

— Châu xin giới thiệu với chú thím và chị Phụng, ông Gam-bi-ni và anh Pôn là bạn của cháu. Còn đây là cô Hằng, em họ tôi và chị Phụng, người bạn thân của tôi.

Tất cả cúi đầu chào nhau lịch sự. Bác sĩ S. bắt tay Gam-bi-ni lâu hơn.

— Tôi tưởng ai xa lạ, hóa ra là ông. Rất hân hạnh là cả hai chú cháu tôi đều được biết ông.

Tân thoáng thấy Phụng cười mỉm như muốn nói: « Và cả tôi cũng chẳng lạ gì anh... »

Lúc mọi người đã ngồi vào bàn đang uống chè mạn sen thì Phò-răng-xoa tay ôm gói quà nói oang oang từ ngoài lạnh lùng : « Ông Tân không ra đón khách à ? »

Hắn vừa nói vừa mở cửa bước vào phòng thấy đông đủ mọi người và có hai cô gái xinh đẹp liền xã giao tỏ ra lễ phép, chấp hai tay cúi chào ông bà bác sĩ, khề nghiêng mình chào Phụng và Hằng rồi mới đến bắt tay Tân, Gam-bi-ni và Pôn.

Tôi có hân hạnh làm bạn với ông Tân nên hôm nay có may mắn được họp mặt với ông bà, hai chị và các anh. Trước lạ sau quen. Tôi mong thỉnh thoảng lại có dịp được tiếp xúc như thế này. Ông Tân nhớ đừng quên tôi đấy nhé. Mà ông có cố tình quên tôi thật, tôi cũng sẽ là người khách không mời mà đến.

Tân cũng giới thiệu với mọi người về Phò-răng-xoa là nhà nghiên cứu lịch sử nên rất thành thạo nhiều câu ca dao, tục ngữ và phong tục của Việt Nam.

— Ông Tân lại quá khen tôi rồi. Tôi đâu dám « Đánh trống qua cửa nhà sấm » trước mặt ông bà bác sĩ đây và hai bông hoa thông minh này.

Tất cả mọi người cười vui vẻ vì Phò-răng-xoa đã tỏ rõ sự hiểu biết của mình vừa tế nhị vừa khôi hài. Bữa tiệc diễn ra đầm ấm ? Phò-răng-xoa mở gói quà mừng một cô gái búp bê mặc quần áo miền Bôóc-đô : « Để ông Tân làm bạn cho vui lúc sớm hôm đỡ thui thủi một mình. »

Gam-bi-ni cũng mở chiếc hộp các tông lấy tặng phẩm là chiếc đài ra-di-ô nhỏ kiểu Phi-líp Hà Lan.

Trong khi mọi người nói chuyện, Tân hết tiếp người này, người kia và luôn theo dõi từng câu chuyện trao đổi...

— Chúng tôi xin mừng ông bà có người cháu như ông Tân và triển vọng của ông Tân còn đi rất xa.

— Ông Tân ở vùng Mèo với tôi có ít thời gian mà đã gây được cảm tình với bà Chúa rừng về tài hoa và thông minh của mình đấy

— Anh Tân đi đến đâu mà không được ai chú ý... Ngay đến các ông cũng trở thành bạn, huống chi là bà Chúa rừng nào đấy.

Trong câu nói của Phượng như có pha một chút ghen tuông và châm biếm bọn Gam-bi-ni.

Cuộc vui kéo dài hơn một giờ, ông bà bác sĩ xin phép ra về trước. Hằng cũng theo ba má ra về ngay. Phượng ở lại một mình với mấy người nam giới cũng không tiện nên cáo từ... Bọn Gam-bi-ni, Phò-răng-xoa

còn ở lại uống rượu. Tân gọi anh bởi Sinh lấy rượu Rhum và Cognac là loại rượu nặng để mời họ.

- Bây giờ mới đến lượt chúng mình thưởng thức chất nước Thánh này. Và hôm nay là ở nhà tôi, không phải ở ngoài tiệm, mong các ông và anh Pôn cứ tự nhiên theo sở thích của mình.

- Tiếc rằng cuộc vui mà có ít hoa nên kém tươi...!

Tân biết ý câu nói của Phờ-răng-xoa nhưng anh vờ làm như không rõ ý gọi người nhà đem thêm lọ hoa khác đến.

- Ông lại trêu tôi rồi. Ông làm gì không hiểu tôi muốn nói những bông hoa xinh đẹp biết cười nói mới làm vui cho căn phòng này được.

Tân cũng cười xòa... Cả bốn người uống rượu đến chuển choàng mới ra về. Lúc xuống cầu sân, Gambi-ni ghé vào tai anh nói nhỏ: « Ý kiến của chú ông gọi ra tôi đã thực hiện. Các ông chuẩn bị mà đối phó khi đã nắm chính quyền... »

Còn Phờ-răng-xoa lả lướt: « Sống như ông luôn có những bông hoa chiều chuộng mới thật là hạnh phúc, còn tôi... hẳn lắc đầu nhẹ... »

- Chắc là lại gặp « con đường không vui » rồi ?

- Cũng gần như thế. Mà sao Việt Minh nó tài đến như vậy. Tôi đã cho người nắm kỹ tình hình tướng là vụng về tình, ai ngờ họ ém quân quá bí mật nên đã đón tiếp các ông tướng của tôi một trận toi bờ... Tôi chán lắm rồi... Có khi họ ém cả người vào tận trong đầu mình ấy chứ!

Ông Tân gắng giúp tôi được không. Tôi phải tìm cả trong lẫn ngoài đầu mối ấy.

Tân chột dạ vì biết hẳn hay nửa đùa, nửa thật và có thể hẳn đã nghi mình, nhưng ôn lại sự việc, anh

thấy Phò-răng-xoa chưa hề nói với anh câu nào về vùng hành quân thất bại của họ. Và như vậy, nếu chúng có nghi ngờ anh điều gì, anh cũng sẽ đối phó lại được.. Tuy vậy Tân thấy phải hết sức thận trọng với bọn này... Vì đến lúc nào đấy, chúng sẽ tính toán lại kết quả sự việc để tìm manh mối. Và còn Phương, quan hệ với Gam-bi-ni để thực hiện mục đích gì khác ngoài việc nắm tình hình Quốc Dân đảng Việt Nam của bác sĩ hay còn muốn biết gì về anh, nên Phương đối với anh lại trắng trợn mạnh dạn như vậy.

Nói chung, Tân không thể coi thường mọi việc quanh mình được...

Trên con đường len lỏi vào vùng địch ban đêm, Liên đi sau cứ vấp lên vấp xuống ngã luôn. Văn thấy vậy ái ngại, bảo Liên đưa túi điện đài để chị mang giúp cho khỏi nặng, nhưng Liên không đồng ý.

— Chị cứ để mặc em, đây là vũ khí của em. Vật bất ly thân! Chị vẫn bảo em như vậy. . Và lại có vật vả thế này em mới càng hiểu rõ tình thân chịu đựng của các anh chị giao thông vùng địch. Em mệt một tí, nhưng so với gian khổ ngày tháng của các đồng chí ấy thì còn quá nhỏ bé... Em theo kịp chị mà.

— Em giữ lấy điện đài, còn quần áo tư trang đưa chị mang giúp, chị mang nhẹ quá... Cũng chỉ còn vài cây số nữa, ta đến bên sông, sang bên kia bờ là đến nơi rồi.

Chợt chú giao thông đi phía trước một quãng quay lại khẽ dặn hai người :

— Hai chị chờ em ở đây nhé. Nếu có động, nghe tiếng lựu đạn của em nổ, thì các chị cứ chạy trước trở

về địa điểm cũ, không phải lo cho em. Gần đến bờ sông rồi. Em lên trước xem có địch phục kích hay không. Chị Vân nhớ ám hiệu rồi chứ?

— Chị nhớ rồi. Em đi cẩn thận nhé. Các chị chờ em ở đây.

Chú giao thông khom người biển vào bóng đêm không tiếng động, như ta ra không gian đen sẫm. Liên ngồi cạnh chị Vân thở hồn hển, nghĩ thầm: Trước đây mình ở vùng kháng chiến, nhưng là hậu phương an toàn quá, có biết đâu đến các em nhỏ vất vả lặn lội ra vào vùng địch gian khổ biết bao, gần với cái chết trong gang tấc, mà có phải chỉ một lần đâu. Cũng có nhiều người đã ngã xuống trong khi làm nhiệm vụ thầm lặng như những mạch máu chạy dưới làn da để nuôi khắp cơ thể. Hình ảnh em gái giao thông vùng địch đến liên với Liên càng thôi thúc Liên phải cố gắng công tác. Rồi còn anh Tân... luôn luôn phải sống giả tạo để hoạt động che mắt địch. Nếu chỉ sơ hở một chút nhỏ về cử chỉ và tình cảm là gặp nguy hiểm ngay. Gương tận tụy của Mỹ làm việc không kể giờ giấc, miệt mài với bao kế hoạch tỉ mỉ để đối phó với kẻ địch già dặn từ xưa vẫn coi dân mình là nô lệ... Tất cả những gương mặt ấy đã động viên Liên vượt qua được mọi gian khổ... Ngay chị Vân cũng là phụ nữ, chỉ hơn Liên vài ba tuổi mà sao chị đi vào nơi gian nguy với thái độ bình tĩnh tự tin như vậy. Liên cố học hỏi những tinh thần của tập thể anh hùng ấy cho kịp mọi người. Liên ngồi lâu thấy mỏi, trở mình lại thấy động bên mình khẩu súng lạnh.

— Ôi! Khẩu súng của anh ấy đưa cho anh Khánh đêm hôm đầu ra vùng tự do, anh Khánh đã đưa trả lại cho Liên và Liên được Mỹ cho giữ riêng như một kỷ vật. Nay Liên lại được mang theo để bảo vệ mình.

Đang nghĩ miên man, chợt chị Vân bắm nhẹ vào tay Liên thì thảo :

— Báo yên rồi ! Chị em mình chuẩn bị vượt qua đê.

Liên cố gắng lắng nghe mãi mới mơ hồ phân biệt một tiếng vạc kêu trong sương. Hai chị em đứng dậy, đi nhanh lên mặt đê rồi tụt xuống bờ dốc trơn như đồ mỡ. Một chiếc thuyền nan nhỏ bập bênh theo sóng vỗ vào bờ cát. Người chèo thuyền cũng lại là một bà già phụ trách giao thông trên nước. Liên ngạc nhiên thấy bà, mồm vẫn nhai trầu tóm tém, giọng nói bình thản như không có chuyện gì nguy hiểm, mặc dù đêm tối, sông nước mênh mông, một con thuyền nhỏ bé chỉ đủ cho ba người ngồi chật mà vượt qua những làn sóng dữ được, lại còn lo đèn tàu địch tuần tiêu và thỉnh thoảng ánh đèn pha trong lò cốt boong-ke trên đê bên kia quét sáng mặt sông rộng.

— Chị em cứ yên tâm bình tĩnh nhé, đừng có lộn xộn mà ụp thuyền đấy. Già chỉ chở các con qua sông, chứ không chở cái sợ trên thuyền theo đâu mà lo.

Mái chèo đưa nhẹ con thuyền nan ra xa một chút, rồi bà lặng lẽ bơi ngược dòng sông. Cái dáng người khom khom cúi lên cúi xuống khuấy mái chèo của bà nổi bật trên nền trời mờ ánh sao đêm. Tất cả mọi người im lặng. Chú giao thông đã lôi trong túi dết ra 4 cái bánh chưng. Em đặt dưới chân bà lái đò một chiếc và một gói nhỏ : « Phần của mẹ đấy, và cả gói thuốc Lào nữa. »

— Con đề cho mẹ xin... Tội nghiệp thằng bé, đi về lần nào cũng mua quà cho mẹ thì lấy tiền đâu mà tiêu riêng nữa... Các con ăn trước đi.

Chị Vân và Liên bóc bánh ra ăn, khẽ bỏ lá xuống dòng nước. Liên chưa ăn xong một nửa chiếc bánh thì đã thấy em giao thông khỏa tay vạc nước rửa miệng.

- Em ăn nhanh thế? Đói lắm hả.

- Kể ra cũng đói thật. Nhưng em vẫn đói ngủ nhiều hơn. Mai em sẽ được ngủ bù cả ngày đêm hôm sau lại đem báo cáo về cho anh My.

Liên thấy nghẹn ngào nuốt miếng bánh khó trôi...

- Các con ngồi yên nhé, già khâm qua sông đây. Nếu có đèn pha tàu tuần tiễu cứ bình tĩnh để già đối phó, đừng vội cuống lên, nhảy xuống sông là chết đuối.

Con thuyền nhỏ bé trôi vùn vụt chênh chếch sang bờ bên kia chỉ độ vài phút mà sao Liên thấy thời gian như dài vô tận. Đến khi con thuyền từ từ trôi và bà lái chèo mái chèo vào bờ cát lạo sạo, Liên mới khẽ thở phào nhẹ nhõm. Bà ghim thuyền cho sát mép nước để chị em bước lên bờ cho khô ráo.

- Chúng con đi mẹ nhé!

- Ủ! Chị em đi cho an toàn, mạnh giỏi.

Khi bóng ba người chui vào bãi ngô cao rậm, bà lái lại đứng đĩnh đưa con thuyền ra nơi khác, đánh chìm xuống nước, cột chặt vào đoạn cọc cắm ngầm dưới sông. Qua một cánh bãi dài, chú giao thông lại kéo tay chị Vân kẻ thì thảo:

- Qua đoạn đê này gay lắm đấy. Sang được bên kia đê gần như an toàn rồi. Các chị ngồi ở đây. Em đi vào trước. Chị Vân nhờ tình huống bị động rồi chứ?

- Em cứ yên tâm, chị sẽ lo cho chị Liên an toàn.

Thời gian lâu đến nửa tiếng đồng hồ, Liên ngồi tựa vào chị Vân, đôi mắt nặng trĩu nhưng không dám ngủ, phần vì muỗi nhiều quá đốt khắp cả mặt mũi chân tay mà chỉ dám xua nhẹ chứ không dám phát mạnh. Liên cứ nghĩ đến bà mẹ già ngồi co ro, cùm rùm bên vệ con sông với chiếc thuyền nan nhỏ bé, đưa đón cán

bộ qua lại. Những ngày lạnh rào đã đánh, còn ngày mưa gió, ngày đông tháng giá, thân già còm cõi vẫn âm thầm làm nhiệm vụ trong bóng đêm tăm tối. Cái khoảng không gian nhỏ hẹp nơi bà ngồi nấp móm sông, tuy chật chội, nhưng lòng mẹ thật bao la, mệnh mông như khoảng trời vô tận...

Chờ thêm một lát nữa thì em giao thông quay lại, vì ở trên đê quá xa nên có phát tin liệu nghe cũng khó phân biệt với tiếng gió thổi xào xạc đám lá ngô.

— Yên rồi chị ạ ! Giao thông nội thành đã ra đón còn ở trên đê quan sát và cho biết cách đây độ 1 giờ, bọn Pháp có ra phục kích ở chân đê nay chúng đã rút cả về rồi.

Cả ba chị em đứng thẳng dậy, đi hết lải ngô đã thấy bóng người lấp ló trên mặt đê. Em giao thông bước nhanh lên trước. Vân và Liên bước vội theo sau. Tất cả vượt nhanh qua mặt đê, chạy xuống con đường gạch trong xóm.

Vào đến nhà, chị Hoa đã chạy vội xuống bếp còn đồ lửa và chỉ một loang sau chị đã đi lên với bà mẹ, tay cầm chiếc đèn Hoa kỳ con, còn chị bung nồi cơm nếp đồ đèn thơm phức.

Bà mẹ chị Hoa soi đèn cho Vân và Liên ra hồ rửa chân rồi vào nhà, bà đặt chiếc đèn lên bàn sát cạnh Liên cười :

— Nhà mẹ lại có thêm bóng hoa qui nữa rồi...

Liên vẫn đeo khur khur chiếc túi dết dựng điện đài bên vai, lúng túng chưa biết cất vào đâu, bà mẹ chị Hoa đã đỡ lấy đặt ra bên và bảo :

— Các con cứ yên tâm ở đây. Quanh xóm đều là người tốt, có chồng con theo kháng chiến đàng mình cả. Nếu có động thì được báo đây chuyên từ ngoài

số lúc nhẹ nhàng theo làn gió lọt qua khung cửa sổ, khẽ mơn trớn lên người ba chị em vẫn ôm nhau ngủ.

Trước lúc hai mắt diu lại, chị Vân đã nhớ đến buổi kên lạc và mặt hiệu cho ngày đầu gặp người của ta...

Lớp võ thuật của Tân đã mở được nửa năm và cũng đã thu nhận hơn 100 võ sinh cả nam và nữ, chia theo ngày trong tuần cho từng lớp học theo trình độ tiến bộ của võ sinh. Ngoài Tân ra, bác sĩ S. cũng đã mượn được hai võ sư nam giỏi và một chị Tàu lai đã đứng tuổi dạy thêm môn quyền Anh và các động tác nhào, lộn, ngã...

Phượng theo học rất đều đặn, còn Hằng thỉnh thoảng lúc rỗi lại thăm lớp học của anh, học lỏm vài thế về nhà thường tập đấu mẹ với chị Phượng.

Học võ thuật được ít lâu trông dáng Phượng bớt dầy đà mà cân đối hơn, nhanh nhẹn và hoạt bát hẳn. Tân đã thân với Phượng nhưng anh vẫn giữ một khoảng cách, tránh không thân quá, mà cũng không sơ quá... để Phượng yên trí là sẽ chinh phục được dần anh.

Trong lớp học, bác sĩ S. thường đến khám sức khỏe cho các võ sinh, nói chuyện vui vẻ gây cảm tình với lớp thanh niên đối với ông.

Thỉnh thoảng ông cũng xen vào câu chuyện chính trị xa xôi nói về Quốc Dân đảng Việt Nam, làm cho số võ sinh càng tin phục ông hơn.

Trời đã vào đầu mùa lạnh. Nắng hanh khô nứt nẻ khó chịu nên ban ngày vẫn còn có không khí ối bức.

Sáng nay vào ngày chủ nhật, Tân đã rủ Hằng và Phượng lên đường Cổ Ngư ăn bánh tôm.

Ba người đạp xe thông dong nói chuyện, dọc đường, Tân vận bộ âu phục màu gio, cài may sát với thân hình cân đối nở nang của anh. Phượng đã thay chiếc áo màu hoàng yến bằng chiếc áo màu rêu nhạt, trông càng nổi làn da trắng mịn. Hằng vẫn thích chiếc áo lụa Vân màu mỡ gà phơn phớt dịu dàng. Một vài thanh niên nam nữ qua đường đã biết Tân và Phượng qua đêm ra mắt biểu diễn vũ thuật và được số bạn bè kể chuyện về anh, nên khi gặp ba người họ mỉm cười với nét mặt thiện cảm giờ tay vẫy chào.

Chợt Tân đi chậm lại một chút để hai chị em Phượng, Hằng đáp lên trước Phượng quay lại gọi Tân :

— Có việc gì mà anh tụt lại phía sau thế ?

Tân đạp xe lên kịp hai người cười : « Để tôi đi sau ngắm chị Phượng một lúc. Chị là người sành ăn mặc, biết chọn « *Jeu de couleurs* » (chơi màu sắc.) — Chiếc áo màu rêu in dáng trong nắng vàng, có màu xanh thẫm của hàng cây làm nền, càng tương phản với làn da trắng hồng của chị...

Thực ra Tân lại nhớ đến Liên cũng mặc chiếc áo màu rêu này tối hôm anh đưa Liên ra vùng tự do, nhưng Phượng hơi dẩu dả hơn Liên một chút. Tuy vậy cũng làm cho anh càng nhớ da diết đến Liên.

— Anh Tân là họa sĩ đấy à ?

— Chị Phượng không biết anh Tân ư ? Anh Tân cũng đã theo học lớp mỹ thuật cho đến ngày Mỹ ném bom vào trường làm đổ tượng ông Tác-đi-ơ, trường phải sơ tán lên Sơn Tây, anh Tân mới không theo học nữa.

— Chị nào hiểu được hết con người tài hoa mọi mặt như anh của cô.

— Em tin là rồi chị sẽ nắm được cả... tâm hồn của anh em.

— Cô Hằng chỉ khéo vun cho người... Còn mình thì sao?

— Em còn phải lo học hành đã chứ! Anh thì đã lớn rồi.

Đến quãng đường đôi gần chùa Trấn Quốc, Tân gợi ý: Chúng ta vào thăm chùa, xen tượng Phật và đầm sen tàn, rồi hãy ra ăn bánh tôm nhé.

— Xem tượng Phật còn được, chứ xem đầm sen tàn thì còn gì là đẹp...

— Tinh anh Tân em đỡ hơi thế đấy. Cái gì cũng nghĩ ngược đời cả. Người ta ngắm đầm sen lúc nở rộ, những chấm hồng điểm xuyết cho màu xanh cốm của lá non và xanh thẫm của lá già, trông như bức gấm dệt, lại có cả mùi hương thơm như cuốn lòng người bình bồng trên làn sóng nước...

— Úi trời ơi! Hai anh em cô, một là họa sĩ, một là văn sĩ rồi..

— Gần mực thì đen... Gần anh Tân mãi nên em cũng học cách nhận xét cảnh vật của anh ấy. Chị không thấy anh ca tụng chị vừa rồi là gì.

— Học cái gì chứ học cái nét lăm lăm lì, chị xin chịu thôi.. Người đâu mà tính tình khiếp đến thế. Đúng như mẹ em nói: « Cây rặng chẳng hé nửa lời, đến khi nói lại xa xôi bóng bầy. »

Ba người để xe khóa ở ngoài cổng vào chùa. Lúc này Tân đã rút chiếc khăn tay kẻ ô nâu xanh nhạt, gấp lại cài lên túi áo ngực và liện tay anh ngắt một cành Ngọc bút phe phẩy. Tân nhường cho Hằng và Phương vào chùa trước. Mọi người đi xem các kiêu tượng Phật. Hằng đã mua sẵn thẻ hương ở cổng chùa, châm lửa cắm vào các bát hương và thành kính khấn lễ lăm râm. Tân khẽ nói với Phương:

— Thím tôi hay đi lễ chùa Quang Hoa. Em Hằng hay đi theo nên cũng tin thần, Phật như vậy

Rồi anh đề Phương đi theo Hằng lễ xong các nơi. Trong khi ấy Tân đã thấy hai chị phụ nữ dáng người nông thôn, ăn mặc nâu sồng, áo tứ thân thả vạt thắt đằng trước, trong đó có một chị tay xách làn mây có mấy bông hồng nhung, thể hương và một tờ báo cài ở bên.

Tân hồi hộp vì đã nhận ra âm hiệu, anh vội xem tượng Phật, sản lại gần hai chị phụ nữ, rút khăn tay lau trán, nói bằng giọng:

— Trời mùa hanh oi bức quá!

Chị xách làn mây quay lại nhìn Tân rồi giục chị cùng đi: « Trong này khói hương ngọt ngào khó thở quá. Ra ngoài hít mát dầm sen một lúc nhé... »

Tân mỉm cười khẽ gật đầu như hiểu ý rõ mặt hiệu nên anh đi sát người chị nói nhỏ: « Trong báo cáo nói rồi! » — Rồi nhanh nhẹn anh thả vào chiếc làn mây của chị cánh lá Ngọc bút có cài mảnh giấy nhỏ. Chị phụ nữ cũng xếp lại chiếc làn của chị và làm như vô tình để lại đóa hồng nhung trên bệ thờ Phật. Tân cầm lấy đưa lên mũi ngửi và đã nhanh tay rút mảnh giấy kẹp trong cánh hoa, cất vào túi áo trong.

Cùng lúc ấy Phương gọi Tân đi ra sân chùa xem sen tàn như Tân muốn.

— Khói hương khó thở quá!

Tân hơi sững người thấy Phương nói câu đó như muốn nhại lại câu mặt hiệu của chị liên lạc vừa xong.

— Em chiều cô Hằng, chứ riêng em thì không tin vào thần, thánh mà chỉ tin vào lòng người.

Tân lặng yên đi bên hai người suy nghĩ: « Câu nói nào cũng sắc sảo và ý tứ, ai hiểu thế nào cũng được. »

Đi chậm rãi bước một trên sân chùa, Tân ôn lại hình ảnh buổi đầu anh cùng với em gái đến đây bất liên

lạc với Liên. Đến nay cũng ở ngôi chùa này mà sao anh lại thấy thờ ơ khi đi cùng với Hằng và Phượng. Hình dáng Liên cứ chập chờn, chập chờn, lúc gần, lúc xa gọi cho Tân bao nỗi nhớ nhung...

Chợt Tân giật mình vì tiếng cười của Phượng: « Cô Hằng trông anh cô xem kia! Vào chùa thành Phật cả rồi. Trông đạo mạo không? Cả cô nữa, cứ như sắp bay lên cõi Niết Bàn tất cả.. Mà sao anh Tân lại chơi hoa thái hương thừa thế kia?... »

Tân đưa bông hoa cho Phượng xem:

— Hoa còn đẹp như thế này, mà dù hoa có tàn cũng không ai nở dầm tén..

— Hay mấy chị chàng định gieo hoa mà chẳng phải gieo cầu duyên! Dừa mốc mà chời mắm sơn!..

Hai chị em phụ nữ là Vân và Hoa, hôm nay đúng ngày hẹn bắt liên lạc với người của ta, đã ra đến gần cổng, thấy Phượng nói câu ấy to quá như muốn để cho hai người nghe được. Hoa liền quay lại, lườm một cái nhìn trả miếng, nhưng chị Vân đã kéo đi và lầm bầm: « Sao lại đưa của quý ấy đi cùng làm gì, nhỡ ra... »

— Xong rồi hả chị? Có phải anh ấy không?

Chị Vân chỉ khẽ gật đầu. Hai người đứng định lên dốc Yên Phụ.

Đến trước hồ sen mọc rộng lan ra cả một vùng mặt nước, Tân trầm ngâm nhìn những cọng lá gai góc tua tủa đứng thẳng. Những chiếc lá già đã toỉ tả vì mưa, gió, chỉ còn lại loáng thoáng vài mảnh lá non dập dờn trên mặt nước, lác đác mấy bông hoa nở muộn, nhưng mặt hồ đã đầy những hương sen đang vào hạt mây. Tân nhớ đến câu thơ trong cuốn Chinh phụ ngâm: « Tiên sen này đã này là ba. Xót người lặn lữa ải xa... Thương người nương chốn Hoàng Hoa dậm ngoài... »

Còn với anh... Lá sen nhỏ tưởng như đồng tiền mới nảy hai lần báo hiệu một năm đã qua rồi, mà sao Tân thấy thời gian lâu quá... Giờ này Liên đang ở đâu! Liên đã quen với nếp sống mới gian khổ chưa? Liên có nhớ gì lúc chia tay đêm No-en năm nào không... Tân còn nhớ văng vẳng tiếng Liên nói thân thiết thoảng như làn gió: «Anh Tân, em chờ anh...»

— Trông hồ sen xơ xác buồn tênh thế kia mà anh Tân thích cái nổi gì, cứ ngăn người ra như cầu nguyện đức Phật Như Lai ấy.

— Tôi cũng đang cầu nguyện thật đề xin Phật Như Lai phù hộ cho lòng người ở trần thế này bớt cay độc mà nhân ái hơn...

— Anh nói gì vậy, làm cho em thấy sợ...

— Có gì đâu! Ai cũng thích cái xuân sắc mà có ai nghĩ đến cái tàn phai. Ngắm hoa sen tôi lại nghĩ đến kiếp người... Từ vũng bùn đi lên mà vẫn trong trắng ngọt ngào. Đến lúc héo tàn vẫn thủy chung trước sau như một, kết hương cho người ta hưởng. Không có cái già sau này làm gì có cái trẻ trung tươi đẹp trước kia...

— Ai làm vợ anh Tân em chắc sẽ hạnh phúc suốt đời vì anh có tấm lòng vị tha sâu sắc đến như vậy.

— Chị Phượng có nhớ gì đến tên chùa này không? Cái tên Trấn Quốc mà các cụ ngày xưa đặt có ý nghĩa lắm. Trấn Quốc là giữ nước... Thế hệ chúng ta bây giờ giữ được cái gì?

Phượng nhìn Tân thấy anh nói những câu xa xôi như thế chỉ im lặng, còn Tân, anh biết đã lỡ lời nên nói tiếp: Chúng ta chỉ giữ lại cảnh đẹp này và món ăn đặc sản Hồ Tây là bánh tôm.

Hằng cười ròn rã:

— Thế thì ra ăn bánh tôm đi. Em đói rồi!»

Ba người kéo nhau ra quán, nhưng từ lúc nghe Tân nói Phượng trầm ngâm hơn nên trông khi ăn liếng lại là người chuyện trò nhiều nhất.

— Sao cả hai anh chị cùng ỉu xiu xiu như thế. Hẹn nhau đồng bệnh tương liên đấy à?

Phượng cười to:

— Có Hằng ăn phải bả của anh Tân rồi đấy.

Tân cũng góp chuyện vui, để không khí khỏi nặng nề. Vừa ăn vừa ngắm cảnh hồ Tây và hồ Trúc Bạch, ba người ngồi mãi đến trưa mới ra về. Tân và Hằng đưa Phượng về nhà rồi hai anh em mới về nhà bác sĩ S.

Vân và chị Hoa về đến nhà, Vân kín đáo không nói gì vội, nhưng Hoa lại láu láu kéo Liên ra sau nhà xem hồ thì thăm:

— Trẻ lắm! Lại điển trai nữa... Em cứ tưởng phải là một ông đạo mạo, nghiêm nghị có đề râu như thế này... — Hoa làm điệu bộ vuốt sang bên mép.

— Chị Hoa nói ai cơ?

— Người của mình ấy mà... Sáng nay em và chị Vân đi bắt liên lạc, nhưng sao anh ta lại còn đi với hai con ranh, đẹp nhưng danh giá quá. Em hãy còn tức bọn nó.

— Có chuyện gì mà tức?

— Cái con ranh trông người xinh đáo đẽ, đáng chừng người yêu của anh ta thì phải nên nó nói giọng ghen tuông chanh chua quá.

— Đáng người anh ấy thế nào?

— Em có đề ý đến lắm đâu. Chỉ thoáng qua ăn vận cũng diện, người trắng trẻo, đẹp trai.

Liên không hỏi gì nữa mà chỉ linh cảm: Hay là anh ấy... Nhưng sao lại đi với cô gái nào mà xinh đẹp chanh chua, rồi Liên tặc lưỡi nhủ thầm: Nếu như anh ấy quên thì ta cũng chịu đựng, chẳng luyện tiếc làm gì, mà để cho hình bóng ấy qua đi, phai dần...

Đến tối chị Vân đưa cho Liên mảnh giấy báo cáo đề Liên dịch ra mặt mã đánh điện thi Liên giật mình choáng người: Đúng là anh ấy rồi! Một cảm giác vừa mừng vui vừa giận hờn vì Liên lại nghĩ đến câu chuyện của Hoa nói lúc trưa: Con ranh trông người xinh đáo đẽ, dáng chừng là người yêu của anh ta nên nó nói giọng ghen tuông chanh chua quá...

Liên khê thờ dài nhẹ nhẹ nhưng không qua được mắt chị Vân, tuy chị chưa hiểu mối tình giữa Liên và Tân, nhưng chị lại nghĩ là Liên hơi hẹp khi bắt đầu làm nhiệm vụ.

- Em không lo. Tối nay chị sẽ đi cùng với em bằng thuyền ra giữa hồ để em làm việc. Cô Hoa đã thu xếp kười, vỏ dù cả cho chị em mình ngay trang đi đánh cá đêm nay rồi.

Liên không nói gì nữa, nên chị Vân cũng không để ý đến thái độ thay đổi của Liên.

Đêm xuống một lúc, Liên mang điện đài và chị Vân xách đèn ắc qui xuống chiếc thuyền gỗ. Hoa cho thuyền lướt nhanh trên mặt nước. Sóng rào rào đập vào hai bên mạn thuyền. Sương sa là là trên mặt hồ mênh mang mờ ảo dưới ánh sao. Vài ba chiếc thuyền đánh cá và thuyền câu trong làng cũng thấp thoáng khi ẩn, khi hiện trên mặt nước. Những ngọn đèn Hoa kỳ trên

thuyền le lói một chấm sáng nhỏ trong đêm. Hòa đây thuyền đến một chỗ vắng. Liên cầm điện, kéo dây ăng-ten buộc lên ngọn sào chống thuyền để Hoa cầm giữ. Vân lấy tấm lưới che ngọn đèn đỏ và chỉ một loáng sau, ngọn tay bút măng của Liên đã nhẹ nhẹ gõ lên ma-níp mấy âm thanh đều đặn. Ngừng một lát, Liên gõ ma-níp dồn dập những tiếng tích tà... phát ra nhanh như tiếng dế gáy vang nhẹ nhẹ và tan ngay trong gió.

15 phút sau Liên ngừng đánh và chụp ống nghe vào tai, cầm sẵn chiếc bút máy, kê mảnh giấy lên sập thuyền, ghé sát vào chiếc đèn đỏ. Những tiếng động vang lên trong ống nghe. Liên áp chặt máy vào tai, tay ghi nhanh những nét chấm gạch kéo dài dần kín cả trang giấy.

— Xong rồi chị Vân à !

Mọi người thu xếp máy móc cho vào túi ni lông, bọc kín. Hoa lại chống thuyền quay trở về.

— Tài quá chị Liên nhỉ... Đánh tích tích như thế mà nói chuyện được với các anh ở tận đây, tận đâu. Có cái máy như thế này đỡ cực bao nhiêu cho chú em giao thông của tôi.

— Trường hợp nào cũng cần đến giao thông. Không phải có máy là thay thế được tất cả. Có những tài liệu chỉ là hiện vật, mà không phải là chữ thì giao thông vẫn là quan trọng. Chúng ta dùng máy cũng phải đề phòng kẻ địch dò được nguồn tin trên không và từ đây chúng có thể phát hiện chỗ điện đài của chúng ta được.

— Em sẽ tìm địa điểm vắng và kín trên hồ để các chị làm việc thay đổi chỗ được luôn.

Thuyền cập bến, tuy chẳng được con cá nào, nhưng mẹ Hoa cũng đã chuẩn bị một thùng cá tươi để sớm mai Hoa đem lên chợ đầu ô bán. Công việc lần đầu trôi chảy làm Liên thêm vững lòng. Có lần Liên đã xin chị Vân đi bán cá với Hoa trên chợ, nhưng chị không đồng ý và mẹ Hoa cũng ngăn bảo : « Con muốn mua sắm gì thì cứ bảo mẹ hay em Hoa mua cho. Trông con xinh xắn như thế này, vào phố không thoát khỏi sự trêu chọc của bọn Lê dương đầu. Mà chúng thì liều lỉnh như thú vật. Lỡ ra con sa vào tay bọn chúng thì mẹ và chị Vân ân hận suốt đời, biết nói làm sao với các anh ngoài đó.

Liên thấy cũng đúng như vậy nên gạt bỏ ngay ý kiến xin vào phố. Hằng ngày Liên cũng chăm bón trồng hoa, quét dọn nhà cửa và dành lấy việc com nước cho Hoa rảnh tay làm công việc khác. Chị Vân thì vài ba ngày lại đi vắng đến nửa ngày mới về, nhưng không ai hỏi đến công việc của chị. Hai chị em sống yên ổn trong sự đùm bọc che chở của nhân dân, tuy có vài lần báo động phải xuống hầm bí mật nhưng chỉ là những tên lính vào trong làng xem hoa, và lính sực phụ nữ để trêu ghẹo. Chúng đi đến đâu đều bị những tiếng lóng báo động dây chuyền từ ngoài đường vào đến ngõ sâu nhất trong làng. Các chị phụ nữ đều vắng mặt, chỉ còn lại mấy ông già, bà già cầm cuốc làm vườn và đàn trẻ nhỏ đùa nghịch vang trong các ngõ, thấy chúng liền chạy theo trêu chọc âm ỉ.

Có lần mấy tên lính Lê dương không gặp một bóng dáng phụ nữ nào trong làng thấy lạ nên một tên nói tiếng Việt Nam chưa sôi, hỏi một bà mẹ : « Ê! Bà già, con gái đâu... Chết cả rồi sao ? »

— Con gái đi bán hoa trong phố, bán cá trên chợ hết cả... Tối mới về.

— Bọn chúng lác đầu rút lui sau những cơn mất cảnh giác của anh chị em du kích bí mật ở làng theo dõi giám sát...

Từ ngày có phương tiện liên lạc nhanh chóng, tin tức của Tân được truyền đi kịp thời và những chỉ thị hướng dẫn công tác cho Tân cũng rất sát sao với mọi tình hình biến chuyển trong nội thành.

Lớp học của Tân đã qua hơn 1 năm, đào tạo xong hai khóa. Số võ sinh ra trường cũng đã nhiều. Trong khi đến khóa Ba, bác sĩ S. và Tân đã phải thu nhận 100 người và còn số lớn thanh niên nam nữ cũng đã ghi tên xin học nhưng chưa được nhận vào khóa Ba, vẫn thỉnh thoảng đến lớp để tham quan. Một hôm đang buổi Tân huấn luyện cho võ sinh thì bác sĩ S đi ô tô đến đón anh về nhà ngay có chút việc cần. Tân mặc vội quần áo và nhảy vào ghế sau. Ô tô lướt nhanh trên đường phố. Lên đến gác hai, bác sĩ S, ngăn Tân không vào phòng làm việc ra hiệu có Phương đang định máy ở đây. Hai chú cháu kéo nhau vào phòng ăn:

— Chú báo tin buồn cho cháu biết, bác sĩ Đ.V.L. đã từ trần, ngày mai sẽ đưa đám. Cháu có thể cho lớp võ thuật nghỉ tập, huy động các võ sinh của cả hai khóa trước cùng với số đông thanh niên nam nữ có cảm tình với cháu để đi đưa đám bác sĩ.

— Chú muốn biểu dương lực lượng của đảng ta hơn là để tỏ tình cảm thương tiếc người đã mất?

— Đảng thế cháu ạ! Vì một ngày gần đây ta cũng lại có tin mừng là ông Trí sẽ ra mắt trước công chúng

với danh nghĩa Thủ hiến Bắc Việt do Quốc trưởng Bảo Đại phong vị. Người của Đảng ta cũng đã được sắp xếp nhiều chức vụ trong các Bộ và Sở. Như vậy chúng ta có tồn thất bác sĩ E. Nhưng ta đã cũng cố được thế lực và yên tâm mạnh tay làm việc. Duy có một khó khăn là cảnh Đại Việt, nghe ai đã thả hết tù chính trị và một số thường phạm, thủ tiêu hết các hồ sơ vụ án, gây trở ngại nhiều cho ta trong việc lập lại an ninh ở thành phố để củng cố chính quyền quốc gia vững mạnh. Nay mai một số cán bộ cao cấp của Đảng ở hai miền Trung và Nam bộ sẽ ra sau đức Quốc trưởng để họp bàn với Trung ương đảng ta ở ngoài này, bàn việc thống nhất trong đảng và phương hướng hành động, bầu hội đồng Trung ương tạm thay quyền đảng trưởng Trương Tử Anh.

— Ai sẽ thay bác sĩ Đ.V.L. hở chú ?

— Bác sĩ N.Đ.L. thay quyền và chú cũng nói với bác sĩ giới thiệu cháu ra giữ một nhiệm vụ gì đấy, như phụ trách Sở Văn xã, vì cháu có điều kiện đi sát tầng lớp thanh niên, đưa họ vào các môn thể thao và văn hóa. Có thể bất ngờ với cháu, nhưng nếu cháu cũng hay công việc của đảng phụng sự độc lập dân tộc làm ý nghĩa cuộc sống thì chú tin là với sự ủng hộ của mấy người bạn Pháp có thế lực của cháu, việc sẽ xuôi xê ngay.

Tân hơi lúng túng trước sự việc đã rồi của chú và anh cũng mừng thầm là đã góp phần nhỏ bé cứu thoát được một số đồng chí cán bộ bị giam cầm ở Sở mật thám, lại có dịp trở về với kháng chiến để tiếp tục hoạt động.

Tuy không thể chối từ công việc ấy, nhưng Tân cũng xin ông chú thư thả cho vài ngày, khi có quyết định chính thức, để anh còn thu xếp vài công việc riêng tư... Cũng ngay hôm ấy khi về đến nhà anh đã nhận

được giấy mời của Lê-ông hẹn gặp anh có chút việc. Tân suy tính chưa rõ việc gì, nhưng anh cũng cẩn thận ôn lại tất cả những hành động của mình vừa qua để xem có sơ hở dấu vết gì làm cho tên mặt thâm già này đánh hơi thấy không... Khi đã đặt các giả thuyết có liên quan đến mình, Tân lại tìm cách lập luận cho thật lô gích để tự bảo chữa. Tuy thế Tân vẫn lo ngại khi gặp tên Lê-ông. Anh giở lại giấy mời thấy lời lẽ hẳn vẫn tôn trọng anh và thời gian gặp còn dài, mãi đến tối nay mới đến nơi hẳn làm việc.. thì như vậy chưa hẳn là đã có sự nguy hiểm gì.

Buổi chiều Tân ăn cơm sớm rồi tìm đến nhà Phượng, mong sẽ moi được tin gì ở cô gái này mà anh chắc chắn là có quan hệ mật thiết với Lê-ông và Gam-bi-ni.

Vừa thấy anh bước vào nhà, Phượng đã reo lên rồi hôn hờ đưa Tân đến giới thiệu với bố mẹ :

- Anh Tân, thầy dạy võ Giu-đô của con đây.

- Bố mẹ đã biết anh từ hôm tổ chức ở nhà hát kia. Nhưng hôm ấy vì là hạn tối, dưới ánh đèn trông anh không trẻ như bây giờ... Con mời anh lên gác chơi, dưới nhà họ hàng bận luôn không tiện... Rồi quay sang Tân, bố mẹ Phượng ngỏ ý xin lỗi không tiếp anh được mà để Phượng thay mặt.

Khi Phượng đưa Tân lên đến cầu thang, bố mẹ cô còn dặn thêm Phượng tiếp anh cho chu đáo.

- Bố mẹ cứ yên tâm, con không dè anh Tân, khi ra về, phải than phiền gì về nhà ta đâu.. Anh Tân nhĩ! Mà em có sơ xuất anh cũng đừng chấp nhé... Hôm nay có ngọn gió lạnh đã đưa anh tới thăm em.

- Chả có ngọn gió lạnh nào, mà chỉ có cơn gió mát trong tâm hồn chị kéo tôi đến.

— Hân hạnh quá! Thế thì em mong ngày nào cũng cơn gió mát mà không phải là những cơn gió lạnh ngắt làm tái tê lòng người.

— Chị Phụng cứ bảo tôi vấn hoa, mà chính chị lại nói nhiều câu vấn hoa hơn. Tôi sợ rồi đây ít được đến gặp chị, vì...

— Vì sao?

Phụng vội vàng hỏi Tân và nắm lấy tay anh như sợ lời anh sắp nói ra sẽ làm anh tiêu tan đi mất.

— Chị chưa nắm được tin gì à? Ông chú tôi muốn giới thiệu tôi ra tham chính với chức vụ phụ trách Sở Văn xã.

Phụng thở dài:

— Tưởng việc gì lớn lao mà anh làm cho em sợ hết hồn... Anh xem trống ngực em đập mạnh không! Anh phải đền em đi... Phụng liếc nhìn đến quàng hai tay lên vai anh, ngửa mặt, đôi mắt nhắm lại chờ đợi một cái hôn nồng cháy.

Tân nhớ lại câu nói của Phụng khi ban đầu đến nhà anh: « Anh sống khắc khổ như một cán bộ Việt Minh thực thụ... » nên Tân liền đặt môi hôn lên trán Phụng mà người cứ rùn lên...

Phụng thấy Tân như vậy lại cho là anh cảm động khi hôn mình, nhưng thấy anh chỉ hôn lên trán thì mở to đôi mắt sáng, khẽ kéo đầu anh xuống hôn vào đôi môi của anh.

Một lúc lâu Phụng mới mở mắt và bỏ Tân ra lùi lại một bước, nhìn anh mắt chớp chớp, đôi má ửng đỏ.

— Anh Tân đang làm cho em đau khổ nhé... Em yêu anh... Và sau hôm đi chùa Trấn Quốc về em cứ khắc khoải nhớ lại những lời anh nói hôm đó... Anh ơi, em

biết nói sao được khi thấy tim mình bị dẫn dắt với những mâu thuẫn trong cuộc đời mà em vẫn chưa thể gỡ ra.

— Chị thấy đấy, tôi nào có thể thờ ơ được và bây giờ thì đúng là bị chị « đánh ngã » rồi.

Tân nói như vậy, nhưng lòng lại thấy hối hận đối với Liên, anh thầm nghĩ : « Liên ơi, tha lỗi cho anh. Anh chưa có hạnh phúc đặt cái hôn lên môi em, nhưng anh đã phải làm trái với lòng mình khi hôn người khác... »

Một thoáng bối rối của Tân, nhưng Phượng đang say trong men tình yêu nên không để ý đến nét mặt thay đổi của Tân. Phượng chỉ cho rằng Tân cũng đang xúc động trong lòng như mình.

— Đấy nhé, em đã nói từ trước là : ngoài xã hội anh là thầy dạy em võ thuật. Nhưng trong đời tư của chúng mình thì em sẽ là võ sư của anh mà anh phải nghe theo lời em.

— Quả thực là tôi vẫn còn lo đến công việc nên chưa bao giờ nghĩ đến được giờ phút này chị Phượng ạ !

— Sao lại tô... ô... ôi với chị. Em không muốn nghe những lời nói kiêu cách ấy. Anh không gọi em khác được sao ?

— Phượng ạ ! Lần đầu tiên tiếp xúc với Phượng...

— Em hiểu... em hiểu... Người ta mới bước vào cửa ngõ tình yêu thì nhìn cái gì cũng choáng ngợp và thấy trên đời này tất cả là lộng lẫy êm đẹp... Em cũng đang ở trong tâm trạng ấy.

Quả thực lòng Phượng xoắn xang khó tả, cầm vật gì đó lên rồi lại bỏ xuống, mà không hiểu mình làm gì. Mãi sau Phượng kéo Tân ra ngoài ban công, đứng sát người nép đầu vào ngực anh.

— Phượng ạ ! Còn người đi đường và hàng phố...

— Em chẳng nhìn thấy gì cả. Trước mắt em bây giờ chỉ có anh, còn tất cả chỉ là những chiếc bóng di động như trong đèn kéo quân ấy... Anh hãy cho em sống giờ phút êm đềm một lúc nữa trên trái đất đầy tội lỗi này.

Tân im lặng để cho Phượng né đầu vào mình, anh nghĩ có thể Phượng cũng yêu anh chân thành và tình yêu này đã vượt qua cả công việc của Phượng, nhưng tiếc rằng Phượng còn có những việc làm mà anh chưa hiểu hết. Có một điều làm anh khẳng định là công việc của Phượng ít nhiều cũng chống lại cuộc kháng chiến của cả dân tộc, nên anh không thể chấp nhận một tình bạn, chưa kể đến tình yêu đối với Phượng. Hơn nữa trong bước đường đời của anh còn có bóng dáng của Liên đã in sâu đậm nét trong lòng anh rồi!... Tân chỉ khẽ thở dài và nhẹ nhàng nâng đầu Phượng dậy.

— Anh Tân, hạnh phúc này là của anh và em...

Tân để cho sự bông bột của Phượng dịu lại, anh mới gọi đến chuyện của mình và cho Phượng biết tin là Lê-ông muốn gặp anh tối nay ở nơi hẻm làm việc. Phượng hỏi Tân có nhận định gì về việc này nhưng Tân nói chỉ thấy cái bất thường là hẳn không mời anh đến vào giờ làm việc, lại mời vào giờ tối... Và anh cho Phượng biết Lê-ông thường hay tỏ ra có quyền thế muốn làm cho những người thuộc cấp phải vì nể hẳn, và hay làm phiền cho anh về những điều vặt vãnh. Và hình như hẳn chưa tin hẳn ở anh nên có những sự thử thách quá đáng.

— Thế anh nghĩ gì về con người hẳn? Em muốn nói về nghề nghiệp giữa hẳn và Gam-bi-ni.

— Điều này Tân cũng chưa nghĩ đến. Nhưng dù sao thì gặp Gam-bi-ni cũng dễ chịu hơn.

— Thế thì anh nhằm đây. Em chắc là anh phải tinh tế nhận rõ về Lê-ông đôi khi làm việc không sắc bén bằng Gam-bi-ni đâu. Bên ngoài, Gam-bi-ni vẫn tỏ ra thân thiết với anh, nhưng anh phải đề chừng hậu đấy, vì hẳn có những ý nghĩ gì hay quyết định gì không bao giờ tỏ ra nét mặt đâu. Bên ngoài vẫn tươi tỉnh, nhưng bên trong, hẳn giết mình lúc nào không biết. Em cũng vì anh mà nói một điều em vẫn giữ kín : Anh không phải lo sợ gì đến bọn chúng, một khi có em đi bên cạnh cuộc đời anh.

Một câu nói của Phượng trong lúc nhất thời say sưa với hạnh phúc đã làm cho Tân thêm hiểu rõ Phượng : Phượng phải có quan hệ với cả Lê-ông và Gam-bi-ni trong công việc nào đấy, nên Phượng mới đánh giá Lê-ông và Gam-bi-ni chính xác như anh vẫn thường nghĩ đến. Tân càng thấy ở Phượng có điều gì khác thường mà anh cần phải tìm hiểu câu hơn nữa về vai trò của Phượng đã nói một câu gần như khẳng định là sẽ không để ai động đến Tân được... Phượng có một quyền thế gì và tất phải có người đỡ đầu to hơn bọn Lê-ông và Gam-bi-ni... Còn nói về mặt tình cảm của Phượng đối với anh đến mức nào thì dù sao Phượng cũng chỉ là một cô gái còn trẻ tuổi, nhan sắc quyến rũ và có cả bản lĩnh trong tình yêu để khuất phục những chàng trai mà Phượng muốn làm thân.

— Anh đừng bận tâm đến những điều vật ấy. Em không muốn thấy đôi mắt thông minh của anh tối sầm lại vì lo nghĩ và vầng trán cao rộng lại phải chứa chất những điều sợ hãi để phải cau lại. Có em bên anh, em sẽ bảo vệ anh đến cùng để không ai có thể làm cho anh đau khổ, dù chỉ một lần.

Phượng nói xong lại vít đầu Tân xuống hôn lên trán, đôi mắt và gắn chặt đôi môi mọng đỏ của mình vào

mời của Tân. Đáng lúc ấy, Tân đang luống cuống thì ở cầu thang trong nhà có tiếng giầy bước lên thang gác. Bà mẹ Phụng nhìn trong phòng không thấy hai người, tay đang bưng chiếc khay có hai bát mỳ vẫn thẩn còn bốc khói, lên tiếng gọi :

— Phụng đâu con ?

Phụng đã kịp buồng Tân ra và nhi nhảnh chạy vào khoe với mẹ đang dẫn Tân ra ngoài ban công ngắm cảnh đường phố.

— Ở ngoài ấy hít bụi chứ bấu gì ! O.., sao con không mời anh xơi nước à ?

Lúc này Phụng mới thấy ở bàn nước các khay chén vẫn còn úp nguyên trên đĩa, nên lúng túng thanh minh là Tân không khát. Bà mẹ Phụng đặt khay mỳ xuống bàn, sắp dọn thìa và bảo hai người vào ăn. Tân cũng đã ăn cơm chiều còn no nhưng miễn cưỡng ngồi vào bàn ăn với Phụng cho bà vui lòng. Bà mẹ cứ ngồi ngắm con gái và anh bạn trẻ trung, tươi mát, bà nhìn thẳng vào Tân hơi sỗ sàng làm Tân lúc đưa mắt lên cũng ngưng nghịu, liền quay lưng đi chỗ khác, thầm nghĩ : « Chắc bà lại muốn kén mình làm con rề hay sao mà nhìn khiếp thế ! » Ý nghĩ ấy làm Tân buồn cười nên hơi mỉm miệng, Phụng thấy thế liền hỏi ngay :

— Anh nghĩ gì về em, chắc là em vụng về lắm đấy ?

— Không Phụng ạ ! Sau bữa cơm chiều ăn-no, giờ đây bà lại cho ăn mỳ nên sợ bội thực mất.

Tân cố lảng tránh tiếng anh, em nên chỉ gọi tên Phụng và tìm cách nói lửng đẽ không phải dùng chữ tôi khách sáo hay chữ anh thân mật nữa.

Ăn xong ngồi nói chuyện một lát với bà mẹ, Tân xin phép ra về. Phụng đưa Tân xuống nhà, mẹ Phụng cũng bưng khay bát xuống theo. Tân chào ông bố

Phượng rời ra cửa. Phượng theo Tân ra biên nhà ghé tai nói nhỏ :

— Nếu bọn họ có làm phiền gì anh thì anh cứ nói là người em yêu nhé. Anh cứ biết như vậy, đừng hỏi em lý do tại sao vì em biết anh hay lập luận bây giờ... Còn một khi em đã yêu thì dù anh có là Việt Minh hay Cộng sản đi nữa, thì với em anh cũng chỉ là anh Tân mà thôi. Anh đi gặp bọn chúng có kết quả gì, ngày mai cho em biết ngay.

Tân mỉm cười bắt tay Phượng rồi quay đi, Phượng còn đứng ở cửa nhìn theo bóng Tân đi khuất vào dòng người tấp nập qua lại trên hè phố. Trong khi ấy bà mẹ Phượng hỏi ông chồng :

— Ông thấy thế nào ?

— Thấy gì kia ?

— Anh Tân, bạn con Phượng, cháu bác sĩ S. đấy.

— Đẹp người, nhã nhặn, lịch sự và đàng hoàng...

— Nghe chừng con Phượng nhà ta quá quýt anh đó lắm.

— Con gái lớn rồi để nó tự do tìm hiểu lấy bạn...

— Con Phượng nhà mình lấy được anh đó thì mình cũng có chỗ dựa chắc chắn.

— Bà chỉ nghĩ đến chỗ có thân thể để lo dựa dẫm buôn bán làm ăn. Con Phượng nó có chí hướng của nó. Tôi nghĩ nó có yêu anh ấy cũng chỉ vì lực lượng vô sinh đồng đức của anh ta mà thôi. Nó làm cho bác sĩ S. có phải vì mấy đồng lương đâu... Sở dĩ tôi cho nó vào làm thư ký cho bác sĩ S. vì ông ấy còn chưa thức thời và nghĩ xa được... ^{thời} ^{đi} ^{theo} ^{tôi} ^{đi} ^{đến} ^{đây} ^{đây} ^{đây} thì người Pháp cũng chẳng thể ở đây được lâu. Cứ xem tình hình chiến sự gần đây thì rõ. Việt Minh họ đánh chiếm mở rộng vùng giải phóng và còn đang đe dọa cả vùng đồng bằng.

xung quanh Hà Nội đây nữa... Bỏ con tôi phải nghỉ xa hơn một chút, tìm chỗ dựa vào một nước hùng mạnh hơn cả Pháp để sau này làm ăn cho dễ dàng. Lúc ấy bà tha hồ mà thu tiền về kết sắt...

— Tôi biết sao được những chuyện xa xôi ấy. Nhưng nếu con Phụng mà lấy anh ta thì cũng xứng đôi đây.

— Nó có đủ tri khôn để chọn người chồng...

Tàn xem đồng hồ thấy còn sớm nên đi dạo quanh hồ một lát cho tâm hồn thư thái, để ổn lại mọi sự việc vừa xảy ra giữa anh và Phụng. Tàn nhận rõ thêm trong câu nói lúc Phụng chia tay có phần nào chân thật ở phía Phụng mà thôi. Còn anh vẫn thấy mình gương ếp, không xao động. Nhưng Tàn nhận thấy Phụng đã nhận thức điều gì đúng đắn về anh. Tàn giật mình sợ có sơ xuất trong lời nói hay hành động nào trước mặt Phụng để Phụng đánh giá đúng con người anh và cũng thấy ở Phụng một nhãn quan tinh tế hơn cả bọn Lê-ông và Gam-bi-ni. Lúc này Tàn mong có người bạn từng trải để giúp anh ra thoát khỏi cảnh ngộ éo le. Anh cũng cần nhắc có nên báo cáo việc này với My để xin ý kiến gỡ rối?

Trong khi ấy, ở nơi làm việc, Lê-ông và Gam-bi-ni đang im lặng hút thuốc nhả khói um trong căn phòng. Một lúc lâu Lê-ông đui mẩu thuốc vào đĩa gạt tàn, ấn chiếc núm ở giữa cho tàn thuốc rơi xuống đáy.

— Việc mấy ông Đại Việt thả hết tù chính trị là thế nào? Họ có hỏi ý kiến ông không?

— Chính tôi gợi ý cho họ làm như vậy, vì chủ trương của chúng ta là không thể để cho bất kỳ đảng phái nào

manh lên hoặc yếu quá không có tác dụng hỗ trợ cho chúng ta. Điều ấy, tốt nhất là dùng họ kiểm chế họ.

— Nhưng ta đã đề thoát một số người của Việt Minh.

— Tôi đã xem xét kỹ từng trường hợp: Một số người mới nghi là cơ sở của Việt Minh, nhưng là qua lời khai của mấy kẻ đầu thú, mà bọn này đang muốn lập công. Và lại số tù đó từ khi bị bắt đến nay quả nhiều lần hỏi cung ta cũng chưa có thêm tài liệu gì xác đáng. Họ cũng không khai báo gì hơn được, nên ta thả họ cũng còn nắm được đầu mối để tiếp tục theo dõi. Nếu họ là cơ sở thật thì ta sẽ biết ngay đến việc họ giao dịch với những ai. Còn mấy tên Việt Minh bắt được trên đường phục kích chỉ là những giao thông trên một chặng đường, nên cũng không cung cấp cho ta rõ hệ thống đường dây bí mật của Việt Minh... Vì thế tôi đã gợi ý cho họ làm việc ấy, để khi người của Quốc Dân đảng Việt Nam lên tham chính tất sẽ lúng túng và phải dựa vào ta nhiều.

— Kể ra chủ trương ấy cũng táo bạo, nhưng do ý kiến của ông hay có bàn với người nào khác?

Gam-bi-ni chợt nhớ đến Tân, chính anh đã nêu ý kiến này để hẳn cân nhắc thực hiện. Vì sao Tân lại đưa ý kiến đó để gây khó khăn cho đảng của mình hay vì một lý do nào khác... Có phải vì anh muốn có cuộc đấu tranh đảng hoàng với những khó khăn ấy? Cả việc mở lớp võ thuật, theo bác sĩ S. cũng còn phải thuyết phục anh mãi mới chịu làm việc này...

Gam-bi-ni còn biết anh ta sống giữ gìn mọi thứ như thể cán bộ Việt Minh đã được rèn luyện, không ăn chơi, không nghiện ngập, không cờ bạc, trai gái, không tiêu xài xa hoa phung phí và thái độ thì kín đáo, lễ nhị. Rất có thể là cá tính con người, nhưng cũng nên lưu ý đến khía cạnh đó.

— Trong mọi việc giao du anh ta có nhiều bạn bè không?

— Rất ít. Hầu như không có bạn thân. Think thoảng chỉ hay đi dạo chơi một mình. Nhất là sau ngày anh ta gặp ông thì lại càng dè dặt hơn.

— Hay dạo phố một mình... Lê-ông nhắc lại câu nói ấy, rồi chợt hẳn nói ngay : « Ông cần cho giám sát kỹ những buổi dạo chơi đơn độc ấy nhé! »

Còn công việc điều tra bản danh sách những người cầm đầu Quốc Dân đảng Việt Nam ở vùng kháng chiến, ông đã tiến hành đến đâu rồi? Phải khẩn trương làm việc đó. Bác sĩ S. đã giúp chúng ta được những gì về việc này. Nếu ta có bản danh sách đó thì đã nắm được đội quân thứ 5 rất đặc lực trong việc chúng ta mở rộng chiến dịch thu phục đất đai của Việt Minh... Ngoài bác sĩ phụ trách phần tài chính của đảng ông ta, còn ông N.Đ.L. mới lên thay ông Đ.V.L. thì sao?

Ông cũng cần phải sử dụng cả anh Tân và đầu mối của ông vào việc này.

— Tôi coi việc này là trọng tâm. Và cũng không buông lỏng mọi hành động của anh ta.

— Tôi đã mời anh ấy đến gặp tôi tối hôm nay, con người có lập luận sắc bén cần phải đối xử tế nhị hơn để không những nắm được anh ta mà còn cả phần đối với bác sĩ S.

Gam-bi-ni còn ngồi lại bàn với Lê-ông một số công việc và khi hẳn ra về được một lúc thì Tân đến. Anh gõ cửa thì có tiếng của Lê-ông mời vào ngay. Hẳn đón tiếp anh lần này không giữ thái độ lạnh nhạt mà cởi mở, mời Tân ngồi và hút thuốc, hỏi thăm đời sống, sức khỏe và công việc của lớp vũ thuật. Tân cũng trả lời những câu thăm hỏi một cách vui vẻ hài lòng rất tự

nhiên, nhưng trong anh lại nghĩ hẳn sắp sửa giờ thủ đoạn gì đây? Trong câu chuyện hẳn khen Tân sống đứng đắn giản dị, nhưng lại xen vào một câu nói có ý nghĩa là có người bảo Tân sống dè dặt quá, nhưng hẳn chỉ coi lời nói đó như là một lời gièm pha anh mà thôi, nên hẳn không để ý lắm. Tân thấy hẳn có tỏ ra chân thực đối với anh bề ngoài để anh không lưu ý đến những nhận xét ấy, nhưng còn mặt trái, tất nhiên Lê-ông không thể rời Tân được. Anh càng yên tâm tiếp chuyện cho đến lúc đã thấy lâu, anh định ra về thì Lê-ông mới ngăn ngừa một lát sau hẳn mới bộc lộ ý định nhờ anh tìm giúp cho bản danh sách những người cầm đầu Quốc Dân đảng ở ngoài kháng chiến, là hậu phương của ta vì Tân có điều kiện đi sát với ông chủ, lại cũng là một đảng viên của Quốc Dân đảng Việt Nam, đang có xu thế tiến bộ nhanh trên đường danh vọng. ३

À ra thế! Bọn chúng cũng muốn xoáy vào vấn đề này để khơi dậy lòng quốc gia của những người Quốc Dân đảng Việt Nam chống phá ta từ bên trong, tạo điều kiện cho chúng thực hiện ý đồ chiếm đóng rộng ra các vùng khác. Lê-ông và Pôn nói thẳng với anh, còn Gam-bi-ni lại chưa tỏ thái độ gì. Cần chú ý đề phòng Gam-bi-ni hơn là Lê-ông.

— Tôi sẽ cố gắng lợi dụng hoàn cảnh tiếp xúc với chủ tôi để tìm bản danh sách đó, nhưng nếu chủ tôi không là người có trọng trách cất giữ bản đó thì tôi cũng sẽ cung cấp cho các ông biết để lần tìm đầu mối khác. Nhưng tôi tin là các ông còn có nhiều nguồn tin giá trị hơn tôi.

Lê-ông im lặng không trả lời anh.

Tân cân nhắc cũng có ý định giúp chúng việc này thực vì anh thấy bọn đầu sỏ Quốc Dân đảng Việt Nam

Ở vùng hậu phương kháng chiến đâu phải là cấp trên của anh mà cần bảo vệ chúng. Nếu giả thuyết anh có bản danh sách đó cung cấp cho bọn Lê-ông thì thế nào chúng cũng tung người ra, qua cái danh nghĩa gọi là «Hội đồng chủ tịch Trung ương đảng» để bắt liên lạc với số này và để chúng sẽ phải chui đầu vào trong của ta. Một công đôi việc, ta sẽ được cả chỉ lẫn chái. Anh đã báo cáo tỉ mỉ sự việc để Mỹ nắm rõ tình hình và có kế hoạch chuẩn bị đối phó với tình hình diễn biến mới. Anh cũng đã lật tên Lê-ông để hẳn biết là ngoài anh ra, chính Gam-bi-ni đã có Phụng là đầu mối điều tra có tác dụng hơn anh vì Phụng thường xuyên làm việc với bác sĩ S. và là thư ký đánh máy mọi tài liệu cả về đảng và về công việc ở bệnh viện tư. Tân cũng phải qua Phụng để có thêm sức tìm hiểu vấn đề. Nhưng chưa bao giờ anh nói chuyện với Phụng về sự hoạt động của chú mình.

— Ông Tân đã có ý định lập gia đình chưa? Sau khi đã ổn định công việc làm ăn cũng nên có một người chăm nom giúp ông về đời sống riêng.

— Xin cảm ơn ông đã lưu ý đến tôi. Tôi cũng đang đặt vấn đề với một cô gái. Hai chúng tôi cũng đã vài lần đề cập đến vấn đề này.

— Nếu không phải là tò mò mà vì sự quan tâm chân thực của chúng tôi, mong ông cho biết tên cô gái là ai vậy. Và khi nào ông làm lễ thành hôn, chắc hẳn chúng tôi sẽ là người khách nhiệt tình nhất đến chúc mừng ông.

— Vâng! Người ấy là chị Phụng, nữ thư ký của chú tôi.

Lê-ông vội đứng dậy, đi quanh chiếc bàn lại trước mặt anh, bắt tay vui vẻ nói:

— Rất hân hạnh được tin này... Chị Phương là một hoa khôi của Hà Thành và cũng rất đẹp đôi với ông, một thanh niên khôi ngô, thông minh và tài hoa...

Tân cũng đứng dậy bắt tay hẳn. Lê-ông vội lại tú lấy ra chai rượu vang cùng hai chiếc cốc lớn. Hẳn tự mở nút chai và rót hai cốc đầy giơ lên mời Tân. Sau hai lần chạm cốc xã giao, Tân cũng thấy men rượu nho bốc lên mặt cả nỗi vui mừng vì anh đã gỡ dần được những đầu mối của vấn đề, nên chắc sắc mặt anh hồng hào làm Lê-ông lại tưởng anh say nên hẳn nói sẽ bảo lái xe đưa anh về nhà cho tiện. Nhưng anh đã gạt đi vì lúc này anh muốn đi dạo chơi để xem cảnh phố phường sinh hoạt ra sao. Tân ra đường vẫn cẩn thận đi trong các phố vắng để dễ phát hiện những cái « đuôi ». Và khi chắc chắn thấy không bị ai theo dõi, anh mới ra phố đông đúc. Đèn điện thấp sáng các con đường. Tân ra trực đường chính sầm uất và có nhiều cửa hàng, anh ngắm hàng hóa hầu hết của Pháp và các nước tư bản khác. Rất hiếm hoi mới tìm thấy vài mặt hàng nội hóa như các loại đồ sứ, vải vóc, sách vở và đồ dùng học sinh v.v. nhưng cũng vẫn không cạnh tranh được với các hàng hóa của nước ngoài.

Trong lòng Tân rất vui vì anh thấy thái độ của Lê-ông đã bộc lộ rõ một cử chỉ khác thường là lấy rượu mời anh khi anh nói đến đã chọn Phương. Chắc hẳn nghĩ rằng hẳn sẽ được cả đôi làm việc cho hẳn và như vậy Tân cũng đã bị buộc chặt vào hẳn rồi...

Đang nghĩ vô vẩn, chợt Tân đứng lại vì dòng người đông đúc đang đi trên phố bỗng nhón nhào chạy ngược xuôi. Tân đứng nhìn một lúc và đã hiểu ra là kẻ địch đang chặn cả hai đầu phố để vây ráp, khám xét những người tình nghi là Việt Minh, vì dạo này trong nội thành luôn luôn xảy ra những vụ truyền đơn kêu gọi

nhân dân vững lòng tin vào kháng chiến ủng hộ các cán bộ hành động trong việc trừ gian. Anh rút ví mở ra xem lại tấm các từ ngày đầu vào khi tiếp xúc với tên quan Năm, đã được hẳn trao cho anh để đi lại trong mọi trường hợp mà không bị lực lượng quân cảnh và cảnh sát nguy hiểm làm phiền hà gì. Tên cứ đứng định đi đến đầu phố thì đã thấy một toán công an nguy và mật thám mặc thường phục, mấy tên lính Pháp đội mũ có ghi hai chữ P.M. (Prévoité militaire = Quân cảnh). Tên nào mặt cũng hầm hầm, súng trong tay lăm le như muốn bắn hết cả mọi người. Mấy tên chỉ điểm, đội mũ dạ sụp xuống che kín gần lấp cả mắt, đi đi lại lại để ra hiệu cho bọn cảnh sát những người mà chúng tình nghi. Bọn cảnh sát khám người một cách sống sượng bất kể là nam hay nữ, làm các bà và các cô phải đỏ mặt mà không dám nói câu gì. Tên đi đến nơi, thấy anh ung dung cứ tiến bước, một tên mật thám liền quát anh đứng lại, chửi tục thêm một câu. Tên lẳng lẳng rút tấm các đưa cho bọn quân cảnh xem mà không thêm đưa cho chúng kiểm tra. Tên chỉ huy quân cảnh, cầm khẩu súng, còn lấy đầu ngón súng lật tấm các trong tay lên nhìn. Hẳn vừa xem tấm các vừa liếc nhìn anh như để đối chiếu với ảnh trong các, rồi vội thay đổi thái độ, tay kia cắt súng vào bao, lễ phép đưa trả anh tấm các và giơ tay lên chào anh. Tên mật thám Việt Nam vừa chửi tục và có thái độ hỗn xược với anh vội vàng lẳng đi chỗ khác.

Tên cầm lấy tấm các, cảm ơn bọn chúng rồi đi thẳng trước những con mắt vừa nghi ngờ, vừa sợ sệt thăm phục anh chắc hẳn có một địa vị gì đây... của đám đông đang bị dồn ép đứng chật cả một quãng phố. Tên bước đi mà hai vành tai nóng bỏng vì biết đầu trong đám đông kia lại chẳng có một thanh niên nào đấy là vợ

sinh hay người quen biết anh. Tân thấy xấu hổ về việc vừa qua nhưng trước hoàn cảnh bắt buộc anh phải sử dụng đến tất cả các ấy. Tân vội gọi xe trở về nhà mà không còn hứng thú đi dạo phố nữa.

Tân đã ra làm việc với chức vụ phụ trách công sở Văn xã của chính quyền Ngụy. Thời gian đầu, anh phải bận nhiều việc hành chính và làm quen dần với nhiệm vụ. Lớp võ thuật dành giao lại cho mấy võ sư đảm nhận và bây giờ Phương cũng đã là thầy dạy các nữ võ sinh. Tỉnh thoảng Tân chỉ đánh ô tô ghé qua lớp học một lúc rồi lại phải đi ngay, cũng chẳng trò chuyện lâu được với Phương và lần nào gặp anh, Phương cũng phụng phịu hờn dỗi:

— Anh Tân đã lên chức quan rồi, còn thiết gì đến ai nữa... Thế mới biết ở đời danh vọng đã làm thay đổi lòng người như vậy...

Tân cười trừ:

— «Đàm lai thế sự, kim năng ngữ. Thuyết đạo nhân tình kiểm dục minh.» mà (1)

— Em chẳng biết nghĩa Tây, Tàu gì cả. Anh nói với em câu ấy như vịt nghe sấm mà thôi.

— Chị cứ hỏi chú tôi để rõ nghĩa câu thơ của cô nhân.

Rồi Tân lại vội vã phóng xe đi với công việc bận rộn khác. Phương uể oải vào lớp học không cần dấu giếm thái độ buồn nản của mình làm cho mấy nữ võ sinh cũng hiểu tấm lòng của Phương.

(1) Nói chuyện thế sự, chỉ thấy nói đến tiền.

Còn nói đến lòng người, thanh kiếm muốn thét lên.

— Cô giáo lại buồn về thái độ thờ ơ của thầy giáo rồi. Mà sao thầy Tân cũng vô tình đến thế, ngay chị em mình cũng biết được tâm lòng của cô Phương tha thiết yêu thầy Tân thế nào...

Nghĩ như vậy, nhưng mấy nữ sinh chỉ bàn mẩu vói nhau và cũng lấy cớ xin về sớm để Phương yên tĩnh với nỗi lòng của mình.

Tân không đến công sở mà lại đến nhà ông chú. Anh đỗ xe, bóp còi ra hiệu thì anh người nhà đã chạy ra mở cổng:

— Cậu Tân đã là quan rồi. Bây giờ một bước đã lên xe xuống ngựa.

— Anh học lái xe đi rồi làm tài xế cho tôi thì tha hồ ngồi trên xe mà vi vu suốt ngày.

— Cháu mà học gì được. Cái chữ bẻ nữa còn chưa biết... Cậu đến chơi mà ông bà cháu đi vắng cả. Cô Phương cũng không thấy đến.

Tân cũng cứ lên gác, anh người nhà theo Tân lên mở khóa cửa phòng làm việc cho anh vào. Tân đứng giữa phòng quan sát đồ đạc, anh chú ý đến cái tủ bằng gỗ lim đồ sộ lên nước nâu sẫm.

— Cậu tìm gì thế? Trông cậu đứng ngấm mà cháu lại thấy giống như ông cháu đi dâu về, vừa vào nhà là phải đứng ngấm đồ đạc một lúc rồi mới làm gì thì làm.

— Thế chú tôi hay ngấm đồ vật gì nhất?

— Đề cháu nhớ đã... — anh người nhà vỗ trán mấy cái rồi chỉ vào chiếc ảnh chân dung lớn của chú thím anh treo trên tường, lồng trong khung kính hơi cao một chút... — Ông cháu hay ngấm bức ảnh này, đáng chừng như đề nhớ lại hồi còn trẻ mới cười bà cháu về.

Tân lại gần ngắm nghía bức ảnh, kiễng chân lên xem mặt sau chiếc khung thấy sạch sẽ không có bụi bặm.

như thường được lau chùi luôn. Anh vờ đi lại xem
mấy bức ảnh khác của những người trong gia đình, đang
xem như vậy thì thấy tiếng chuông reo dưới cổng. Tân
chạy ra cửa sổ nhìn xuống nhưng khuất cánh cổng tôn
nên không biết là ai về hay đến chơi. Tân đến bên
giá sách rút cuốn truyện Pháp « Les misérables » (Những
người khốn khổ của Vích-tô Huy-gô) mở ra xem, trong
khi anh người nhà đã vội chạy xuống mở cổng.

— Tôi trông là khách nào, hóa ra cô Phượng. Ông
bà tôi đi vắng cả.

— Cậu Tân ở trên gác phải không?

Anh người nhà vụng về không muốn để cậu mình
gặp cô ả lẳng lơ này (anh đánh giá Phượng như vậy)
nên cứ ấp úng...

— Vâng! Cậu tôi đang ngồi chơi trên gác để chờ ông
tôi về.

— Tôi biết rồi. Xe ô tô của cậu ấy đỗ ở đây mà anh
còn định giấu cậu ấy đi đâu nữa.

Phượng nguyệt anh người nhà một cái rồi sầm sầm
lên gác, mặt hơi xịu lại như tức giận, làm anh người
nhà cũng sợ.

Phượng gõ cửa và nghe tiếng Tân mời vào. Cô thay
đổi nét mặt vui vẻ:

— Lúc này anh vội gì mà như ma đuổi, hóa ra về
đây ngồi chơi một mình.

Tân bỏ cuốn truyện lên bàn:

— Tôi định về đây hỏi chú tôi vài việc, nhưng chú
tôi lại đi vắng nên ngồi chờ, nói chuyện lằng nhằng
với anh người nhà cho đỡ buồn.

— Anh ta như có ác cảm gì với em ấy. Mà em có
động gì đến ai đâu!

-Tôi cũng không rõ... Nhưng có lẽ tình nết của những người làm lâu trong gia đình thường được coi như người nhà nên hay xét nét đến cử chỉ của người khác. Hồi bé tôi ở với chú thím tôi, có đi đâu cũng phải báo với anh ta đấy. Nếu không, về bị đòn ngay... Cả em Hằng nữa, sợ anh ta hơn là sợ thím tôi cơ mà... Phượng đừng chấp nhặt như vậy. Tính anh ta cứ cần cẩu như mẹ chồng đối với nàng dâu suốt ngày. Chú thím tôi cũng biết tính anh ta như vậy, chỉ vì anh ta cũng trung thành thật sự nên ai cũng nể.

Thấy Tân an ủi mình, Phượng cũng nhẹ lòng đôi chút, hỏi Tân có việc gì cần làm hay không và trách anh sao không cho cô biết tin tức về cuộc gặp Lê-ông.

Tân kể sơ qua việc Lê-ông tiếp anh với thái độ cởi mở, thăm hỏi đến cả sinh hoạt và chuyện tình cảm đời tư, anh cũng đã nói với hẳn là anh đang có quan hệ tốt với Phượng, còn chờ thái độ của Phượng quyết định về việc này nên cũng phải có thời gian...

Phượng tươi tỉnh, đẩy lại câu của Tân «Quan hệ tốt với Phượng và chờ thái độ của Phượng quyết... định». Sao anh không tự hỏi lòng mình để có thái độ quyết định trước đi... Em biết anh đối xử với em ra sao rồi. Em sẵn sàng theo anh đến cùng trời cuối đất và anh có trốn đi thì dù có phải đào tung cả thành phố này để tìm anh, em cũng làm...

Tân lúng túng khó nói khi thấy Phượng cũng đi sâu vào vấn đề với tình cảm mãnh liệt sôi nổi, anh khó xử không biết phải giải quyết thế nào đây. Để phá tan cái không khí nặng nề, Tân rủ Phượng cùng ra về. Phượng bảo anh xuống trước, cho xe ra cổng chờ Phượng còn tìm vài thứ trong ngăn kéo làm việc.

Khi Tân xuống thang gác, anh người nhà cũng định xuống theo thì Phụng đã gọi anh ta lại, im lặng nhìn anh ta như muốn chế ngự con người anh:

— Tôi nói để cho anh biết, anh đừng có xét nét tôi mà không yên đầu. Tôi không phải như cô Hằng mà anh có thể bắt nạt nổi. Anh hãy làm tròn thân phận người ăn ở của mình, đừng giúng vào công việc của tôi... Cậu Tân đến đây đã lâu chưa?

— Cậu cháu vừa mới đến một lúc thì cô đến.

— Cậu Tân có tìm cái gì không hay chỉ xem sách?

— Cậu cháu xem ảnh của ông bà và các cô, cậu cháu để chờ ông cháu về, cháu đang đi lấy nước uống...

— Chỉ có thể thôi à?

— Vâng!

— Từ nay anh hãy biết giữ gìn mồm miệng, không tốt đẹp gì với anh đâu. Chuyện tôi vừa hỏi anh về cậu Tân, cảm anh không được bép xép lại với cậu Tân đó, nghe chưa!

Thấy thái độ của Phụng có vẻ cứng rắn, anh người nhà cũng sợ nên vàng dạ cuống quýt. Phụng xuống sân, ra xe để Tân lái đưa về nhà mình. Dọc đường trên xe Phụng không nói gì, gió lạnh tạt vào cửa xe làm Phụng hơi lạnh nên vịn cửa kính chắn gió cho kín. Mãi đến lúc xuống xe Phụng mới nói một câu: « Anh đừng để em phải thất vọng vì anh... »

— Cũng mong Phụng hiểu cho, Tân đã mất mát nhiều, nên bây giờ sống dè dặt vì chỉ sợ tình cảm của mình lại trôi đi mất...

— Có lẽ anh sống thiếu thốn tình cảm nên bây giờ anh nghi ngờ tất cả chứ gì... Em sẽ trả lời câu hỏi ấy cho anh.

Tân từ già Phương, tự nhiên thấy lòng tràn ngập một nỗi buồn mênh mang... Cha mẹ mất sớm từ khi anh còn nhỏ. Chị lớn lên tảo sớm khuya để nuôi anh ăn học, nhưng rồi chị đi lấy chồng và anh lại phải sống nhờ chú thím; Anh phải tự đi dạy học để kiếm thêm tiền theo đuổi đèn sách, tự lập lấy thân. Cũng trong thời kỳ còn là học sinh, Tân đã gặp một đồng chí cách mạng giác ngộ anh, đưa anh đi theo con đường của Đảng, hoạt động cứu nước. Tân đã lao mình vào những công việc nguy hiểm trước sự rình mò lùng sục của bọn mật thám cho đến ngày Cách mạng tháng Tám tháng lỵ. Rồi trong cuộc trường kỳ kháng chiến, Tân lạnh lùng thờ ơ với mọi tình cảm của các cô gái, mà anh chỉ biết nghĩ đến công việc, đôi khi nhớ đến người chỉ kính yêu đi lấy chồng xa, không còn biết tin tức gì nữa... Cho đến nay Tân chưa hề nghe ai nói những lời âu yếm nâng niu... Gái oăm thay Liên đã đi vào tâm hồn anh dịu dịu như một bóng nắng sưởi ấm cái không khí giá lạnh mùa Đông trong cuộc đời của anh. Đến bây giờ lại có Phương với ngọn lửa tình yêu mãnh liệt như đốt cháy cả ngàn vạn trở ngại trên đường đi đến yêu thương thì Tân lại thấy sợ cái xúc nổi nhất thời của Phương. Anh nghĩ đến câu: Thoang thoang hoa nhài mà lại thơm lâu...»

Trong nhiệm vụ công tác nặng nề Tân lại phải va chạm với nhiều cảnh ngộ trái ngược với tình cảm thật của mình. Nay nghe Phương nói, Tân lại thấy sống dậy một ý nghĩ xa vời mà trong suốt quãng đời niên thiếu đến lúc trưởng thành Tân vẫn ấp ủ một lời triu mến đáp lại đáy lòng mình.

Tân ngồi thờ trước tay lái, đầu gục xuống để mồn tâm hồn đi vào dĩ vãng mà như quên hết mọi sự xung quanh. Phương xuống xe định bước vào nhà, nhưng

không thấy tiếng máy nổ, xe chuyển bánh, quay lại nhìn thấy Tân gục đầu xuống vòng tay lái, Phương đứng lại một lúc ở cửa vẫn thấy Tân im lặng như bất động vội quay lại chỗ cửa xe Phương khẽ gọi anh, nhưng Tân cũng không đề ý đến nữa.

Phương từ từ nâng đầu anh dậy thấy hai giọt nước mắt trong khoé u buồn lăn xuống má. Phương cương quít :

— Anh Tân! Anh Tân! Anh làm sao thế?

Tân buồn chán nhìn Phương một lúc rồi trở lại bình tĩnh :

— Không sao đâu Phương ạ! Từ ngày bị bắt cóc và sau vụ ám sát bị thương Tân hay chóng mặt như thế.

— Sao anh chịu nhiều đau khổ như vậy mà chẳng cho em biết gì?

— Để Phương biết chuyện ấy có ích gì đâu.

— Anh vào nhà em nghỉ một lát rồi hãy về.

— Không! Tân còn phải về công sở làm việc một chút.

— Em sẽ lái xe đưa anh đi nhé.

— Không phiền đến Phương như thế... Không sao đâu...

Phương nhìn Tân ái ngại, nhưng Tân đã giục chị vào nhà và cho xe nổ máy chuyển bánh. Phương nhìn theo xe Tân lắc đầu : « Ai biết được lòng anh ra sao... Anh khép chặt tâm hồn mình vào nỗi buồn riêng mà không muốn cho em xen vào... Em biết làm cách nào mở được cửa tâm hồn anh để nép mình bên trái tim anh... »

Tân lái xe qua các phố lòng thấy vội dần nỗi buồn, và anh thấy hối hận vì đã có những phút yếu đuối để lộ tình cảm chân thật của mình trước mặt Phương. Tân rẽ vào cửa hiệu Bô-dê-ga mua hai chai Champagne dự định sẽ tìm đến Phở-răng-xoa chơi, vì trong thời gian này anh được tin chiến sự ngoài vùng kháng chiến

điễn ra ác liệt ở nhiều mặt trận, cùng một lúc mà Tân muốn khai thác ở Phò-răng-xoa một tin nào đấy.

Buổi tối Tân đi xe đến nhà Phò-răng-xoa thấy bản đang nằm khàn ở nhà hút thuốc lá một mình. Có vợ, người Việt lai Pháp đang lúi húi bận trong bếp với đứa con gái độ 10 tuổi cứ bám lấy váy mẹ chuyện trò tíu tít. Thấy Tân đến, Phò-răng-xoa vội nhóm dậy gọi vợ và con ra giới thiệu.

— Vợ và con gái tôi đây... Còn đây là anh Tân mà anh đã nói chuyện với em về tấm lòng tốt của anh ấy với chúng ta.

— Chuyện ấy anh nhắc lại làm gì. Hôm nay tôi định đến say sưa với anh chị và cháu đây.

Tân lấy ra hai chai sâm banh đặt lên bàn và một gói bánh to. Anh đưa gói bánh kem cho con gái Phò-răng-xoa.

Phò-răng-xoa tươi tỉnh xếp đặt các thứ lên bàn và 3 chiếc cốc để vợ chồng cùng tiếp anh. Rượu được vài cốc, vợ Phò-răng-xoa xin cáo từ để hai anh nói chuyện cho vui, còn chị phải vào bếp bận chút việc.

Tân cho biết anh đã nhận chức vụ phụ trách Văn xã của chính quyền quốc gia. Phò-răng-xoa chúc mừng anh:

— Chúng ta càng gần bó công tác chặt chẽ với nhau hơn... Nhưng theo tôi nghĩ, anh nên sang ngành của tôi hoạt động hơn. Nhất là anh lại được ngài quan Năm lưu ý nâng đỡ thì lo gì không tiến bộ nhanh chóng. Tôi rất vui mừng khi anh nhận việc này.

— Nhưng tôi chưa biết anh làm công việc gì?

— Anh đánh giá nhầm tôi rồi, anh bạn thân mến ạ. Tôi hiểu là anh đã biết tôi ngay từ khi đi công cán với anh lên vùng Mèo. Đêm đầu tiên khi chúng ta dự tiệc

với Vương, có một tên Mèo ra chào tôi mà anh đã nghe rõ và tôi biết anh đã hiểu được nghề nghiệp của tôi rồi, nhưng anh vờ làm như không chú ý đến lời chào đó. Đúng không nào, ông bạn !

Tân thấy hẳn lặt mình rõ ràng như lặt ngựa quân bài tẩy, anh không lúng túng mà trả miếng ngay :

— Cũng như anh nói : không rõ tôi vào trong này vì nguyên nhân gì, nhưng thực tế là các anh đã điều tôi đi xa là để thử xem nếu tôi là điệp báo của Việt Minh, tất sẽ phải tìm cách liên lạc với cơ sở qua đầu mối giao thông hay hộp thư nào đấy để xin chỉ thị, cách đối phó với tình hình mới... Và qua đấy, các anh đã tóm gọn tôi rồi.

Phờ-răng-xoa cười vờ ra :

— Giỏi ! Tôi rất thích tính tình của anh và với khả năng nhận xét sự việc tinh vi và nhạy bén như thế, anh cứ sang bên tình báo chúng tôi thì chắc chắn anh sẽ tìm thấy con đường đúng để anh đi và có triển vọng lớn... Bây giờ thì tôi tin anh rồi... Anh thấy thế nào ? Chỉ cần anh gạt đầu là tôi sẽ lo liệu việc anh chuyển sang bên này ngay... Và cũng xin báo một tin mừng là tôi đã được thăng lên hai cấp nữa trong có mấy năm nay thôi.

— Có lẽ anh đề cho tôi hỏi qua ý kiến ông Lê-ông và chú tôi đã.

— Cần phải thế. Nhưng sự quyết định vẫn là ở anh. Mong anh cho biết ý kiến càng sớm càng tốt.

— Rất mong được như vậy, và xin chúc « ông quan tư » vinh thăng hơn nữa.

Chai rượu thứ hai đã gần hết, đột nhiên Phờ-răng-xoa hỏi anh trước khi vào trong này anh đã ở vùng nào ?

Việc nói rõ những vùng này mà Tân đã qua cũng phương hại gì đến việc bố phòng của ta vì tất nhiên bọn tinh báo Pháp cũng đã có cơ sở điều tra rõ từng vùng một rồi.

— Tôi đã ở vùng Vân Đình, đường 21, qua Nho Quan, Rịa đến Kim Tân và vào Thanh Hóa...

— Anh đi qua hay ở vùng đó ?

— Tôi có thể nhớ từng quán hàng, từng quả đồi, con dốc lớn...

— Nếu anh vui lòng kể lại cho tôi vài cảnh đẹp ở vùng ấy nhỉ.

— Cảnh đẹp à ? Dầu cũng là núi rừng... Tôi cứ nghĩ là anh phải biết những địa thế đồi núi, đường đi cụ thể ngang tắt ra sao mới cần chú. Còn cảnh thì anh đã biết, đồi núi cao hay thấp, trên bản đồ quân sự của các anh còn rõ ràng chỉ tiết hơn.

— Đúng! xin anh cho biết lại vài cảnh làng xóm ven rừng và gần đường 21.

Đây tôi thành thật như vậy, mong anh cũng góp ý với tôi về mặt quân sự như anh đã nói ở vùng Mèo... Tiếc rằng việc huấn luyện bọn quân Mán ấy cách nhầy dù mất nhiều thời gian quá, nên cứ phải hoãn mãi thời hạn làm kế hoạch. Đến lúc thực hiện được thì đã rơi đúng vào tổ ong vô vể. Việt Minh đã phục sẵn và cứ thế, cả đội quân gần như sa vào lưới lửa mà rất ít tên thoát khỏi được. Kết quả là con số không kèm theo những mất mát về binh khí và tiền của trang bị cho chúng... Tôi đã cân nhắc so sánh thất bại này do thời gian kéo dài quá, mà sớm quá thì cũng không thể được vì cái bọn Mán ăn hại ấy.

— Anh đã cho quân nhảy dù xuống vùng Mèo vào tháng nào ?

— Cuối tháng 7, đầu tháng 8...

— Đây là mùa mưa, mà vào mùa này thì quân đội Việt Minh thường rút về các vùng hậu cứ để tổ chức và rèn luyện lại cho bộ đội. Các anh đã chọn đúng vào thời điểm họ đặt bẫy nên thất bại là phải. Vì tiếng động cơ của đàn máy bay nặng nề từ xa đã thức tỉnh họ ra chiếm lĩnh trận địa, kịp thời giờ để đón quân của các anh xuống.

— Thế còn mùa khô như lúc này ?

— Mùa khô là mùa chiến dịch, các đơn vị sẽ lên đường chiến đấu ở các mặt trận mà tôi cũng không thể biết được.

— Anh dám chắc như vậy.

— Đây là qui luật hoạt động của bộ đội Việt Minh, các anh thừa biết sự việc ấy.

— Đã đành các ông tướng của tôi phải biết rõ như vậy, nhưng tôi muốn hiểu khi quân chính qui đã lên đường ra mặt trận thì thường là ở địa phương còn lực lượng gì không ?

— Bộ đội địa phương và dân quân du kích sẽ đảm nhận bảo vệ hậu phương.

Tân đã nắm được ý định của địch nên anh nói lảng sang chuyện khác, rồi cáo từ Phở-răng-xoa ra về. Hắn đưa tiễn anh ra tận xe mới quay vào nhà.

Mấy ngày hôm sau, chị Vân đã nhận được báo cáo của Tân và Liên lại có dịp « Ra hồ đánh cá » để báo tin của Tân cho My biết : địch sẽ tấn công vùng Nho Qua, Rịa và Kim Tân vào đầu mùa khô tới... Tin của Tân được báo cho linh báo và ngay đầu mùa khô khi

quân đội của các sư đoàn đã lên đường đi chiến dịch thì một đơn vị mạnh của một sư đoàn vẫn ém quân ở vùng Thanh Hóa vừa đề chỉnh quân vừa chờ tiếp đón địch...

Tại nhà riêng tên quan Năm, Lê-ông đang sợ hãi nghe hẳn quát tháo âm ỉ :

— Các anh làm ăn không có kết quả gì mà hầu như chỉ là những tin sai do Việt Minh đánh lừa các anh mà thôi. Cuộc hành binh lên Phú Thọ đã bị lộ. Việt Minh đã cài sẵn một sư đoàn thiện chiến để cho ta một đòn nặng. Đến nay, lại cuộc hành quân lên Tây Nam Ninh Bình. Trương Na-va đã tin là chiến dịch này hết sức bất ngờ, đánh vào vùng bỏ ngõ vì trong khi bị đội chủ lực kéo cả lên Tây-Bắc theo chiến dịch lớn, nhưng tại sao vẫn còn một lực lượng đáng kể của địch chờ đón chúng ta quá chu đáo... Lại còn kế hoạch nhảy dù xuống vùng Mèo Hà Giang cũng như cá nhảy vào trong đó, không một tên nào còn sống trở về... Và gần đây, các anh có biết tin gì không? Một đại dịch đã hoạt động liên tục ngay cạnh nách các anh mà các anh vẫn như người mê ngủ... Thật là đồ ăn hại...

Lê-ông định nói: Việc này do bên tinh báo quân đội cung cấp tin tức mà không phải nhiệm vụ chính của phòng Nhì, nhưng hầu lại sợ gây thêm trận lôi đình nữa, nên đành eay dắng nuốt hận, đứng im lặng không dám nói gì.

— Tôi sẽ cấp cho các anh một máy dò phương vị điện đài của Mỹ mới giúp chúng ta. Nhưng các anh cũng có trong tay những phương tiện thô sơ khác để phát hiện ra đài địch chứ. Không có lẽ tôi lại phải vạch kế hoạch

chỉ tiết nhỏ cho các anh nữa hay sao?... Tôi bèn cho các anh trong một tháng nữa phải phát hiện được điện đài đó và dẫn bọn Việt Minh phụ trách điện đài về đây, nếu không các anh sẽ phải chịu trách nhiệm trước tòa án binh.

Từng tin mà lên quan Năm cho biết làm Lê-ông giật mình vì thời gian qua xảy ra nhiều chuyện thất bại như vậy.

— Còn người mà các anh đã đưa được vào đây làm ăn ra sao? Có tin cậy không? Hãy thăm tra kỹ hơn nữa, thăm tra tất cả... Trong thời gian ngắn nhất các anh phải làm cho trong sạch nội bộ mình...

Lê-ông cứ trần trần như người chết đứng. Hai chân đứng nghiêm đã mỏi mà không dám nhúc nhích. Khé nghe tiếng tên quan Năm rít lên:

— Về! Về! Và lo công việc ngay đi!

Hắn vội uốn người chào tên quan Năm rồi lúi thủ ra về nơi làm việc, ngồi thừ người suy nghĩ mãi về những điều mà tên quan Năm vừa cho biết. Bất chợt hắn gọi đây nói cho Gam-bi-ni phải đến gặp hắn ngay lập tức.

Bỏ ống nghe đặt lên chiếc máy có ghi hàng chữ trên tấm các lông: «Cần thận! Kẻ địch nghe trộm!» làm hắn càng thêm tức tối, dẫn mạnh ống nghe rồi thọt người ra sau ghế, hai mắt nhắm lại một lúc lâu mới thấy Gam-bi-ni gõ cửa xin vào.

Thấy mặt Gam-bi-ni, tất cả sự nóng giận lúc nãy của Lê-ông bây giờ bùng lên, đỏ xuống đầu thuộc cấp của hắn. Gam-bi-ni cũng im lặng, dừ tồn thanh mình:

— Những chuyện hành quân bị lộ là do Phò-răng-xoa chịu trách nhiệm chính, còn điện đài bị mất của Việt Minh tôi cũng mới rõ được tin này, nhưng còn tiếp tục

Tìm kiếm đích xác vị trí của đài đó trong thành phố. Xiu ông hiểu cho hoàn cảnh của chúng ta cũng nghèo nàn phương tiện kỹ thuật lắm.

— Tướng quân (tên quan Năm đã được phong cấp tướng) hứa sẽ cấp cho chúng ta máy dò phương vị của Mỹ để làm việc này. Nhưng trong khi chờ đợi có máy móc, ông hãy làm theo cách của chúng ta. Ông sẽ cho thám tra liên tiếp trong tuần bằng cách cắt diện từng khu vực, nếu đài địch vẫn hoạt động, ta loại trừ khu vực đó, sau cùng tập trung vào một điểm.

— Trường hợp địch không dùng điện của thành phố mà dùng điện ắc qui?

— À!À!... Lê-ông cũng thấy bí về trường hợp đó... Ông cứ tung nhiều tên cho điều tra trong cả khu vực nội thành. Tôi sẽ xin tướng quân sớm cấp phương tiện cho chúng ta làm việc... Còn với ông Tân, ông vẫn nắm chắc mọi hoạt động của ông ta đấy chứ? Và mấy tên võ sinh cải trang lớp học có cho chúng ta những tin tức gì mới không. Riêng ông ấy đã giúp chúng ta tiến hành tìm danh sách những người cầm đầu Quốc Dân đảng ở ngoài kháng chiến chưa. Nếu có được bản danh sách đó cũng có thể đánh giá con người ông ta ở mức độ tin cậy được...

Gam-bi-ni nghe Lê-ông căn dặn, nhưng trong lòng hẳn lại đang nghĩ đến một nước cờ táo bạo hơn...

Cầm bản báo cáo đã được dịch ra từ mật mã của Tân và báo cáo của chị Vân, My suy nghĩ mãi và thấy rõ đã hơn 1 năm Vân và Liên vẫn hoạt động ở một khu vực tuy được yên ổn, nhưng anh vẫn lo việc kẻ địch phát hiện ra khu vực có diện đài của ta hoạt động.

Thời gian ở quân đội, trong chiến đấu, My đã biết che giấu hỏa lực của mình bằng cách sau khi bắn một loạt đạn, anh lại di chuyển ra chỗ khác ngay và đã bao lần anh thoát được cái chết, vì khu vực cũ đã bị đạn cối của địch nã trúng. Đến bây giờ đề một đài hoạt động liên tục trong hơn 1 năm trời tại một địa điểm quả là phiêu lưu... Tuy chị Vân và Liên có báo cáo là di chuyển địa điểm luôn luôn trên mặt hồ, nhưng dù sao vẫn chỉ là trong một khu vực hẹp... Kẻ địch sẽ lần tìm ra được nơi hoạt động. Hơn nữa tình hình ở các chiến trường quân ta đang thắng lớn và ngay cả nội thành sự hoạt động bí mật của ta cũng đang mở rộng, không bó hẹp trong phạm vi người của Ban phân gián, mà các ngành, các giới cũng đã cài được người của mình vào hoạt động theo ngành dọc chỉ đạo, trong một số các cơ quan quan trọng của địch. Đồng chí Việt cũng đã đưa lực lượng Thanh Việt của mình vào sát ven nội thành để hành động cho kịp thời. Bằng cũng đã rời vùng kháng chiến vào năm bị mật ngay trong nội thành để tổ chức mạng lưới giao thông ra khắp các đầu mối. Nói chung thế của ta đang có tiến triển làm chủ dần thành phố...

Nghĩ đến Tân đã phải âm thầm làm nhiệm vụ chiến đấu trong lòng địch nhiều năm nay, để giúp cho Tân được tỉnh táo và có điều kiện hoạt động tốt hơn sau này, My quyết định chỉ thị cho Tân gấp rút lấy được bản danh sách cốt cán của Quốc Dân đảng mà ít lâu nay cũng thấy lộ ra vài đầu mối hoạt động ngoài vùng kháng chiến. Sau đó Tân sẽ được rút ra ngoài cùng với diện dài của chị Vân và Liên.

Chị Vân cũng báo cáo là trong khu vực đang ở thấy lảng vảng nhiều tên lạ mặt hay lang thang vào các ngõ xóm, trên mặt Hồ Tây bên kia nhà Thủy phi cơ cũng đã xuất hiện hai ca-nô máy của địch thình thoảng lại

tuần tiếu trên mặt hồ, nên việc hoạt động của Liên có khó khăn hơn...

— My đã chỉ thị cho chị Vân phải chuyển địa điểm đất điện đài ngay và chị chuẩn bị đón T.6 khi anh đã hoàn thành nhiệm vụ, để đưa anh ra vùng tự do cùng với tổ điện đài.

Nhận được chỉ thị của My, chị Vân đã cùng với Hoa bắt liên lạc với một cơ sở ở làng bên kia hồ, sâu trong đất Lèn. Vân xem xét địa điểm mới vẫn không yên tâm vì dù sao cũng quanh quẩn ven hồ Tây mà thôi. Khi hai người đi qua bờ ruộng ở ngã ba trên đê, chị Vân thấy một chiếc xe tải trông kín mít như một gian buồng con, chỉ có mỗi ô cửa sổ hình chữ nhật và trên nóc xe có một thanh đũa-ra thanh mảnh như chiếc cần trúc.

— Xe chở máy móc gì thì phải?

— Nó đậu ở đây đã mấy hôm nay rồi chị ạ, chứ biết chở gì.

— Trước đây xe này có về đây luôn không?

— Lần đầu tiên!

Chị Vân im lặng, tuy không biết gì về máy móc nhưng chị cảm thấy việc làm của chị và Liên không yên ổn. Chị Vân về trao đổi với Liên về chuyện này, để xem Liên có biết chút gì về máy móc không?

— Chị bảo là có một thanh que giống như cần câu trúc à? Đó là cần ăng-ten của điện đài lau phát. Có thể địch đã có máy dò tìm ra dấu vết đài của ta hoạt động. Chị cần báo cho anh My bằng đường giao thông bộ xin cho chúng ta tạm hoãn hoạt động một thời gian để tìm địa điểm di chuyển đi nơi khác.

Chị Vân cũng cho Liên biết là đã tìm một địa điểm khác rồi, sớm muộn phải rời đi thôi.

Tối hôm ấy chị Vân vừa ở trên phố về, nét mặt vui mừng cho Liên biết T.6 đã gửi hai cuộn phim nhỏ. T.6 cũng sắp sửa hoàn thành nhiệm vụ và chị có trách nhiệm chuẩn bị cho T.6 rút ra ngoài cùng với chị và Liên. Vì thế chị Vân nản nã chưa đi chuyến vội để chờ một vài ngày nữa rồi sẽ rút một thể.

Tân đi xe đến bệnh viện tư của bác sĩ. Thấy Tân đến ông đơn đã hỏi ngay:

— Chú cháu mình bây giờ cùng bận rộn nhiều công việc nên chú phải có mặt luôn ở bệnh viện.

— Người bệnh đến chữa nhiều hể chú?

— Cũng không phải là nhiều, nhưng phần tài chính của đảng, tuy có được một vài người trợ giúp cũng vẫn thiếu nhiều vì cơ sở của đảng ta phát triển nhanh nên ở ngoài đó họ cần sự chi viện của chúng ta ở trong này mới có thể hoạt động được.

— Chắc chú cũng nắm rõ những con số phát triển đảng viên, họ sẽ phải đóng góp phần nào cho quỹ của đảng chứ? Hình như bọn Lê-ông và Gam-bi-ni cũng đang chú ý đến vấn đề này của đảng ta.

— Chú cũng biết như vậy, nên đối với cô Phương mà chú nghĩ là người của họ cài vào để giám sát công việc của chú, chú cũng không để cho cô ấy biết nhiều việc dính dáng đến phần tài chính và con số đảng viên, cùng những người lãnh đạo. Còn đối với Lê-ông và Gam-bi-ni đã nhiều lần họ yêu cầu chú phải báo cáo rõ danh sách những người cầm đầu từng chi bộ ở các vùng kháng chiến. Họ muốn qua mặt mình để trực tiếp nắm những người đó làm việc cho họ. Nếu những người của mình chống đối, họ sẽ dùng thủ đoạn đe dọa,

tổ giác họ với kháng chiến... Vì thế chú cũng phải cung cấp cho họ một số đảng viên, một số chỉ bộ ở địa phương để họ cấp viện trợ, còn bản danh sách những người cầm đầu chỉ bộ đảng thì chú vẫn phải giữ bí mật, vì đây là nguyên tắc đảng giao cho chú. Ta chưa có phương tiện máy móc hiện đại để cất giấu tài liệu, nhưng chúng ta cũng có cách của chúng ta.

Còn số đảng viên mới, tuy có đóng góp, nhưng được là hao so với những con số chỉ tiêu của ta là to lớn. Họ ở ngoài đó cần phương tiện và tài chính để hoạt động. Việc này hội đồng Trung ương sẽ chịu trách nhiệm...

Những điều chú nói với cháu, chú không cho cô Phương biết đâu cả bố cô ấy cũng vậy, mặc dù ông ta cũng là cán bộ của Đảng. Cô Phương chỉ giúp cho những việc giao dịch thuộc về hành chính với các cơ sở ở trong này mà thôi... Còn công việc của cháu ở công sở liên hành ra sao?

- Thưa chú, cháu đã dựa dẫm vào nề nếp mọi sự hoạt động. Lúc đầu cháu có bỡ ngỡ, nhưng sau được sự chỉ bảo của chú, cháu đã làm việc mạnh dạn hơn.

- Chú rất mừng cho cháu. Cháu còn trẻ nhưng có năng lực thế là giỏi. Triển vọng của cháu còn đi xa hơn cả lớp người như chú. Nhưng cháu cũng cần lưu ý việc phát triển đảng trong công sở của cháu.

- Cháu còn phải học ở chú cách lãnh đạo và làm ăn lớn.

- Chú sẵn sàng giúp cháu đi xa hơn nữa. À cháu về qua nhà nói với thím họ chú là hôm nay chú không ăn cơm ở nhà đâu nhé. Chú ăn ở bệnh viện luôn cho tiện.

Tân vâng dạ rồi lái xe về nhà bác sĩ. Vào nhà gặp thím, anh nói lại lời của bác sĩ S. Bà thím đang làm bếp chỉ phàn nàn: «Đạo này chú anh bận công việc gì mà lảm nhảm không về nhà ăn cơm. Có hôm còn đến khuya mới về nhà. Châu lên chơi trên nhà chờ thím nột lát, thím làm xong mẻ bánh này thím lên ngay.

Tân lên gác vào buồng làm việc, anh vội cài cửa cẩn thận đến gỡ chiếc khung ảnh có hình hai ông bà bác sĩ, vội cử chỉ nhanh nhẹn. Tân mở tấm gỗ chắn ở mặt sau đã thấy một gói giấy bóng to và mỏng. Tân mở ra xem anh vui mừng vì thấy đúng là bản danh sách những người cầm đầu ở vùng kháng chiến với những dòng cột ghi con số đảng viên, số tiền cần trợ cấp cho từng địa phương... Tân vội lấy chiếc máy ảnh nhỏ anh vẫn mang theo luôn bên người, đem bản danh sách ra gần cửa sổ cẩn thận chụp mỗi trang giấy hai kiểu cho chắc chắn. Xong đó, anh gói lại, cho vào khung ảnh, treo lên chỗ cũ. Trước khi treo lên tường, anh cẩn thận lấy khăn lau sạch các vết tay.

Chỉ trong vài phút Tân đã có trong tay bản tài liệu mật đáng giá, anh mở rộng cửa sổ lấy máy tờ báo hàng ngày ngồi vào ghế ung dung đọc. Máy dòng tin lớn nói về cuộc nhảy dù của quân Pháp xuống đồng tại Điện Biên Phủ, cùng những lời lẽ huênh hoang của các tướng tá như Cô-nhi, Na-va, Đờ-cát v.v. Và anh thoảng giạt mình, không phải vì tin của địch mà cái chính là Tân thấy ngay sự lớn mạnh của quân đội ta, như vậy chắc chắn ở các vùng hậu phương, chính quyền ta cũng mạnh, dân càng tin tưởng vào sự lãnh đạo của Chính Phủ kháng chiến thì làm sao mà Quốc Dân đảng lại có thể hoạt động phát triển mạnh như thế này được. Tân hiểu rõ ngay rằng bản danh sách này chỉ là giả. Tuy vậy anh cũng phải báo cáo ra ngoài để

Hy nghiên cứu xem xét. Mặt khác, Tân cũng sẽ gửi cho Gam-bi-ni cuộn phim nhỏ ấy.

Tân về được mấy tiếng thì Phương đến. Vì thường vẫn hay đến phòng làm việc một mình nên cả nhà không ai để ý gì đến Phương.

Phương vào buồng làm việc, thu xếp giấy tờ mà trí óc lại suy nghĩ về việc Tân đến đột ngột nhà bác sĩ sư khi ghé qua chỗ Phương chỉ trong chốc lát... Anh Ly kiểm tra lại xem bác sĩ và mình có làm việc ở đây hay không! Và khi Phương cũng theo sát Tân về nơi làm việc Tân lại lấy cớ bỏ đi ngay... Anh người nhà nói Tân chỉ ngắm bức ảnh... Hay ta cũng thử xem thế nào. Chắc hẳn bác sĩ không cất tài liệu mật ở trong tủ vì biết rằng Phương cũng có chìa khóa và hay mở tủ lấy tài liệu của mình để làm việc luôn. Phương ra ngoài cửa, nhìn hai bên hành lang thấy cả nhà im lặng vắng vẻ, liền trở vào cái cửa và bắc ghế đứng lên xem bức ảnh lớn chụp hai ông bà bác sĩ lúc còn trẻ. Phương suyĩ kêu lên vì vui mừng khi thấy tấm gỗ đằng sau khung như có ai lau chùi hết bụi bặm, liền gõ xuống và mở ra xem thấy ngay tập tài liệu mật của bác sĩ. Lúng túng vì không có máy chụp ảnh rồi đành trả lại chỗ cũ nên Phương liền lấy cả, định về nhà sao chép lại rồi lại thừa lúc bác sĩ đi vắng đem đến để trả chỗ cũ. Đạt được nguyện vọng của mình, Phương hí hửng nghĩ thầm: «Anh Tân ơi, anh khôn mà chưa ngoan.., Anh để lộ sự chú ý của anh cho Phương biết và đạt được mục đích trước anh...»

Phương không nghĩ gì đến việc làm nữa, cũng không đến gặp Gam-bi-ni mà lại đạp xe thẳng đến Thư viện Trưng ương vào buồng giấy ông phó Giám đốc. Thấy Phương vào phòng với dáng điệu vội vã, ông phó Giám đốc vội vàng đứng dậy hỏi dồn dập:

— Có kết quả rồi chứ?

— Đã làm xong nhiệm vụ. Xin ông làm cách nào để sao chép lại sớm nhất, tôi lại đem trả về chỗ cũ.

— Cô không có máy ảnh hay sao?

— Tôi chưa có phưng tiện ấy.

— Tôi cũng sợ xuất không cấp cho cô chiếc máy Min-nex của Giáo chủ Spe-man mới gửi sang cho tôi. Thời được, tôi sẽ làm việc ngay, cô chờ cho mấy phút.

Phượng ngồi vào ghế sa lông cầm lấy quyển sách lơ đãng lật vài trang xem chờ đợi ông Nhu. Phải! Người đó chính là Ngô Đình Nhu, em trai của Ngô Đình Diệm, mới ở Pháp về nước năm 1952. Nhu giữ chức phó Giám đốc Thư viện Trung ương, không có mục đích để sinh sống, mà có nhiệm vụ chuẩn bị dọn đường, thu thập mọi tin tức các mặt về lực lượng đảng phái, các tổ chức công đoàn... để tìm cách mua chuộc, lôi kéo họ về phe Diệm, khi Diệm đã được Mỹ ủng hộ đưa về làm thủ tướng Chính phủ Bảo Đại ở miền Nam, nếu như quân Pháp bị thất bại phải chịu rút quân theo hiệp định đàm phán với Việt Minh.

— Xong rồi cô Phượng à! ... Nhưng tôi ngờ tài liệu này không chính xác vì nếu đúng như thế này thì lực lượng của Quốc Dân đảng Việt Nam ở ngoài vùng kháng chiến đã có thể làm mưa, làm gió được rồi. Song ngược lại, tôi được tin Chính Phủ Cựu Hồ càng ngày càng càng cố được uy tín và thu được lòng dân, thế thì theo danh sách này. Quốc Dân đảng quả có một lực lượng đáng kể.

Phượng được Nhu cho biết như vậy cũng bản khoăn nổi tự ái với bác sĩ S. vì Phượng thấy ông đã lừa được mình.

— Ta phải quyết tìm ra cho được bản gốc... Nhưng còn anh Tân, có lẽ anh ấy chạm hơn mình rồi vì theo

như Gam-bi-ni nói thì Lê-ông cũng đã nhờ Tân lưu ý đến việc này. Cần phải thẩm tra lại hành động của anh ấy qua Gam-bi-ni. Phụng nghĩ như vậy nên định đi luôn, nhưng Ngô Đình Nhu đã bảo Phụng ở lại cho biết vài chuyện về thời sự và nói tình thế biến chuyển rất nhanh, Pháp không còn thế mạnh và cũng đã hao người, tốn của đến kiệt quệ vì cuộc kháng chiến dai dẳng của Việt Minh, mà thời gian càng kéo dài thì họ càng lớn mạnh, trong khi đó xói mòn hàng ngũ quân đội Pháp, không chỉ về số quân mà cả về tinh thần không kể về binh lính mà phải kể cả các hàng ngũ tướng tá cao cấp của họ. Nhu còn cho Phụng biết cần phải có tầm nhìn rộng và xa hơn. Người Mỹ đã có mặt ở Đông Dương, tướng Tay-lo đã sang Hà Nội và Nhu đưa cho Phụng một chiếc huy hiệu to bằng đồng bạc hoa xòe :

— Cô giữ lấy vật này... Bùa hộ mệnh đấy. Nếu bọn Lê-ông và Gam-bi-ni, kể cả những tên thầy của chúng động đến cô, cô cứ đưa cho chúng thấy tin vật, chắc chắn chúng sẽ cúi đầu kinh nể cô.

— Nếu có tên nào chưa được biết đến tin vật ấy?

— Cô cứ nói đến tôi... Chắc chúng cũng không dám làm gì...

— Được ông cho biết tài liệu ấy có thể là giả, tôi sẽ thẩm tra lại và xin cố gắng đem về bản thật cho ông.

— Chúc cô sớm thành công và đây là món quà của xếp gửi tặng cô.

Ngô Đình Nhu đặt một gói báo khảm dày lên bàn và chiếc máy ảnh nhỏ xiu đưa cho Phụng, Phụng lặng lẽ cầm lấy tất cả cho vào chiếc túi da của mình, đứng dậy cáo từ Nhu, Nhu theo Phụng ra đóng cửa lại rồi trầm ngâm đến trước tấm ảnh Đức Mẹ Đồng Trinh treo trên tường, ngay sau chỗ ngồi làm

việc. Hắn đứng lặng ngắm ảnh rồi thong thả đưa tay làm dấu thánh.

Phượng đạp xe đến nhà Gam-bi-ni làm việc ở trụ sở bí mật riêng. Thấy chị vào, Gam-bi-ni don dả mời chào :

— Có tin gì cấp bách mà trông chị vội vã như vậy ?

— Tôi đã lấy được bản danh sách những người cầm đầu Quốc Dân đảng ở ngoài vùng kháng chiến của bác sĩ S.

— Chị có đem theo đến đây chứ ?

— Ngày mai tôi sẽ đưa cho ông. Còn bây giờ phải sao chụp gấp để trả tài liệu về chỗ cũ, không thể để bác sĩ S. nghi ngờ điều gì.

— Chị phải đưa đến đây ngay. Chúng tôi có đủ phương tiện để sao chép nhanh chóng.

— Ông định ra lệnh cho tôi đây à ? Phượng hỏi câu ấy rồi cười nhạt.

Gam-bi-ni đứng dậy lại sau ghế Phượng, đặt hai tay lên vai chị định nói đùa một câu gì đấy, nhưng Phượng đã gạt hai tay hắn ra, đứng dậy, quay lại nhìn Gam-bi-ni với con mắt sắc lạnh làm hắn sững sốt. Mọi lần Phượng đến với hắn tuy Gam-bi-ni chưa chinh phục hẳn được Phượng, nhưng hắn cũng đã có hạnh phúc được tỏ thái độ thân ái với Phượng và Phượng cũng đã phải chiều lòng hắn vì số tiền hắn chi cho Phượng hàng tháng cũng khá rộng rãi.

— Ông nên nhớ rằng tôi đã là người yêu của anh Tân, mà có dịp nào đấy, anh Tân đã cho các ông biết như vậy.

— Á ra thế! Chị đã tìm được người làm chủ trái tim, nhưng trước đây...

— Ngày hôm qua khác ngày hôm nay rồi... Đừng nói đến thời gian trước đây

Gam-bi-ni quay lại chỗ ngồi, đứng đĩnh nói một câu châm biếm :

— Chậm một bước rồi chị Phượng ạ! Dù sao chị cũng còn là người của chúng tôi..

— Tôi không chối cãi điều đó, nhưng các ông cũng không phải là người có đủ sức mạnh làm cho tôi phải sợ.

Gam-bi-ni quay phắt người lại, giọng bực tức, lầm lì đến trước mặt Phượng.

— Chị nói lại câu nói đi. Chúng tôi vẫn có khả năng bắt giam chị ngay nếu chị định chống lại chúng tôi.

Phượng vẫn bình tĩnh ngồi yên trên ghế, mở sách lấy ra tấm huy hiệu giơ lên cho Gam-bi-ni thấy :

— Chắc ông cũng rõ tin vật này. Không riêng gì ông mà cả những người chỉ huy của ông cũng biết giá trị của nó.

Gam-bi-ni mở tròn đôi mắt, lùi lại một bước lắp bắp :
« Chị.. Chị là người của... »

Phượng không nói gì, hăm hăm đứng dậy ra gần đến cửa mới quay lại chào Gam-bi-ni rồi đi thẳng, để lại tên Gam-bi-ni đứng sững giữa phòng lúc đầu chán ngán :
« Chúng ta không đủ sức mạnh thực sự... Mà sức mạnh đã chuyển qua tay họ... Rồi đây nước Pháp sẽ ra sao?... »

Phượng vừa đạp xe vừa nghĩ chỉ có Tân mới đi trước mình một bước. Chị đạp xe đến Sở nơi Tân làm việc, không thấy anh ở đây liền đi thẳng tới lớp võ thuật. Phượng dựa xe ngoài sân thấy trong nhà im lặng, nhìn vào phòng thấy rất đông võ sinh của cả hai lớp trước ngồi chật và phải ngồi ra cả hành lang phía sau. Chị đưa mắt không thấy Tân đứng nói chuyện mà chỉ thấy một người đứng tuổi, mặt xương xương, da mai mái, đang hùng hồn nói với các nam nữ thanh niên võ sinh. Phượng lắng nghe một lúc thấy ông ta nói đến tình

thần yêu nước, tuổi trẻ thanh niên phải phụng sự quốc gia, cứu lấy nước nhà đang nguy khốn với họa xâm lăng của Việt Minh cộng sản. Ông ta kêu gọi thanh niên trí thức nên vào trường sĩ quan Đà Lạt để huấn luyện thanh niên ra trường thành các võ quan chỉ huy xuất sắc...

Phượng nghe thấy hay hay cũng đứng sát dưới bên cửa sổ lắng nghe cho đến khi ông ta kết thúc bài diễn văn có tính chất hô hào thanh niên đi lính cho quốc gia...

Khi thấy cửa mở, Phượng đứng nép vào cạnh tường ở đầu nhà, thấy Tân đưa người đó ra xe ô tô rồi quay trở lại. Trong phòng ồn ào tiếng nam nữ, thanh niên bàn tán và khi thấy Tân quay vào họ nhao nhao tranh nhau nói:

— Hỏi ý kiến thầy Tân xem sao?

Tân cũng muốn biết tâm trạng của số nam nữ thanh niên nên hỏi lại:

— Ý kiến của các anh chị về vấn đề này thế nào?

— Không ai dại gì đi ác ề dờ dạn cho Pháp.

— Ta đi lính cho quốc gia cơ mà... Nếu người Pháp có điều đình với Việt Minh để rút quân thì chính quyền quốc gia vẫn là của Việt Nam. Ta đi lính để bảo vệ Tổ quốc Việt Nam.

— Nói thế mà nghe được. Bảo vệ Tổ quốc, nhưng đánh ai, để bảo vệ cái gì?

— Không đi lính, không đi học sĩ quan. Chỉ đi học văn hóa để sau này phụng sự đất nước mà thôi.

— Thôi đi! Cãi vã nhau làm gì. Hãy hỏi ý kiến thầy Tân xem sao.

Phượng cũng muốn biết ý kiến của Tân nên không vào vội mà vẫn đứng ở ngoài nghe anh nói.

— Tôi muốn kể một câu chuyện lịch sử mà chắc anh chị đều đã học qua từ những năm còn nhỏ.

— Vâng, xin thầy cứ kể, chúng em thích nghe thầy nói.

...Ngày xưa, khi bắt đầu mở nước, vua Lạc Long Quân lấy bà Âu Cơ sinh ra được một bọc, có trăm trứng nở ra trăm người con. Khi vua Lạc Long Quân và bà Âu Cơ nuôi các con khôn lớn trưởng thành liền chia các con đi các ngã để dựng nước. Lạc Long Quân là Rồng, đem 50 người con xuống biển, lập thành dân tộc Kinh chúng ta bây giờ. Còn bà Âu Cơ là Tiên, đem 50 người con lên rừng trở thành các dân tộc ít người ngày nay. Tuy người ở xuôi hay trên ngược đều là gốc tích anh em máu mủ với nhau, cùng một bào thai của mẹ sinh ra... Vì thế mà có tên gọi chung là « đồng bào » có nghĩa là cùng một bào thai. Và dân tộc Việt Nam ta đều là con Rồng, cháu Tiên cả. Như vậy ai là người Việt Nam đều chung một dòng máu Lạc Hồng, làm sao lại có thể cội nhục tương tàn được... Lại có thể để xảy ra cảnh « Nồi da nấu thịt » được...

Câu chuyện cổ của tôi như vậy. Anh chị em có thể suy nghĩ quyết định của mình một thái độ rõ ràng...

Tất cả im lặng một lúc sau đó mới nổi lên nhiều tiếng xì xào bàn tán. Tân không muốn để cho họ tranh cãi lúc này mà đề mọi người về nhà, có đủ thời gian suy xét ngẫm nghĩ lấy mình cho kỹ... Phượng đã nghe hết câu chuyện Tân kể, nghĩ thầm : « Anh ấy là người như vậy... »

Khi tất cả võ sinh đã ra về, Phượng mới trở vào nhà gặp Tân.

— Phượng đến bao giờ thế ?

Phượng không muốn để Tân biết mình đã nghe anh nói chuyện với các võ sinh nên nói tránh :

— Em đến lúc ô tô của ông nào vừa ra cổng, tưởng là anh đi cùng với ông ấy nên em đi quanh phố một lúc mới quay lại đây. Xe của ai đến đây hở anh?

— Ông D.D.D. đấy. Phụng không biết à?

— Em cũng có nghe tên mà không biết người... Rồi Phụng nhìn thẳng vào Tân đi ngay vào vấn đề:

— Anh Tân còn giấu em một điều quan trọng.

Tân làm ra bộ ngờ ngạc...

— Anh đã là người của đảng, anh còn cần đến bản danh sách ấy làm gì?

Tạoáng một ý nghĩ là Phụng có thể nghi anh là người của kháng chiến nhưng Tân chống chế ngay và cũng làm ra vẻ mình thẳng thắn:

— Ô! Tưởng chuyện gì quan trọng. Họ yêu cầu mình và dù sao họ cũng còn không chế Tân cơ mà. Lê-ông và cả Gam-bi-ni muốn gặp mình lúc nào là mình phải đến gặp họ ngay... Nhưng Phụng cũng cần đến bản danh sách đó để làm gì? Hay Phụng cũng là người của họ...?

Phụng lảng tránh câu hỏi đó của Tân và đã tin ở lời anh nói nên bảo Tân:

— Anh còn nhớ lời em dặn anh không? Bây giờ em cũng nhắc lại để anh rõ: Có em đi bên đường đời với anh, anh không phải lo sợ ai hết, kể cả họ và những tên chỉ huy của chúng...

— Không những Tân có hàn hạnh được gần bông hoa xinh tươi như Phụng, mà còn được bông hoa ấy che chở cho cuộc đời...

— Anh đã bảo là anh mắt mắt tình cảm từ nhỏ... Em sẽ bù vào chỗ đó cho anh và một khi em yêu, anh đã thấy mọi con vật hiền lành như gì mẹ nuôi con, thế

mà khi đàn con bị điều lâu đe dọa thì gà mẹ ấy hung dữ biết bao. Hướng chỉ là con người và lại là em đối với anh...

— Cảm ơn Phượng đã dành mỗi tích ấy cho Tân. Hôm nay Phượng cho phép Tân được mời Phượng cùng đi ăn hiệu nhé, để mừng cho Phượng có một chỗ dựa vững mạnh hơn họ nhiều...

— Khi đến với anh, em có nhiều ý nghĩ khác lắm, nhưng bây giờ... anh đừng hỏi em gì nữa...

Tân không hỏi Phượng điều gì, nhưng anh cũng tự hỏi: Phượng cần đến bản tài liệu ấy làm gì? Để cho ai? Nhất định không phải để cho Gam-bi-ni vì hẳn đã được anh cung cấp cuốn phim rồi, việc cần đến bản danh sách ấy không phải dành cho hẳn, mà phải là để cung cấp cho một lực lượng nào khác...

Tân thấy Phượng cứ lảng tránh không muốn để cho anh biết cái uy quyền ấy của Phượng là do đâu mà có. Rõ ràng cả hai người đều biết con chủ bài của nhau, nhưng vẫn phải làm như chưa biết gì... Tân càng muốn tìm hiểu Phượng, ngoài quan hệ với Gam-bi-ni, còn có mối quan hệ nào khác với một nhân vật có tầm cỡ hơn bọn chúng, nên có lúc Phượng đã nói ra những điều tự tin như vậy.

Ở tiệm ăn ra, hai người còn đi dạo phố một lúc. Trời đã lạnh, Phượng đi nép sát vào anh im lặng và dần anh đừng nói gì để Phượng hưởng chút êm ấm bên anh cho đến khi Tân đưa tiễn Phượng về nhà.

Mấy ngày hôm sau Tân lại tìm cách đến nhà chú anh một lần nữa. Vào dịp ngày Rằm Tân biết chắc là thím anh lại đi lễ chùa, Hằng đã đi học. Tân sắp ra xe thì Gam-bi-ni đến. Thái độ hẳn lạnh lùng cho Tân biết là tới ngày mai hẳn muốn mời anh cùng đi công việc một chút và dặn anh mang theo cả vũ khí. Tân định từ

chối vì anh còn bận việc ở công sở chưa làm hết nên phải làm việc ở nhà cả ban tối, chuẩn bị tài liệu cho buổi họp của thanh niên Hà Nội ở nhà Hát lớn. Anh cũng tỏ ý xa xôi cho hẳn biết là anh có một cương vị trong chính quyền quốc gia.

— Nhưng đây là lệnh của ông Lê-ông!

— Tôi có phải là nhân viên của ông Lê-ông đâu?

— Và lệnh của Ngài quan Năm. Hẳn ông còn nhớ đến tám các do chính tay Ngài ký cấp cho ông..

Thì ra bọn chúng vẫn lấy điều đó để nắm lấy mình.

— Tôi cũng xin báo để ông rõ, tên người làm ở nhà bác sĩ S. có nhiều điểm nghi vấn lắm. Vợ hẳn thỉnh thoảng ở quê ra chơi với vẻ thậm thụt và có lúc hẳn cũng đã giao dịch với một số người lạ mặt.

Còn một điều cũng lý thú, nhưng đối với ông tôi tin là ông vẫn trung thực nên không ngại gì mà để ông biết: Ông Lê-ông không hài lòng vì những điều ông khuyên số thanh niên vô sinh của ông.

Tân thoảng lo sợ cho anh người nhà, càng hiểu thêm bọn Gam-bi-ni vẫn bám sát mọi người ra vào nhà bác sĩ, kể cả anh, chúng cũng đã cài người vào lớp vỏ sinh để giám sát mọi hành động và lời nói của anh. Có thể chúng cũng tìm cách « rung cây đuôi chim khỏi tổ » cốt làm cho mình hoảng hốt nghĩ đến việc bỏ chạy là chúng sẽ bắt anh ngay. Vì thế sao hẳn không báo anh đi ngay hôm nay mà còn hẹn đến tối mai, chính là để kéo dài thời gian theo dõi hành động của anh mà thôi. Tân biết giờ phút quyết liệt đã đến gần, nhưng anh vẫn thản nhiên hỏi Gam-bi-ni đến mấy giờ thì đi để anh chuẩn bị... Anh tránh dấn động đến việc tìm hiểu đi đâu và làm gì...

— Tối mai vào lúc 7 giờ, cũng có thể sớm hơn hay muộn hơn một chút thôi..

Tiến chân hẳn ra xe, Tân phác ngay cho mình một hành động quả quyết và cũng liều lĩnh. Anh người nhà bác sĩ S. chắc đã được vợ giặc ngộ nên đã nhận làm một số công việc gì đó trong tầng lớp dân nghèo của thành thị. Vì không được huấn luyện và chỉ bảo chặt chẽ nên anh đã để lộ hành động của mình. Tân thấy cần phải gặp anh ta báo tin này và cũng để một lần nữa tìm cho đúng bản tài liệu cần thiết. Tân mang theo máy ảnh, không quên giắt vào người khẩu súng Mô-de, cho đạn lên nòng sẵn và khóa lại. Nghe tiếng còi ô tô, anh người nhà đã quen thuộc nên nhanh nhẩu ra mở công.

Đóng cửa xe, anh lên phòng làm việc ngay, thấy anh người nhà mặt cứ ỉu xiu :

— Có việc gì mà anh mang bộ mặt như người đi đưa đám lễ?

— Cha, vừa bị bà mắng như tát nước vào mặt. Đã hàng chục năm nay, cháu làm ăn chưa có gì sai sệt để ông bà cháu phải phàn nàn, thế mà hôm nay cháu chỉ vào phòng ngủ của ông bà định lột tấm ga trải giường đem giặt cho sạch... Mọi khi việc này là của u già làm, nhưng nay vú ấy đi vắng về quê, nên cháu làm thay có gì là sai trái đâu mà cháu cũng mới kéo tấm ga ra bà cháu thấy vậy đã mắng cháu..

Tân nghĩ ngay trong đêm lột giường có cái gì cần giấu giếm nên thím anh mới làm như vậy.

— Anh có chia khóa phòng của ông bà hay không?

— Bà cháu đã đòi lấy rồi... Nhưng hình như cháu còn một chia khóa khác vẫn cất đi... Cháu để dưới nhà, để cháu xuống lấy lên cho cậu.

Vừa nói, anh ta vừa chạy xuống thang gác và một lúc sau đã mang lên đưa cho Tân một chiếc chia khóa cũ đã gỉ. Tân bảo anh xuống nhà, hề thấy ai gọi cũng

thì lên báo cho anh rõ. Khi anh ta đã xuống hết cầu thang, Tân lấy chìa khóa phòng ngủ của chủ thím, anh mở cửa và với động tác nhanh nhẹn, anh lại ngấm nghĩa tấm ga trải giường để nhớ kỹ dấu vết rồi nhẹ nhàng cuốn tấm ga lại. Dưới tấm ga là chiếc đệm cỏ dầy, Tân cũng xem kỹ thấy chỉ khâu ở chiếc đệm có một quãng dài như bị khâu lại. Anh khê sơ nắn tấm đệm và hồi hộp khi bàn tay chạm phải một vật cứng. Tân lăn xung quanh vật ấy thấy rõ là chiếc cặp các tông. Anh lấy con dao díp cắt đứt các đường chỉ, luồn tay xuống đáy đệm lôi ra tập tài liệu. Tân mừng rỡ vì thấy đúng bản gốc, tài liệu chỉ ghi tên người, con số đảng viên và con số tiền trợ cấp. Tất cả chỉ có 7 danh sách tên người thu hẹp trong một vài vùng Phú Thọ, Sơn Tây, Vĩnh Yên. Tân đã chụp ảnh tất cả tài liệu đó, rồi lại cắt trả vào chỗ cũ. Anh xuống nhà hỏi mượn kim chỉ lên gác khâu lại cẩn thận như trước rồi lại trải tấm ga lên trên. Tất cả mọi việc anh chỉ làm trong 15, 20 phút là xong. Khi đã nắm chắc đây là bản gốc vì số người không nhiều, anh thấy lòng khắp khởi mừng thầm.

Xong nhiệm vụ chủ chốt này, anh sẽ rút ra ngoài ấy theo chỉ thị của My và như vậy, nếu có động, anh cũng đủ thời giờ đối phó với bọn Lê-ông và Gam-bi-ni. Trước khi ra về, Tân gọi anh người nhà lại nói nhỏ:

— Anh cũng hoạt động chống kháng chiến phải không?

Anh người nhà im lặng, thái độ lúng túng, chối một cách gượng ép, và cũng đủ cho Tân khẳng định sự việc là đúng.

— Tôi không làm gì hại anh đâu. Rất mừng cho anh đã có tiến bộ, nhận ra con đường cứu nước. Tôi cũng báo cho anh biết bọn mật thám vẫn theo dõi sự hoạt động của anh và mấy người bạn của anh đấy. Nếu có điều kiện anh hãy báo động cho họ rõ, riêng anh phải

Jhu xếp trôn ngay đi hôm nay, đừng để rơi vào tay chúng.

Tân lấy một tập giấy bạc đưa cho anh ta và nói tiếp:

- Anh giữ lấy làm vốn và chúng ta sẽ gặp nhau ngày chiến thắng. Tôi về đây... và tôi báo tin này cho anh biết cũng rất nguy hiểm cho tôi.

- Châu biết ơn cậu nhiều lắm.., Châu cũng đã có suy nghĩ từ ngày đầu cậu vào trong này, nên châu không muốn để cậu mắc vào cô Phượng. Quả là cô ta cũng có làm việc gì đấy mà nhiều khi bắt chợt châu lên phòng của ông châu làm việc lại thấy cô ta loay hoay tìm kiếm vật gì khắp nơi. Thấy châu lên, cô ấy lúng túng lắm... Châu xin nghe cậu, tối hôm nay có liên lạc đến, châu sẽ đi ngay, chỉ còn ấy này một nỗi là đối với ông bà châu mà làm như vậy châu e không phải đạo.

- Cháp kính cũng phải tôn quyền, anh giữ ý tứ thế là quý. Tôi sẽ nói lại với chủ thím tôi giúp anh. Tôi đi đây, không được nói lại với ai câu chuyện này giữa tôi và anh nhé.

- Châu sẽ im như thóc, không hay bép xép như ngày trước nữa đâu cậu a!

Tân xuống nhà lái xe lùi ra cổng rồi đánh vẽ nhà riêng của mình. Anh tháo cuộn phim gói kín hai lần giấy thiếc, dán kỹ lại. Cả ngày hôm ấy phải làm việc trong trạng thái căng thẳng nên không nghĩ gì đến ăn uống. Khi đã gửi được cuộn phim và báo cáo cho chị Vân, anh mới khoan khoái, thở phào, nhẹ nhõm. Bây giờ đi ăn đã rồi còn lại mình với bọn chúng. Ta rảnh tay đối phó và sẽ cứng rắn khi cần thiết!

Ngày hôm sau Tân vẫn đến Sở làm việc như thường lệ, nhưng anh cũng đã chú ý ghi nhớ trong óc một số tin tức về hoạt động của thanh niên.

Đến buổi trưa về, trên đường đi, Tân ngạc nhiên thấy phía trước mặt một đám đông mang biểu ngữ đi rầm rập hô vang các khẩu hiệu. Tân né tránh lên hè đường, thấy đám đông còn dài ở phố ngang đang ùn ùn tiến bước. Trong số người biểu tình, phần lớn là thanh niên học sinh, anh thấy nhiều bộ mặt quen thuộc trong lớp võ sinh của anh. Họ nhìn thấy anh liền giương cao biểu ngữ, vẫy tay cười với anh và hô lớn:

— Đả đảo khủng bố đàn áp thanh niên học sinh.

— Không đi lính làm bia đỡ đạn cho người ngoại bang.

— Người Việt Nam không bắn giết người Việt Nam.

Tân mỉm cười đáp lại nhiệt tình của họ và thấy họ đã biết chọn con đường đi đúng đắn.

Buổi lam việc chiều ở công sở thật là nặng nề. Tân cố giữ bình tĩnh mà có lúc vẫn thấy tim mình đập mạnh. Được nửa buổi Phụng đến.

Nét mặt u ám, Phụng đòi Tân đưa về nhà riêng của anh để có việc cần nói với anh. Tân đã chuẩn bị đối phó với mọi tình huống về phía Phụng và bọn Lê-ông nên anh không ngạc nhiên về thái độ của cô ta.

Tân lấy xe đưa Phụng về nhà, gọi anh bồi Sinh lên pha nước, nhưng khi anh bồi lên Phụng ra đón lấy khay nước ngọt và với giọng hách dịch nói như ra lệnh:

— Anh cứ ở dưới nhà, khi nào tôi hay ông Tân gọi, anh mới được lên và tuyệt đối không cho ai vào gặp chúng tôi trong lúc này.

Anh bồi Sinh mỉm cười ranh mãnh, vâng dạ rồi rit tỏ ra tôn trọng Phụng, nhưng trong bụng lại nghĩ thầm: « Để cho cô và ông Tân hú hí với nhau chứ sao... Trai chưa vợ và gái còn thanh xuân... Hi... Hi... »

Nhưng anh ta cũng không dám gỡ thỏi tò mò thóc mách như trước, khi thấy nét mặt Phụng không có gì là vui vẻ như anh đã có ý nghĩ không đúng đắn vừa rồi.

Phụng cài cửa lại, ngồi đối diện với Tân, nhìn anh một lúc, cười gương gao:

— Anh Tân, em đã nói nhiều với anh về tấm lòng của em đối với anh, nhưng anh vẫn thờ ơ lãnh đạm, cư xử với em chỉ là gương ép...

Tân định nói gì thì Phụng đã ngăn lại:

— Đừng thanh minh nữa... Không những trí óc em nhận xét về anh như vậy, còn có trái tim em cũng thâm báo là em đã đặt tình yêu vào khoảng trống không vô ích... Những chuyện ấy không nhắc lại nữa, mà muốn anh tỏ ra thành thực với em một lần cuối cùng là đủ... Anh hãy đưa bản tài liệu mà anh đang cất giữ trong túi áo, không cần phải đưa cho Gam-bi-ni hay một tên nào khác... Anh cứ đưa cho em...

— Tân đã đưa cho Gam-bi-ni rồi.

— Đây là bản giả. Em muốn bản thật ở anh kia, Trước khi em đến gặp anh chiều hôm nay, buổi trưa em cũng đến nhà bác sĩ S. gặp tên người nhà hỏi thì được biết anh cũng vừa ở đây về... Anh cứ đưa cho em và cả anh, cả em cùng có một cuộc đời tươi sáng ung dung hơn. Em hiểu thực chất của lòng anh từ lâu và đến khi anh nói chuyện với các võ sinh về câu chuyện Lạc Long với Âu Cơ, em càng khẳng định rõ về sự nhận xét của em là đúng. Bọn họ chưa có kinh nghiệm để hiểu biết về câu chuyện anh nói, nhưng em đã tiếp xúc với anh nhiều nên dám tin vào nhận xét của em. Anh có nhớ câu em nói với anh là khi em đã yêu thì dù anh có là Việt Minh hay cộng sản chăng nữa, anh cũng vẫn là anh Tân của em...

Tân thấy không khí nặng nề và lờ mờ mức độ liêu linh của Phượng, nên đứng dậy đi lại trong phòng để phòng ngừa trường hợp xấu.

— Anh nói đi. Có phải đúng như vậy không! Bây giờ anh lại muốn tìm cách lần tránh em đây.

— Chiều hôm nay Phượng nóng nảy đến mất bình tĩnh rồi.

Phượng cười gằn tiếng cười sắc lạnh. Tân định ra cửa gọi bồi Sinh, Phượng đã vụt đứng dậy và lẹ như con báo, chỉ mấy bước đã đứng chắn lấy cửa, đẩy Tân vào giữa phòng.

— Đưa cho em bản tài liệu anh đang cất trong mình. Và một lần chót, anh hãy nghe em, sau đây em sẽ hoàn toàn thuộc về anh cả thể xác lẫn tâm hồn.

Chúng mình sẽ sống bên nhau trong hạnh phúc lứa đôi, và em cam đoan sẽ chiều chuộng anh không để anh phải cau mày giận dữ về em điều gì...

— « Hừ! Đã đến lúc cô ta dùng cả xác thịt để cảm dỗ mình đây... Cái sắc đẹp bề ngoài chỉ che đậy lòng sâu độc bên trong... »

— Nếu Tân không có bản tài liệu trong người thì làm sao mà đưa được.

— Anh nhất định muốn vậy... Em đã yêu thì yêu mãnh liệt, mà đã ghét thì cũng ghét đến căm hờn sâu sắc... Anh có đưa cho em không?

Tân lắc đầu nhẹ nhàng như đã có chủ định. Anh thoáng thấy nòng súng trong tay Phượng lăm lăm chĩa vào ngực mình. Với giọng nói rít lên pha chanh chua đánh dá:

— Anh yêu... Đừng tìm cách lừa dối em lần nữa và đừng tìm cách ra khỏi đây.

Đừng quay mặt vào tường và gơ tay lên. Anh không đưa, tôi phải tự tay lấy như thế này cũng là điều không lịch sự lắm!

Tân vẫn đứng yên nhìn thẳng vào Phượng im lặng suy tính...

— Anh có nghe tôi nói không? Hay anh muốn chết trong tay tôi... Tôi đã quyết định làm việc gì thì không ăn hận đâu...

Tân cười nhạt mỉa mai: « Tình yêu chân thực » của chị là như vậy. Giá trị không bằng một mảnh giấy... Chị cứ bản đi, để trước khi chết tôi còn được thấy lòng dạ chị nguy hiểm hơn rắn độc.

— Cũng chỉ vì tôi không được đáp lại bằng tấm lòng chân thành của mình.

— Chị hãy tự trả lời câu hỏi đó cho mình thì đúng hơn...

— Thôi anh đừng dè uông phí cả tuổi thanh xuân. Dù sao đối với anh tôi cũng còn thể tình hơn người khác.

— Chết trong tay người đẹp cũng chẳng ăn hận gì lắm...

— Tôi nói là làm... Tôi đếm đến 5 tiếng để anh suy nghĩ cho chín.

— ! ! !

— Một... Hai... Ba... đầu súng ngúc ngoắc chỉ thẳng vào ngực Tân. Mặt Phượng lúc này tái đi trắng bệch... Đổ... Phượng nghiêng rặng lại.

— Hãy khoan! Tôi cũng chẳng cần thiết gì đến bản tài liệu ấy... Có lẽ vào tay chị nó được giá hơn... Tôi sẽ đưa cho chị và mong sau này chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa để tôi khỏi phải e thẹn khi nhìn thấy chị...

— Anh nên biết điều sớm hơn để tôi khỏi phải xử sự như vậy...

Nét mặt Phụng lúc này lại đỏ bừng vì những câu nói châm biếm của Tân.

Lúc này cả Tân và Phụng đã không còn nhân nhượng nhau nên chỉ gọi nhau bằng chị và xưng tôi.

Tân đay lại câu nói

— Tình nghĩa... Lịch sự... Tất cả chỉ là giả dối... Vừa nói Tân vừa lục trong túi áo gi lê sau lần áo len lấy gói tài liệu đưa cho Phụng.

Phụng giơ tay đón lấy và khi mới ngỡ ngỡ chỉ là gói giấy báo gấp lại thì đã bị Tân tung chân đá bay. Khẩu súng trong tay lên cao, rơi xuống nền gạch men. Phụng cũng nhanh không kém, sắc mặt đỏ bừng biến sang xanh tái, nhẩy hai bước đến chỗ khẩu súng định cúi xuống nhặt, nhưng chưa kịp làm động tác ấy thì đã bị Tân vẩy trái tay, dùng lưng đệm quật qua vai mình. Phụng lộn một vòng, cũng giở thể võ Giu-đô đã rèn luyện lâu nay đánh lại, nhưng làm sao đánh được ông thầy võ điêu luyện với sức thanh niên cường tráng của nam giới.

Chỉ vài thế qua lại, Phụng đã bị Tân chém bằng cạnh bàn tay ngang yết hầu, Phụng ọc ra một búng máu thèn thảo đứt quãng: « Cuộc đời đắng cay... tội lỗi... » rồi từ từ ngã xuống sàn bất tỉnh.

Tân đến nhặt khẩu súng lục xinh xắn cỡ đạn 6 ly 35, chuôi ngà vàng bóng. Anh lục túi sắc da của Phụng thấy một huy hiệu bằng đồng trên khắc hình con chim ưng nổi, chân chĩa lên hai thanh kiếm bắt chéo nhau. Tân bỏ vào túi áo mình, sau đấy anh lấy chiếc khăn tay của Phụng trói hai tay quật ra phía sau, bẻ Phụng lên đặt nằm trên giường, vuốt quần áo lại cho ngay ngắn kín đáo. Tân viết mấy chữ vào mảnh giấy cài vào bàn tay Phụng:

«Chị Phượng. Tôi thành thật xin chị lượng tình vì đã quá nặng tay. Cũng vì hoàn cảnh bắt buộc phải xử sự như thế. Nhưng tôi tin rằng, dù sao chị cũng chỉ là người con gái dịu hiền với bạn bè, cương quyết với kẻ địch... Tôi mong gặp lại chị khi đất nước đã thanh bình với tình cảm trong sáng hơn...»

Thân tạm biệt... Tân.

Tân kiểm tra lại khẩu súng của Phượng thấy còn đủ cả băng và trong nòng súng đã có một viên sẵn... Tân rút vào túi áo ngực và sờ đến khẩu súng của mình vẫn ở trong túi quần. Hai khẩu súng này cũng đủ cho anh đối phó lại với mọi kẻ thù. Tân biết đòn đánh của mình không làm Phượng chết được mà chỉ ngắt đi vài tiếng rồi sẽ tỉnh lại. Nhìn ra ngoài cửa sổ thấy trời đã tối anh biết Gam-bi-ni cũng sắp sửa đến tìm anh. Tân lấy hết tiền cho vào ví và đốt các giấy tờ của anh, nhưng khi cầm đến tấm của lên quan Năm cấp, anh ngần ngừ giữ lại... Biết đâu có khi vẫn cần đến nó...

Tân đang thu xếp thì nghe tiếng còi ô-tô ở ngoài đường, anh khoác tấm áo Pa-đờ-xuy cho khỏi lạnh, vội lấy lấy con dao găm của ông vua Mèo tặng, đội chiếc mũ dạ mềm... quay ra khóa trái cửa, xuống nhà dẫn anh bởi Sinh.

— Cô ấy đang say rượu. Anh cứ để cho cô ấy ngủ yên. Khi nào tỉnh dậy, cô ấy sẽ gọi anh. Tôi đi với ông Gam-bi-ni có thể đến khuya mời về.

Anh bởi vàng dạ mỉm cười ranh mãnh: « Hai anh chị ở trên gác với nhau mấy tiếng đồng hồ. Bây giờ cô ấy say rượu còn nằm ngủ... Thật là hạnh phúc...»

Tân không cần nhìn đến nét mặt xỏ lá của bởi Sinh mà đi thẳng ra cổng. Gam-bi-ni đã chờ anh và cửa

sau xe đã mở rộng. Tân bước vào xe đã thấy hai tên mặt thâm lai Pháp to lớn né đuôi để nhường chỗ cho anh ngồi vào giữa chúng. Anh cẩn thận khép vạt áo pa-dờ-xuy cho khẩu súng khỏi chạm vào người chúng và nghĩ ngay: « Chúng ép mình đây! »

Tân đã ngồi vào chỗ, cửa xe đóng chặt. Gam-bi-ni cho xe chạy từ từ qua các phố, hẳn không quay lại mà chỉ nói,

— Ông Tân, hôm nay chúng ta đi bắt một ô điện đài của Việt Minh vẫn hoạt động hơn 1 năm nay rồi. Chúng tôi mời ông đi để cũng chúng kiến một tang chúng cần thiết... Ông có biết tin tên người nhà bác sĩ S đã bỏ trốn trong đêm hôm qua rồi không. Tôi biết có người đã báo tin cho nó. Tôi xin tạm giấu tên..

Tân và hai tên mặt thâm ngồi bên cạnh vẫn im lặng, nhưng khi thấy tay anh thọc vào túi quần thì chúng cũng hấp tấp sờ đến túi trong. Khi thấy Tân chỉ rút ra bao thuốc mỡ nấp mới chúng thì chúng lại vô làm như sửa lại chỗ ngồi. Tân mời Gam-bi-ni, hẳn quay lại lấy diều thuốc ngậm vào miệng tay vẫn thành thạo nắm vòng lái đưa đi đưa lại tránh các xe cộ trên đường. Cả bốn người cũng hút thuốc không ai nói câu gì nữa, nhưng ai cũng theo đuổi một ý nghĩ riêng của mình. Xe rẽ lên đường Cổ Ngư rồi lên đường Yên Phụ. Qua hết dãy phố đèn tối mù mù thì xe chiếu đèn pha sáng quét mặt đường và tăng tốc độ. Đèn dầu làng Nghi Tam, xe dừng lại.

— Chúng ta xuống đây, ông có mang theo súng ngắn đây chứ ?

— Theo như lời ông dặn.

— Bây giờ không cần thiết nữa... Ông có thể đưa khẩu súng cho anh này giữ cho đỡ nặng túi ông...

Tân không nói gì mà chỉ nghĩ đến lúc hẳn mời anh lại còn đạn anh mang theo súng, đến bây giờ, chúng tức súng của anh. Hành động ranh ma của Gam-bi-ni không muốn làm cho anh nghi ngờ điều gì trước khi anh đi làm nhiệm vụ với hẳn mà thôi. Hẳn muốn đề anh đi cùng, khi đã bắt được điện đài và người của Việt Minh sẽ làm rõ bộ mặt của anh. Tân mỉm cười trong bóng tối lấy khẩu súng của anh đưa cho một tên mặt thâm to lớn hơn và cả hai băng đạn đầy ắp.

— Đạn đã lên nòng, có khóa lại rồi...

Tân xuống xe, anh cởi bỏ chiếc áo pa-đò-xuy vứt lại trên ghế sau, muốn cho gọn gàng để đối phó khi cần.

— Trời lạnh. Sao ông bỏ áo lại ?

— Tôi thấy người nóng quá. Mặc áo len và chiếc áo vét-tông là đủ... Không sao cả.

Gam-bi-ni tặc lưỡi, đóng cửa xe rồi nắm lấy tay Tân chạy xuống chân đê rẽ vào con đường lát gạch.

Anh liếc nhìn lên đê, thoáng thấy mấy bóng lính mang súng đã lại gần chiếc xe cauli gác... « Chúng bao vây cả khu vực này rồi ! ». Có thể điện đài là cơ sở của chị Vân hay liên lạc với anh ? Làm thế nào báo động cho chị ấy biết bây giờ ?.. »

Qua mấy chỗ rẽ trong ngõ, Tân lại thấy một tên lính đứng gác trong bóng tối. Đường làng vắng ngắt, không một tiếng động. Nếu biết bị bao vây thế này chắc chị Vân đã kịp chuyển đi nơi khác rồi...

Gam-bi-ni dẫn anh đi trước, theo sau luôn có hai tên mặt thâm kẻ riết. Đến một căn nhà cuối xóm lối ra hồ Tây, cả bọn người xộc vào một căn nhà. Dưới ánh đèn Hoa Kỳ Tân thoáng thấy bóng một phụ nữ

đi xuống bếp mà anh trông đáng quen thuộc như đã gặp một lần rồi.

Một tên mặt thâm chạy đến chặn ngang chị và đẩy mạnh vào nhà làm chị loạng choạng muốn ngã, phải bấu vào một cây cột hàng hiên mới đứng vững được. Chị giận dữ nhìn chúng, ánh mắt đầy căm hờn.

Vào trong nhà chị sững người lại vì đã nhận ra anh thanh niên bánh trai mà chị đã cùng chị Vân gặp ở chùa Trấn Quốc. Một ý nghĩ lóe lên « Anh ấy đã bị địch bắt hay anh ấy phản bội...? »

Trong nhà còn bà mẹ và mấy đứa em nhỏ, thấy động chạy ra đã bị Gam-bi-ni quát, bắt tất cả phải vào trong nhà và dồn vào một góc không ai được nói gì và không được đi lại. Cả chị Hoa mà Tân đã nhận ra đúng là chị đã đi cùng với chị Vân lần đầu bắt liên lạc với anh cũng bị dồn vào một nơi.

Tên Gam-bi-ni gọi bà mẹ đến trước mặt, lẳng lẳng đâm hết sức vào giữa mặt bà một cách man rợ làm bà ngã lảo ra đất mấy vòng. Chị Hoa hét lên xông đến cứu mẹ, nhưng một tên mặt thâm đã nắm lấy chị vặn trái tay làm chị đau đớn kêu lên một tiếng. Hầm đầy mạnh chị ngã xó vào mấy đứa trẻ nhỏ.

— Đứng im: Hai con bé Việt Minh và điện đài chúng đề đầu?

Chị Hoa giật mình vì chúng đã nắm rõ sự việc. Bà mẹ chỉ im lặng, lấy vạt áo lau máu ở miệng đang ứa ra, loạng choạng đứng dậy. Tên Gam-bi-ni lại xông đến với mấy đòn nặng tay hơn. Chị Hoa cố vùng vẫy nhưng không thoát khỏi tay tên mặt thâm to lớn hung dữ. Mấy em nhỏ khóc hét lên... Tân vẫn im lặng nhìn cảnh Gam-bi-ni hành hạ bà mẹ và chị Hoa, lòng căm giận kẻ thù trào lên trong người... Anh nhủ thầm: « Hãy bình tĩnh để xem màn chót ra sao rồi ta sẽ xử trí! »

Tân tỉnh nước cờ đổi phó: Dịch có ba tên và chúng có súng. Anh vẫn còn giữ được khẩu súng thu được của Phụng mà chúng không biết. Khó khăn nhất là ở ngoài các ngõ xóm còn có bọn linh canh gác. Nếu thấy súng nổ tất chúng sẽ chạy vào ngay. Một mình anh có thể thoát ra được, nhưng còn bà mẹ, chị Hoa và các em nhỏ...

— Hầm bí mật đâu? Nói ngay thì khỏi bị đòn đau và còn có tiền thưởng...

Bà mẹ chị Hoa chỉ im lặng rồi bất thần nhổ miếng nước bọt lẫn máu vào Gam-bi-ni. Hắn thét lên một cách giận dữ xông vào đánh đấm túi bụi bà mẹ già...

Tân không kim lòng được nữa, anh đành liều ra mặt can thiệp. Nếu chúng có bắt anh, anh sẽ khai quanh là điện đài đã chuyển vị trí đi nơi khác để anh biết bị lộ nên để chúng buông tha bà và không khám xét lần ra chị Vân nữa. Việc đã xong rồi, anh có hi sinh để cứu thoát đồng đội cũng cam.

Nghĩ như vậy, Tân bước nhanh đến trước mặt Gam-bi-ni, tay phải giơ lên chặn quả đấm hán vừa định đánh xuống bà mẹ, tay trái dùng khuỷu đánh rất mạnh vào ngực hán làm Gam-bi-ni hộc lên một tiếng lùi lại ôm ngực nhăn nhó...

— Ông không biết xấu hổ khi dang tay đánh đập một bà già có tuổi như mẹ ông sao?

— Chúng mày đứng đực ra đây à?

Hai tên mật thám cùng xông đến, nhưng chỉ hai thế đánh của anh, cả hai đứa cùng bị ngã sấp xuống nền gạch. Gam-bi-ni rút súng chĩa vào anh.

— Mày đã bị bắt. Giơ tay lên!

Tân nhìn mũi súng của Gam-bi-ni từ từ giơ hai tay lên cao. Một tên mật thám nhồm ngay dậy xô tới đánh

liền hai đòn liên tiếp làm Tân loạng choạng muốn ngã phải lùi lại dựa vào tường. Hắn định xông đến nữa và cũng lúc hắn che mũi súng của Gam-bi-ni nên Tân đã kịp thời quật hắn ngã lộn, đầu va vào bậc cửa chết ngất. Fên thứ hai xông tới cứu đồng bọn, Tân xoay quanh hắn, dùng hắn che mũi súng nên phần nào anh bị động, bị tên mặt thâm này cũng nhanh nhẹn đánh lại làm Tân cũng phải ngã lăn ra đất, nhưng anh vội nhóm dậy, trong khi Gam-bi-ni vẫn lăm lăm trong tay khẩu súng, miệng hô hét:

— Bắt sống lấy nó! Bắt sống lấy nó!

« Chúng mày chưa dám bắn tao thì được rồi... » Tân né tránh đòn một cách bình tĩnh, đánh cho tên mặt thâm này phải lùi mãi. Vì mãi nhìn đánh tên này nên Tân đã vấp phải chiếc ghế con, anh lạng người và bị tên mặt thâm đâm theo một quả. Chiếc áo của Tân tung lên, một vật trong túi anh văng ra. Gam-bi-ni lại tưởng là vũ khí nên chạy vội đến nhặt lên. Lúc này Tân và tên mặt thâm quần nhau làm đổ cả bàn ghế. Máy mẹ con chị Hoa sợ quá đứng nép vào nhau ở một góc nhà.

Gam-bi-ni thét lên: « Ông Tân hãy dừng tay, Mi-sen Nghĩa hãy lùi lại. ». Nhưng khi đó tên mặt thâm đã bị anh đánh một đòn hiểm, hắn ôm bụng nhăn nhó rồi ngồi xếp xuống đất không dậy được nữa.

— Ông lấy cái vật này ở đâu?? — Gam-bi-ni thay đổi nét mặt lấy lại hòa nhã.

— Một người bạn cho tôi, ông hỏi làm gì?

Tân nghĩ ngay đến vai trò của Phương vẫn tỏ ra cố quyền thế và coi thường bọn Lê-ông có lẽ là do vật này.

— Các ông sẽ phải trả cái giá này và sẽ trả lời người đã đưa tôi tin vật ấy.

Gam-bi-ni cất súng vào túi, lễ phép đưa trả lại anh tin vật còn chim ung và nói:

— Đây chỉ là sự hiểu lầm. Chúng tôi biết ông có tin vật này thì đã không xảy ra chuyện vừa qua. Mong ông thông cảm và không nhắc đến chuyện này với một ai.

— Các ông làm ăn còn thiếu kinh nghiệm lắm. Một khi các ông đã bao vây canh gác các ngã thì nếu Việt Minh có điện đài sẽ có nhiều cách hóa trang để cao chạy xa bay rồi... Còn bây giờ trong tay chưa có một tin tức xác đáng, tra tấn một bà già để tìm ra hầm bí mật chưa chắc đã thu lượm được kết quả mà rất có thể trong khi các ông ở đây, du kích đã kịp tập trung bí mật bao vây lại các ông như vây thế thắng sẽ ngược lại, các ông sẽ sa vào bẫy phục kích, ít có hy vọng thoát được.

Thấy Tân nói như vậy, Gam-bi-ni cũng hoảng sợ vì hẳn được tin gần đây phong trào du kích ở vùng này cũng đang lên mạnh. Hẳn đưa mất liếc ra ngoài sân, bóng tối mịt mùng đầy đe dọa.

— Các ông ra trước đi, tôi sẽ thu xếp đến bù cho bà già chút ít để thuốc men... Anh lại gần bà mẹ, đỡ bà đứng lên và lấy trong túi ra xấp bạc:

— Bà hãy tha thứ cho câu chuyện này. Xin gửi lại bà ít tiền để thuốc men.

Bà mẹ già cầm lấy tập giấy bạc anh đưa, xòe bàn tay đầy máu ném vào giữa mặt anh

— Tao không cần đến đồng tiền bẩn thỉu này...

Tân rất kính phục bà nhưng không thể làm cho bà hiểu được ngay, anh chỉ nói khẽ cho chị Hoa nghe đủ: « Chúng nó sẽ quay lại, chị lo liệu ngay đi... » Rồi anh cất tiếng nói to như để Gam-bi-ni cũng nghe tiếng:

— Này! Chị phụ nữ, bảo cho bà già biết đừng cứng đầu nữa!

Tân bước ra theo Gam-bi-ni lòng rộn rã niềm vui sướng. Gam-bi-ni tranh đi trước và rào bước đi nhanh

ra khỏi con ngõ tối tăm nguy hiểm. Qua vọng gác đầu tiên thấy tên linh gác, hấn quát khê : « Cho rút ngay ! »

Lên đến trên đê, Gam-bi-ni bảo tên mặt thâm đưa trả anh khẩu súng, và chúng sẽ đi xe sau mà về vì hấn không muốn để cho chúng ngồi cùng với Tân có thể làm chó anh bất bình thêm.

Hấn cho xe chạy rất nhanh vào phố. Khi đến đầu phố Hàng Đậu, Tân bảo hấn dừng xe lại cho anh đến nhà người bạn tắm rửa vì anh không muốn về nhà với một vài vết bầm tím để bôi Sinh thấy. Nhưng thực ra Tân sợ quay về gặp Phượng lúc này đã tỉnh lại mọi việc sẽ đổ vỡ hết, dịnh sẽ lăn ra vết anh thực sự.

Xe dừng lại, Tân với tay nhặt chiếc áo Pa-dơ-xuy, cảm ơn hấn và nhìn theo chiếc xe phóng nhanh vào phố. Tân vội gọi một chiếc xích lô lên Yên Phụ, anh giục xe đi thật nhanh vì có việc rất cần. Người đạp xích lô gò lưng đạp mà sao Tân vẫn thấy như không thể nhanh hơn được. Lúc thấy chiếc xe con ở phía sau bật đèn sáng và bóp còi, Tân liền bảo anh đạp xe dừng lại, Tân vội nhẩy xuống và đưa cho anh ta mấy tờ giấy 5 đồng. Anh ra giữa đường làm hiệu ngăn chiếc xe. Đây là chiếc xe du lịch, trên xe chỉ có một người Au cầm lái. Tân lấy chiếc các của tên quan Năm cấp đưa cho ông ta xem và nói xin nhờ ông ta cho đi một quãng lên phía trên. Nhìn tâm các, người Pháp ân cần mời anh lên xe và khi Tân ngồi chỉ đường người Pháp ấy hỏi anh có việc gì cần thiết. Tân chỉ âm ừ nói ý cho ông ta biết là việc liên quan đến tình hình ap ninh của quân đội Pháp... Xe qua hết phố Yên Phụ không còn ánh đèn điện, Tân xin xuống và cảm ơn người chủ xe. Hấn lịch sự cúi đầu chào anh và chúc đạt thắng lợi rồi, với động tác lái xe khéo léo, ông

ta lùi xe một quãng đến chỗ rộng cho xe quay vòng
rất hẹp và phóng nhanh trở về đường cũ.

Tân hồi hộp rảo bước gần như chạy đến Nghi Tâm,
anh xuống con đường gạch vào xóm mà anh nhớ kỹ.
Trên dọc đường anh thấy vài bóng người định giữ anh
lại, nhưng Tân gạt tất cả và chạy ngay đến nhà chị Hoa.

Việc quay trở lại bất ngờ của anh, không ai kịp ngăn
cản. Tân thấy trong nhà mấy bóng người đang lằng
xằng thu xếp đồ đạc. Dưới ánh đèn con Tân nhận ra
chị Vân liền khẽ gọi: «Chị Vân, tôi đây!»

Mọi người quay ra thấy anh đều ngạc nhiên và
vui mừng. Mấy anh du kích cũng đã xách súng chạy
đến nơi thấy thế liền sững người không hiểu chuyện gì.

— Chị thu xếp chuyện ngay đi. Tôi chỉ có thể lừa
chúng được chốc lát mà thôi. Nếu chúng biết bị lừa,
tất sẽ quay lại đây ngay.

Tân nói với chị Vân xong rồi chạy đến chỗ bà mẹ,
giọng xúc động:

— Mẹ tha thứ cho con nhé. Trước mặt bọn chúng
con không thể làm khác được. Bà mẹ chị Hoa cười
móm mém:

— Lúc đầu mẹ ngỡ ngàng quá. Con đánh nhau với
chúng, rồi chúng nhặt được vật gì của con lại đem ra
kính nê con như vậy. Mới rồi có em nó và chị Vân cho
mẹ biết, mẹ đã hiểu con rồi. Mẹ vui lắm và quên
cả đau...

Tân quay lại nhìn chị Hoa cười:

— Chắc chị lại cho là tôi phản bội... Đây chắc là một
tín vật của một kẻ có quyền thế giao cho thuộc cấp
trong khi làm việc. Tôi nhặt được của một tên làm
việc cho chúng định âm hại tôi...

Tân đưa tấm huy hiệu hình con chim ưng nổi cho
mọi người xem.

— Em cũng phân vân và khi thấy anh lành động lúc này, em đã hiểu ra phần nào, lại được chị Liên nói rõ thêm về anh.

— Liên có ở đây à ?

Một cô gái, khoác áo cánh bông, quần láng thâm giản đi, tấm khăn vuông đen chít trên đầu để lộ ra khuôn mặt trắng hồng, vẫn đứng nép vào cột nhà từ khi anh mới đến, vai đã mang túi dết đựng điện đài, nhẹ nhàng đi lại chỗ anh khẽ gọi : « Anh Tân ! » rồi gục đầu vào ngực anh thẩn thức.

Mọi người ngạc nhiên vì thái độ của Liên. Một lúc sau Liên mới quay lại, nước mắt đầm đìa trên hai má :

— Thưa mẹ và hai chị, đây là anh Tân người em kính yêu vẫn thường kể với mẹ và hai chị đấy.

Rồi cảm động quá, Liên quay lại ôm lấy chị Hoa, người cứ run lên.

Tất cả mọi người có mặt đều vui mừng cho Liên và Tân. Qua những phút hiềm nghèo, rồi lại đến giây phút gặp gỡ xúc động này, chị Vân đã bình tĩnh hỏi Tân có cần thu xếp đồ đạc hay đi ngay được.

— Tôi có việc gì phải thu xếp... — Anh chỉ vào Liên — Tất cả tài sản quý giá nhất của tôi đã ở đây rồi...

Bà mẹ chị Hoa hôn hờ lại gần Liên :

— Mẹ mừng cho hai con. Vâng con, mẹ thương nhớ bao giờ quên được những nét ả, nét ở, thù mị y tế của con. Mong con ra ngoài đó khỏe mạnh, đến ngày chiến thắng cả hai con nhớ về thăm mẹ và các em nhé...

— Có phải chờ giao thông không chị Vân ?

— Có em đây rồi. Em đã nhận chỉ thị của anh Thắng luôn luôn sẵn sàng đưa anh sang sông bất kể trong tình hình nào... Bây giờ em sẽ đưa anh và các chị sang

Bên kia đề từ đó có giao thông ngoài đũa anh và hai chị ra vùng tự do.

Chị Vân thấy Tân đã sẵn sàng liền chào bà mẹ chị Hoa, ôm từng em nhỏ hôn hít rồi chị kéo chị Hoa đi trước để cho Liên và Tân đi sau. Tân đã lấy khẩu súng nhỏ tước được của Phụng đưa cho chị Vân phòng thân.

Trước khi đi, Tân còn dặn mẹ chị Hoa phải nguy trang bầm cho kín và nên tạm lánh ít lâu đi nơi khác, đề phòng địch sẽ quay lại khủng bố.

— Các con cứ yên tâm mà đi cho mạnh khỏe. Mẹ sẽ lo liệu được cả.

Tân chào cả nhà rồi cùng Liên theo sát chị Vân... Liên không nói được câu nào, chỉ nắm chặt lấy cánh tay Tân, đi sát vào anh. Thấy người Liên cứ run lên, Tân lại tưởng Liên lạnh nên vội áo ngoài khoác lên vai cho Liên và đành lấy túi đựng điện đài cho Liên đỡ nặng.

— Em lạnh lắm phải không?

— Không, em sung sướng quá. Đi bên anh, em chỉ thấy lòng ấm áp.

Chợt như nhớ ra điều gì mà Liên vẫn ấp ú với cái tên N.Q.C, cô liền hỏi anh:

— Anh có biết N.Q.C là ai không?

— Là « Người quen chị » đấy thôi.

Liên cười cắn mạnh vào tay Tân:

— Bây giờ là người quen hay người... gì.

Tân cũng cười ôm chặt Liên sát vào người mình.

Vẫn con thuyền nan nhỏ của bà mẹ già năm xưa đưa chị Vân và Liên vào vùng địch, nay lưng bà đã cồng thêm chút nữa do gian khổ đau thương của năm tháng cuộc đời đã đè nặng lên đôi vai gầy của bà. Con thuyền lại khảm qua sông, nhẹ nhàng bập bênh trôi

dưới ánh trăng 17 trong vắt, lơ lửng trên bầu trời lạnh lạnh... Liên nép vào mình Tân trong khi anh cứ cầm lấy bàn tay Liên vuốt mãi những ngón thon nhỏ mà đã bao lâu nay, thay anh truyền đi những tin tức báo cáo ra ngoài kháng chiến..

Chị Vân và Hoa khe khẽ nói chuyện :

— Chị em mình sống như con vạc ăn sương, Như con cò lặn lội...

— Bao giờ được qua sông ban ngày ung dung ngắm cảnh sông nước mà không phải lo sợ cái chết rình rập quanh mình mới thật là sướng !

Mẹ già lái đò, miệng vẫn nhai trầu bồm bồm cũng góp chuyện vui với hai chị em Vân và Hoa, nhưng tiếng nói cũng chỉ thì thầm như tiếng gió :

— Không biết già còn sống được đến ngày ung dung đón các con qua sông ban ngày hay không ? Già mong được sống đến giờ phút ấy rồi có xuôi hai tay cũng thỏa lòng.

THAY CHO ĐOẠN KẾT

Trên đường Cổ Ngư, đôi vợ chồng trở mặc cho làn gió Bắc quật mạnh vào mặt lạnh buốt, vẫn từ từ đạp xe lên dốc Yên Phụ.

Người chồng, mặc bộ đồ đại cán bằng kaki màu be, khoác ngoài chiếc áo len cao cổ, mái tóc bẽnh bông trong gió để lộ khuôn mặt khò khò ấy là Tân.

Còn Liên với hai má hồng tươi như trái đào, đạp xe sát bên Tân...

— Chúng mình đến thăm mẹ và chị Hoa, chắc mẹ và chị ấy vui lắm nhỉ. Em còn muốn đi thăm lại vợ chồng chị chủ nhà và cháu nhỏ, nơi em ở trước khi

vào trong này. Còn bà già chở đồ qua sông cứ ước ao sống đến ngày đất nước thanh bình mà không biết bà còn có mạnh khỏe không?

— Em nghĩ rất đúng. Ngọt bùi nhớ lúc đắng cay... Có được ngày hôm nay phải nhớ đến bao người đã đổ máu xương âm thầm cho sự sống còn của đất nước.

— Anh có biết tin gì về chị Hồng và chị Vân không? Từ sau ngày chị Vân, anh và em ra vùng tự do, các chị ấy chuyển đi công tác khác, em cũng không biết giờ ở tận đâu.

— Chị Hồng đã được đi học làm bác sĩ, còn chị Vân lại vào vĩ tuyến 17 để tiếp tục cuộc đấu tranh mặt giáp mặt với kẻ địch mới tàn bạo, nham hiểm hơn để quốc Pháp nhiều... Nếu anh lại được lệnh, anh cũng sẵn sàng lên đường ngay, em có đồng ý không?

— Nơi nào Tổ quốc cần đến anh, thì em không có quyền giữ anh lại cho riêng em được. Nhưng anh vào trong đó sẽ gặp lại Phương đấy.

— Em lấy tin ở đâu mà biết về cô ấy? Các mặt công tác khác, anh có thể giúp em được, còn về mặt điều tra những tin tức con người như Phương thì anh phải học ở em nhiều.

— Em không ghen đâu. Em nói chuyện vui đây thôi. Khi người ta đã yêu phải tin ở lòng chung thủy của mình và của người mình yêu mới vun đắp được hạnh phúc lâu dài. Đã không có lòng tin nhau thì chẳng còn gì nữa!

Em được Hằng cho biết là sau ngày giải phóng cô ấy có đến gặp Hằng trước khi đi vào Nam và viết một lá thư dài mấy trang giấy gửi cho anh. Hằng đã đưa cho em và dặn tùy ở em có nên đưa cho anh không. Em vẫn còn giữ và sẽ đưa anh xem mỗi tình tuyệt vọng của cô ấy nhé.

— Chẳng cần em à! Em có thể đổi đi hay giữ lấy là tùy ở em, anh không xem đâu... Nhưng theo anh nên đổi đi thì hơn vì chẳng phải một kỷ niệm đẹp để gì mà giữ nó lại. Đây chỉ là câu chuyện ngang trái trên đường đi của chúng ta... Anh muốn giữ trọn vẹn mọi suy nghĩ của anh về một mình em mà thôi.

— Hai chiếc xe xuống dốc gạch đi quanh cơ sở xóm rồi dừng lại trước nhà mẹ Hoa. Bà mẹ chưa kịp nhận ra khách đến thăm, thì mấy em nhỏ đã cuống quýt chạy ra kéo tay, lời chào và khoe với mẹ:

— Mẹ ơi, chị Liên, chị Liên đi với anh nào.

Bà mẹ chị Hoa lập cập bước ra sân, Liên sà đến ôm lấy bà mẹ.

— Mẹ có khỏe không? Chị Hoa con đâu?

— Hai con về thăm mẹ, quý hóa quá! Mẹ trông con chẳng khác gì ngày trước, còn đẹp ra hơn nữa... Còn đây là...

— Anh Tân, nhà con đây. Cái tối hôm ấy...

— Mẹ nhớ ra rồi, nhưng không nhớ được tên con vì tối ấy mẹ vừa sợ, vừa mừng cứ bấn lên. Sáng hôm sau mẹ phải đem các em đi sơ tán ngay để tránh mặt chúng nó ít lâu. Đến khi nghe tin quân ta thắng to ở Điện Biên Phủ, mẹ mới trở về.

— Chị Hoa đi chợ à, hở mẹ?

— Ấy, sau ngày hòa bình lập lại, mẹ cũng cho em nó tờ chức với anh Thắng, bây giờ hai em đều làm việc ở trên phố. Vợ chồng nó ở phố Hàng Cót... Nó cứ nhắc đến con và chị Vân luôn.

— Mẹ có biết bà già chỗ đồ không?

— Bà Phúc ở xóm trên chứ ai. Bà ấy đã mất một tháng trước ngày quân ta về tiếp quản Hà Nội. Tội nghiệp cho bà ấy không cố sống thêm chút nữa mà hưởng không khí hòa bình.

Nhớ lại hình ảnh bà mẹ già với con đò đêm năm xưa, với lời ước mong của bà, Liên lại thấy bồi ngùi thương tiếc...

— Bao giờ mẹ lên thăm chị Hoa, mẹ nhớ lại nhà chúng con và phải ở với chúng con ít lâu đấy.

— Cảm ơn hai con, mẹ sẽ lên thăm và mong bế cháu nữa chứ...

Liên còn hỏi thăm tất cả những người đã cùng Liên có liên quan trong những năm công tác ở địch hậu, và trước khi ra về, Liên đã lấy quà ra biếu mẹ và chia cho các em nhỏ.

— Hoa ở vườn nhà nhiều lắm. Các con muốn lấy bao nhiêu cũng được... Mẹ vui thế này mà em Hoa không được gặp con, tiếc quá.

Con có gặp chị Vân cho mẹ gửi lời thăm chị ấy nhé.

— Chị Vân con lại tiếp tục đi vào phía Nam công tác rồi mẹ ạ.

— Khờ, các con cả một đời lận đận vì dân, vì nước, bao giờ các con mới được hưởng sung sướng... Hai con ở lại ăn cơm với mẹ và các em nhé. Nhà mới đánh được con chếp to lắm...

Liên cúi tít bên bà mẹ, trong khi Tân thủ thỉ nói chuyện với các em nhỏ.

Trên đường về nhà ở trong phố, Tân vác cành đào to đầy nụ chím chím sắp nở. Xe đi chậm chậm, lòng hai người dào dạt niềm vui của một mùa Xuân đầu tiên sau Chín năm kháng chiến gian khổ.

Hà Nội, Hè 1984

In 20.100 cuốn khổ 15×19. Tại xí nghiệp in 75 Hàng Bồ Hà Nội.
Số XB . . . Số in 08/1987. In xong và nộp lưu chiểu 5-1987.

SÁCH KÝ NIỆM 70 NĂM CÁCH MẠNG THÁNG MƯỜI
NGA :

- Câu chuyện Phương Bắc của Pa-u-tốp-xki
- Vòng đai kim cương của Ka-du-rốp (Lien-xô)

SÁCH VĂN HỌC, THIẾU NHI.

- Xứ sở không người của Vũ Duy Thông
- Trại « Bảy chú lợn » của Bảo Ninh
- Bên dòng Cam Ly của Cung Đăng Tiến
- Chuyện làng Khê tiền thuyết của Vũ Đức Nguyên

250171 < Tắm Mối >

254826 < Bớt canh >

250010 < Mảnh chĩnh >